

முதுமுனைவர்
இரா. இளங்குமரனார்

தொல்காப்பியம்

இஃது: ஒரு தொகை நூல்

தொல்காப்பியர்க்கு முன்னர் வாழ்ந்த இலக்கணர், இலக்கியர், படைப்பு வல்லார், ஆய்வியலறிஞர் படைப்புகளையெல்லாம் நாம் காணற்கு வாயாதிருந்தும், அவற்றையெல்லாம் தீரடி வைத்த தீரடிகுப் பாடுபோலப் பின்வருவார் அவைவரும் கூட்டு என்னும் வகையால் வழங்கிய தொகை வள்ளல் தொல்காப்பியம் என்பது நூலின் எழுவாய் முதல் இறுவாய் வரை ஊடகமாகத் திகழ்வதாம்.

-முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 044-24339030
செல்பேசி : 9444410654

3

எழுத்ததிகாரம்
நச்சினார்க்கினியம் - 2

உரைத்தொகை

தொல்காப்பிய

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை

3

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினார்க்கினியம் 2

உரைவிளக்கம் குறிப்புடன்
சி. கணேசையர்

பதிப்பாளியர்கள்

ஆலோசனை இரா. இளங்குமரனார்

ஆலோசனை கல்பனா சேக்கிழார்

பதிப்பாளர்

கோ. இளவழகன்

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை
எழுத்ததிகாரம் **3**

ருச்சிராட்க்கிணியம் -2

சி. கணேசையர்

உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன் - 1937

மீள்பதிப்பு - 2018

பதிப்பாசிரியர்

இதழைவர் இரா. இளங்குமரனார்

இணைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

பதிப்பாளர்

கே. இளவழகன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

நூற்குறிப்பு

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை - 3

எழுத்ததிகாரம் - ஓச்சிவர்க்கிலியம் - 2

முதற்பதிப்பு - 1937

மீள்பதிப்பு - 2018

பதிப்பாசிரியர்கள்

பதிப்பாளர்

சி. கணேசையர்

(உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன்)

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

கோ. இளவழகன்

பக்கம் : 24+320 = 344

விலை : 535/-

பதிப்பு

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

எண். 2, சிங்காரவேலர் தெரு,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.

தொ.பே.: 24339030, செல்: 9444410654

மின்னஞ்சல்: elavazhagantm@gmail.com

- ◆ தாள் : 16.0 கி. மேப்லித்தோ ◆ அளவு : 1/8 தெம்மி ◆
- ◆ எழுத்து : 11.5 புள்ளி ◆ பக்கம் : 344 ◆
- ◆ கட்டமைப்பு : இயல்பு ◆ படிகள் : 500 ◆
- ◆ நூலாக்கம் : திருமதி ப. கயல்விழி & கோ. சித்திரா ◆
- ◆ அட்டை வடிவமைப்பு : செல்வன் பா. அரி (Harrish) ◆
- ◆ அச்சு : மாணவர் நகலகம், பிராசசு இந்தியா, ரியல் இம்பேக்ட்
சொல்யூசன்சு, தூரிகை பிரிண்டர், சென்னை. ◆

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகார மூலமும்

மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி
நச்சினூக்கிரியருரையும்.

இவை

தமிழ்வித்துவான்

புன்னுலக்கட்டுவன், பிரமநீ சி. கணேசையர்

எழுதிய

உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன்

“ஈழகேசரி” அதிபதி

நா. பொன்னையா அவர்களால்

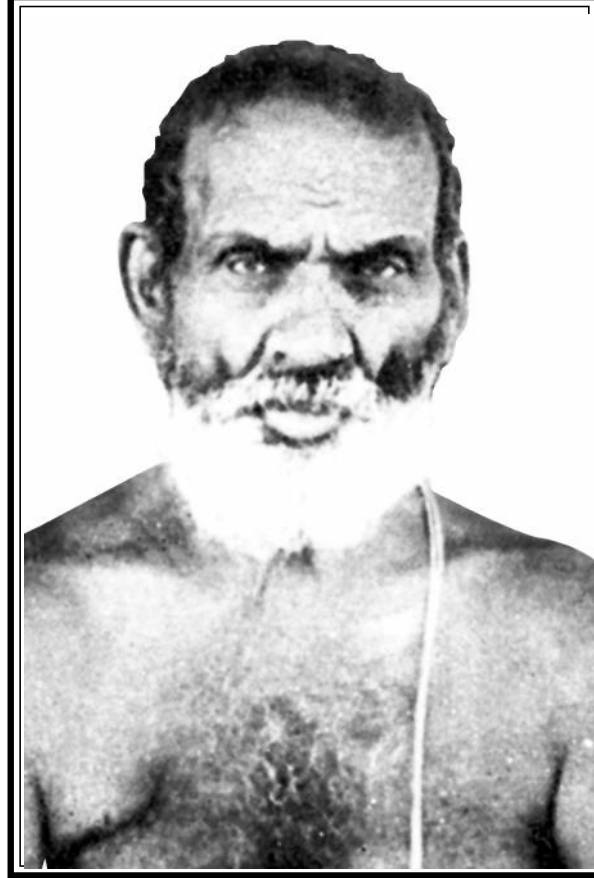
தமது

சுன்னுகம், திருமகள் அழுத்தகத்தில்

பதிக்கப்பட்டன.

1937

**140 - ஆவது வெள்ளணி
ஆண்டு நினைவாக**

**கிலக்கணக் கடல்
சி. கணேசையர்**

தோற்றம் : 01-04-1878 - மறைவு : 08-11-1958

புன்னாலைக் கட்டுவன் சி. கணேசையர்

ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள புன்னாலைக் கட்டுவன் என்னும் ஊரில், சின்னையர் - சின்னம்மையார் என்பார் மகனாக கி.பி.1878 -இல் பிறந்தார்.

கதிர்காமர், பொன்னம்பலர், குமரசாமி என்பார்களிடம் கல்விகற்று, தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியராய்ப் பணி செய்தார். தம் 32 ஆம் அகவையில் அன்னலக்குமி என்பாரை மணந்தார்.

பின்னர் 1921 முதல், சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலை என்னும் கல்விக் கழகத்தில் தலைமைப் பேராசிரியராக விளங்கி ஓய்வு பெற்றபின் முழுதுறு தமிழ்ப் பணியில் ஊன்றினார். கற்பதும், கற்பிப்பதும், நூல் யாப்பதுமாக நாளெல்லாம் பணி செய்தார்.

‘மகாவித்துவான்’, ‘வித்துவ சிரோமணி’ என்னும் உயரிய விருதுகளும் பாராட்டுகளும் பெற்றார்.

உரையும் பாட்டும் வல்ல இவர் இயற்றிய சிற்றிலக்கியங்கள் பல. இவர் இயற்றிய ‘புலவர் சரிதம்’ 101 புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகளைக் கொண்டதாகும்.

தம்மிடம் பயின்ற மாணவர்களுக்குத் தொல்காப்பியம் பயிற்றும்போது எழுதிய அரிய குறிப்புகளையும், சி.வை. தாமோதரனார் பதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பவானந்தர் பதிப்பு, வையாபுரியார் பதிப்பு, கனக சபையார் பதிப்பு ஆகிய முப்பதிப்புகளையும் சிடைத்த ஏட்டுப் படிக்களையும் ஒப்பிட்டுத் திருத்திய குறிப்புகளையும் விளக்கங்களையும் கொண்டு “ஈழகேசரி” அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்கள் தம் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டவையே,

புன்னாலைக் கட்டுவன் சி. கணேசையர் அவர்கள் பதிப்பாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் - எழுத்ததிகார உரை, (1937)

சேனாவரையர் - சொல்லதிகார உரை (1938)

பேராசிரியர் - பொருளதிகாரப் பின்னான்கியல் உரை (1943)

நச்சினார்க்கினியர் - பொருளதிகார முன்னைந்தியல் (1948)

பதிப்பு உலகில், தனிப்பெருமை பெற்ற தொல்காப்பியப் பதிப்பு என்பது இந்நாள் வரை வெள்ளிடைமலையாக விளங்குவதாம் அவர் பதிப்பு.

இவரியற்றிய கட்டுரைகள் சில மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ் இதழில் வெளிவந்தன.

நிறைவில் துறவு வாழ்வு பூண்டவர் போல் வாழ்ந்து, தம் எண்பதாம் அகவையில் (1958) இயற்கை எய்தினார்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் நிறைநிலைத் தேர்வுக்குப் பாடமாக இருந்த பேராசிரியம் தமிழகப் பரப்பில் கிட்டாத நிலையில் 1948 இல் ஈழத் திருமகள் அழுத்தகப் பதிப்பக வழியே பெற்று யான் கற்க வாய்த்தது. அதன் பெரும்பயன் கணேசனார் பதிப்புக் குறிப்பு, பதிப்பு அமைப்பு ஆயவற்றால் ஏற்பட்ட பூரிப்பினும் பன்மடங்கான பூரிப்பை ஏற்படுத்தியது பேராசிரியர் உரை. அவ்வுரையே, “உரையாசிரியர்கள் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம்” என்னும் அரியதோர் நூலைப் படைக்கத் தூண்டலாக அமைந்தது!

முதற்கண் சை.சி. கழகத் தாமரைச் செல்வராலும் பின்னர்த் தமிழ்மண் பதிப்பகத்தாலும் பதிப்பிக்கப்பெற்றுத் தமிழ்வளம் ஆகியது.

- இரா. இளங்குமரன்

தொல்காப்பியம் அரிய பதிப்புகளும் தேவைகளும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தமிழின் பண்டை இலக்கண/ இலக்கிய நூல்கள் அச்சிடப் பெற்றன. அவ்வகையில் தமிழில் அச்சடிக்கப்பட்ட முதல் இலக்கண நூலாக இன்று அறியப்படுவது நன்னூலே. காரணம் தமிழக மடங்கள் நன்னூலைப் பயிற்றிலக்கணமாகவும் பயன்பாட்டு இலக்கணமாகவும் கொண்டிருந்தன. 1835 -இல் திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையர் தாமே உரையெழுதி நன்னூல் மூலமும் காண்டிகையுரையும் என்னும் தலைப்பில் வெளியிட்டார். தொடர்ந்து தாண்டவராய முதலியாரும், அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையும் இணைந்து இலக்கணப் பஞ்சகம் என்னும் தலைப்பில் நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகியவற்றின் மூலங்களை வெளிக் கொணர்ந்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக 1838 -இல் வீரமா முனிவரின் தொன்னூல் விளக்கம் அச்சாக்கம் பெற்றது. 1847 -இல் தான் மழவை மகாலிங்கையரால் தமிழின் தொல் இலக்கணம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் உரையோடு அச்சிடப்பட்டது.

தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர், யாழ்ப்பாணத்து சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை, சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார், போன்றோர் 19 -ஆம் நூற்றாண்டில், தொல்காப்பியத்தைக் கிடைத்த உரைகளோடு பதிப்பித்தனர். 1935 -இல் தொல்காப்பியத் திற்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் (இன்று கிடைத்துள்ள அனைத்து உரைகளும்) பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டன. 1847 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை

எட்டுப் பதிப்புகளும், 1885-2003 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் முன்னெந்தியல் எட்டுப் பதிப்புகளும், செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியர் தனித்து மூன்று பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. 1892 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை ஐந்து பதிப்புகளும், 1868 - 2006 வரை எழுத்து இளம்பூரணம் ஏழு பதிப்புகளும், 1920 - 2005 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் பத்துப் பதிப்புகளும், 1927 - 2005 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம் ஆறு பதிப்புகளும், 1885 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பேராசிரியம் ஏழு பதிப்புகளும், 1929 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையார் மூன்று பதிப்புகளும், 1964 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம் மூன்று பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன என முனைவர் பா. மதுகேஸ்வரன் தமது தொல்காப்பியம் பதிப்பு ஆவணம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2003 -இல் தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வாயிலாகத் தொல்காப்பிய உரைகள் (இளம்பூரணம், நச்சினார்க்கினியம், பேராசிரியம், சேனாவரையம், கல்லாடம், தெய்வச்சிலையம்) பண்டித வித்வான் தி.வே. கோபாலையர், முனைவர் ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு, முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனாரின் வாழ்வியல் விளக்கத்துடன் வெளிவந்துள்ளன.

இருப்பினும் அச்சில் இன்று கிடைக்காத அரிய பதிப்புகளை மீள் பதிப்பாகப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு, கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு, வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு, இரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை பதிப்பு, சி. கணேசையர் பதிப்பு, தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிப்பு ஆகியோரின் பதிப்புகளுடன் தொல்காப்பியம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் இணைத்து தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வழி மீள் பதிப்புகளாகப் பதிப்பிக்கப் படுகின்றன.

மீள் பதிப்பில் பின்பற்றியுள்ள பொது நெறிகள்

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனாரின் தொல்காப்பியம் குறித்த விளக்கம், ஒவ்வோர் அதிகாரம் பற்றிய வாழ்வியல் விளக்கம், உரையாசிரியர் விவரம் ஆகியவை நூலின் தொடக்கத்தில் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்புகளின் முகப்புப் பக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்பாசிரியர் பற்றிய விவரங்கள் கால அடிப்படையில் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வோர் இயலின் தொடக்கத்தில், பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார் தொல்காப்பியம் தொகுப்பில் எழுதியுள்ள தொல்காப்பிய இயல் பற்றிய விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்பில் அடிக்குறிப்புகள் அந்த அந்தப் பக்கத்தில் தரப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் ஒவ்வோர் இயலுக்கும் தொடர் இலக்கமிட்டு, அந்தந்த இயலின் இறுதியில் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன.

முன்னைப் பதிப்புகளில் நூற்பாக்களைக் கையாண்டுள்ள முறையையே இப் பதிப்பிலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்களுக்குத் தமிழ் எண் கொடுக்கப்பட்டிருப்பின் அவை நடைமுறையில் இப்போது உள்ள எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. நூற்பா அகரமுதலி, மேற்கோள் அகரமுதலி போன்றவற்றிற்குப் பக்க எண்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பின் அவை நூற்பா எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பாகத் தொல்காப்பியம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நூற்பா முதற் குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிப்புகளில் அவற்றோடு, 2003 தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வழியே பண்டித வித்துவான் தி.வே. கோபாலையர் முனைவர் ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியர்களாகக் கொண்டு வெளிவந்த இலக்கணப் பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டிருந்த,

- நூற்பா நிரல்
- மேற்கோள் சொல் நிரல்

- மேற்கோள் சொற்றொடர் நிரல்
- செய்யுள் மேற்கோள் நிரல்
- கலைச் சொல் நிரல்(நூற்பாவழி)
- கலைச்சொல் நிரல் (உரைவழி)

ஆகியவை எடுத்துப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

- பாடவேறுபாடுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- முன்னைப் பதிப்பில் வடமொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பின் அவை அப்படியே கையாளப்பட்டுள்ளன.
- தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் குறித்த விவரம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு - 1892

சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர்

1868 - இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையருரையைப் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, 1892 ஆம் ஆண்டு சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையைப் பதிப்பித்தார். சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை தொடர்ச்சியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டாலும், முதலில் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் பதிப்பு இன்று அச்சுவடிவில் புழக்கத்தில் இல்லை. அப்பதிப்பினை வெளியிடும் நோக்கத்தில் இப்பதிப்பு மீள் பதிப்பாக வெளிவருகிறது. இப்பதிப்பில் நூற்பா முதற்குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் மற்ற இணைப்புகளும் இணைக்கப்பட்டு, முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரன் அவர்களின் வாழ்வியல் விளக்கமும், ஒவ்வொரு இயலின் தொடக்கத்தில் க. வெள்ளைவாரணனார் எழுதியுள்ள இயல் விளக்கமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சொல்லதிகாரம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பின்னிணைப்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு - 1927
சொல்லதிகாரம் - இளம்பூரணம்

இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம் பொருளதிகாரம் உரைகள் முன்பே வெளிவந்தன. சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை 1927 - இல் காவேரிப்பாக்கம் நமச்சிவாய முதலியாரின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் சென்னை ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸால் வெளியிடப்பட்டது. இதுவே சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரையின் முதற் பதிப்பாகும். இப் பதிப்பில் அடிக்குறிப்புகள் அந்தந்தப் பக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் தொடர் இலக்கமிட்டு, ஒவ்வொரு இயலின் முடிவில் அடிக்குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. இப் பதிப்பில் நூற்பாக்களுக்குத் தமிழ் எண்வரிசையும் நடைமுறை எண் வரிசையும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் நடைமுறை எண் முறை மட்டும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை பதிப்பு - 1928 , 1931, 1933, 1935
எழுத்ததிகாரம், பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணம்

1868 இல் திரிசிரபுரம் சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியாரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு கன்னியப்ப முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதனை அடுத்து 1928-இல் தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம் பதவுரை என்னும் பெயரில் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸ், தூத்துக்குடியிலிருந்து வெளிவந்தது. அப்பதிப்பின் தொடக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த நூற்பா அகராதி இப்பதிப்பின் நூலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சொல் நிரல் (மேற்கோள்), சொற்றொடர் நிரல் (மேற்கோள்), செய்யுள் நிரல் (மேற்கோள்) கலைச் சொல் நிரல் (நூற்பா வழி) கலைச் சொல் நிரல் (உரைவழி) தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1920 -இல் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் உரை முதல் பகுதியாகக் களவியல், கற்பியல், பொருளியல் மூன்று இயல்களையும் ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ் நிறுவனத்தார் வெளியிட்டுள்ளார். மற்ற பகுதிகள் வெளிவந்ததாக அறிய இயலவில்லை. இப்பதிப்பிற்குப் பின் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம்

பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல் ஆகிய இரு இயல்கள் இணைந்த பதிப்பு, சென்னைப் பிரம்பூரில் இருந்து வெளிவந்தது. இப்பதிப்பில் ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் 1921- இல் வெளிவந்த குறிப்பினை, தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் எழுத்திகாரம் பதவுரை பதிப்பில் குறிப்பிடுகிறார். களவியல், கற்பியல், பொருளியல் 1933 - இல் வாவிள்ள இராமஸ்வாமி சாஸ்ட்ருலு அண்ட் ஸன்ஸ் மூலம் வெளி வந்துள்ளது. 1935 - இல் மேற்கண்ட பதிப்பாளர்களைக் கொண்டு மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் பதிப்பித்துள்ளார். மூன்று பகுதிகளாக வெளிவந்தாலும் அவற்றிற்கும் தொடர் எண் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. 1935 - இல் ஒருங்கிணைந்த பதிப்பாக வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோர் பதிப்பாசிரியர்களாக அமைந்து வெளிவந்துள்ளது. தனித்தனிப் பதிப்புகளாக மூன்று பகுதிகளாக வெளிவந்துள்ள பதிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இம் மீள் பதிப்பு பதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

இரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை பதிப்பு - 1929

சொல்லதிகாரம் - தெய்வச் சிலையார்

1929 -இல் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் முதன் முதலில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதிப்பாசிரியர் ரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை. இதன் நிழற்படிவம் 1984 -இல் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. இப்பதிப்பில் சூத்திர முதற் குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் சொல் நிரல் (மேற்கோள்), சொற்றொடர் நிரல் (மேற்கோள்), செய்யுள் நிரல் (மேற்கோள்) கலைச் சொல் நிரல் (நூற்பா வழி) கலைச் சொல் நிரல் (உரைவழி) தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சி. கணேசையர் பதிப்பு - 1937, 1938, 1943, 1948

எழுத்து நச்சினார்க்கினார்கினியர், சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர்

பொருள் - நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர்

1847 - இல் மழவை மகாலிங்கையரால் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1891 - இல் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பும் 1923 - இல் த. கனகசுந்தரத்தின் பதிப்பும் கழகத்தின் மூலமும் வெளிவந்தன.

1937 - இல் நா. பொன்னையா அவர்களால் கணேசையர் எழுதிய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளுடன் எழுத்ததிகாரம் மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும் வெளியிடப்பட்டன.

1868 -இல் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, சென்னப்பட்டணம் ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியாரது கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் சி.வை. தாமோரதம் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதே ஆண்டு கோமளபுரம் இராசகோபால பிள்ளையின் பதிப்பும் தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது. 1923 - இல் கந்தசாமியார் திருத்திய திருத்தங்களோடும் குறிப்புரையோடும் கழகப் பதிப்பாக வெளிவந்தது. 1938 -இல் சி. கணேசையர் பதிப்பு அவர் எழுதிய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பட்டது.

1885 -இல் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையால் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய உரையோடும் பலதேசப் பிரதிருபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து யாழ்ப்பாணம் சி.வை. தாமோதரரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்னும் குறிப்புடன் பதிப்பு வெளிவந்தது. அப்பதிப்பில் உள்ள பின்னான்கியல் நச்சினார்க்கினியர் உரை அன்று என்று மறுத்து இரா. இராகவையங்கார் 1902 -1905 வரையான செந்தமிழ் இதழில் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதித் தெளிவுபடுத்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து பொருளதிகாரம் முழுதும் நான்கு பகுதியாக நச்சினார்க்கினியம், பேராசிரியம் எனப் பிரித்து 1916, 1917 - ஆம் ஆண்டுகளில் ச. பவனாந்தம் பிள்ளை பதிப்பித்தார். 1917 - இல் ரா. இராகவையங்கார் செய்யுளியலுக்கு நச்சினார்க்கியர் உரை இருப்பதை அறிந்து, நச்சினார்க்கினியர் உரை உரையாசிரியர் உரையுடன் என இரு உரைகளையும் இணைத்து வெளியிட்டார். 1934, 1935 -இல் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களால் ஓலைப் பிரதி பரிசோதிக்கப்பட்டு மா.நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களது அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் திருத்தங்களுடனும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் முதற்பாகம் வெளிவந்தது. 1948 - இல் தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (முதற்பாகம்) முன்னணந்தியலும் நச்சினார்க்கினியமும் என, சி. கணேசையர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையுடன் நா. பொன்னையா

அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1943 -இல் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (இரண்டாம் பாகம்) என்பதோடு பின்னான்கியலும் பேராசிரியமும் இவை புன்னாலைக் கட்டுவன் தமிழ் வித்துவான், பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கித் திருத்திய திருத்தங்களோடும் எழுதிய உரை விளக்கக் குறிப்புகளோடும் ஈழகேசரி அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்களால் தமது சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன என வரையறுக்கப் பட்டிருந்தது.

2007-இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் மறுபதிப்பாக சி. கணேசையரின் பதிப்பைப் பதித்துள்ளது. அப்பதிப்பினைப் பின்பற்றியே இப்பதிப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சூத்திர அகராதி, சூத்திர அரும்பத விளக்கம் ஆகியவற்றிற்கு இப்பதிப்பில் பக்க எண் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவை இம் மீள்பதிப்பில் நூற்பா எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. அனுபந்தமாக சி. கணேசையர் சில கட்டுரைகளை அப்பதிப்பில் இணைத் திருந்தார் அவற்றோடு மேலும் அவருடைய சில கட்டுரைகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிப்பு 1971

சொல்லதிகாரம் கல்லாடம்

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் பொருளதி காரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை பதிப்புரையில் (1885) கல்லாடர் உரை பற்றிய குறிப்பினைத் தருகிறார். டி.என் அப்பனையங்கார் செந்தமிழ் இதழில் (1920, தொகுதி-19, பகுதி-1, பக்கம்-20) கல்லாடருரை என்னும் கட்டுரையில் ஸ்ரீமான் எம் சேக்ஷகிரி சாஸ்திரியார் (1893) கல்லாடர் உரை குறித்து ஆராய்ந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் (1905) ரா. இராகவையங்கார் (1917) பெயர் விழையான், கா. நமச்சிவாய முதலியார்(1920) நவந்தகிருஷ்ண பாரதி(1920) பி. சிதம்பர புண்ணைவனநாத முதலியார்(1922) கந்தசாமியார் (1923) வ.உ. சிம்பரம் பிள்ளை (1928) மன்னார்குடி தமிழ்ப் பண்டிதர் ம.நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை (1929) அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை (1929) ஆகியோர் கல்லாடர் உரை குறித்த குறிப்புகளைத் தமது

கட்டுரைகளில் குறிப்பிடுகின்றனர். பின்னங்குடி சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் கல்லாடர் உரை ஓரியண்டல் கையெழுத்துப் புத்தக சாலையில் உள்ளது என்றும், அவ்வரை எவ்வியல் வரை உள்ளது என்னும் குறிப்புரையும் தருகிறார்.

1950 - 1952 வரை தருமபுர ஆதினம் வெளியிட்ட ஞான சம்பந்தம் இதழில் அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தின் இரண்டாம் பிரதியை ஒட்டிப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. கிளவியாக்கம் தொடங்கி இடையியல் 10 - ஆவது நூற்பா வரை வெளிவந்தது. கல்லாடர் உரையைத் தம்முடைய திருத்தங்களுடன் வெளியிட்டவர் மகாவித்துவான் தண்டபாணி தேசிகர். 1963-இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைக்கோவை என்னும் பெயரில் ஆபிரகாம் அருளப்பனும் வ.ஐ. சுப்பிரமணியமும் இணைந்து வெளியிட்டனர். இது நான்கு இயலுக்கான பதிப்பாக அமைந்திருந்தது. கழகப் பதிப்பாக 1964 -இல் கு. சுந்தரமூர்த்தி விளக்கவுரையுடன் கல்லாடம் வெளிவந்தது.

1971 -இல் தெ.பொ.மீ அவர்களால் ஒன்பது பிரதிகளைக் கொண்டு ஒப்பிட்டு அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகப் பதிப்பாக வெளிவந்தது. 2003 -இல் தி.வே. கோபாலையர், ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு தமிழ் மண் பதிப்பகம் கல்லாடனார் உரையைப் பதிப்பித் துள்ளது. 2007 -இல் தி.வே. கோபாலையரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு, சரசுவதி மகால் நூலகம் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைக்கொத்தில் கல்லாடர் உரையை வெளியிட்டுள்ளது. கல்லாடர் உரை முழுமையாக இதுவரை கிடைத்திலது.

இம்மீள்பதிப்பில் செந்தமிழ் அந்தணர் அவர்களின் இலக்கண வாழ்வியல் விளக்கமும் கா. வெள்ளைவாரணனாரின் இயல் விளக்கங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தொல்காப்பியத்திற்குள் புகுவாருக்கு எளிதான மனநிலையை உருவாக்குவதுடன், ஆய்வாளர்களுக்கு மிகுந்த பயன் உடையதாக இருக்கும். பின்னிணைப்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர், உரைகள் குறித்த நுட்பத்தைப் புலப்படுத்துவதுடன், தொல்காப்பியம் பற்றிய நுண்மையை அறியவும் துணை செய்யும். நூற்பா, உரை வழிக்

கலைச்சொற்கள், உரையில் உள்ள மேற்கோள் அகராதி போன்றவை தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்தை அறிய விரும்புவாருக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் இத் தொகுப்பு பயன் கொள்ளும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம் மூலமும், உரையோடும் பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. இருப்பினும் தொடக்கத்தில் தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களால் உரையோடு தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த பதிப்புகள் இன்று கிடைக்கவில்லை. அந்நிலையைப் போக்கும் பொருட்டு, தமிழரின் பண்பாட்டை, மேன்மையை, உயர்வைப் பொதித்து வைத்துள்ள நூல்களைத் தேடித் தேடிப் பதிப்பிக்கும் தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர் ஐயா கோ. இளவழகனார் அவர்கள் பழம் பதிப்புகளைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதன் காரணமாக இப்பதிப்புப் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்பதிப்பிற்கு, தமிழின் மூத்த அறிஞர், செந்தமிழ் அந்தணர் முதுமுனைவர் ஐயா இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள் பதிப்பாசிரியராக அமைந்து என்னையும் இப்பணியில் இணைத்துக்கொண்டார்கள்.

பழந்தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாத்து வைத்துள்ள புலவர் பல்லடம் மாணிக்கம் அவர்களிடம் இருந்து தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடர் உரை பெறப்பட்டுப் பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மற்ற உரைகள் அனைத்தும் தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழக நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி இணையப் பக்கத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டு இம் மீள்பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சி. கணேசையர் பதிப்பினை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழி வெளிவந்த சி. கணேசையரின் தொல்காப்பியப் பதிப்பிற்கு உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் மேனாள் இயக்குநர் (முழுக்கூடுதல் பொறுப்பு) முனைவர் திரு ம. இராசேந்திரன் அவர்கள் கணேசையர் பதிப்பிற்கு எழுதியுள்ள முகவுரை அவருடைய ஒப்புதலுடன் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“முனைவர் பா.மதுகேஸ்வரன் அவர்களின் தொல்காப்பியம் பதிப்பு ஆவணம் 7 என்னும் நூற்பகுதியில் இருந்து தொல் காப்பியப் பதிப்பு அடைவுகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் தொடர்பான பல்வேறு அறிஞர்

பெருமக்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுத்து வழங்கப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் உரைகள் முழுதும் ஆய்வு செய்துள்ள பேராசிரியர் முனைவர் ச. குருசாமி அவர்களின் கட்டுரைகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பதிப்பிற்குத் துணை செய்த மேற்கண்ட அனைவருக்கும் நன்றியினைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன். முனைவர் ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் அவர்கள் தொகுத்த இலக்கண வரம்பு நூலிலிருந்த கட்டுரைகள் கணேசையர் பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், தமிழியல் முதலிய ஆய்விதழ்களிலிருந்து தொல்காப்பியம் தொடர்பான கட்டுரைகள் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

பதிப்புப் பணியில் ஈடுபடுத்திய ஐயா திரு கோ. இளவழகனார் அவர்களுக்கும் பதிப்பில் இணைந்து செயல்படப் பணித்த ஐயா முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்களுக்கும், பதிப்பிற்குத் துணைபுரிந்த புலவர் செந்தலை கௌதமன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றி. தட்டச்சுச் செய்து கொடுத்த திருமதி ப. கயல்விழி திருமதி கோ. சித்திரா. அட்டை வடிவமைத்த செல்வன் பா. அரி (ஹரிஷ்), மற்றும் பதிப்பகப் பணியாளர்கள் திரு இரா. பரமேசுவரன், திரு தனசேகரன், திரு கு. மருது, திரு வி. மதிமாறன், இப்பதிப்பிற்கு உதவிய என்னுடைய முனைவர் பட்ட மாணவர்கள் பா. மாலதி, கா. பாபு, சு. கோவிந்தராசு, கா. கயல்விழி ஆகிய அனைவருக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப் பதிப்புப் பணியில் என்னை முழுவதாக ஈடுபடத் துணையாக நிற்கும் என் கணவர் மருத்துவர் மு. சேக்கிழார் அவர்களுக்கு என் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

கல்பனா சேக்கிழார்

நுழைவுரை

தமிழ்மண் பதிப்பகம் இதுகாறும் வெளியிட்டுள்ள அறிஞர் பெருமக்களின் உரைகள் யாவும் பழைய இலக்கிய இலக்கணக் கருவூலத்தின் வாயில்களைத் திறக்கின்ற திறவுகோல்கள்; தமிழரை ஏற்றிவிடும் ஏணிப்படிகள்; வரலாற்றுப் பாதையைக் கடக்க உதவும் ஊர்திகள்.

தமிழறிஞர்களின் அறிவுச்செல்வங்களை முழு முழு நூல் தொகுப்புகளாக வெளியிட்டுத் தமிழ்நூல் பதிப்பில் பெரும் பங்களிப்பை எம் பதிப்பகம் செய்து வருவதை உலகத் தமிழர்கள் அனைவரும் அறிவர்.

தமிழகம் வேற்றினத்தவர் படையெடுப்பால் தாக்குண்டு அதிர்ந்து நிலைகுலைந்து தமிழ்மக்கள் தம் மரபுகளை மறந்தபோதெல்லாம் பழம்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கித் தமிழ் மரபை வாழச் செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு.

தமிழ்மொழியின் நிலைத்த வாழ்விற்கும் வெற்றிக்கும் காரணமாக இருப்பவர்கள் உரையாசிரியர்களே ஆவர். இலக்கணக் கொள்கைகளை விளக்கி மொழிக்கு வரம்பு கட்டி இலக்கியக் கருத்துகளை விளக்கி காலந்தோறும் பண்பாட்டை வளர்த்து, தமிழ் இனத்திற்குத் தொண்டு செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களையே சாரும்.

“ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும் தமிழினம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது விழித்தெழுந்து, எழுச்சிக்குரல் கொடுத்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள். அவர்கள் எழுதியுள்ள உரைகள் யாவும் காலத்தின் குரல்கள்; சமுதாயத்தின்

எதிர்பார்ப்புகள்; தமிழ் இன வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத தேவைகள்; நெருக்கடியின் வெளிப்பாடுகள் ஆகும்.”

- உரையாசிரியர்கள், (மு.வை. அரவிந்தன்).

“தொல்காப்பியம் இலக்கண நூல் மட்டுமன்று; தமிழரின் அறிவுமரபின் அடையாளம். தமிழரின் வாழ்வியலை, மெய்யியலைப் பாதுகாத்த காலப்பேழை. இதில் பொதிந்துள்ள தருக்கவியல் கூறுகள் இந்தியத் தருக்கவியல் வரலாற்றின் மூல வடிவங்கள்”

- அறிஞர்களின் பார்வையில் பேரறிஞர் அண்ணா,
(முனைவர் க. நெடுஞ்செழியன்)

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கூற்று, தொல்காப்பியத்தின் இன்றியமையாமையையும், உரையாசிரியர்களின் கருத்துச் செறிவையும் உழைப்பையும் உணர்த்த வல்லவை. சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கா. நமச்சிவாய முதலியார், வ.உ. சிதம்பரனார், சி. கணேசையர், இரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் போன்ற பெருந்தமிழ் அறிஞர்களின் உழைப்பால் உருவான இவ் வாழ்வியல் கருவூலம் தொல்காப்பிய உரைத்தொகை எனும் பெயரில் தமிழ்மண் பதிப்பகம் மீள் பதிப்பு செய்துள்ளது.

2003 -ஆம் ஆண்டில் எம் பதிப்பகம் தொல்காப்பியத்தை (எழுத்து - சொல் - பொருள்) முழுமையாக வெளியிட்டுள்ளது. இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள தொல்காப்பிய நூல் பதிப்புகளில் இடம் பெறாத அரிய பதிப்புச் செய்திகள் இவ்வுரைத் தொகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுரைத் தொகை எல்லா நிலையிலும் சிறப்பாக வெளிவருவதற்கு தோன்றாத் துணையாக இருந்தவர்களைப் பற்றி தனிப்பக்கத்தில் பதிவு செய்துள்ளோம்.

இவ்வாழ்வியல் நூல் பிழையற்ற செம்பதிப்பாக வெளிவருவதற்கு முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் முதுமுனைவர் ஐயா இரா. இளங்குமரனார், இணை பதிப்பாசிரியர் அருமை மகள் முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார் ஆகியோரின் உழைப்பும் பங்களிப்பும் என்றும் மறக்க முடியாதவை. எம் தமிழ் நூல் பதிப்பிற்கு எல்லா நிலையிலும் தொடர்ந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும்

அளித்து வரும் இனிய நண்பர் புலவர் செந்தலை ந. கவுதமன் அவர்களின் தன்னலம் கருதா தமிழ்த் தொண்டிற்கு என்றும் நன்றி உடையேன்.

தமிழர்கள் தம் இல்லம்தோறும் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டிய இவ்வருந்தமிழ்ப் புதையலைத் தமிழ் கூறும் உலகிற்கு வழங்குவதைப் பெருமையாகக் கருதி மகிழ்கிறோம். இப்பதிப்பைத் தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் ஏற்றிப்போற்றும் என்று நம்புகிறோம்.

கோ. இளவழகன்

தமிழீழறிஞர்கள் தாய்த்தமிழுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பை நன்றி உணர்வோடு நினைவுகூரும் வகையில் தொல்காப்பியச் செல்வர் சி. கணேசையர் எழுதிய அரும்பெரும் குறிப்புகளைத் தாங்கி வருகிறது இத்தொகை. கடந்த காலத்தில் தமிழீழம் தொடர்பான எம் பதிப்பகத்தின் வழி

யாழ்ப்பாண அகராதி,

ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்,

யாழ்ப்பாண சரித்திரம்,

ஈழம் தந்த இனியத் தமிழ்க்கொடை,

தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த தமிழீழறிஞர்கள்,

பண்டைத் தமிழீழம்

முதலிய நூல்களை வெளியிட்டு உள்ளதை மகிழ்வோடு நினைவு கூர்கிறோம்.

நூலாக்கத்திற்கு உதவியோர்

முதன்மைப்பதிப்பாசிரியர்:

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

இணைப்பதிப்பாசிரியர்:

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

மேலடை வடிவமைப்பு:

செல்வன் பா. அரி (Harrish)

நூல் வடிவமைப்பு:

திருமதி. கயல்விழி,
கோ. சித்திரா

திருத்தத்திற்கு உதவியோர்:

புலவர் பனசை அருணா
முனைவர் அரு. அபிராமி

புலவர் மு. இராசவேலு
முனைவர் ஜா. கிரிசா

நூலாக்கத்திற்கு உதவியோர்:

திருமிகு. இரா. பரமேசுவரன், திருமிகு. வே. தனசேகரன்,
திருமிகு. கு. மூர்த்தி, திருமிகு. வி. மதிமாறன்

கணினியில் நூலாக்கம்:

- ❖ மாணவர் நகலகம்,
- ❖ பிராசசு இந்தியா,
- ❖ ரியல் இம்பேக்ட் சொல்யூசன்ஸ்,
- ❖ தூரிகை பிரிண்ட்ஸ்

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
அரசி.	அரசியல் சருக்கம்
எ., எழுத்.	எழுத்ததிகாரம்
ஐங்குறு.	ஐங்குறுநூறு
கலி.	கலித்தொகை
களவழி.	களவழி நாற்பது
குறள்.	திருக்குறள்
குறிஞ்சிப்.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	சிலப்பதிகாரம்
சீவக., சிந்தா.	சீவகசிந்தாமணி
சூளா.	சூளாமணி
திணைமாலை.	திணைமாலை நூற்றைம்பது
திரிகடு.	திரிகடுகம்
தூதுவிடு.	தூதுவிடு சருக்கம்
தொ.எ.	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
தொ.சொ.	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
தொ.பொ.	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
நற்.	நற்றிணை
நான்மணி.	நான்மணிக்கடிகை
நாலடி.	நாலடியார்
நெடுநல்.	நெடுநல்வாடை
பட்ட.	பட்டினப்பாலை
பதிற்று.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பு.வெ.	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	புறநானூறு
பெரும்பா.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மணி.	மணிமேகலை
மதுரைக்.	மதுரைக்காஞ்சி
முருகு.	திருமுருகாற்றுப்படை
முல்லைப்.	முல்லைப்பாட்டு

உள்ளடக்கம்

புள்ளி மயங்கியல்	3
குற்றியலுகரப் புணரியல்	73
பின்னிணைப்புகள்	128
1. அளபெடை	129
2. போலி எழுத்து	137
3. இலக்கணக் கொள்கைக் கட்டுரைகளிலே கணேசையரின் அணுகுமுறை	144
4. மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையர் அவர்கள்	194
5. உரை நெறியும் விளக்கமும்	224
- நூற்பா நிரல்	262
- சொல் நிரல்	268
- சொற்றொடர் நிரல்	280
- செய்யுள் நிரல்	298
- விஷய (பொருள்) அகராதி	300
- அருஞ்சொல் விளக்கம் முதலியன	312

எழுத்தறிக்காரம்

நச்சினார்க்கினியம் -2

சி. கணேசயார் - பதிப்பு

(1937, 1952)

முதற் பதிப்பு 1937லும், இரண்டாம் பதிப்பு 1952லும் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்திற் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. 2007இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ளது. இப்பதிப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மீள் பதிப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது.

புள்ளி மயங்கியல்

மெய்யீறு வன்கணத்தோடும் பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுவது புள்ளி மயங்கியலாகும். மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிற்குமாதலின் புள்ளியென்றார். மெய்யீற்றுள் உகரம்பெறுவன, இறுதி கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுவன மெல்லெழுத்து மிகுவன, இறுதிகொடாது வல்லெழுத்து மிகுவன மெல்லெழுத்து மிகுவன, வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்தும் உறழ்ந்து முடிவன, இயல்பாய் வருவன, சாரியை பெறுவன, திரிந்து முடிவன என்னும் இவ்வகையினுள் இவ்வியலிற் கூறப்பட்ட விதிகளையாவும் அடங்கு வனவாம்.

ஞ, ந, ண, ம, ல, ள என்னும் மெய்களை இறுதியாகவுடைய தொழிற்பெயர் முன்னர் வல்லெழுந்து முதன்மொழி வரின் இரு வழியும் வருமொழி வல்லெழுத்து மிக நிலைமொழியீறு உகரம் பெற்று முடியும். நகர வீற்றுத் தொழிற்பெயர் வேற்றுமைக்கண் உகரம்பெறாது அகரம்பெற்று முடியும், ஈம், கம், உரும், மின், பின், கன், வல், தெவ், புள், வள் என எடுத்தோதிய பெயர்களும் தொழிற்பெயர்போல இருவழியும் உகரம்பெற்று வல்லெழுத்து மிகுவனவாம். அவற்றுள் கன் என்னுஞ்சொல் வேற்றுமைக்கண் அகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிகப்பெறும். வல் என்னுஞ் சொல்லின்முன் நாய், பலகை என்பன வருமொழியாய்வரின் அவ்வழி உகரமின்றி அகரம்பெற்று முடியும்.

வெரிந் என்ற சொல், இறுதி நகரவொற்றும் அச்சொல் பெற்ற அகரமும்கொட வல்லெழுத்து வரும்வழி அவ்வல்லெழுத் தாயினும் அதன் கிளையெழுத்தாகிய மெல்லெழுத்தாயினும் மிக்கு முடியும், மகரவீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் இறுதி மகரம்கொட வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். இங்ஙனம் மகர வீறுகொட்ட விடத்து வருமொழி வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து உறழ்ந்து முடியும் மொழிகளும் சில உள. ஆயிரம் என்பதன்முன்

அளவுப்பெயர் வந்து புணருமிடத்து வேற்றுமையிற்போல இறுதி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும். இல்லம் என்னும் மரப்பெயர் இறுதி மகரங்கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகும். அழன் என்பதன் இறுதிகெட வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும்.

வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்வரும் யரழ வீற்றுப் பெயர்கள் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமிடத்து அவ்வல் லெழுத்து மிக்கு முடிவன. தாய் என்னுஞ்சொல்முன் மகன் வினைவரின் வல்லெழுத்து மிகும். ஆர், வெதிர், சார், பீர், குமிழ் என்னுஞ் சொற்கள் வல்லெழுத்து வருவழி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிவன. வேற்றுமைக்கண் யகர வீற்றுட் சிலவும் சார், பாழ் என்பனவும் வல்லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்துப்பெற்று உறழ்வனவாம். கீழ் என்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்துப்பெற்றும் பெறாதும் உறழும்.

ஆண், பெண், உமண், முரண், குயின், எகின், தான், பேன், கோன் என்பனவும் நெட்டழுத்தின் பின்வரும் லகார, ளகார வீற்றுப்பெயர்கள் சிலவும் திரியாது இயல்பாவனவாம். தாய் என்னும் பெயரும் அல்வழிக்கண்வரும் யகார வீற்றுப் பெயர்களும் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாவன. அல்வழிக் கண்வரும் எல்லாரும், தாம், நாம், யாம், தான் என்பன குறுகலுந் திரிதலுமின்றி இயல்பாவன. நூறாயிரம், தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பவற்றோடும் ஏனை உயிர் முதன்மொழிகளோடும் புணரும் ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயரும், உயிர் முதன் மொழிகளோடும் யகர வகர முதன்மொழிகளோடும் புணரும் வகர வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களும் குறுகலுந் திரிதலுமின்றி இயல்பாவனவாம்.

ஆண், எகின், பீர், பூல், வேல், ஆல், குமிழ் என்பன அம்சாரியையும், வேற்றுமைக்கண்வரும் ஈம், கம் என்பனவும் கோல் என்பதனோடு புணரும் தாழ் என்னுஞ் சொல்லும், தமிழ் என்னும் சொல்லும் அக்குச்சாரியையும், வெயில், இருள் என்பன அத்துச்சாரியையும் இன்சாரியையும், மகரவீற்று நாட்பெயர் இகர வீற்று நாட்பெயர்போல ஆன்சாரியையும் அதன்மேல் அத்துச் சாரியையும், செய்யுளிடத்துவரும் விண் என்னுஞ்சொல் வினைச் சொல் வருமொழியாக வருமிடத்து அத்துச்சாரியையும், தனித்தும் அடையடுத்தும் வரும் ஆயிரம் என்ற எண்ணுப்பெயர்

பிற எண்களோடு புணருமிடத்து அத்துச்சாரியையும் பெறுவன என்பர் ஆசிரியர்.

எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைப்பெயரும், எல்லீரும் என்னும் முன்னிலைப்பெயரும், நெடுமுதல் குறுகி முடியுமியல் புடைய தாம், நாம், யாம் என்னும் பெயர்களும், னகர வீற்றுள் தான், யான் என்னும் பெயர்களும் சாரியைபெறுவன ஈறுகெட்டு இடையிலும் இறுதியிலும் சாரியைபெற்று, நெடுமுதல் குறுகுவன நெடுமுதல் குறுகியும், உருபு புணர்ச்சிக்கண் முடிந்தவாறே வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியினும் முடியும் என ஆசிரியர் மாட்டேற்று முறையான் விதிக்கிறியுள்ளார். எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் இடையே வற்றுச்சாரியையும் இறுதியில் உம்சாரியையும் பெறும். அப்பெயர் அல்வழிக்கண் சாரியை பெறாது. உயர்திணைக்கண் இடையே நம் சாரியையும் இறுதியில் உம்சாரியையும் பெறும். வகர வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் வற்றுச்சாரியைபெறும். ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அன்சாரியை பெறும்.

ணகர ளகர வீறுகள் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருங்கால் டகரமாகவும், னகர லகர வீறுகள் றகரமாகவும் திரிவன. எள்ளை யுணர்த்தும் எண் என்னும் பெயரின் ணகரம் அல்வழியிலும் டகர மாகத்திரியும். நெல், செல், கொல், சொல் என்பவற்றின் லகரம் அல்வழியிலும் றகரமாய்த்திரியும். அல்வழிக்கண்வரும் ளகரவீறு திரிந்தும் திரியாதும் உறழ்ந்து முடியும். வேற்றுமையிற்போல அல்வழியிலும் டகரமாகத்திரியும் ளகர வீறுகள் சிலவுள.

மன், சின், ஆன், ஈன், பின், முன் என்பனவும் செயின் என்னும் வினையெச்சமும் அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின் எவ்வயின் எனவரும் ஏழாம் வேற்றுமையிடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொற்களும் ஆகியவற்றின் னகரம் றகரமாகத்திரியும். மீன் என்பதன் னகரம் றகரமாகத்திரிந்தும் திரியாதும் உறழும்.

லகர ளகர வீற்றுச்சொற்கள் தகரமுதன்மொழி வருமிடத்து லகர ளகரங்கள் ஆய்தமாகத்திரியும். மெல்லெழுத்து முதன் மொழி வருங்கால் முறையே லகரம் னகரமாகவும் ளகரம் ணகரமாகவும் திரிவன.

மகரவீறு அல்வழிக்கண் வலிவரின் ஏற்றமெல்லெழுத்தாகத் திரியும். அகம் என்னுஞ் சொல்லின்முன் கை என்பது வருமொழியாய்வரின் நிலைமொழியின் நடுவெழுத்தாகிய ககரவுயிர் மெய்கெட மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும். நும் என்பதனை அல்வழிக்கண் கூறுங்கால் நகரவொற்றின்மேல் நின்ற உகரம்கெட அவ்வொற்றின்மேல் ஈகாரம் ஊர்ந்து நீ என்றாகி ஓர் இகரம் இடையில்வர இறுதி மகரங்கெட்டு ரகர வொற்றுத் தோன்றி நீயிர் எனத்திரியுமென்பர் தொல்காப்பியர். எனவே நும் என்பதே திரிபில் சொல்லென்றும் நீயிர் என்பது அதன் திரிபென்றுங் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

தேன் என்னுஞ்சொல், வலிவரின் னகரம் றகரமாகத் திரிந்தும் திரியாதும் உறழ்தலும், இறுதி னகரங்கெட்டு வலிமெலி மிகுதலும், மெலிவரின் இறுதிகெட்டும் கெடாதும் உறழ்தலும் பெறும். இறால் என்பது வருமொழியாகவரின் தேன் என்பதன் னகரம் கெட்டுத் தகரம் இரட்டித்து முடியும்.

சாத்தன், கொற்றன் முதலிய இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தையென்பது வருமொழியாய்வரின், தந்தை யென்பதன் முதலிலுள்ள தகரங்கெட்டு, அதன்மேலேறிய அகரங்கெடாது நிற்ப, நிலைமொழியியற்பெயரிலுள்ள அன்கெட்டு, அங்கு நின்ற மெய்யின்மேல் வருமொழி முதலிலுள்ள அகரம் ஏறிமுடியும். முற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதன், பூதன் என்னும் இருபெயர்களும் வருமொழியாகிய தந்தையென்னும் முறைப்பெயரொடு புணருங்கால் இவ்வியற் பெயர்களின் இறுதிநின்ற அன்கெட எஞ்சிய தகரவொற்றும், தந்தை என்பதில் முன்கூறியபடி தகரங்கெட எஞ்சிய அகரவுயிரும் சேரக்கெட்டு, ஆந்தை, பூந்தை என முடிவனவாம். இப்பெயர்கள் சிறப்புப் பண்படுத்துவருங்கால் அங்ஙனந்திரிதலின்றி இயல்பாவன என்பர். மேற்கூறிய இயற்பெயர்கள் இன்னாற்கு மகன் இன்னான் என்னும் முறையில் ஓட்டி நிற்குங்கால் நிலைமொழிப் பெயரீற்றின் அன்கெட்டு அம்சாரியை பெற்றுப் புணர்தலுமுண்டு.

முன் என்னும் சொல்முன் இல் என்னுஞ்சொல் வந்து புணரின் இடையே றகரவொற்றுத் தோன்றி முன்றில் எனமுடிதல் தொன்று தொட்டு மருவிவழங்கும் இலக்கண முடிபாம். பொன் என்னுஞ்சொல், ஈற்றில் னகரம்கெட லகரவுயிர்மெய்யும் மகர

மெய்யும்பெற்றுப் பொலம் எனத் திரிந்துவழங்கும். இல் என்னும் சொல், வீட்டை யுணர்த்தாது இல்லாமையென்னும் பொருளை யுணர்த்துங்கால், ஐகாரம் பெற்று வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதலும், மிகாமையும், இயல்பாதலும், ஆகாரம்பெற்று வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஆகிய நான்குமுடிபினை யுடையதாகும்.

- க. வெள்ளைவாரணனார்
நூல்வரிசை 10, பக். 181-185

எட்டாவது

புள்ளிமயங்கியல்

296. ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்ன
ரல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே
யுகரம் வருத லாவயி னான

என்பது சூத்திரம்.

நிறுத்த முறையானே உயிரீறு புணர்த்துப் புள்ளியீறு வன்
கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக் கணத்தோடும் புணருமாறு
கூறலின் இவ்வோத்துப் 'புள்ளிமயங்கியல்' என்னும் பெயர்த்
தாயிற்று.

இச்சூத்திரம் - ஞகார ஈறு வன்கணத்தோடு இருவழியும்
புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர் -
ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒன்றாக நின்ற தொழிற்பெயரின் முன்னர்,
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் - அவ்வழியைச்
சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமையைச் சொல்லுமிடத்தும்,
வல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்துமிகும்-வல்லெழுத்து
முதன்மொழி வரு மொழியாய் வரின் அவ்வல்லெழுத்து
வருமொழிக்கண் மிக்கு முடியும், ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல் -
அவ்விடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம்: உரினுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும்,
உரினுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (1)

297. ஞநமவ வியையினு முகர நிலையும்.

இஃது அவ்வீறு மென்கணத்தோடும் இடைக்கணத்து வகரத்தோடும் முடியுமென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஞநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும் - அஞ்ஞகர ஈறு வன்கணமன்றி ஞ ந ம வ முதன்மொழி வருமொழியாய் வரினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலைபெற்று முடியும். என்றவாறு.

உதாரணம்: உரிஞ்ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் 'உகர மொடு புணரும்' (எழு.163) என்பதனாற் கூறினார். (2)

298. நகர விறுதியு மதனோ ரற்றே.

இது, நகர ஈறு முற்கூறிய கணங்களோடு அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறி எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: நகர இறுதியும் - நகர ஈற்றுப்பெயரும் முற்கூறிய கணங்களோடு புணரும்வழி, அதனோரற்று - அஞ்ஞகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயர் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வெழுத்து மிக்கு உகரம் பெற்றும் ஞ ந ம வ வந்துழி உகரம் பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பொருநுக்கடிது வெரிநுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். முடிபு ஒப்புமை நோக்கி நகரஈறு ஈண்டுப் புணர்த்தார். ²ஈண்டு வேற்றுமை யொழித்து மாட்டேறு சென்றதென்று உணர்க. (3)

299. வேற்றுமைக் குக்கெட வகர நிலையும்.

இது, நிலைமொழி உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமைக்கு - அந்நகர ஈறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கு, உக்கெட அகரம் நிலையும் - மேலெய்திய உகரங் கெட அகரத்தோடு நிலைபெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பொருநக்கடுமை வெரிநக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை என வரும். 'அகர நிலையும்' என்னாது 'உகரங்கெட' என்றதனான் உரு பிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வுஞ் சிறுபான்மை உகரப்பேறுங் கொள்க. வெரிநிங்குறை பொருநிங்குறை உரிஞிங்குறை எனவும், 'உயவல் யானை வெரிநுச் சென்றன்ன' (அகம். 658) எனவும் வரும். யானையினது முதுகின்மேற் சென்றன்ன என விரிக்க.

³பொருந் என்பது ஒரு சாதிப்பெயரும், பொருந்துதல் லென்னும் வினைப்பெயருமாம். (4)

300. வெரிநெ னிறுதி முழுதுங் கெடுவழி வருமிட னுடைத்தே மெல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அந்நகர ஈற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வெரிந் என் இறுதி - வெரிந் என்று சொல்லப்படும் நகர ஈற்றுமொழி, முழுதுங் கெடுவழி - தன்ஈற்று நகரம் முன்பெற்ற உகரத்தோடு எஞ்சாமைக் கெட்ட இடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து - மெல்லெழுத்துப் பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: வெரிங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும்.

மெல்லெழுத்து வருமொழி நோக்கி வந்தது. 'வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடை' என்பதில் 'நகர இகரமே இட்டெழுதுப. (5)

301. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்தே.

இஃது - அதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஆவயின் - அவ்வெரிந் என்னுஞ் சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்ற இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து - மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: வெரிக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும்.

(6)

302. ணகார விறுதி வல்லெழுத் தியைபின் டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது, நிறுத்த முறையானே ணகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ணகார இறுதி - ணகார ஈற்றுப்பெயர், வல்லெழுத்து இயையின் - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு - டகாரமாகத் திரிந்து முடியும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: மட்குடம் சாடி தூதை பாணை என வரும். மண்கை புண்கை என்பன⁵ இரண்டாவதன் திரிபின் முடிந்தன.

கவண்கால் பரண்கால் என்பன மேல் முடித்தும். (7)

303. ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை.

இஃது - இவ்வீற்று விரவுப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆணும் பெண்ணும் - ஆணென்னும் விரவுப்பெயரும் பெண்ணென்னும் விரவுப்பெயரும், அஃறிணை இயற்கை - தொகை மரபினுள் 'மொழி முதலாகும்' (எழுத். 147) என்பதன்கண் அஃறிணைப் பெயர் முடிந்த இயல்புபோலத் தாமும் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆண்கை பெண்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இது தொகைமரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப்பெயர்' (எழு. 155) என்பதனுள் முடிந்த இயல்பன்றோவெனின், இவை ஆண்டு முடிந்தன போலத் தத்தம் மரபின் வினையாற் பாலறியப் படுவன அன்றி 'இரு திணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின், அஃறிணைப் பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தா ரென்க. ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அவ்வழி முடிபு 'மொழி முதலாகும்' (எழு. 147) என்பதன்கண் வருமொழி முற்கூறியவத னான் முடிக்க. (8)

304. ஆண்மரக் கிளவி யரைமர வியற்றே.

இது, திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆண்மரக் கிளவி - ஆண்பாலை உணர்த்தாது ஆணென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், அரை மர இயற்று - அரையென்னும் மரம் அம்முப்பெற்ற இயல்பிற்றாய்த் தானும் அம்முப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆணங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

‘ஒன்றென முடித்தலான்’ இயல்புகணத்துங் கொள்க. ஆண நார் இலை என வரும்.

⁷விரவுப்பெயரன்றென்றற்கு மரமென்றார். (9)

**305. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயி
னுண்மையு முரித்தே யத்தென் சாரியை
செய்யுண் மருங்கிற் தொழில்வரு காலை.**

இது, செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இதன் பொருள்: விண் என வருஉங் காயப் பெயர்வயின் - விண்ணென்று சொல்லவருகிற ஆகாயத்தை உணர நின்ற பெயர்க்கண், அத்து என் சாரியை மிகுதலும் உரித்து - அத்தென்னுஞ் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து; செய்யுள் மருங்கின் தொழில் வருகாலை - செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் வருங் காலத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: ‘விண்ணத்துக் கொட்கும் வண்ணத் தமரர்’ ‘விண்ணத்துக் கொட்கும் விரைசெல் லூர்தியோய்’ எனவும், ‘விண்குத்து நீள் வரை வெற்ப களைபவோ’ (நாலடி. 226) எனவும் வரும். விண்ணென்னும் குறிப்பினை நீக்குதற்குக் ‘காயம்’ என்றார்.

விண்வத்துக் கொட்கும் என உடம்படுமெய் புணர்ந்து நின்றலுங் கொள்க. ⁸அதிகார வல்லெழுத்தின்மையிற் சாரியை வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. (10)

306. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது - இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத்தும் விதிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல - அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரது இயல்பினவாய் வன்கணம் வந்துழி வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெற்றும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரம் பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'மண்ணுக்கடிது பண்ணுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மண்ணுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லா மென்றதனால் தொழிற்பெயரல்லனவும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இன்சாரியை பெற்றும் புணர்வன கொள்க.

உதாரணம்: வெண்ணுக்கரை, 'தாழ்ப்பெயல் கனைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப் பெயர்த்து' எண்ணுப்பாறு, வெண்ணின்கரை என வரும். (11)

307. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது இவற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்பு கூறுதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கிளைப் பெயரெல்லாம் - ணகார ஈற்றுள் ஓரினத்தை உணரநின்ற பெயரெல்லாம், கொளத் திரிபு இல - திரிபுடைய வென்று கருதும்படியாகத் திரிதலிலவாய் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: உமண் என நிறுத்திக் குடி சேரிதோட்டம்பாடி எனத் தந்து முடிக்க.

இனி, எல்லா மென்றதனாற், பிற சாரியை பெற்று முடிவனவும், இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க.¹⁰ மண்ணப்பத்தம் எண்ண நொலை எனவும், கவண்கால் பரண்கால் எனவுங் கொள்க.

‘கொள்’ என்றதனால், ஏழாம் வேற்றுமை பொருண்மை உணர நின்ற இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. அங்கட் கொண்டான் இங்கட்கொண்டான் உங்கட் கொண்டான் எங்கட்கொண்டான் எனவும், ஆங்கட்கொண்டான் ஈங்கட்கொண்டான் ஊங்கட்கொண்டான் யாங்கட் கொண்டான் எனவும், அவட்கொண்டான் இவட்கொண்டான் உவட்கொண்டான் எவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக. (12)

308. வேற்றுமை யல்வழி யெண்ணெ னுணவுப்பெயர் வேற்றுமை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது அவ்வீற்றுள் ஒன்று அல்வழியுள் வேற்றுமை முடிபு போலத் திரிந்து முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமை அல்வழி - வேற்றுமையல்லாத இடத்து, எண்ணென் உணவுப்பெயர் - வரையறைப் பொருண்மை உணர்த்தாது எண்ணென்று சொல்லப்படும் உணவினை உணர்த்தும் பெயர், வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - வேற்றுமையது திரிந்து முடியும் இயல்பின் நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: எட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். உம்மை யால், தொகைமரபினுள் “மொழிமுதலாகும்” (எழு. 147) என்றதனாற் கூறிய இயல்பு பெரும்பான்மையாயிற்று. அஃது எண்கடிது என வரும். (13)

309. முரணென் றொழிற்பெயர் முதலிய னிலையும்.

இஃது - இவ்வீற்றுட் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்திய உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி இவ்வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமைமுடிபும் எய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: முரண் என் தொழிற்பெயர் - மாறுபாடு உணர்த்தும் முரணென்னுந் தொழிற்பெயர், முதலியல் நிலையும் - ¹²தொகை மரபிற் கூறிய அல்வழிக்கண் திரியாது முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் ஈண்டு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின்கண்ணும் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முரண்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், முரட்கடுமை சேனை தானை பறை எனவும், முரண்ஞெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். இதனைத் 'தொழிற்பெயரெல்லாம்' (எழுத். 306) என்றதன் பின் வையாத முறையன்றிக் கூற்றினான், முரண்கடுமை முரட்கடுமை, அரண்கடுமை அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. (14)

310. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயிற்று வரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது, முறையானே மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கட்புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின் - மகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும் - அந்நிலைமொழி மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மரக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். 'முண்டசுக்கோதை' எனவும் வரும். 'துவர' என்றதனான், இயல்பு கணத்துக் கண்ணும் உயர் திணைப் பெயர்க்கண்ணும் ¹³விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்க. மரஞாண் மரநூல் இவற்றிற்கு நான்கனுருபு விரிக்க. மர மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக. நங்கை எங்கை செவி தலை புறம் எனவும், தங்கை செவி தலை புறம் எனவும் வரும். ஈண்டு மகரக்கேடே கொள்க; முடிபு மேற்கூறுப (எழு. 320). (15)

311. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை யீற்றுமிசை யகர நீடலு முரித்தே.

இஃது அவ்வீற்று முடிபு வேற்றுமையுடையன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை - அகர முதன்மொழியும் ஆகார முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஈற்று மிசை அகரம் நீடலும் உரித்து - மகர ஒற்றின்

மேல் நின்ற அகரம் நீண்டு முடிதலும் உரித்து நீடாமையும் உரித்து என்றவாறு.

உதாரணம்: மரம் குளம் என நிறுத்தி, மகரங்கெடுத்து, அடி ஆம்பல் எனத் தந்து, ரகர ளகரங்களில் நின்ற அகரம் ஆகார மாக்கி, மரா அடி குளா ஆம்பல் என முடிக்க.

மேற் 'செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான' (எழு. 312) என்பத னாற், குளா ஆம்பல் என்புழி ஆம்பல் என்பதன் ஆகாரத்தை அகர மாக்குக.

உம்மையான், மரவடி குளவாம்பல் என நீடாமையுங் கொள்க.

வருமொழி முற்கூறியவதனான், இவ்வீற்றுப் பிறவும் வேறுபட முடிவன கொள்க. கோணாகோணம் கோணாவட்டம் என வரும். இவற்றிற்கு உள்ளென்னும் உருபு விரிக்க.

கோணாகோணத்திற்கு வல்லெழுத்துக்கேடு ¹⁴மேலைச் சூத்திரத்து இலேசாற் கொள்க. (16)

312. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இது, மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுதலோடு மெல்லெழுத்தும் உறழ்க என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியுமாருள - மகர ஈற்றுள் வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் மொழிகளும் உள, வழக்கத்து ஆன செல்வழி அறிதல் - வழக்கத்தின் கண் வழங்கும் இடம் அறிக என்றவாறு.

உதாரணம்: குளங்கரை குளக்கரை சேறு தாது பூழி என வரும். இவற்றுட் குளங்கரை குளக்கரைபோல அல்லன ஒத்த உறழ்ச் சியாய் வழங்கா வென்றற்குச் 'செல்வழியறிதல்' என்றார். 'வழக்கத்தான' என்றதனான், குளத்துக் கொண் டான் ஈழத்துச் சென்றான் குடத்துவாய் பிலத்துவாய் என்றாற்போல்வன, மகரங் கெட்டு அத்துப்பெற்றன. இவை 'அத்தே வற்றே' (எழு. 133) என்பதனான் ¹⁵ஒற்றுக் கெடாவாயின, அஃது அல்வழிக்குக்

கூறுதலின். மழுகளிறு என்பது 'மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள்' என்ற உரிச்சொல். அது மகர ஈறன்று. சண்பகங்கோடு என்பது வழக்கிடத்துச் செல்லாது.

இன்னும் இதனானே, மகரங்கெடாது நிற்பனவுங் கொள்க. 'புலம்புக் கனனே' (புறம். 258) 'கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கற் றலைவ' (மலைபடு. 50) என வரும். (17)

313. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர வியற்றே.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: இல்ல மரப்பெயர் - புக்கு உறையும் இல்லன்றி இல்ல மென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், விசை மர இயற்று - விசை யென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இல்லங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' (எழு. 312) என்றதனான், மகரக்கேடு கொள்க. (18)

314. அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத் தாகும்.

இது, மகரம் அல்வழிக்கண் திரிக என முற்கூறாமையின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும் - மகர ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மரங்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். மரம் பெரிது என்புழித் திரிபின்றென்பது ¹⁶ 'ஆணை கூற' லென்னும் உத்தி.

இனி எல்லா மென்றதனால், அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிற வாற்றான் முடிவனவெல்லாம் முடிக்க. வட்டத்தடுக்கு, சதுரப் பலகை, ஆய்தப் புள்ளி, வேழக்கரும்பு, கலக்கொள், சுக்கு, தோரை, பயறு; நீலக்கண் என்னும் பண்புத் தொகைக்கண் மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தன. ஆயுத வுலக்கை, 'அகர முதல்'

¹⁷இவை இயல்புகணத்துக்கண் மகரங் கெட்டு முடிந்தன. எல்லாருங் குறியர் நாங்குறியேம்: இவை உயர்திணைப் பெயர் மகரந்திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந்தன. கொல்லுங் கொற்றன், உண்ணுஞ் சாத்தன், 'கவள மாந்து மலைகெழு நாடன்', பொரு மாரன், தாவுபரி, பறக்குநாரை, ஓடுநாகம், ஆடுபோர், வருகாலம், கொல்லும் யானை, பாடும்பாணன் என இவை மகரந் திரிந்தும் கெட்டும் நிலை பெற்றும் வந்த பெயரெச்சம்.

இன்னும் இதனானே, இயல்புகணத்துக்கண்ணும் மகரங் கெடுதலுங் கெடாமையுங் கொள்க. மரஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், மரம்யாது வலிது அடைந்தது எனவும் வரும். இன்னும் இதனானே, 'பவளவாயென' உவமத்தும், நிலநீரென எண்ணிடத்தும் கேடு கொள்க. (19)

**315. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.**

இது, மகர ஈற்று அல்வழிக்கண் இம்மொழி இம்முடிபு எய்துக என்றலின், எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அகம் என் கிளவிக்குக் கை முன்வரின் - அகமென்னுஞ் சொல்லிற்குக் கையென்னுஞ் சொல்முன்னே வருமாயின், முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுதலும் - முன்னின்ற அகரங் கெடாது நிற்ப அதன் முன் நின்ற ககரமும் மகரவொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் கெடாது நின்று முடிதலும், வரை நிலை இன்றே யாசிரியர்க்க - நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியர்க்கு, ஆவயினான் மெல்லெழுத்து மிகுதல் - அவை கெட்டவழி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அங்கை என வரும். அகங்கை எனக் கெடாது முடிந்தவழி¹⁸ 'அல்வழி எல்லாம்' (எழு. 314) என்றதனான், மகரந் திரிந்து முடிதல் கொள்க. இது பண்புத்தொகை.¹⁹ அதிகாரத்தானும் பொருணோக்கானும் வேற்றுமைத் தொகையன்மை உணர்க.(20)

**316. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.**

இஃது இலமென்பது முற்றுவினைச் சொல்லாகாது குறிப்பாகிய உரிச்சொல்லாய் நிற்குங்கால் அல்வழிக்கண் முடியு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இலம் என் கிளவிக்கு - இல்லாமை யென்னும் குறிப்பாகிய உரிச்சொற்கு, படு வரு காலை - உண்டாதலென்னும் பொருள்படும் ²⁰வினைக் குறிப்புப்பெயர் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, செய்யுளான நிலையலும் உரித்து - செய்யுளிடத்து மகரக், கேடுந் திரிபுமின்றி நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, உம்மையாற் பிறசொல் வருங்காலத்துக் கேடுந் திரிபும் பெற்று நின்றலும் உரித்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்: 'இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய' என வரும். இதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவரென்ப பொருள் கூறுக. 'இலம்பாடு நாணுத் தரும்' என்கின்றதோ வெனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத்தரு மென்று பொருள் கூறுக. இதனை நெற்பாடு பெரிதென்றாற் போலக் கொள்க. இது பொருளிலமென முற்றுவினைச் சொல்லாமாறும் உணர்க. இல நின்றதெனக் கெட்டவாறும், இலங்கெட வியந்தான் இலஞ்சிறிதாக இலந்தீதென்று எனக் கசதக்கள் வரும்வழித் திரிந்தவாறுங் காண்க.

எல்லா (எழு. 314) மென்றதனான் இலம் வருவது போலும், இலம் யாரிடத்து என வகர யகரங்களின் முன்னர்க் கெடாது நின்றல் கொள்க.

இதனை இலத்தாற் பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமை யென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாத லிற் பற்றவென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச் சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றி லராதலானும், படுவென்பது தானும் புலவரென்னும் பெயரோடு முடியுங்கால் காலம் காட்டும் ஈறுகள் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நின்றலின், அதனை எடுத்தோதி னாராதலானும், ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனம் கூறுதல் கருத்தன்மை உணர்க.

அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்புழி இரண்டு முதனிலை கூடி ஒன்றாய் நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாராமையானும், அவ்வழி யதிகாரமாதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (21)

317. அத்தொடு சிவணும் மாயிரத் திறுதி யொத்த வெண்ணு முன்வரு காலை.

இஃது இவ்வீற்று எண்ணுப் பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகை மரபினுள் 'உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகி' (எழுத். 164) என்பதனான் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி அத்து வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரத்து இறுதி - ஆயிரமென்னும் எண்ணுப் பெயரின் மகரம், ஒத்த எண்ணு முன்வருகாலை - தனக்கு அகப்படும் மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப்பெயர் தன் முன் வரும் காலத்து, அத்தொடு சிவணும் - தொகைமரபிற் கூறிய ஏயென் சாரியை ஒழித்து அத்துச் சாரியையொடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்தொன்பது என ஒன்று முதல் ஒன்பதிற்காறும் ஒட்டுக. மகரத்தை அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்து 'அத்தி னகர மகரமுனையில்லை' (எழுத். 125) என்று முடிக்க. ஆயிரத் தொருபது என்றாற் போல்வனவற்றிற்கும் ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறாததனான், ஆயிரத்துக்குறை கூறு முதல் என்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஆயிரப்பத் தென்புழி மகரங்கெடுத்து வல்லொற்று மிகுத்து முடிக்க. (22)

318. அடையொடு தோன்றினு மதனோ ரற்றே.

இஃது 'அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய' (எழு. 110) என்றமையின், அவ்வெண்ணுப் பெயரை அடையடுத்து முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: அடையொடு தோன்றினும் - அவ்வாயிர மென்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழியொடு வரினும்,

அதனோரற்று - முற்கூறியதனோடு ஒருதன்மைத்தாய் அத்துப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினாயிரத்தொன்று இரண்டு, இருபதினாயிரத்தொன்று, ஆறாயிரத்தொன்று, நூறாயிரத்தொன்று, முந்நூறாயிரத் தொன்று, ஐந்நூறாயிரத்தொன்று என ஒட்டுக. முன்னர் இலேசினான் முடிந்தவற்றையும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை கூறு முதல் எனவும், நூறாயிரப்பத்து எனவும் வரும். (23)

319. அளவு நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது - அவ்வெண்ணின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்தால் முடியுமாறு கூறுதலின், எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும் - அதிகாரத்தால் ஆயிரந்தானே நின்றுழியும் அடையடுத்து நின்றுழியும் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்தால், வேற்றுமை இயல - மகர ஈற்று வேற்றுமையோடு ஒத்து வல்லெழுத்து வந்துழி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும், இயல்புகணம் வந்துழி 'துவர' (எழு. 310) என்னும் இலேசான் எய்திய மகரங்கெட்டும் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் என நிறுத்திக், கலம் சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கஃசு கழஞ்சு தொடி துலாம் பலம் எனவுந் தந்து ஒட்டுக.

'வேற்றுமையியல்' எனவே, தாம் வேற்றுமையல்லவாயின. (24)

320. படர்க்கைப் பெயரு முன்னிலைப் பெயருந் தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் வேற்றுமை யாயி னுருபிய னிலையு மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் உருபியலுள் முடிந்தவாறே ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடிசுவென எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும் - எல்லாருமென்னும் படர்க்கைப் பெயரும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப் பெயரும், தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் - கிளைத் தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகி முடியுந்தாம் நாம் யாமென்னும் பெயராகிய நிலைமையுடைய சொல்லும், வேற்றுமையாயின் உருபியல் நிலையும் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணாயின் உருபு புணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பின் கண்ணே நின்று முடியும், ஆவயினான் மெல்லெழுத்து மிகுதல் - மேல் நெடு முதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எல்லாரு மென்பதனை மகர ஒற்றும் உகரமுங் கெடுத்து, ரகரப் புள்ளியை நிறுத்திக், கை செவி தலை புறம் எனத்தந்து, இடையிலே தம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையும் கொடுத்து, எல்லார் தங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. இதற்கு, 'அம்மினிறுதி' (எழு.129) என்னும் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய்' என்றதனாற் 'பிற சாரியைக்கண் மகர ஒற்றுத் திரிந்து நஞ்நவாகும்' எனச் செய்கை செய்து முடிக்க. எல்லீரு மென்பதற்கு, இடையிலே நும்முச் சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையும் கொடுத்து, முற்கூறிய செய்கைகளெல்லாஞ் செய்து, எல்லீர் நுங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. தாம், நாம் என்பனவற்றை 'எனையிரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்' (எழு. 188) எனக் குறுக்கி, 'மகரவிறுதி' (எழு. 310) என்பதன்கண் 'துவர' என்பதனான் மகரங்கெடுத்துத், தங்கை நங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. யாம் என்பதனை ஆகாரத்தை எகரமாக்கி யகர ஒற்றைக் கெடுத்து 'மகரவிறுதி' (எழு.310) என்பதன்கண் 'துவர' என்றதனான் மகரங்கெடுத்து, எங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்கு இச்சூத்திரத்தான் மெல்லெழுத்து மிகுக்க.

'உருபியல் நிலையும்' என்பதனான் வேற்றுமையாதல் பெறா நிற்கவும், பின்னும் 'வேற்றுமையாயின்' என்ற மிகையானே, படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும் இயல்பு கணத்து ஞகாரமும் நகாரமும் வந்துழித் தம்முச் சாரியையும், நும்முச் சாரியையும் பெறுதலும், 'ஆவயினான்' என்றதனான், மகரங்கெட்டு உம்முப் பெறுதலும் ஒற்று இரட்டுதலும் கொள்க. எல்லார் தஞ்ஞாணும், எல்லீர் நுஞ்ஞாணும் நூலும் என வரும்.

இனித் தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்கும் ²¹அவ்விரண்டு இலேசானும் மகரங்கெடுதலும் ஒற்று இரட்டுதலும் கொள்க. தஞ்ஞாண், நஞ்ஞாண், எஞ்ஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் 'ஆவயினான' என்றதனானே, எல்லார்தம் எல்லீர்நும் என நின்றவற்றின் முன்னர், ஏனை மணி யாழ் வட்டு அடை என்பன வந்துழி மகரங் கெடாமையும் உம்முப்பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்குந் தம்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ²²தமகாணம் நமகாணம் எமகாணம் நமகாணம் என உருபீற்றுச் செய்கைகளுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, ²³நும் என்பதற்கு மகரத்தை மெல்லொற்றாக்கி நுங்கை செவி தலை புறம் என வருதலும், நுஞ்ஞாண் என ஒற்றிரட்டுதலும், நும்வலி என மகரம் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, எல்லார்கையும் எல்லீர்கையும் எனத் தம்மும் நும்மும் பெறாது நின்றலுங் கொள்க. (25)

321. அல்லது கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இது, முற்கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் அல்வழி முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பின் இயற்கையாகும் - அம்மூன்று பெயரும் அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

ஈண்டு 'இயற்கை' யென்றது சாரியை பெறாமை நோக்கி. இவற்றின் ஈறுதிரிதல் 'அல்வழி யெல்லாம்' (எழு. 314) என்பதனுள் எல்லா மென்றதனாற் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாருங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், எல்லீருங் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் எனவும், தாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், தாங்குறிய சிறிய தீய பெரிய எனவும், நாங்குறியம் சிறியம் தீயம் பெரியம் எனவும், யாங்குறியேம் சிறியேம் தீயேம் பெரியேம் எனவும் வரும்.

இன்னும் எல்லா மென்றதனானே, இவற்றின் முன்னர் ஞகார நகாரம் வந்தால் அவை அவ்வொற்றாய்த் திரிதல் கொள்க. எல்லாருஞ் ஞான்றார் நீண்டார், எல்லீருஞ் ஞான்றீர் நீண்டீர் எனவும், தாஞ்ஞான்றார் நீண்டார் எனவும், நாஞ்ஞான்றாம் நீண்டாம் எனவும், யாஞ்ஞான்றேம் நீண்டேம் எனவும் வரும்.

இனி, எல்லாரும் வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார், எல்லீரும் வந்தீர் யாத்தீர் அடைந்தீர் எனவும், தாம் வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார் எனவும், நாம் வருதும் யாத்தும் அடைதும் எனவும், யாம் வருவேம் யாப்பேம் அடைவேம் எனவும் ஏனைக்கணங்களின் முன்னர் மகரந்திரியாது நின்றல், உயிரீறாகிய உயர்திணைப் பெயரும்' (எழு.153) என்பதனான் முடியும் (26)

322. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணு மெல்லா மெனும்பெய ருருபிய நிலையும் வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது இவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் உருபியலோடு மாட்டெறிந்து எய்தாததெய்து வித்தது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் - அல்வழிக்கட் சொல்லினும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கட் சொல்லினும், எல்லாமெனும் பெயர் உருபியல் நிலையும் - எல்லா மென்னும் விரவுப் பெயர் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்று முடியும், வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது - அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியல்லாத இடத்து வற்றுச் சாரியை நில்லாதாய் முடியும் என்றவாறு.

'உருபிய நிலையும்' என்ற மாட்டேறு, அல்வழிக்கண் உம்முப் பெற்று நின்றலும், பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வற்றும் உம்மும் பெற்று நின்றலும் உணர்த்திற்று.

உம்முச்சாரியை ஒன்றுமே பெற்று முடிகின்ற அல்வழியிணையும், வற்றும் உம்மும் பெற்று முடிகின்ற வேற்றுமையோடு உடனோதி, அதுவும் வற்றுப் பெறுமாறு போல மாட்டெறிந்த மிகையானே, வன்கணத்து அல்வழிக்கண் நிலைமொழி மகரக்

கேடும், வருமொழி வல்லெழுத்துப் பேறும், ஈற்றும்மைப் பேறும், மென்கணத்து மகரங் கெட்டு உம்முப் பெற்றும் பெறாதும் வருதலும், ஏனைக்கணத்து மகரங்கெட்டு உம்முப் பெற்றும், மகரங் கெடாது உம்முப் பெறாதும் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லாக்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் எனவும், எல்லா ஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், எல்லா ஞான்றன நீண்டன மாண்டன எனவும், எல்லா யாமும் வட்டும் அடையும் எனவும், எல்லாம் வாடின ஆடின எனவும் வரும். இனி, வேற்றுமைக்கண் எல்லாவற்றுக் கோடும் செவியும் தலையும் புறமும் என இவை வற்றும் உம்மும் பெற்றன. இவற்றிற்கு மகரம் வற்றின் மிசை யொற்றென்று கெடுக்க. இனி, மென்கணத்துக்கண் எல்லாவற்று ஞாணும் நூலும் மணியும் எனவும், ஏனைக்கணத்துக்கண் எல்லாவற்றி யாப்பும் வழியும் அடையும் எனவும் வரும். ஏனைக் கணமும் வற்றும் உம்மும் பெற்றன. (27)

323. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இஃது ஒருசார் வல்லெழுத்தை விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை - அவ்வெல்லா மென்பது அவ்வழிக்கண் மேல் இலேசினாற் கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்ற மில்லை என்றவாறு.

எனவே, வல்லெழுத்து மிகுதலே பெரும்பான்மையாயிற்று. முற்கூறிய செய்கைமேலே இது கூறினமையின், மகரக் கேடும் உம்முப்பேறுங் கொள்க.

எல்லாங் குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் என வரும்.

‘மானமில்லை’ என்றதனான், உயர்திணைக்கண் வன்கணத்து மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு இறுதி உம்முப் பெற்று முடிதலும், இயல்பு கணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு உம்முப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க. எல்லாக் கொல்லரும் சான்றாரும் தச்சரும் பார்ப்பாரும் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் எனவும்,

எல்லா ஞான்றாரும் நாய்கரும் மணியகாரரும் வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்.

இன்னும் இதனானே, உயர்திணைக்கண் எல்லாங்குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் என மகரங்கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு உம்முப் பெறுதலும், எல்லாங் குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், ²⁴குறியீர் குறியம் எனவும் உம்முப் பெறாது வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் மகரங் கெடாது உம்மின்றி வருதலுங் கொள்க. எல்லாம் வந்தேம் அடைந்தேம் என வரும். (28)

324. உயர்திணை யாயி னுருபிய நிலையும்.

இஃது - எல்லா மென்பதற்கு உயர்திணை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும் - எல்லா மென்பது உயர்திணையாய் நிற்குமாயின் உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் இடைக்கண் நம்மும் இறுதிக்கண் உம்மும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உருபியலுள் 'எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர் - வற்றென் சாரியை' (எழு. 189) வகுத்ததனான், வற்றின்மிசை யொற் றென்று மகரங் கெடுத்த அதிகாரத்தான் 'உயர்திணை யாயி னம்மிடை வரும்' (எழு. 190) என நம்மின் முன்னும் மகரங் கெடுத்தார்; அத னோடு ஈண்டு மாட்டெறிதலின். அது கொண்டு ஈண்டும் மகரங் கெடுக்க. 'அம்மினிறுதி' (எழு. 129) என்புழித் 'தன்மெய்' என்றதனான் நம்முச்சாரியையினது மகரந் திரிதல் கொள்க.

உதாரணம்: எல்லா நங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என ஒட்டுக.

வருமொழி வரையாது கூறலின், எல்லா நஞ்ஞாற்சியும் நீட்சி யும் என ஏற்பனவற்றோடு முடிபு அறிந்து ஒட்டுக. (29)

325. நும்மெ னொருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது, மகர ஈற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இதன் பொருள்: நும்மென் ஒரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் - நும்மென்று சொல்லப்படுகின்ற விரவுப்பெயர் பொருட் புணர்ச்சிக் கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நுங்கை செவி தலை புறம் என வரும். 'மகரவிறுதி' (எழு. 310) என்பதான் மகரங்கெடுக்க.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனான், உங்கை என வருவது உங் கொள்க. 'துவர' (எழு. 310) என்றதனான், ஞகர நகரங்கள் வந்துழி மகரங் கெடுதலும், 'ஒரு பெயர்' என்றதனான், ஒற்று மிகுதலுங் கொள்க.

உதாரணம்: நுஞ்ஞாண் நூல் என வரும். இன்னும் 'ஒரு பெயர்' என்றதனான், நும்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையும் கொள்க. (30)

326. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை

யுக்கெட நின்ற மெய்வயி னீவர

இடை நிலைஇ யீறுகெட ரகர

நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே

யப்பான் மொழிவயி னியற்கை யாகும்.

இது, நும்மென்பதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங்காலை - நும்மென்ப தனை அல்வழிக்கண் கூறுமிடத்து, உ கெட நின்ற மெய்வயின் ஈ வர - நகர வுகரத்துள் உகரங்கெட்டுப் போக ஒழிந்து நின்ற நகர வொற்றிடத்தே ஈகாரம் வந்து நிற்ப, இ இடைநிலைஇ ஈறுகெட - ஓர் இகரம் இடையிலே வந்து நிலைபெற்று மகரமாகிய ஈறு கெட்டுப்போக, புள்ளியொடு புணர்ந்து ரகரம் நிற்றல் வேண்டும் - ஆண்டுப் புள்ளி பெற்று ஒரு ரகரம் வந்து நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன், அப்பால் மொழிவயின் - அக் கூற்றினையுடைய நிலை மொழியிடத்து, இயற்கையாகும் - வருஞ்சொல் இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நீயிர் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என வரும்.

'சொல்லுங்காலை' யென்றதனானே, நீயிர் ஞான்றீர்; நீண்டர், மாண்டர், யாதீர், வாடினீர், அடைந்தீர் என ஏனைக்கணத்திலும் ஒட்டுக. (31)

327. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இது, வேற்றுமைக்கண் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கி ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல நிற்குமெனப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயரெல்லாம் - மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்:²⁵செம்முக் கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், செம்முக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். 'தும்முச் செறுப்ப' என்பதும் அது. இவை 'குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டல்' (எழு.160)

எல்லா மென்றதனான், உகரம் பெறாது ²⁶நாட்டங்கடிது ஆட்டங் கடிது என மெல்லெழுத்தாய் அல்வழிக்கண் திரிதலும், நாட்டக்கடுமை ஆட்டக்கடுமை என வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (32)

328. ஈமுங் கம்மு முருமென் கிளவியு மாமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது, பொருட்பெயருட் சில, தொழிற்பெயரோடு ஒத்து முடிக என எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்:ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும் ஆமுப்பெயரும் - ஈமென்னுஞ் சொல்லுங் கம்மென்னுஞ் சொல்லும் உருமென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயரும், அவற்றோ ரன்ன - முற்கூறிய தொழிற்பெயரோடு ஒரு தன்மையவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

ஈம் என்பது சுடுகாடு; கம் என்பது தொழில்.

உதாரணம்:ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது, சிறிது

தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஈழுக்கடுமை, கம்முக்கடுமை, உருமுக்கடுமை, சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் ஒட்டுக.

கிளவி யென்றதனான், வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக் கண்ணும் உயிர் வருவழி உகரம் பெறாது, ஈமடைவு, ஈமடைந்தது என நின்றலுங் கொள்க.

தன்னினமுடித்த வென்பதனான், அம்மு தம்மு நம்மு எனச் சாரியைக் கண்ணும் உகரம் வருதல் கொள்க. (33)

329. வேற்றுமை யாயி னேனை யிரண்டுந் தோற்றம் வேண்டு மக்கென் சாரியை.

இது, மேல் முடிபு கூறிய மூன்றனுள் இரண்டற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறோர் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையாயின் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், ஏனை இரண்டும் தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை - இறுதியில் உருமொழிந்த இரண்டும் அக்கென்னுஞ் சாரியை தோன்றி முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் சாடி தூதை பாணை எனவும், ஞாற்சி நெருப்பு மாட்சி விறகு எனவும் ஒட்டுக.

‘அக்கு’ வகுப்பவே, நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரங் கெட்டு,²⁷ முற்கூறிய வல்லெழுத்து விலக்கப்படாமையின் நின்று முடிந்தது.

வன்கணத்திற்கு முன்னின்ற சூத்திரத்திற் கூறியது²⁸ குண வேற்றுமைக் கென்றும், ஈண்டுக் கூறியது பொருட்புணர்ச்சிக் கென்றுங் கொள்க. (34)

330. வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்.

இது, முன்னர் ‘அரையளவு குறுகல்’ (எழு. 13) எனவும் ‘னகாரை முன்னர்’ (எழு. 52) எனவுங் கூறிய மகரம் இருமொழிக் கண்ணுங் குறுகுமென, அதன் ஈற்றகத்து எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: வகாரமிசையும் மகாரங் குறுகும் - மகாரம் ஒரு மொழிக் கண்ணையன்றி வகாரத்தின் மேலுங் குறுகும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நிலம் வலிது, வரும் வண்ணக்கன் என வரும்.
(35)

**331. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
வத்து மான்மிசை வரைநிலை யின்றே
யொற்றுமெய் கெடுத லென்மனார் புலவர்.**

இஃது இவ்வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நாட்பெயர்க்கிளவி மேற் கிளந்தன்ன - மகர ஈற்று நாட்பெயர் இகர ஈற்று நாட்பெயர்போல ஆன் சாரியை பெற்று முடியும், அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்று - அத்துச் சாரியை ஆன்சாரியை மேலும் பிற சாரியை மேலும் வருதல் நீக்கு நிலைமையின்று, ஒற்று மெய்கெடுதல் என்மனார் புலவர் - ஆண்டு நிலைமொழி மகர ஒற்றுக் கெடுக என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உம்மையை ஆன்மிசை மென மாறுக.

உதாரணம்: மகத்தாற் கொண்டான், ஓணத்தாற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என்க. ஏனை நாள்களோடும் ஒட்டுக. மகர ஒற்றுக்கெடுத்து 'அத்தி எனகர மகரமுணை யில்லை' (எழு. 125) என அகரங்கெடுத்துக், 'குற்றிய லுகரமு மற்றென (எழு. 105) என ஆனேற்றி, ஆனி எனகரமும், (எழு. 124) என்றதனான் றகரமாக்கி முடிக்க. மகத்துஞான்று கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என ஞான்றென்னுஞ் சாரியைமேல் அத்து வந்தது.

வரையாது கூறினமையின், இம்முடிபு நான்கு கணத்துங் கொள்க.

உதாரணம்: மகத்தான் ஞாற்றினான் நிறுத்தினான் மாய்ந்தான், வந்தான், அடைந்தான் என வரும்.
(36)

**332. எனகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
றகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.**

இது, நிறுத்த முறையானே எனகார இறுதி வேற்றுமைக்கட்புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எனகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் றகார மாகும் - எனகார ஈற்றுப் பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் றகாரமாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கு - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: பொற்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும்
(37)

**333. மன்னுஞ் சின்னு மானு மீனும்
பின்னு முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.**

இஃது அவ்வீற்று அசைநிலை இடைச்சொற்களும், ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர நின்ற இடைச்சொற்களும், வினையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் - மன்னென்னுஞ் சொல்லும் சின்னென்னுஞ் சொல்லும் ஆனென்னுஞ் சொல்லும் ஈனென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ் சொல்லும் முன்னென்னுஞ் சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும், அன்ன இயல என்மனார் புலவர் - முற்கூறிய இயல்பினை யுடையவாய் எனகாரம் றகரமாய் முடியு மென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'அதுமற் கொண்கன் றேரே' 'காப்பும பூண்டி சிற் கடையும் போகல்' (அகம். 7) எனவும், ஆற்கொண்டான் ஈற்கொண்டான் பிற்கொண்டான் முற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், வரிற் கொள்ளும் செல்லும் தரும் போம் எனவும் வரும்.

பெயராந்தன்மையவாகிய²⁹ ஆன் ஈன் என்பனவற்றை முற் கூறாததனான், ஆன் கொண்டான் ஈன் கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

பின் முன் என்பன, பெயரும் உருபும் வினையெச்சமுமாய் நின்றலின் பெயர் ஈண்டுக் கூறினார். ஏனைய, உருபியலுள்ளும் வினையெஞ்சு கிளவி யென்பதன் கண்ணும் முடியும்.³⁰ அப்பெயரை முற்கூறாததனாற், பின்கொண்டான் முன் கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

இயலவென்றதனான் ஊனென்னுஞ் சுட்டு ஊன் கொண்டா னென இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. (38)

334. சுட்டுமுதல் வயினு மெகரமுதல் வயினு மப்பண்பு நிலையு மியற்கைய வென்ப.

இஃது - இவ்வீற்றுள் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டு முதல் வயினும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், எகரமுதல் வயினும் - எகர மாகிய முதல் வினாவினையுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், அப் பண்பு நிலையும் இயற்கை என்ப - மேல் னகரம் நகரமா மென்ற தன்மை நிலைபெற்று முடியும் இயல்பையுடைய வென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவ்வயிற்கொண்டான், இவ்வயிற் கொண்டான், உவ்வயிற் கொண்டான், எவ்வயிற் கொண்டான்; சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

‘இயற்கைய’ என்றதனால், திரியாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. (39)

335. குயினென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது, னகாரந் திரியாது இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: குயினென் கிளவி இயற்கையாகும் - குயினென்னுஞ் சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: குயின்குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். குயினென்பது மேகம். அஃது அஃறிணைப் பெயர்.

தொகை மரபினுள் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப் பெயரும் இயல்பாக வென்றார்.

³¹குயின் வினையுமாம்.

‘இயற்கை’ என்றதனாற், காண்கோழி கோண்குணம் வான் கரை என வருவனவுங் கொள்க. (40)

336. எகின்மர மாயி னாண்மர வியற்றே.

இது, திரிபு விலக்கி அம்மு வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: எகின் மரமாயின் - எகினென்பது புள்ளன்றி மரப் பெயராயின், ஆண்மர இயற்று - ஆண்மரத்தின் இயல்பிற்றாய் அம்முப்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எகினங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (41)

337. ஏனை யெகினே யகரம் வருமே

வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது, திரிபு விலக்கி அகரம் விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: ஏனை எகினே அகரம் வரும் - மரமல்லாத எகின் நிலை மொழிக்கண் அகரம்பெற்று முடியும், வல்லெழுத்தியற்கை மிகுதல் வேண்டும் - ஆண்டு வருமொழி வல்லெழுத்தியல்பு மிக்கு முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: எகினக்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஓதாததனான், இயல்பு கணத்தும் அகரப்பேறு கொள்க. எகினஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை யாப்பு அடைவு என வரும்.

இயற்கை யென்றதனான், அகரத்தோடு மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க. எகினங்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

இனிச் சிறுபான்மை எகின்சேவல் எகினச்சேவல் பெடை என்பன ஆறனுருபு விரிவுழி ஈண்டை இலேசான் முடிக்க. ³²பண்பு கருதிய வழி இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (42)

338. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

இது, னகரந் திரிதலை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: கிளைப் பெயரெல்லாம் - னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெய ரெல்லாம், கிளைப்பெயர் இயல - னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர் போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எயின்குடி சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். எயின் வந்தது என்று அஃறிணைக்கும் எய்துதலின், தொகை மரபினுள் முடியாதாயிற்று, ஆண்டு உயர்திணைக்கே கூறுதலின்.

இனி எல்லா மென்றதனானே, எயினக்கன்னி பிள்ளை என அக்கும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலும், எயின வாழ்வு என வல்லெழுத்துப் பெறாமையும் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, பார்ப்பனக்கன்னி குமரி சேரி பிள்ளை என ஆகாரம் குறுக்கி அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும், பார்ப்பன வாழ்க்கை என வல்லெழுத்துக் கொடாதும் முடிக்க.

இன்னும் இதனானே நான்கு கணத்துக் கண்ணும் வெள்ளாளனென நின்றதனை அன்கெடுத்துப் பிரித்து ளகார வொற்றினை னகார வொற்றாக்கி, வெள்ளாண் குமரி பிள்ளை மாந்தர் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் என முடிக்க.

இன்னும் இதனானே, முதலெழுத்தை நீட்டி ளகார வொற்றினைக் கெடுத்து வேளானென முடிக்க.

இதனானே, பொருந வாழ்க்கையும் முடிக்க. ³³வேட்டுவக் குமரி என்பது மரூஉ வழக்கு. (43)

339. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.

இதுவும் அது, தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்க என்றலின்.

இதன் பொருள்: மீனென் கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு - மீனென்னுஞ் சொல் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'மீன்கண்' மீற்கண், மீன்சினை மீற்சினை, மீன்றலை மீற்றலை, மீன்புறம் மீற்புறம் என வரும். (44)

**340. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்
மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலு
மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை.**

இதுவும் அது, மேலதனொடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள்: தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின் - தே நென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழி யாய் வரின், மேல்நிலை ஒத்தலும் - மீனென்பதற்குக் கூறிய திரி புறழ்ச்சி நிலை ஒத்து முடிதலும், வல்லெழுத்து மிகுதலும் - வரு மொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுமாகிய, ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து - அம்முறைமை யினையுடைய இரண்டனையும் உரித்தாதலையும் உடைத்து, வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதியில்லை - வல்லெழுத்து மிக்கு வருமிடத்து இறுதியில் நின்றனகரங் கெடும் என்றவாறு.

உரிமையு மென்னும் உம்மை, 'மெல்லெழுத்து மிகினும்' (எழு. 341) என மேல்வருகின்றதனை நோக்கிற்று.

உதாரணம்: தேன்குடம் தேற்குடம், சாடி தூதை பாளை என மேனிலை ஒத்தன. தேக்குடம் சாடி தூதை பாளை எனனகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன. (45)

341. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இதுவும் அது; உறழ்ச்சியும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி மெல்லெழுத்தும் விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை - முற்கூறிய தேனென் கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிகினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

னகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம்: தேங்குடம் சாடி தூதை பாளை என வரும். (46)

342. மெல்லெழுத் தியையி னிறுதியொ றறமும்.

இது, தொகை மரபினுள் 'வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்தல் வழி' (எழு. 148) என்பதனாற் கூறிய இயல்பை விலக்கி உறமுமென்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் - அத்தேனென் கிளவி மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், இறுதியொடு உறமும் - நிலை மொழி யிறுதியின் னகர வொற்றுக் கெடுதலுங் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தேன்ஞெரி தேஞெரி, தேனுனி தேநுனி, தேன்மொழி தேமொழி என வரும்.

மேல் 'ஆமுறை' (எழு.. 340) என்றதனால், தேஞெரி தேஞ்ஞெரி, தேநுனி, தேந்நுனி, தேமொழி தேம்மொழி என னகரங் கெட்டுத் தத்தம் மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் முடிந்தனவுங் கொள்க.

இனி³⁴மேல் 'மானமில்லை' (எழு. 341) என்றதனான், ஈறு கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொண்டு தேஞெரி தேநுனி தேமொழி என்பன காட்டின் அவை முற்கூறிய வற்றுள் அடங்கு மென்க. (47)

343. இறாஅற் தோற்ற மியற்கை யாகும்.

இஃது அத்தேனென்பதற்கு உயிர்க்கணத்து ஒருமொழி முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இறாஅற்றோற்றம் - தேனென்னுஞ் சொல் இறா லென்னும் வருமொழியது தோற்றத்துக்கண், இயற்கை யாகும் - நிலைமொழியின் னகரங் கெடாதே நின்று இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு. (48)

உதாரணம்: தேனிறால் என வரும்.

344. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலு முரித்தே.

இதுவும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலும் உரித்து - அத்தே னென்பது இறாலொடு புணருமிடத்துப் பிறிதுமோர் தகரத்தோடு நின்று முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

‘வல்லெழுத்து மிகுவழியிறுதியில்லை’ (எழுத். 340) என்றதனான், நிலைமொழி ஈறு கெடுக்க. தகரம்மிகு மென்னாது ஒற்றுமிகு தகர மென்றதனான், ஈரொற்றாக்குக.

உதாரணம்: தேத்திறால் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை யொன்றாக ஓதாததனாற், பிற வருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க. தேத்தடை, தேத்தீ என வரும்.

தோற்ற மென்றதனான், தேனடை, தேனீ என்னும் இயல்புங் கொள்க. (49)

345. மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னு

மந்நாற் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் வருக என எய்துவித்த முடிபை விலக்கித் தொழிற்பெயரியல்பாமெனப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும் அந்நாற் சொல்லும் - மின்னென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ் சொல்லும் பன்னென்னுஞ் சொல்லும் கன்னென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் இயல் - அல்வழியினும் வேற்றுமையினுங் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக் கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ‘மின்னுச்செய் விளக்கத்து’ (கலி. 41:6) ‘பின்னுப் பிணியவிழ்ந்த’ எனவும், பன்னுக்கடிது கன்னுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மின்னுக்கடுமை பின்னுக்கடுமை பன்னுக்கடுமை கன்னுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

‘தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல’ என்று ஓதாது கிளந்தோதினார், இவை தொழினிலைக்கண்ணன்றி வேறு தம் பொருளுணர நின்றவழியும் இம்முடிபு எய்து மென்றற்கு.

³⁵‘மின்’ னென்பது மின்னுதற்றொழிலும், ‘மின்னுநிமிர்ந் தன்ன’ (புறம். 57) என மின்னெனப்படுவதோர் பொருளும் உணர்த்தும். ஏனைய வும் அன்ன. (50)

346. வேற்றுமை யாயி னேனை யெகினொடு

தோற்ற மொக்குங் கன்னென் கிளவி.

இது, நிலைமொழிக்கண் உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப்பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையாயின் ஏனை எகினொடு தோற்றம் ஒக்கும் - வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின் ஒழிந்த மரமல்லாத எகினொடு தோற்றம் ஒத்த அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும், கன் என் கிளவி - கன்னென்னுஞ்சொல் என்றவாறு.

உதாரணம்: கன்னக்குடம் சாடி தூதை பானை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என வரும். கன்னக்கடுமை எனக் குண வேற்றுமையுஞ்சிறுபான்மை கொள்க.

தோற்ற மென்றதனான், அல்வழிக்கண் வன்கணத்து அகரமும் மெல்லெழுத்தும் ஏனைக்கணத்து அகரமுங் கொள்க. கன்னங்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கன்னஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். கன்னங்கடுமை எனக் ³⁶குண வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க.

‘பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி’ (ஐங்குறு. 247) என்பதோ வெனின், அது மகர ஈற்றுப் பொருட் பெயர். (51)

347. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட வகர நிலையு

மெய்யொழித் தன்கெடு மவ்வியற் பெயரே.

இஃது 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழு. 155) என்றதற்கு ஈண்டுத் திரிபு கூறலின், எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின் - இவ் வீற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரின் முன்னர்த் தந்தை யென்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வருமாயின், முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும் - அத்தந்தை யென்பதன் முதற்கணின்ற தகரவொற்றுக்கெட அதன்மேலேறி நின்ற அகரங் கெடாது நிற்கும், அவ்வியற் பெயர் மெய்யொழித்து அன்கெடும் - அந்நிலைமொழியாகிய இயற்பெயர் அன் னென்னுஞ் சொல்லின் அகரம் ஏறிநின்ற மெய் யை ஒழித்து அவ்வன்தான் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: சாத்தந்தை, கொற்றந்தை என வரும்.

'முதற்கண்மெய்' யென்றதனால், சாத்தன்றந்தை கொற்றன் றந்தை என்னும் இயல்பு முடிபுங் கொள்க. (52)

348. ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே.

இது, மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆதனும் பூதனும் - முற்கூறிய இயற் பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும் இயற்பெயர்கள் தந்தை யென்னும் முறைப்பெயரொடு முடியுங்கால், கூறிய இயல் பொடு - முற் கூறிய நிலைமொழி அன் கெடுதலும் வருமொழித் தகர வொற்றுக் கெடுதலுமாகிய செய்கைகளுடனே, பெயரொற்று அகரந் துவரக் கெடும் - நிலைமொழிப் பெயரில் அன்கெட நின்ற தகரவொற்றும் வருமொழியில் தகர வொற்றுக்கெட நின்ற அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆந்தை, பூந்தை என வரும். 'இயல்பு' என்றதனாற், பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதே நின்றலுங் கொள்க. ஆதந்தை பூதந்தை என வரும்.

இனித் துவர வென்றதனால், அழான் புழான் என நிறுத்தித் தந்தை என வருவித்து, நிலைமொழி னகரமும் வருமொழித் தகர மும் அகரமுங் கெடுத்து, அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (53)

349. சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்.

இஃது - எய்தியது விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள்: சிறப்பொடு வருவழி - அவ்வியற் பெயர் பண்பு அடுத்து வரும்வழி, இயற்கையாகும் - முற்கூறிய இருவகைச் செய்கையும் தவிர்த்து இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பெருஞ்சாத்தன்றந்தை, பெருங்கொற்றன்றந்தை என வரும். கொற்றங்கொற்றன்றந்தை, சாத்தங்கொற்றன்றந்தை என்றாற் போல்வன பண்பன்றி அடை அடுத்தனவாதலிற் புறனடையான் முடிக்க. (54)

**350. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியு
நிற்றலு முரித்தே யம்என் சாரியை
மக்கண் முறைதொ கூஉ மருங்கி னான.**

இது, மேலதற்கு வேறோர் வருமொழிக்கண் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அப்பெயர் மக்கள் ஆன முறை தொகூஉம் மருங்கினும் - அவ்வியற்பெயர் முன்னர்த் தந்தையன்றி மகனாகிய முறைப் பெயர் வந்து தொகுமிடத்தினும், மெய்யொழித்து அன்கெடுவழி அம்மென் சாரியை நிற்றலும் உரித்து - அவ்வியற்பெயரின் தான் ஏறிய மெய் நிற்க அன் கெட்டு அம்முச்சாரியை வந்து நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

‘ஆன’ என்பதனை மக்களோடும், ‘உம்’மையை மருங்கினோடுங் கூட்டுக. முறை தொகூஉ மருங்கி னென்றது, இன்னாற்கு மகனென்னும் முறைப்பெயராய்ச் சேருமிடத் தென்றவாறு.

உதாரணம்: கொற்றங்கொற்றன், சாத்தங்கொற்றன் என நிலை மொழி அன் கெட்டுழி அம்மு வந்தது. இவற்றிற்கு, அது வெணுருபு விரியாது அதன் உடைமைப் பொருள் விரிக்க. இது முறைப்பெயர்.

இனி உம்மையாற், ³⁷கொற்றங்குடி சாத்தங்குடி எனப் பிற பெயர் தொக்கனவுங் கொள்க.

மெய்யொழித் தென்றதனானே, கொற்றமங்கலம் சாத்த மங்கலம் என்பனவற்றின்கண் அம்மின் மகரங் கெடுதலும், வேட்ட மங்கலம், வேட்டன்குடி என்பனவற்றின் நிலைமொழி யொற்று இரட்டுதலுங் கொள்க. (55)

351. தானும் பேனும் கோனும் மென்னும்

மாமுறை யியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தானும் பேனும் கோனும் என்னும் ஆ முறை இயற் பெயர் - அவ்வியற்பெயருள் தானும் பேனும் கோனும்மென்னும் அம்முறையினை யுடைய இயற்பெயர்கள், தந்தையொடும் மக்கள் முறைமையொடும் புணரும் வழி, திரிபிடனில - முற்கூறிய திரிபுகளின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தான்றந்தை பேன்றந்தை கோன்றந்தை எனவும், தான்கொற்றன் பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன் எனவும் வரும். பேன் கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்கு. இவை தொகை மரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப்பெயர்' (எழு. 155) என்புழி இயல்பாயினவேனும் ஈண்டு இவ்வீற்றிற்குத் திரிபு கூறுதலின், அதனை விலக்கி இயல்பாமென்ப தூஉங் கூறினார். (56)

352. தான்யா னெனும்பெய ருருபிய னிலையும்.

இஃது - எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது, தொகை மரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப் பெயர்' (எழு.155) என்பதனானே இயல்பாய் நின்ற தான் என்பதனையும், 'உயிரீறாகிய' (எழு.153) என்பதனால் இயல்பாய் நின்ற யா னென்பதனையும் அவ்வியல்பு விலக்கி உருபியலொடு மாட்டெறிதலின்.

இதன் பொருள்: தான் யான் எனும் பெயர் - தானென்னும் விரவுப் பெயரும் யானென்னும் உயர்திணைப் பெயரும், உருபியல் நிலையும் - உருபியலிற் கூறிய இயல்பிலே நிலைபெற்றுத் தானென்பது நெடுமுதல் குறுகித் தனென்றும், யானென்பது

ஆகாரம் என்கையாய் யகரங் கெட்டு என் என்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தன்கை, என்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக் கண்ணுந் தன்ஞாண் என்ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என வரும். (57)

353. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்ற மில்லை யென்மனார் புலவர்.

இஃது - அல்வழிக்கண் இயல்பாக என்றலின் எய்தாத தெய்து வித்தது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமை அல்வழி - முற்கூறிய தான் யான் என்பன வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யல்லாதவிடத்து, குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்றமில்லை என்மனார் புலவர் - தானென்பது நெடுமுதல் குறுகுதலும் யானென்பது அவ்வாறு திரிதலுந் தோற்றமின்றி இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: தான்குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் ஞான்றான் நீண் டான் மாண்டான் வலியன் எனவும்; யான் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் ஞான்றேன் நீண்டேன் மாண்டேன் வலியேன் எனவும் வரும்.

தோற்ற மென்றதனான், வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றி னகரம் திரிதலுங் கொள்க. ³⁸தற்புகழ் தற்பாடி, எற்புகழ் எற்பாடி என வரும். (58)

354. அழனெ னிறுதிகெட வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது, வேற்றுமைக்கண் அகரந் திரியாது கெடுக என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: அழன் என் இறுதிகெட - அழனென்னுஞ் சொல் தன் ஈற்று னகரங் கெட, வல்லெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அழக்குடம் சாடி தூதை பானை என வரும்.
அழக்குட மென்பது பிணக்குடத்தை. (59)

**355. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்று
மில்லென் கிளவிமிசை றகர மொற்ற
றொல்லியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.**

இது, 'மருவின்றொகுதி' (எழு. 111) என்பதனாற் கூறிய இலக்கண மருஉக்களின் ஒன்றற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முன் என் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும் இல் என் கிளவி மிசை - முன்னென்னுஞ் சொல்லின் முன்னே வரும் இல் லென்னுஞ் சொல்லின் மேலே, றகரம் ஒற்றல் - ஒரு றகர வொற்று வந்து நின்று முடிதல், தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபு - பழையதாகிய இயல்பினையுடைய வழக்கிடத்து மருவி வந்த இலக்கண முடிபு என்றவாறு.

உதாரணம்: முன்றில் என வரும். 'இல்முன்' என நிற்கற்பாலது, முன்றில் என்று தலைதடு மாறுதலின் மருஉவாயிற்று. முன்னென்பதற்கு³⁹ ஒற்றிரட்டுதல் இலக்கணமேனும், அதுவன்றித் தனக்கு இனமாயதொரு றகர வொற்றுப் பெறுதலின் வேறு முடிபாயிற்று. (60)

**356. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ்
செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான.**

இஃது அவ்வீற்றுப் பெயரொன்றற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: பொன் என் கிளவி ஈறு கெட - பொன் என்னுஞ் சொல் தன் ஈறாகிய னகரங் கெடாநிற்க, முன்னர் லகார மகாரம் முறையில் தோன்றும் - அதன்முன்னர் லகரமும் மகரவொற்றும் முறையானே வந்து நிற்கும், செய்யுள் மருங்கின் தொடரியலான - அங்ஙனம் நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப் படும் இயல்பின்கண் என்றவாறு.

முறையி னென்றதனான், மகரம் ஒற்றாதல் கொள்க.

உதாரணம்: ‘பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி’
(மலைபடு.574) என வரும்.

‘தொடரியலான’ என்றதனானே, வன்கணத்துக்கண்ணும்
லகரம் நிற்க, மகரம் வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத்
திரிதல் கொள்க. ‘பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை’
(அகம். 19), ‘பொலஞ்சுட ராழி பூண்ட தேரே’, ‘பொலந்தார்க்
குட்டுவன்’ என வரும்.

இன்னும் இதனானே, ‘பொல நறுந்தெரியல்’ (புறம். 29)
‘பொலமல ராவிரை’ என்றாற் போல மகரங் கெட்டுப்
பிறகணத்து முடிதலுங் கொள்க. (61)

357. யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே.

இது, முறையானே யகர ஈற்றிற்கு வேற்றுமை முடிபு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள்: யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் -
யகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்,
வல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து
முதன் மொழி வந்து இயையின் அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்
என்றவாறு.

உதாரணம்: நாய்க்கால் செவி தலை புறம் என வரும். (62)

358. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது, விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு எய்திய வல்லெழுத்து
விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தாயென் கிளவி இயற்கையாகும் -
தாயென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும்
என்றவாறு.

உதாரணம்: தாய்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தான் மிகுதியுங் கூறுதலின், ‘அஃறிணை
விரவுப் பெயருள்’ (155) அடங்காதாயிற்று. (63)

359. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே.

இஃது - எய்தாத தெய்துவித்தது; தாயென்பது அடையடுத்துழி வல்லெழுத்து மிகுக என்றலின்.

இதன் பொருள்: மகன் வினை கிளப்பின் - தாயென்னுஞ் சொல் தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைப் பின்னாக ஒருவன் கூறுமிடத்து, முதல் நிலை இயற்று - இவ்வீற்றுள் முதற்கட் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மகன்றாய்க்கலாம் செரு துறத்தல் பகைத்தல் என வரும். மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம் என விரியும். ஏனைய வற்றிற்கும் ஏற்கும் உருபு விரிக்க. வினை, ஈண்டுப் பகைமேற்று. (64)

360. மெல்லெழுத் துறமு மொழியுமா ருளவே.

இஃது - எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து உறமும் மொழியுமாருள - யகர ஈற்றுள் அதிகார வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்து மிக்கு உறழ்ந்து முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: வேய்க்குறை வேயங்குறை செய்கை தலை புறம் எனவரும். (65)

361. அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப.

இஃது - அவ்வீற்று அல்வழிக்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அல்வழி எல்லாம் இயல்பென மொழிப - யகர ஈற்று அல்வழி எல்லாம் இயல்பாய் முடியும் என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாய்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லா மென்றதனான், அவ்வாய்க்கொண்டான் இவ்வாய்க் கொண்டான் உவ்வாய்க்கொண்டான் எவ்வாய்க் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபின் பொருள்பட முடி.

வனவும், தாய்க் கொண்டான் தூய்ப்பெய்தான் என்றாற்போலும் வினையெச்சமும், பொய்ச்சொல் மெய்ச்சொல் எய்ப்பன்றி என்றாற்போலும் பண்புத் தொகையும், வேய்க்கடிது வேய்கடிது என்னும் அல்வழி யுறழ்ச்சி முடிவுங் கொள்க. (66)

362. ரகார விறுதி யகார வியற்றே.

இது, நிறுத்த முறையானே ரகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ரகார இறுதி - ரகார ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், யகார இயற்று-யகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தேர்க்கால் செலவு தலை புறம் என வரும்.

இம்மாட்டேற்றினை, யகர ஈற்று வேற்றுமை அல்வழி யென்னும் இரண்டையும் கருதி மாட்டெறிந்தாரென்பர், அல்வழி முடிபும் ஈண்டுக் காட்டுவர். யாம் இவ்வோத்தின் புறனடையாற் காட்டுதும்.

இது ழகர ஈற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. வேர்க்குறை வேர்ங் குறை என வரும். (67)

363. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்

மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இஃது இவ்வீற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும் - ஆரென்னுஞ் சொல்லும் வெதிரென்னுஞ் சொல்லும் சாரென்னுஞ் சொல்லும் பீரென்னுஞ் சொல்லும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும் - மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் மெய்ம்மை பெறத் தோன்றும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆர்ங்கோடு, வெதிர்ங்கோடு, சார்ங்கோடு, பீர்ங் கொடி, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

⁴⁰பீர் மரமென்பார் பீர்ங்கோடென்பர். ‘பீர்வாய்ப் பிரிந்தநீர் நிறை முறை செய்து’ என்றாற்போலச் சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தவாறு காண்க.

‘மெய்பெற’ என்றதனான், ‘ஆரங் கண்ணி யடுபோர்ச் சோழர்’ (அகம். 93) என ஆர் அம்முப்பெறுதலும், ‘மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே’ (குறுந். 98) எனப் பீர் அத்துப் பெறுதலுங் கொள்க. இதனை அதிகாரப் புறனடையான் முடிப்பாரும் உளர்.

இன்னும் இதனானே, கூர்ங்கதிர்வேல் ஈர்ங்கோதை என்றாற் போலவும், குதிர்ங்கோடு விலர்ங் கோடு அயிர்ங்கோடு துவர்ங் கோடு சிலிர்ங்கோடு என்றாற் போலவும் மெல்லெழுத்து மிகுவன கொள்க.

இன்னும் இதனானே, துவரங்கோடு என அம்முப் பெறு தலுங் கொள்க. (68)

364. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இஃது - எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: சார் என் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும் - சார் என்பது காழ் என்பதனோடு புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: சார்க்காழ் என வரும். சாரினது வித்தென்பதே பொருள். ⁴¹இதனை வயிரமெனிற் கிளந்தோ துவாரென்று உணர்க. (69)

365. பீரென் கிளவி யம்மொடுஞ் சிவணும்.

இஃது - எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: பீர் என் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும் - பீர் என்னுஞ் சொல் மெல்லெழுத்தேயன்றி அம்முப் பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பீரங்கொடி செதிள் தோல் பூ எனவும், 'பொன் போற் பீரமொடு பூத்த புதன்மலர்' (நெடுநல்வாடை.14) எனவும் வரும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (70)

366. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

இது, முறையானே லகார ஈற்றை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கட்புணர்ச்சிின்றது.

இதன் பொருள்: லகார இறுதி னகார இயற்று - லகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்துழி னகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கற்குறை சிறை தலை புறம், நெற்கதிர் சோறு தலை புறம் எனவரும். (71)

367. மெல்லெழுத் தியையி னகார மாகும்.

இது, னகாரமா மென்றலின் அதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் னகார மாகும் - அவ்வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் னகரமாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கன்ருரி நுனி முரி என வரும்.

இச்சூத்திரத்தினை வேற்றுமை யிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண் சிங்கநோக்காக வைத்தமையான், அல் வழிக்கும் இம்முடிபுகொள்க. கன்ருரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (72)

368. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இஃது - அவ்வீற்று அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்வழியெல்லாம் உறழென மொழிப - இவ்வீற்று அல்வழிகளெல்லாந் தந்திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியு மென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: கல்குறிது கற்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லா மென்றதனாற், கல்குறுமை கற்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணம்பற்றிவந்த வேற்றுமைக்கும் உறழ்ச்சி கொள்க.

இன்னும் இதனானே வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் உருபு திரிந்தனவுங் கொள்க. வந்தானாற்கொற்றன் பொருவானாற் போகான் எனவும் ⁴² அத்தாற்கொண்டான் இத்தாற்கொண்டான் உத்தாற்கொண்டான் எத்தாற்கொண்டான் எனவும் வரும்.

⁴³ அக்காற் கொண்டான் என்றாற்போலப் பிறவும் முடிபு உள்ளன வெல்லாம் இதனான் முடித்துக் கொள்க. (73)

369. தகரம் வருவழி யாய்த நிலையலும்

புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே.

இது லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகவும் திரியு மென்ற லின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும் - தகரம் முதலாகிய மொழி வந்தால் லகரம் றகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நின்றலும், புகர் இன்று என்மனார் புலமையோர் - குற்றமின்றென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: கஃறீது கற்றீது என வரும்.

புகரின்றென்றதனால், 'நெடியதனிறுதி' (எழு. 370) என்ப தனுள் வேறீது வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சி முடிபுங் கொள்க. (74)

370. நெடியத னிறுதி யியல்புமா ருளவே.

இஃது 'அல்வழியெல்லாமுறழ்' (எழு. 368) என்றதனை விலக்கி இயல்பாக என்றலின், எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நெடியதன் இறுதி இயல்புமாருள - நெட்டெழுத்தின் ஈற்று லகார ஈறு குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற

லகாரம் போலத் திரிந்து உறழ்தலே யன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: பால்கடிது தீது பெரிது எனவரும்.
இயல்பாகாது திரிந்தன வேற்கடிது என்றாற்போல்வன. (75)

**371. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லு
மல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை யியல.**

இஃது அல்வழிக்கண் உறழ்ந்து முடிகு என்றதனை வேற்றுமை முடி பென்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும் - நெல்லென்னுஞ் சொல்லும் செல்லென்னுஞ் சொல்லும் கொல்லென்னுஞ் சொல்லும் சொல்லென்னுஞ் சொல்லுமாகிய இந் நான்கு சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல - அல் வழியைச் சொல்லுமிடத்துந் தாம் வேற்றுமை முடிபின் இயல்பின வாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உம்மைசிறப்பு.

உதாரணம்: நெற்காய்த்தது. செற்கடிது, கொற்கடிது, சொற்கடிது; சிறிது தீது பெரிது என வரும். (76)

**372. இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை வருதலு
மியற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலுங்
கொளத்தகு மரபி னாகிட னுடைத்தே.**

இஃது - இவ்வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல்லுள் ஒன்றற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின் - இல்லென்னுஞ் சொல் இருப்பிடமாகிய இல்லை உணர்த்தாது ஒரு பொருளினது இல்லாமையை உணர்த்தும் இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் - வல்லெழுத்து முதன் மொழி வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும், ஐ இடை வருதலும் - ஐகாரம்

இடையே வருதலும், இயற்கையாதலும் - இரண்டும் வாராது இயல்பாய் முடிதலும், ஆகாரம் வருதலும் - ஆகாரம் வந்து முடிதலுமாகிய இந் நான்கு முடிபும், கொளத்தகு மரபின் - சொற்குமுடிபாகக் கொளத்தகும் முறையானே, ஆகிடனுடைத்து - தன் முடிபாம் இடன் உடைத்து என்றவாறு.

கொளத்தகு மரபி னென்றதனான் வல்லெழுத்து முதன் மொழி வந்துழி ஐகாரம் வருதலும், ஐகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் மிகாமையும், ஆகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுங் கொள்க.

உதாரணம்: இலென நிறுத்திக், கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் எனத் தந்து வல்லெழுத்தும் ஐகாரமுங் கொடுத்து இல்லைக் கொற்றனென ஏனையவற் றோடும் ஒட்டுக.

இன்னும் அவ்வாறே நிறுத்தி, ஐகாரமே கொடுத்து இல்லைகொற்றன், சாத்தன் தெளிவு பொருள் என வல்லெழுத்து மிகாது முடிக்க.

இன்னும் கொளத்தகு மரபி னென்றதனான், ஏனைக் கணத்தின் முன்னும் ஐகாரமே கொடுத்து இல்லை ஞாண் நூல் மணி வானம் ஆடை என ஒட்டுக.

இஃது, இலென்பதொரு முதனினை நின்று வருமொழி யோடு இங்ஙனம் புணர்ந்ததென்பது உணர்தற்கு 'இல்லென் கிளவி' என்றும், 'இயற்கையாதலும்' என்றும் கூறினார். இம்முடிபு வினையியலுள் விரவு வினைக்கண் 'இன்மைசெப்பல்' என்புழி 'இல்லை இல்' (சொல். 222) என்று உரை கூறியவத னானும், 'அவனில்லை' என்றாற்போல்வன உதாரணமாக எல்லா ஆசிரியருங் காட்டிய வாற்றானும் உணர்க.

இதனானே, இங்ஙனம் புணர்த்த சொல்லன்றி 'இல்லை' என ஐகார ஈறாய் நிற்பதொரு சொல் இன்மையும் உணர்க. ஆயின், இன்மை முதலியவற்றையும் இவ்வாறே புணர்க்க எனின், அவை வருமொழியின்றி ஒரு சொல்லாய் நின்றலின் புணர்க்காராயினார்.

இனி, இயல்பு வருமாறு:- எண்ணில்குணம் செய்கை துடி பொருள் எனவும், பொய்யில்ஞானம், 'மையில்வாண்முகம்' (கலி7) எனவும் வரும்.

இனி, ஆகாரம் வருமாறு:-இல்லாக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பொருள் என ஆகாரம் வல்லெழுத்துப் பெற்று வரும்.

⁴⁴பிற்கூறிய இரண்டும் இல்லென்னும் வினைக்குறிப்பு முதனிலை யடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்ச மறை தொக்கும் விரிந்தும் நின்றன.

இயல்பு முற்கூறாததனான், இம்முடிபிற்கு ⁴⁵வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. தாவினீட்சி என்றாற்போல் வேறுபட வருவன வற்றிற்கும் வேண்டுஞ் செய்கை செய்து முடிக்க. (77)

373. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது இருவழியுந் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருமென எய்திய தனை விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலிற் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வல் என் கிளவி - வல்லென்னுஞ் சொல் அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயற்று - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல் லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக் கணத்து வகாரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். (78)

374. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை யாவயி னுகரங் கெடுதலு முரித்தே யுகரங் கெடுவழி யகர நிலையும்.

இஃது எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை - வல்லென்பதன் முன் நாயென்னுஞ் சொல்லும் பலகையென்னுஞ் சொல்லும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து உகரம் கெடாது நின்றலே யன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும், உகரங்கெடுவழி அகரம்

நிலையும் - அவ்வுகரங் கெடு மிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வல்லநாய், வல்லப்பலகை என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உகரங் கெடாதே நின்று, வல்லநாய் வல்லப்பலகை என வருதலுங் கொள்க.

‘அகரம் நிலையும்’ என்னாது ‘உகரங் கெடும்’ என்றதனாற் பிற வருமொழிக் கண்ணும் இவ்வகரப்பேறு கொள்க. வல்லக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (79)

375. பூல்வே லென்றா வாலென் கிளவியொடு டாமுப் பெயர்க்கு மம்மிடை வருமே.

இஃது - எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: பூல் வேல் என்றா ஆலென் கிளவியொடு ஆமுப் பெயர்க்கும் - பூலென்னுஞ் சொல்லும் வேலென்னுஞ் சொல்லும் ஆலென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடை வரும் - வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடைவந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பூலங்கோடு, வேலங்கோடு, ஆலங்கோடு, செதிள் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்தும் ஓட்டுக. பூலஞ்சுரி, வேலஞ்சுரி, ஆலஞ்சுரி, நீழல் விறகு எனவரும்.

‘என்றா’ என எண்ணிடை யிட்டமையாற்,⁴⁶ பூலாங்கோடு பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூலுக்குக்கொள்க. (80)

376. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது - இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரிபும் உறழ்ச்சியும் விலக்கி ஞகாரஈற்றுத் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயரெல்லாம் - லகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல - ஞகார ஈற்றுத்

தொழிற் பெயரின் இயல்பினவாய் இருவழியும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: புல்லுக்கடிது, கல்லுக்கடிது, வல்லுக்கடிது, சிறிதுதீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். இவற்றிற்குப் புல்லுதல், கல்லுதல், வல்லுதல் எனப் பொரு ளுரைக்க,

இனி, எல்லா மென்றதனான், தொழிற்பெயர்விதி எய்தாது பிறவிதி எய்துவனவுங் கொள்க. கன்னல்கடிது, பின்னல்கடிது, கன்னற்கடுமை, பின்னற் கடுமை எனவும் வரும். இதனானே, மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது, பின்னன் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி என ஒட்டுக. இனி, ஆடல் பாடல் கூடல் நீடல் முதலியனவும் அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் முடிதல் இதனாற் கொள்க. (81)

377. வெயிலென் கிளவி மழையிய னிலையும்.

இது, திரிபுவினக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வெயில் என் கிளவி மழையியல் நிலையும் - வெயிலென்னுஞ் சொல் மழையென்னுஞ் சொற் போல அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

மழை யென்பதனை 'வளியென வரூஉம்' (எழு. 242) என்பதனுடனும், வளியென்பதனைப் 'பனியெனவரூஉம்' (எழு.241) என்பதனுடனும் மாட்டெறிந்தவாறு காண்க.

உதாரணம்: வெயிலத்துக்கொண்டான் வெயிலிற் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும். இஃது, அத்துமிசை யொற்றுக் கெடாது நின்ற இடம். இஃது, 'அவற்றுமுன் வரூஉம் வல்லெழுத்து' (எழு.133) மிக்கது, அதிகார வல்லெழுத்தின்மையின். இயல்பு கணத்துங் கொள்க, ⁴⁷சாரியை வருமொழி வரையாது கூறினமையின். (82)

**378. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி
முற்படக் கிளந்த வருபிய னிலையும்.**

இது, முறையானே வகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி - வகர ஈற்றுப் பெயர் நான்கனுள் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுப் பெயர் மூன்றும், முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும் - முற்படக் கூறிய உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் வற்றுப் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு, செவி தலை புறம் என வரும்.

‘முற்படக் கிளந்த’ என்றதனானே, வற்றினோடு இன்னும் பெறுதல் கொள்க. அவற்றின் கோடு இவற்றின் கோடு உவற்றின் கோடு செவி தலை புறம் என ஒட்டுக. இஃது ஏனைக் கணத்தோடு ஒட்டுக. (83)

379. வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்.

இது, மேலனவற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வேற்றுமையல்வழி ஆய்தமாகும் - அச்சுட்டுமுதல் வகரம் வன்கணத்துக்கண் வேற்றுமை யல்லாத இடத்து ஆய்தமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அஃகடிய இஃகடிய உஃகடிய சிறிய தீய பெரிய என வரும். இவ்வழக்கு இக்காலத்து அரிது. (84)

380. மெல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத் தாகும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத் தாகும் - அவ்வகர ஈறு மென்கணம் வந்து இயையுமாயின் அவ்வகர வொற்று அவ்வம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: அஞ்ஞாண் இஞ்ஞாண் உஞ்ஞாண், நூல் மணி எனவரும். (85)

381. ஏனவை புணரி னியல்பென மொழிப.

இதுவும் அது, அவ்வீறு ஏனைக்கணங்களோடு புணருமாறு கூறுதலின்.

இதன் பொருள்: ஏனவை புணரின்-அச்சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றோடு இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணருமாயின், இயல்பென மொழிப - அவ்வகரந் திரியாது இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: அவ்யாழ் இவ்யாழ் உவ்யாழ், வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக.

ஈண்டுக் கூறியது நிலைமொழிக்கென்றும், ஆண்டு 'நின்ற சொன்முனியல்பாகும்' (எழுத். 144) என்றது வருமொழிக்கென்றும் உணர்க. (86)

382. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஏனை வகரம் - 'வகரக்கிளவி நான்மொழியீற்றது' (எழுத். 81) என்றதனுள் ஒழிந்து நின்ற உரிச்சொல்லாகிய வகரம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயற்று - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்:⁴⁸தெவ்வுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், தெவ்வுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

உரையிற் கோட லென்பதனான், தெம்முனை என வகரவொற்று மகரவொற்றாகத் திரிதல் கொள்க. (87)

383. முகார விறுதி ரகார வியற்றே.

இது நிறுத்த முறையானே முகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ழகார இறுதி ரகார இயற்று - ழகார ஈற்றுப்பெயர் வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பூழ்க்கால், சிறகு தலை புறம் என வரும். (88)

384. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரி னக்கிடை வருத லுரித்து மாகும்.

இஃது - இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்தினோடு அக்கு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: தாழ் என் கிளவி கோலொடு புணரின் - தாமென்னுஞ் சொல் கோலென்னுஞ் சொல்லோடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடைவருதலும் உரித்தாகும் - வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச்சாரியை இடையே வந்து நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

எனவே, அக்குப்பெறாது வல்லெழுத்து மிகுதல் வலியுடைத் தாயிற்று.

உதாரணம்: தாழக்கோல், தாழக்கோல் என வரும்.

இது தாழைத் திறக்குங்கோல் என விரியும். (89)

385. தமிழென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: தமிழ் என் கிளவியும் - தமிழென்னுஞ் சொல்லும், அதனோரற்று - வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி அக்குச் சாரியை பெற்றும் முடியும் என்றவாறு.

‘அதனோரற்றே’ என்றதனால், இதற்குத் தமிழ்க் கூத்தென வல்லெழுத்து மிகுதலே வலியுடைத்து.

உதாரணம்: தமிழக்கூத்து, சேரி தோட்டம் பள்ளி என வரும். தமிழையுடைய கூத்து என விரிக்க. தமிழ் வரையர் என்றாற்போல, வல்லெழுத்துப் பெறாது அக்குப் பெற்றன, ‘உணரக்கூறிய’ (எழு. 405) என்னும் புறனடை யாற் கொள்க.

தமிழ்நாடு தமிழ்நாடு என ஏனைக் கணத்து முடிபு, 'எப்பெயர் முன்னரும்' (எழு. 128) என்பதனுள், 'முற்ற' என்றதனான் முடித்தாம். (90)

**386. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயிற்
பீரென் கிளவியோ டோரியற் றாகும்.**

இது, வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்தும் அம்மும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின் - குமிலேன்னும் சொல் குமிழ்த்தல் என்னுந் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயற்று ஆகும் - பீர் என்னும் சொல்லோடு ஓரியல்பிற்றாய் ஒருவழி மெல்லெழுத்தும் ஒருவழி அம்மும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: குமிழங்கோடு, குமிழங்கோடு, செதிள் தோல்பூ என வரும்.

ஓரியற்று நென்றதனான், பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபு கொள்க. மகிழங்கோடு, மகிழங்கோடு என ஒட்டுக. (91)

387. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

இது, வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு - பாழென்னுஞ் சொல்லீறு வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பாழ்க்கிணறு பாழங்கிணறு சேரி தோட்டம் பாடி என ஒட்டுக. இது பாழுட்கிணறு என விரியும், பாழ்த்தகிணறு என வினைத் தொகை முடியாமையின். (92)

388. ஏழென் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இஃது - எண்ணுப்பெயர் இவ்வாறு முடிக என்றலின், எய்தா தது எய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஏழ் என் கிளவி - ஏழென்னும் எண்ணுப் பெயர் இறுதி, உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சிக்கண் கூறிய இயல்பின் கண்ணே நிலைபெற்று அன்பெற்று முடியும் என்றவாறு.

அஃது 'அன்னென் சாரியை யேழ் னிறுதி' (எழு. 194) என்பதாம்.

உதாரணம்: :ஏழன்காயம், சுக்கு தோரை பயறு என வரும். இயைபு வல்லெழுத்து ஒத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க. இஃது ஏழனாற்கொண்ட காயம் என விரியும். (93)

**389. அளவு நிறையு மெண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலு முகரம் வருதலுங்
கடிநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க.**

இது, மேலதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி - அவ்வே மென்பதன் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப் பெயரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து, நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலுங் கடிநிலையின்றே ஆசிரியற் - முன்னின்ற நெட்டெழுத்தின் மாத்திரை குறுகுதலும் ஆண்டு உகரம் வருதலும் நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியற்கு என்றவாறு.

உதாரணம்: எழுகலம், சாடி தூதை பானை நாழி மண்டை வட்டி எனவும்; எழுகழஞ்சு, தொடி பலம் எனவும், எழுமுன்று எழுநான்கு எனவும் வரும்.

நிலை யென்றதனான், வன்கணத்துப் பொருட்பெயர்க்கும் இம்முடிபு கொள்க. எழுகடல், சிலை திசை பிறப்பு எனவரும்.(94)

**390. பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டு மாய்தப் புள்ளி.**

இது, மேலதற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது, வருமொழி நோக்கி விதித்தலின்.

இதன் பொருள்: பத்து என் கிளவி ஒற்றிடை கெடுவழி - அவ்வேழ னோடு பத்தென்பது புணருமிடத்து அப்பத்தென்

கிளவி இடை யொற்றுக் கெடுவழி, ஆய்தப்புள்ளி நின்றல் வேண்டும் - ஆய்தமாகிய புள்ளி நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழுபஃது என வரும். (95)

391. ஆயிரம் வருவழி யுகரங் கெடுமே.

இது, நெடுமுதல் குறுகி நின்று உகரம் பெறாது என்றலின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம் வருவழி-ஏழென்பதன் முன் ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியாய் வருமிடத்து, உகரங் கெடும்-நெடு முதல் குறுகிநின்று உகரம்பெறாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எழாயிரம் என வரும். (96)

392. நூறார்ந்து வருஉ மாயிரக் கிளவிக்குக் கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

இஃது - எய்தியது முழுவதாஉம் விலக்கிற்று, உகரங்கெட்டு அதன் மேலே நெடுமுதல் குறுகாது என்றலின்.

இதன் பொருள்: நூறு ஊர்ந்து வருஉம் ஆயிரம் கிளவிக்கு - அவ்வேழென்பது நூறென்னுஞ் சொல்மேல் வரும் ஆயிரமென்னுஞ் சொல்லிற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கமின்று - முற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏழ் நூறாயிரம் எனவரும்.

‘கூறிய’ என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகி ⁴⁹உகரம் பெற்று எழு நூறாயிரம் எனவும் வரும்.

இதனானே, எழாயிரமென மேல் முதனிலை குறுகாமை யுங்கொள்க.

இதனானே, எழுநாயிறு எழுநாள் எழுவகை என இயல்பு கணத்து நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலும் கொள்க. (97)

**393. ஐயம் பல்லென வருஉ மிறுதி
யல்பெய ரெண்ணினு மாயிய நிலையும்.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ⁵⁰ஐ அம் பல் என வருஉம் இறுதி - அவ்வேழன் முன்னர் ஐயென்றும் அம்மென்றும் பல்லென்றும் வருகின்ற இறுதிகளையுடைய, அல்பெயர் எண்ணினும் - பொருட் பெயரல்லாத எண்ணுப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பன வந்தாலும், ஆ இயல் நிலையும் - நெடுமுதல் குறுகாது உகரம் பெற்றாது அவ்வியல்பின் கண்ணே நின்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல் என வரும். (98)

394. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியாது.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: உயிர்முன் வரினும் - அவ்வேழென்பதன் முன்னர் அளவுப் பெயரும் எண்ணுப் பெயருமாகிய உயிர் முதன்மொழி வரினும், ஆ இயல் திரியாது - நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று வாராது முடியும் இயல்பிற் றிரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏழகல், ஏழுழக்கு, ஏழொன்று, ஏழிரண்டு என வரும். (99)

395. கீழென் கிளவி யுறழத் தோன்றும்.

இஃது இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கீழ் என் கிளவி உறழத் தோன்றும் - கீழென்னுஞ் சொல் உறழ்ச்சியாய்த் தோன்றி முடியும் என்றவாறு.

தோன்று மென்றதனான், நெடுமுதல் குறுகாது வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெறாதும் வருமென்ற இரண்டும் உறழ்ச்சியாய் வருமென்று கொள்க. இயைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

உதாரணம்: கீழ்க்குளம் கீழ்குளம், சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். (100)

396. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

இது, நிறுத்தமுறையானே ளகார ஈற்றுச்சொல் வேற்றுமைக் கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ளகார இறுதி ணகார இயற்று - ளகார ஈற்றுப் பெயர் ணகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வன்கணம் வந்துழி டகார மாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முட்குறை, சிறை தலை புறம் என வரும். (101)

397. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது, மேலதற்கு மென்கணத்து முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து இயையின் ணகார மாகும் - ளகார ஈறு மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழி யாய் வந்து இயையின் ணகரமாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முண்ணெரி, நுனிமரம் என வரும்.

இதனை வேற்றுமையிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக் கோடற்கண் 'சிங்கநோக்காக' வைத்தலின், அல்வழிக்கும் இம் முடிபு கொள்க. முண்ணெரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும்.

(102)

398. அல்வழி யெல்லா முறழென மொழிப.

இது, மேலதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்வழியெல்லாம் - ளகார ஈறு அல்வழிக் கணெல்லாம், உறழென மொழிப - திரியாதும் டகாரமாய்த் திரிந்தும் உறழ்ந்து முடியு மென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: முள்கடிது முட்கடிது, சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனான், குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் வுறழ்ச்சி கொள்க. முள்குறுமை முட்குறுமை, சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், கோள்கடுமை கோட்கடுமை வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக.

இதனானே, அதோட்கொண்டான் இதோட்கொண்டான் உதோட் கொண்டான் எதோட் கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தனவும் கொள்க. (103)

399. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே தகரம் வருஉங் காலை யான.

இது, மேலதற்கு எய்தியதது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, தகரம் வருவழி உறழ்ச்சியேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்தும் உறழ்க என்றலின்.

இதன் பொருள்: தகரம் வருஉங் காலையான - தகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை யின்று - ளகாரம் டகாரமாகத் திரிதலே யன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நின்றலும் நீக்கும் நிலைமையின்று என்றவாறு.

உதாரணம்: முட்டிது, முட்டிது என வரும். (104)

400. நெடியத னிறுதி யியல்பா குநவும் வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும் போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே.

இது, மேலதற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: நெடியதன் இறுதி இயல்பு ஆகுநவும் - அவ்வீற்று நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும் - வேற்றுமை யல்லாத விடத்து வேற்றுமையின் இயல்பை யுடையனவாய்த் திரிந்து முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியுமாருள - போற்றுதல் வேண்டுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: கோள்கடிது, வாள்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாறி' (பட்டினப்பாலை. 89) எனவும் வரும்.

'போற்றல் வேண்டும்' என்றதனால், உதளங்காய் செதிள் பூதோல் என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. உதளென்பது யாட்டினை உணர்த்துங்கால் முற்கூறிய முடிபுகள் இருவழிக்கும் ஏற்றவாறே முடிக்க. உதட் கோடு, உதள்கடிது, உதணன்று என ஒட்டுக. 'மோத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்' என்றார் மரபியலில் (47).(105)

401. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது - இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு இருவழியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: தொழிற்பெயரெல்லாம் - ளகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயல - ளகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: துள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், துள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லா மென்றதனானே, இருவழியுந் தொழிற்பெயர்கள் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறாது திரிந்துந் திரியாதும் முடிவனவுங் கொள்க. கோள்கடிது கோட்கடிது, கோள்கடுமை கோட்கடுமை என்பன போல்வன பிறவும் வரும்.

இனி, வாள்கடிது வாட்கடிது, சிறிது தீது பெரிது எனவும், வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவுங் காட்டுக. வாள்-கொல்லுதல். (106)

402. இருளென் கிளவி வெயிலிய னிலையும்.

இது, திரிபு விலக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: இருள் என் கிளவி - இருளென்னுஞ் சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வெயிலியல் நிலையும் - வெயிலென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இருளத்துக் கொண்டான் இருளிற் கொண்டான், சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின், இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக. இருளத்து ஞான்றான், நீண்டான் மாண்டான்; இருளின் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் என வரும். (107)

403. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, திரிபும் உறழ்வும் விலக்கித் தொழிற்பெயர்விதி வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: புள்ளும் வள்ளும் - புள்ளென்னுஞ் சொல்லும் வள்ளென்னுஞ் சொல்லும் இருவழிக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயல - ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும், இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: புள்ளுக்கடிது வள்ளுக்கடிது, சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், புள்ளுக் கடுமை வள்ளுக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இதனைத் 'தொழிற்பெயரெல்லாம்' (எழுத். 401) என்பதன் பின் வையாததனால், இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவுங் கொள்க. புட்கடிது வட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், புட்கடுமை வட்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், புண் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், புண் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும் வரும். புள்ளுவலிது புள்வலிது, புள்ளுவன்மை புள்வன்மை என வகரத்தின் முன்னர் உகரம் பெற்றும் பெறாதும் வருதலின், 'நின்ற சொன்முனியல் பாகும்' (எழுத். 144) என்றதனான் முடியாமை உணர்க. இது வள்ளிற்கும் ஒக்கும். (108)

**404. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி
தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரித்தே.**

இஃது - எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, 'உயிரீறாகிய உயர்திணைப்பெயர்' (எழு.153) என்பதனுட் கூறிய இயல்பு விலக்கித் திரிபு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: மக்கள் என்னும் பெயர்ச்சொல் இறுதி - மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொலிறுதி இயல்பேயன்றி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து - தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றாகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

'தக்கவழி' யென்றார், பெரும்பான்மை மக்கள் உடம்பு உயிர் நீங்கிக் கிடந்த காலத்தின் அஃது இம்முடிபுபெறும் என்றற்கு.

உதாரணம்: மக்கட்கை, செவி தலை புறம் என வரும்.

'இக்கிடந்தது மக்கட்டலை' என்பதனான் அவ்வாறாதல் கொள்க. ⁵¹மக்கள்கை, செவி, தலை, புறம் எனத் திரியாது நின்றது, உயிருண்மை பெற்றது.

இனிச் சிறுபான்மை, மக்கட்பண்பு, மக்கட் சுட்டு எனவும் வரும். (109)

**405. உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கிற்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே.**

இஃது இவ்வோத்தின்கண் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகக் கொண்டு, சாரியை பெறுவனவற்றிற்குச் சாரியையும், எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்துங் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க என்கின்றது.

இதன் பொருள்: உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கின் - உணரக்கூறப்பட்ட புள்ளியீறு வருமொழியொடு புணரும் இயல் பிடத்து, கண்டு செயற்கு உரியவை - மேல் முடித்த முடிபன்றி வழக் கினுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியவை தோன்றியவழி, கண்ணினர் கொளல் - அவற்றையுங் கருதிக் கொண்டு ஏற்றவாறே முடிக்க என்றவாறு.

உதாரணம்: மண்ணப்பத்தம் என அல்வழிக்கண் ணகர ஈறு அக்குப் பெற்றது. மண்ணங்கட்டி என அம்முப் பெற்றது. பொன்னப்பத்தம் என ணகர ஈறு அக்குப் பெற்றது. பொன்னங் கட்டி என அம்முப் பெற்றது. கானங்கோழி என வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றது. மண்ணாங்கட்டி கானாங்கோழி என்பன மருஉ. வேயின்றலை என யகர ஈற்று உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்துக் கெடுக்க. நீர்குறிது என ரகர ஈறு அல்வழிக்கண் இயல்பாயிற்று. வேர் குறிது வேர்க்குறிது இது ரகர ஈறு அல்வழி உறழ்ச்சி. வடசார்க்கூரை மேல்சார்க் கூரை இவை வல்லெழுத்து மிக்க மருஉ முடிபு. அம்பர்க் கொண்டான் இம்பர்க்கொண்டான் உம்பர்க்கொண்டான் எம்பர்க் கொண்டான் என இவ்வீறு ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்தன வல்லொற்றுப் பெற்றன. தகர்க்குட்டி புகர்ப்போத்து என்பன பண்புத்தொகை கருதிற்றேல் ஈண்டு முடிக்க; வேற்றுமை யாயின் முன்னர் முடியும். விழலென்னும் லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் றகரமாகாது ணகரமாய் முடிதல் கொள்க. விழன்காடு; செறு தாள் புறம் எனவரும். கல்லம்பாறை, உசிலங் கோடு, எலியாலங்காய், புடோலங்காய் என அவ்வீறு அம்முப் பெற்றது. கல்லாம்பாறை என்பது மருஉ. அழலத்துக் கொண்டான் என அவ்வீறு அத்துப் பெற்றது. அழுக்கற் போர், புழுக்கற்சோறு என்பன அவ்வீற்று அல்வழித்திரிபு. யாழ்குறிது என்பது ழகர ஈற்று அல்வழி யியல்பு. வீழ்குறிது வீழ்க்குறிது என்பன அவ்வீற்று அல்வழியுறழ்ச்சி. தாழப்பாவை என்பது அவ்வீற்று அல்வழி அக்குப் பெற்றது. யாழின்கோடு செய்கை தலை புறம் என அவ்வீற்று உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. முன்னாளை வாழ்வு, முன்னாளைப் பரிசு, ஒரு நாளைக்குழவி, ஒரு திங்களைக்குழவி என்றாற் போல்வன ளகார ஈறு ஐகாரமும் அதனோடு வல்லெழுத்தும் பெறுதல் கொள்க. பிறவும் இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாம் கொணர்ந்து இதனான் முடிக்க. குளத்தின் புறம், மரத்தின்புறம் என உருபிற்கு எய்திய அத்தோடு இன்பெறுதலுங்கொள்க.

இனிக் 'கடிசொல் வில்லை' (சொல். 452) என்பதனான், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வந்து திரிந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள. அவற்றைக் 'கண்ணினர் கொளலே' என்பதனான், மண்ணுக்குப் போனான், பொன்னுக்கு விற்றான்,

பொருளுக்குப் போனான், நெல்லுக்கு விற்றான், கொள்ளுக்குக் கொண்டான், பதினேழு என்றாற்போல 'வழக்கின்கண்' உகரம் பெறுவனவும்; 'விண்ணுக்குமேல்', 'மண்ணுக்கு நாப்பண்' (திருக்.162),

பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தோன்றினவா-னெல்லுக்கு
நூறோஓஓ நூறென்பா னுடங்கிடைக்கும் வன்முலைக்கு
மாறோமா லன்றளந்த மண்

என்றாற்போலச் செய்யுட்கண் உகரம்பெறுவனவும், பிறவும் முடிக்க.

பற்கு நெற்கு என்பன முதலியனவுங் கொள்க. இவை உருபின் பொருள்படவாராது உருபின்கண் வந்தனவேனும் ஈண்டுக் காட்டினாம்; ஆண்டுப் 'புள்ளியிறுதியும்' (எழு. 202) என்னும் உருபியற் சூத்திரத்து இலேசு கோடற்கு இடனின்றென்று கருதி. இனி, அச்சூத்திரத்துத் 'தேருங் காலை' என்றதனான் முடித்தலும் ஒன்று. (110)

புள்ளி மயங்கியல் முற்றிற்று.

கணேசய்யர் அடிக்குறிப்புகள்:

1. உகரமொடு புணரும் என்பது. தொகைமரபு 21-ம் சூத்திரத்து யகரமும் உயிரும் வருவழி உகரம் பெறாவென்று விதித்ததை.
2. ஈண்டு வேற்றுமை ஒழித்து மாட்டேறு சென்றதென்றது. நகரவிறுதி வல்லினம் வருங்கால் வேற்றுமையினும் அல்வழியினும் உகரம் பெற்று வல்லெழுத்து மிக்கும். ஞ ந ம வ வந்தால் உகரம்பெற்றும் முடியுமென்று மாட்டேற்றாற் கொள்ள நின்றலின். அங்ஙனங் கொள்ளாது அல்வழிக்கு மாத்திரம் மாட்டேற்றைக் கொள்க என்றபடி. நகரவிறுதிக்கு வேற்றுமை முடிபு வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப.
3. பொருந் என்பது சாதிப்பெயர் என்றது. பொருநர் என்னுஞ் சாதியை யுணர்த்தி நின்றதென்றபடி. வினைப்பெயர் - தொழிற்பெயர்.
4. நகர இகரமே இட்டெழுதுப என்றது என்னையெனின்? வெரின் என நகர விகரமிட்டு எழுதுவாரை விலக்குதற்கு.

5. இரண்டாவதன்றிரிபு என்றது. தொகைமரபு 15-ம் சூத்திரத்தாற் கூறிய இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபை.
6. இருதிணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதல் என்றது. ஆண்வந்தான் ஆண் வந்தது என முடியாமல் இருதிணைக்கண்ணும் ஆண்வந்தது என முடிதலை.
7. விரவுப்பெயரென்றது - ஆண் என்னும் பொதுப்பெயரை.
8. அதிகார வல்லெழுத்தின்மை என்றது - உயிரீற்றுக்காயின் அதிகார வல்லெழுத்து உண்டு; இது மெய்யீறான்படியால் அதிகார வல்லெழுத்தின்று என்றபடி. ஆதலின் வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க என்றபடி. உயிரீற்றின் முன்னன்றி ய ர ழ வொழிந்த மெய்யீற்றின்முன் வல்லினம் மிகாதென்க.
9. மண்ணுதல் - கழுவுதல். வெண் - ஓராறு. எண்ணுப்பாறு - எண்ணின் கட்பாறு எனவிரியும். எண் - எள். பாறு - பருந்து.
10. மண்ணப்பத்தம் - மண்ணாலாகியபத்தம். பந்தம் - பத்தம் என்றாயிற்று. பந்தம் - திரள். எண்ணாலாகிய நொலை. நொலை - அப்பவகை. மண்ணப்பத்தம், எண்ணநொலை இவை அக்குப்பெற்றன.
11. 'மொழிமுதலாகும்' என்றது. தொகைமரபு 5-ம் சூத்திரத்தை.
12. தொகைமரபிற் கூறிய.... இயல்பின் கண்ணுமென்றது. தொகை மரபு 5-ம் சூத்திரத்தின்கட் கூறிய இயல்பு முடிபை. ஈண்டு வேற்றுமைக்கட் டிரிந்து முடிந்த இயல்பின் என்றது. இப்புள்ளி மயங்கியல் 6-ம் சூத்திரத்துக் கூறிய திரிபு முடிபையும் தொகைமரபு 6-ம் சூத்திரத்துக் கூறிய இயல்பு முடிபையும்.
13. நும் - விரவுப்பெயர்.
14. மேல் என்றது - வருஞ்சூத்திரத்தை. இலேசு என்றது - வழக்கத்தான் என்பதை.
15. ஒற்றென்றது - நிலைமொழி மகரத்தை.
16. ஆணைகூறலாவது - இவ்வாசிரியனது கருத்து இதுவெனக் கொள்ள வைத்தல். பகரத்திற்கு இனம் மகரமாதலிற் றிரியாது என்பது கருத்து.
17. இவை இயல்புகணத்துக்கண் மகரங்கெட்டு முடிந்தன என்றது - உலக்கை என்பதில் உகரமும் முதல என்பதில் மரகமும் இயல்புகணமாதல் பற்றி. மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க்கணம் என்னும் இவைகள் இயல்பு கணங்கள். இயல்புகணமென்றது - ஈண்டு

உகர மகரங்களை. கொல்லுங் கொற்றன், உண்ணுஞ்சாத்தன் மகரந் திரிந்தன. கவளமாந்து மலைகெழு நாடன் முதலியன மகரங்கெட்டு நின்றன. கொல்லும் யானை முதலியன மகரம் நிலைபெற்றன.

18. 'அல்வழியெல்லாம்' என்றது - இதற்கு முதற்குத்திரத்தை.
19. அதிகாரத்தானும் என்றது - அல்வழி அதிகாரப்பட்டு நின்றமையை. பொருள் என்றது - உள்ளங்கையெனப் பொருள் தருதலை.
20. வினைக்குறிப்புப் பெயரென்றது. குறிப்பாகக் காலங்காட்டும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரை. படு என்பது உண்டாகின்ற எனக் குறிப்பாகக் காலங்காட்டல் பற்றிக் குறிப்பு என்றார். இலத்தாற் பற்றப்பட்ட என்று பொருளுரைக்குங்கால் பற்றுதற்கு முதனிலை யின்றென்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. படு என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொள்ளின் இரண்டு காலத்துக்கும் பொதுவாகும். இரண்டு காலம் என்றது இறப்பு நிகழ்வினை. படு என்பது இரண்டுகாலமும் பற்றி விரியுங்கால் பட்டபடும் என விரியும். அவ்விரண்டுந் தொக்க முதனிலை படு என்பது. படு என்பதை முதனிலைத் தொழிற் பெயராக வைத்து வருமொழியாக ஆசிரியர் எடுத்தோதினாரன்றி வினைத் தொகையையின் படுபுலவர் என்பதில் படு என்பதைப் பிரித்து வருமொழியாகக் கூறாரென்பது கருதி முதனிலையாய் நின்றலின் அதனை எடுத்தோதினாரென்றார். படு என்பது பட்ட என்பதற்கு முதனிலையாகுமேயன்றி பற்ற என்பதற்கு முதனிலையாகாதென்பார். இரண்டு முதனிலை கூடி ஒன்றாய்நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தராமையானும் என்றார். இங்கே பற்றுதற்குரிய முதனிலை யில்லை. ஆதலின் படு என்பது பட்ட எனப் பொருள் தருமன்றிப் பற்றப்பட்ட எனப் பொருள்தராமையின் உரையாசிரியர் கருத்துப் பொருந்தா தென்பது கருத்து.
21. அவ்விரண்டு இலேசு என்றது - வேற்றுமையையின் என்றதையும் ஆவயினான என்றதையும்.
22. தமகாணம் - ஆறாம் வேற்றுமை அகர உருபு.
23. நும் தொடக்கங் குறுகும் மொழியன்மையின் இலேசினால் முடித்தார்.
24. குறியீர், குறியம் என்பவற்றை. எல்லாங் குறியீர் எல்லாங் குறியம் என ஒட்டுக. குறியீர் என்பது முன்னிலையைக் காட்டவும், குறியம் என்பது தன்மையைக் காட்டவும் வந்த வருமொழிகள்.
25. செம், தும் என்பன முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

26. நாட்டம், ஆட்டம் என்பன விசுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்.
27. முற்கூறிய வல்லெழுத்தென்றது. 32-ம் சூத்திரத்தாற் பெற்ற வல்லெழுத்தை.
28. குணவேற்றுமை என்றது - கடுமை முதலிய குணச் சொற்கள் வந்து புணரும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியை.
29. ஆன் - அவ்விடம். ஈன் - இவ்விடம். ஊன் - உவ்விடம்.
30. அப் பெயரை என்றது - பின் முன் என்பவற்றை.
31. குயின் வினை என்றது - குயினுதலை யுணர்த்தும் முதனிலைத் தொழிற் பெயரை. குயினுதல் - துளைசெய்தல்; அழுத்துதல்.
32. பண்பு - பண்புத்தொகை. பண்புத்தொகையாங்கால் எகினாகிய சேவலென விரியும்.
33. வேட்டுவக்குமரி, இதில் வேடன், வேட்டுவன் என மரீஇயிற்று.
34. மேல் என்றது 46-ம் சூத்திரத்தை. அதிலுள்ள 'மானமில்லை' என்றதனான் என்பன காட்டின் அவை இச்சூத்திரத்து 'இறுதியோடுறமும்' என்ற உறழ்ச்சி இயல்பில் அடங்குமென்றபடி.
35. மின் என்பது. மின்னுதற் றொழிலன்றி மின்னலை உணர்த்து மிடத்துப் பெயராம். அதுபற்றிப் பொருள் என்றார். பின் - பின்னுதலையும், பின்னிய கூந்தலையு முணர்த்தும். பன் - சொல்லுதலையும் சொல்லையு முணர்த்தும். கன் - கன்னான்தொழிலையும் கன்னானையுமுணர்த்தும்.
36. குணவேற்றுமை என்றது - கன்னக்கடுமை என்பதிற் போல வேற்றுமைக் கட் பண்புச்சொல் வந்து புணர்தலை. கடுமை - பண்பு.
37. கொற்றங்குடி - இது அன்கெட்டு அம்முப்பெற்றுத் திரிந்து முடிந்தது. வேட்டமங்கலம் - 'வேடன்' அன்கெட்டு அம்முப்பெற்று மகரங்கெட்டு டகரமிரட்டி வேட்டமங்கலமென்றாயிற்று.
38. தற்புகழ் முதலியன - ஆறாம் வேற்றுமை.
39. ஒற்றிரட்டல் என்றது - முன்னில் என வருதலை.
40. பீர், கொடி யென்பது இவர் கருத்துப்போலும். மரமென்பாருமுளர் என்றமையின். குதிர் முதலியன மரம்.
41. இதனை என்றது - காழை.
42. அதனால் என்பது - அத்தால் என நின்றதுபோலும். ஏனையவுமன்ன.

43. அக்கால் - அப்பொழுது. இவற்றின் ஈறுகள் திரியும் என்றபடி.
44. பிற்கூறிய இரண்டும் என்றது - எண்ணில் குணம் என்பதையும் இல்லாக் கொற்றன் என்பதையும். எண்ணில் குணம் என்பது - எண்ணில்லாத குணமென விரிதலின் பெயரெச்சமறை தொக்க தென்றார். இல்லாக் கொற்றன் (இல்லாத கொற்றன்) என்பது விரிந்து வந்தது; தகர அகரம் தொக்கது.
45. வேண்டும் செய்கை என்பது ஐ வருமிடத்து லகர மிரட்டித்தலும், தாவில் - நீட்சி என்பதில் லகரங் கெடுதலும் நகரம் திரிதலுமாம். லகரம் கெடுதற்கு விதி தொகைமரபு 18-ம் சூத்திரத்து மிகையாற் கொள்க.
46. பூலாங்கோடு - ஆகாரமும் மெல்லெழுத்தும் பெற்று வந்தது.
47. சாரியை இயல்பு கணத்துக்கொள்க என மாற்றுக.
48. தெவ் - பகை; உரிச்சொல். அஃது ஈண்டுப் பகைவனை யுணர்த்திப் பெயராய் நின்றது.
49. ஆசிரியர், குறுக்கமின்றே என்று கூற உரைகாரர் வருமெனல் பொருந்தாது. அவ்வாறு வருவது பிற்கால வழக்காம்.
50. தாமரை - ஐ இறுதி; வெள்ளம் - அம் இறுதி. ஆம் பல் - பல் இறுதி.
51. உயிருள்ள மக்களை யுணர்த்தும் மக்கள் என்னுஞ் சொல் திரியாது என்றபடி.

குற்றியலுகரப் புணர்யல்

குற்றியலுகரவீறு நின்று வருமொழியோடு புணரும் இயல் பிணையுணர்த்துவது இவ்வியலாகும். நெட்டெழுத்தின் பின்னும் தொடர்மொழியீற்றும் குற்றியலுகரம் வரும் என மொழிமரபிற் கூறினார். தொடர்மொழியீற்றுக் குற்றுகரத்தை அயலிலுள்ள எழுத்து வகையால் உயிர்த்தொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத் தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர் என ஐந்தாகப்பகுத்து, அவற்றொடு நெட்டெழுத்தின் பின்வருங் குற்றுகரத்தையுங் கூட்டி அறுவகைப்படுத்து விளக்குகின்றார்.

யரழ முன்னர்க் கசதபங்ருநம ஈரொற்றாகி வருங் குற்றுகரங்கள் ஒருவாற்றான் இடையொற்றுக்களோடு தொடர்ந்துவரினும் குற்றியலுகரத்தையடுத்து நேரே தொடர்ந்தன அல்லவாதலின் அவை இடைத்தொடராகக் கொள்ளப்படாவென்றும், ஆற்றீற்றுக் குற்றியலுகரமும் இருவழியிலும் கெடாது நிறைந்தே நிற்கு மென்றும், வன்றொடர்க்குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்து முதன் மொழி வருமிடத்து முன்கூறிய (அரைமாத்திரையினுங் குறுகும்) இயல்பில் நின்றலுமுரித்தென்றும், குற்றியலுகர வீற்றின்முன் யகர முதன்மொழி வருமிடத்து ஈற்றிற் குற்றியலுகரங்கெட அங்கு ஓர் இகரம் வந்து குறுகி நிற்குமென்றும் இவ்வியலின் முதல் ஐந்து சூத்திரத்தானும் குற்றியலுகரத்தியல்பினை ஆசிரியர் பொதுவகையாற் கூறிப்போந்தார். 6-முதல் 17-வரையுள்ள சூத்திரங்களால் குற்றுகரவீற்று வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி கூறினார். 18-முதல் குற்றுகரவீற்று அல்வழிப்புணர்ச்சியினைத் தொடங்கிக் கூறுகின்றார்.

உண்மைத் தன்மையை யுணர்த்தும் உண்டு என்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்து முதன்மொழிவரின் இறுதிநின்ற உகரம் மெய் யொடுங்கெட ணகரம் ளகரமாகத் திரியுமென்றும், குற்றுகர

வீற்றுத் திசைப்பெயர்களுள் இரண்டு பெருந்திசையும் தம்மிற் புணருமிடத்து எயென்னுஞ்சாரியை இடையே வந்துமுடியுமென்றும், குற்றுகரவீற்றுப் பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணருமிடத்து இறுதியுகரம் மெய்யொடுங்கொடுமென்றும் அவ்வழி தெற்கு என்பதன் றகரம் னகரமாகத் திரியுமென்றும் கூறுவர் ஆசிரியர்.

குற்றுகரவீற்று எண்ணுப் பெயரியல்பினை 28-ஆம் சூத்திர முதலாகத் தொடங்கிக் கூறுகின்றார். பத்து என்னும் எண்ணின் முன் ஒன்றுமுதல் எட்டுவரையுள்ள எண்களும் ஆயிரமென்னும் எண்ணும் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வந்து புணரு முறையினை 28-முதல் 30-வரையுள்ள சூத்திரங்கள் உணர்த்துவன ஒன்று முதல் எட்டுவரையுள்ள குற்றுகரவீற்று எண்ணும் பெயர்களின்முன் பத்து வந்து புணர்தலை 31-முதல் 38-வரையுள்ள சூத்திரங்கள் குறிப்பிடுவன. ஒன்பது என்னும் சொல்லின்முன் பத்து வந்து புணருங்கால் நிலைமொழியாகிய ஒன்பதில் ஓகரத்திற்கு மேலாகத் தகர மெய்தோன்றித் தொன்பது என்றாகிப் பது கெட்டு னகரம் னகரமாகத் திரிந்து இரட்டித்துத் தொண்ண என நிற்குமென்றும், வருமொழியாகிய பஃதென்பதில் பகரவுயிர்மெய்யும் ஆய்தமும்கெட்டு ஊகாரம் தோன்றி இறுதியிலுள்ள 'து' என்பதன் தகரம் றகரமாகத் திரிந்து ஊறு என்றாகித் தொண்ணூறு என முடியுமென்றும், இவ்வியல் 39-ஆம் சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் விரித்துரைப்பர். மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பது வரையுள்ள எண்ணுப்பெயர்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து புணரு முறையினை 40-முதல் 53-வரையுள்ள சூத்திரங்களாலும், நூறென்னுஞ்சொல் வருமொழியாய் வந்து புணர்வதனை 54, 55, 56, 57-ஆம் சூத்திரங்களாலும், ஆயிரம் என்னும் எண் தனித்தும் நூறென்னும் அடையடுத்தும் புணர்தலை 58-முதல் 65-வரையுள்ள சூத்திரங்களாலும் கூறுவர் ஆசிரியர். ஒன்பது என்னும் எண்ணின்முன் நூறு என்னும் எண் வந்துபுணரின் முற்கூறியவாறு நிலைமொழியாய் நின்ற ஒன்பது என்னும் சொல்லின் ஓகரத்தின் முன்னே தகரமெய் ஒன்று தோன்றித் தொன்பது என்றாகிப் பதுகெட்டு னகரமெய் ளகர மெய்யாக இரட்டித்துத் தொள்ள என நிற்குமென்றும், வருமொழியாகிய நூறென்பதன் முதலில் நின்ற நகரமெய் கெட அம்மெய்யின் மேலேறிய ஊகாரம் ஆகாரமாகத்திரிந்து அதனை யடுத்து இகரவுயிரும் ரகரவுயிர்

மெய்யும் இடையேதோன்றி ஈற்றிலுள்ள றகர வுகரங்கெட்டு மகரமெய்தோன்றி ஆயிரம் என்றாகித் தொள்ளாயிரம் என முடியுமென்றும் 57-ஆம் சூத்திரத்தால் தொல்காப்பியனார் விரித்துக்கூறியுள்ளார். தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்னும் புணர்மொழிகளுக்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறும் புணர்ச்சி முறைகள் வலிந்து கூறுவனவாகவே அமைந்துள்ளன வென்றும் ஒன்பது என்னும் பொருள்படத் தொல்காப்பியரே தொண்டு என்னும் எண்ணுப் பெயரைத் தம் நூலில் ஆண்டிருத்தலால் தொண்டு+பத்து = தொண்ணூறு என்றும், தொண்டு+ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம் என்றும் நிலைமொழி வருமொழி செய்து புணர்ச்சிவிதி கூறுவதே மொழியியல்புக்கு ஒத்ததாகுமென்றும் பரிதிமாற்கலைஞர் கூறும் கொள்கை இங்கு சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

நூறு என்பது நிலைமொழியாக அதன் முன் ஒன்று முதல் ஒன்பதும் அவையூர் பத்தும் அளவும் நிறையும் வந்து புணரும் முறையினை 66-முதல் 68-வரையுள்ள சூத்திரங்கள் விளக்கு வனவாம். ஒன்று முதல் எட்டினையூர்ந்த பஃதென்னும் எண்ணுப் பெயருடன் ஒன்று முதல் ஒன்பதெண்களும் ஆயிரமும் அளவும் நிறையும் புணரு முறையினை 69, 70, 71-ஆம் சூத்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு பொருட் பெயர்கள் புணருமியல்பினை 72, 73-ஆம் சூத்திரங்களாலும் இரண்டு முதல் ஒன்பது வரையுள்ள எண்களின்முன் அளவு, நிறை, எண் என்பவற்றுக்குரிய மா என்னுஞ்சொல் புணர்தலை 74-ஆம் சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவர். எண்ணுப்பெயர் களுள் மிக்க எண்ணோடு குறைந்த எண் வந்து புணர்தலை உம்மைத் தொகையாகவும், குறைந்த எண்ணோடு மிக்க எண் வருதலைப் பண்புத் தொகையாகவும்கொண்டு ஆசிரியர் விதி கூறியுள்ளமை இவண் கருதற்குரியதாகும். லகார னகார வீற்றுச் செய்யுள் முடிபு கூறுவது 75-ஆம் சூத்திரம். இவ் வதிகாரத்து நிலைமொழி வருமொழிசெய்து புணர்க்கப்படா மொழிகள் இவையெனத் தொகுத்துரைப்பது 76-ஆம் சூத்திரமாகும். இவ்வியலின் இறுதியிலுள்ள 77-ஆம் சூத்திரம் எழுத்ததிகாரத்தின் புறனடையாகும்.

ஒன்பதாவது

குற்றியலுகரப் புணரியல்

406. ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட ரிடைத்தொட
ராய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொட
ராயிரு மூன்றே யுகரங் குறுகிடன்.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்துக் குற்றியலுகரமென்று கூறப்பட்ட
எழுத்துப் பொருட்பெயரோடும் எண்ணுப்பெயர் முதலியவற்
றோடும் புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் 'குற்றியலுகரப்
புணரியல்' என்னும் பெயர்த் தாயிற்று. இது 'மெய்யே யுயிரென்
றாயீ ரியல்' (எழு.103) என்றவற்றுள், உயிரினது விகாரமாய் நின்ற
குற்று கரத்தை இருவழிக்கண்ணும் புணர்க்கின்றமையின், மேலை
ஓத்தினோடு இயைபுடைத் தாயிற்று. இத்தலைச் சூத்திரம் -
மொழிமரபினகத்து இருவழிய என்ற குற்றுகரம், இதனகத்து
இணைத்து மொழியிறுதி வருமென்று அவற்றிற்குப் பெயரும்
முறையும் தொகையும் உணர்த்துகின்றது. அப்பெயர் பெயர்,
அம்முறை முறை, அத்தொகை தொகை. 'தொடர் மொழியீற்று'
(எழு. 36) வருமென்று ஆண்டுக் கூறியவதனை ஈண்டு ஐந்து
வகைப்படுத்தி, அதனோடு 'நெட்டெழுத் திம்பரும்' (எழு. 36)
என்றது ஒன்றே யாதலின் அதனையுங் கூட்டி அறுவகைத்
தென்றார்.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத்தொருமொழி - இரண்
டெழுத்தானாகிய ஒருமொழியும், உயிர்த்தொடர்-உயிர்மேல்வரும்
மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், இடைத்தொடர் -
இடையொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற
சொல்லும், ஆய்தத் தொடர்மொழி-ஆய்தமாகிய எழுத்து
மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும்,

வன்றொடர்-வல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், மென்றொடர் - மெல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆயிரு மூன்றே-ஆகிய அவ்வாறு சொல்லுமே, உகரங் குறுகு இடன் - உகரங் குறுகிவரும் இடம் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாகு, வரகு, தெள்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

¹இதனை ஏழென்று கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு, சுண்ணாம்பு, ஆமணக்கு முதலியன முடியாமை உணர்க. (1)

407. அவற்றுள்

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட ராகா.

இஃது - அவ்வாறனுள் ஒன்றற்கு, எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்-அவ்வாறனுள், ஈரொற்றுத் தொடர் மொழி-இரண்டொற்று இடைக்கண் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இடையின ஒற்று முதல் நின்றால், இடைத் தொடராகா - மேல் இடையினந் தொடர்ந்து நில்லா, வல்லினமும் மெல்லினமுந் தொடர்ந்து நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொயம்பு, மொயம்பு என வரும். (2)

408. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணு

மெல்லா விறுதியு முகர நிலையும்.²

இஃது - 'இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே' (எழு.37) என்றதனாற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினுங் குறுகு மென எய்தியதனை விலக்கி 'அவ்வியல் நிலையு மேனை மூன்றே' (எழு.12) என்ற விதியே பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும், வேற்றுமைக் கண்ணும் - வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக் கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம்³நிலையும் - ஆறு ஈற்றின் கண்ணும் உகரந் தன் அரை மாத்திரையைப் பெற்று நிற்கும் என்றவாறு.

வருமொழியானல்லது அல்வழியும் வேற்றுமையும் விளங்காமையின், 'அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்' எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சி என்பது பெற்றாம். இவ்விருமொழிக்கண் பழைய அரைமாத்திரை பெற்றே நிற்குமென்றார். அன்றி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் ஒரு மாத்திரை பெறுமென்றார்க்குப் பன்மொழிப் புணர்ச்சியாகிய செய்யுளிலக் கணத்து குற்றுகரத்தான் நேர்ப்பை நிரைபை கோடலும், அவற்றான் அறுபது வஞ்சிச்சீர் கோடலும், பத்தொன்பதினா யிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடை கோடலும் இலவாய் முற்றியலுகரமாகவே கொள்ள வேண்டுதலின் மாறுகொளக்கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமென்று உணர்க.

உதாரணம்: நாகுகடிது, வரகுகடிது, நாகுகடுமை, வரகுகடுமை என வரும். இவை, தம் அரைமாத்திரை பெற்றன. ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

இனி, இது 'மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து' எனத் தொடர்மொழிக்கண்ணும் அரைமாத்திரை பெற்றது என்னாக்கால் வஞ்சிச்சீரின்றாமாறு உணர்க. (3)

409. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித் தொல்லை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இது, முன்னின்ற சூத்திரத்தான் அரைமாத்திரை பெறும் என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகு மிடனும்' (எழு. 37) என்றதனான் அரை மாத்திரையினும் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென் கின்றது.

இதன் பொருள்: வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி - வல்லொற்றுத் தொடர் மொழிக்குற்றுகரம், வல்லெழுத்து வருவழி-வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து- 'இடைப்படிற் குறுகும்' (எழு.37) என்பத னாற் கூறிய அரைமாத்திரையினுங் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நின்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறை.

உதாரணம்: கொக்குக்கடிது கொக்குக்கடுமை என அரை மாத்திரை யிற் குறைந்தவாறு, குரங்குகடி தென்பது முதலிய வற்றொடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க.

முன்னின்ற சூத்திரத்து⁴ உகர நிறையு மென்று பாடம் ஓதி, அதற்கு உகரம் அரைமாத்திரையிற்⁵ சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி, இச்சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரை பெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உளர். (4)

**410. யகரம் வருவழி யிகரம் குறுகு
முகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.**

இது, குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்து வருமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: யகரம் வருவழி உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது - யகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகர வெழுத்து⁶ முற்றத் தோன்றாது, இகரங் குறுகும் - ஆண்டு ஓர் இகரம் வந்து அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாகியாது, வரகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது எனவரும். 'துவர' என்றார், ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரங் கெடுமென்றற்கு (5)

**411. ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர் மொழியும்
வேற்றுமை யாயி னொற்றிடை யினமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.**

இது, முற்கூறிய ஆறனுள் முன்னர் நின்ற இரண்டற்கும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும் - ஈரெழுத் தொருமொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும் உயிர்த்தொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும், வேற்றுமையாயின் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், இனஒற்று இடைமிக - இனமாகிய ஒற்று இடையிலே மிக, வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும் - வல்லெழுத்து மிகுதி தோன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: யாட்டுக்கால், செவி தலை புறம் எனவும், முயிற்றுக் கால் சினை தலை புறம் எனவும் வரும். கயிற்றுப்புறம், வயிற்றுத்தீ என்பனவுமாம்.

‘தோற்றம்’ என்றதனான், ஏனைக்கணத்தும் இம்முடிபு கொள்க. எ-டு: யாட்டுஞாற்சி நிணம் மணி வால் அதள் எனவும், முயிற்று ஞாற்சி நிணம் முட்டை வலிமை அடை ஆட்டம் எனவும் வரும். (6)

412. ஒற்றிடை யினமிகா மொழியுமா ருளவே யத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே.

இஃது - எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒற்று இடை இனம் மிகா மொழியு மாருள - முற்கூறிய இரண்டனுள் இனவொற்று இடை மிக்கு முடியாத மொழிகளும் உள, வல்லெழுத்து மிகல் அத்திறத்தில்லை - வல்லொற்று மிக்கு முடிதல் அக்கூற்று ளில்லை என்றவாறு.

உதாரணம்: நாகுகால் செவி தலை புறம் எனவும், வரகுகதிர்; சினை தாள் பதர் எனவும் வரும்.

அத்திற மென்றதனான், உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி, இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால், முயிற்றின்கால், நாகின்கால் வரகின்கதிர் என வரும்.

அத்திறமென்றதனான் ஏனைக்கணத்தும் ஒற்றிடை மிகா மை கொள்க. நாகுஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி, வலிமை என ஒட்டுக. (7)

413. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத் தொடரு நடையா யியல வென்மனார் புலவர்.

இஃது இடைநின்ற இரண்டற்கும் (406) முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத் தொடரும் - இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் ஆய்தத் தொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், நடை ஆ இயல என்மனார் புலவர் - நடை பெற நடக்கு மிடத்து முற்கூறிய அவ் வியல்பு முடிபினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: தெள்குகால்; சிறை தலை புறம் எனவும், எஃகு கடுமை; சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (8)

**414. வன்றொடர் மொழியு மென்றொடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.**

இது, பின்னின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும் - வன்றொடர்மொழிக் குற்றுகரஈறும், மென்றொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒற்று இடைமிகும் - வருமொழி யாய் வந்த வல்லெழுத்தினது ஒற்று இடையிலே மிக்கு முடியும், மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம் - அவ் விரண்டனுள் மெல்லொற்றுத் தொடர் மொழிக்கண்நின்ற மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி லல்லொற்று இறுதிக்கண் நின்ற வல்லொற்றும் கிளையொற்று ஆகும் - கிளையாகிய வல்லொற்று மாய் முடியும் என்றவாறு.

⁷இறுதி வல்லொற்று வருதலாவது, குற்றுகரம் ஏறிநின்ற வல்லொற்றுத்தானே முன்னர்வந்து நின்றலாம். ⁸கிளைவல் லொற்று வருதலாவது, ணகாரத்திற்கு டகாரமும், ணகாரத்திற்கு றகாரமும், புணர்ச்சியும் பிறப்பும் நோக்கிக் கிளையாமாதலின், அவை முன்னர் வந்து நின்றலாம்.

உதாரணம்: கொக்குக்கால்; சிறகு தலை புறம்; குரங்குக்கால்; செவி தலை புறம்; குரக்குக்கால்; செவி தலை புறம்; எட்குக் குட்டி; செவி தலை புறம்; எற்புக்காடு; சுரம் தலை புறம்; என வரும். அற்புத்தளை என்பது, அன்பினாற் செய்த தளையென வேற்றுமையும், அன்பாகிய தளையென அல்வழியுமாம்.

‘வந்த’ என்றதனான், இவ்விரண்டற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கின்கால், குரங்கின்கால் என வரும்.

எல்லா மென்றதனாற் பறம்பிற்பாரி, குறும்பிற்சான்றார் என மெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

‘ஒற்றென்ற’ மிகுதியான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்கு ஞாற்சி நிணம் முகம் விரல் உகிர் என மெல்லொற்றுத் திரிந்து வருமாறு கொள்க. சிலப்பதிகாரம் என்பதும் அது.

வன்றொடர்மொழி இயல்புகணத்துக்கண் வருதல், ‘ஞநமயவ’ (எழு.144) என்பதனான் முடியும். (9)

415. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது; வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை - குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வருஞ் சாரியை அம்முச் சாரியை என்றவாறு.

உதாரணம்: தேக்கங்கோடு, செதிள், தோல், பூ என வரும்.

கமுகங்காய், தெங்கங்காய், சீழ்கம்புல், கம்பம்புல், பயற்றங்காய் என்றாற் போலும் புல்லினையும் மரமென அடக்கி, மாறுகொளக் கூறலெனத் தழீஇக்கொண்ட சிதைவென்பதாம் இச் சூத்திர மென்று உணர்க. (10)

416. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

‘இது, மென்றொடர் மொழிக்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக் கின்றது.

இதன் பொருள்: மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள - மெல்லொற்று வல்லொற்றாகத் திரியாது மெல்லொற்றாய் முடியும் மரப்பெயரும் உள என்றவாறு.

உதாரணம்: புன்கங்கோடு; செதிள் தோல் பூ எனவும், குருந்தங்கோடு; செதிள் தோல் பூ எனவும் வரும்.

‘வலியா மரப்பெயருமுள’ எனவே, வலிக்கும் மரப்பெயரும் உளவென்று கொள்க. வேப்பங்கோடு, கடப்பங்காய், ஈச்சங்குலை எனவரும். (11)

**417. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரு
மம்மிடை வரற்கு முரியவை யுளவே
யம்மர பொழுகு மொழிவயி னான.**

இஃது ஈரெழுத்தொருமொழிக்கும் வன்றொடர் மொழிக்கும் எய்தாத தெய்துவித்தது, முன்னர் எய்தியதனை விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

இதன் பொருள்: ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும் - ஈரெழுத் தொருமொழிக் குற்றியலுகரஈறும் வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகரஈறும், அம் இடை வரற்கும் உரியவை உள - முன் முடித்துப் போந்த முடிபுகளன்றி அம்முச்சாரியை இடையே வந்து முடிதற்கு உரியனவும் உள; யாண்டெனின், அம்மரபு ஒழுகும் மொழிவயினான - அவ்விலக்கணம் நடக்கும் மொழியிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: ஏறங்கோள் சூதம்போர், வட்டம்போர், புற்றம் பழஞ்சோறு என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாதலின், அம்முப் பெறாதன நாகுகால், கொக்குக்கால் என முன்னர்க் காட்டினவேயாம்.

‘அம்மரபொழுகும்’ என்றதனால், ¹⁰ அரசக்கன்னி, முரசக் கடிப்பு என அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும்; அரச வாழ்க்கை, முரச வாழ்க்கை என அக்குக் கொடுத்தும் முடிக்க. இன்னும் அதனானே இருட்டத்துக் கொண்டான், விளக்கத்துக் கொண்டான் என அத்தும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும்; மயிலாப்பிற் கொற்றன், பறம்பிற்பாரி என இன் கொடுத்தும்; கரியதன்கோடு, நெடியதன் கோடு என அன் கொடுத்தும் முடிக்க. (12)

**418. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉ
மக்கிளை மொழியு முளவென மொழிப.**

இது, மென்றொடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடும் வருஉம் - ஒற்று முன்னின்ற நிலைதிரியாது அக்குச்சாரியை

யோடும் பிற சாரியையோடும் வரும், அக்கிளை மொழியும் உள என மொழிப - அக்கிளையான சொற்கள் உள என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இதற்கு உம்மையை என முன்னர் மாறுக.

உதாரணம்: குன்றக்கூகை, மன்றப்பெண்ணை எனவரும். உம்மையாற் கொங்கத்துழவு, வங்கத்துவாணிகம் என அத்தும் பெற்றன.

நிலை யென்றதனான், ஒற்று நிலைதிரியா அதிகாரத்துக் கண் வருஞ் சாரியைக்கு இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. 'அக்கிளை' யென்றார், இரண்டு சாரியை தொடர்ந்து முடிவன வும் உளவென்றற்கு. பார்ப்பனக்குழவி, சேரி, தோட்டம், பிள்ளை என அன்னும் அக்கும் வந்தன. இவற்றிற்கு உடைமை விரிக்க. பார்ப்பினுட்குழவி என்று மாம். பார்ப்பானாகியகுழவி என்றால் ¹¹ஈண்டு முடியாதென்று உணர்க. பார்ப்பன மகன், பார்ப்பன வனிதை என்பனவும் ¹²பார்ப்பான் சாதி உணர்த்தின. (13)

419. எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இது, குற்றுசுர ஈற்று எண்ணுப்பெயரோடு பொருட்பெயர் முடிக்கின்றது.

இதன் பொருள்: எண்ணுப் பெயர்க் கிளவி - எண்ணுப் பெயராகிய சொற்கள் பொருட்பெயரோடு புணருமிடத்து, உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுப் புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒன்றன்காயம், இரண்டன்காயம், சுக்கு, தோரை பயறு என ஒட்டுக. ¹³ஒன்றனாற்கொண்ட காய மென விரியும். வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக் கண்ணுங் கொள்க. ஒன்றன்ஞாண்; நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என வரும். மேலைச் சூத்திரத்து 'நிலை' (எழு. 418) என்றதனான், இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (14)

420. வண்டும் பெண்டு மின்னொடு சிவணும்.

இது, மென்றொடர் மொழியுட் சிலவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவனும் - வண் டென்னுஞ் சொல்லும் பெண்டென்னுஞ் சொல்லும் இன் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: வண்டின்கால் பெண்டின்கால் என வரும். இதற்கு முற் கூறிய நிலை என்ற இலேசினால் வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (15)

421. பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார் - பெண்டென்னுஞ் சொற்கு இன்னேயன்றி அன்சாரியை வருதலையும் நீக்கார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: பெண்டன்கை, செவி தலை புறம் என வரும். (16)

422. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய வாய்த விறுதியு முருபிய னிலையும்.

இஃது - ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரத்துள் ஒன்றற்கும், சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: யாது என் இறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும் - யாதென்னும் ஈறுஞ் சுட்டெழுத்து முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், உருபியல் நிலையும் - உருபு புணர்ச்சியின் இயல் பின்கண்ணே நின்று அன் பெற்றுச் சுட்டு முதலிறுதி ஆய்தங் கொட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: யாதன்கோடு, அதன்கோடு, இதன்கோடு, உதன் கோடு; செவி, தலை, புறம் என வரும். ஆய்தங்கொடா முன்னே அன்னின் அகரத்தைக் குற்றுகரத்தின் மேல் ஏற்றுக; ஆய்தங்கொட்டால் அது முற்றுகரமாய் நின்றலின். (17)

**423. முன்னுயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி
மன்னல் வேண்டு மல்வழி யான.**

இது, முற்கூறியவற்றுட் சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதிக்கு ஒருவழி அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முன்னுயிர் வருமிடத்து - சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈற்றின்முன்னே உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து, ஆய்தப் புள்ளி மன்னல் வேண்டும் - ஆய்தவொற்று முன்போலக் கெடாது நிலை பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், அல்வழியான - அல்வழிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: அஃது, இஃது, உஃது என நிறுத்தி; அடை ஆடை இலை ஈயம் உரல் ஊர்தி எழு ஏணி ஐயம் ஒடுக்கம் ஒக்கம் ஔவியம் என ஒட்டுக.

முன்னென்றதனால் வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க.¹⁴ அஃதடைவு, அஃதொட்டம் என ஒட்டுக. இவற்றிற்கு இரண்டா முடிபு விரிக்க. இன்னும் இதனானே, ஏனை இலக்கணம் முடியுமாறு அறிந்து முடிக்க. (18)

424. ஏனைமுன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது, மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஏனை முன்வரின் - முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க்கண மல்லன வருமாயின், தான் நிலையின்று - அவ்வாய்தங் கெட்டு முடியும் எ-று.

உதாரணம்: அதுகடிது இதுகடிது உதுகடிது; சிறிது, தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என ஒட்டுக. (19)

**425. அல்லது கிளப்பி நெல்லா மொழியுஞ்
சொல்லிய பண்பி னியற்கை யாகும்.**

இஃது ஆறு ஈற்றுக்குற்றுகரத்திற்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அல்லது கிளப்பின் - அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து, எல்லா மொழியும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும் - மேல் ஆசிரியன் கூறிய குணத்தையுடைய இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாகுகடிது, வரகுகடிது, தெள்குகடிது, எஃகுகடிது, குரங்கு கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். ஏனைக் கணத்துக் கண் 'நின்ற சொன்முனியல் பாகும்' (எழுத். 144) என்றதனாற் கொள்க.

'எல்லாமொழியும்' என்றதனான், வினைச்சொல்லும் வினைக் குறிப்புச் சொல்லும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. கிடந்தது குதிரை, கரிது குதிரை என வரும்.

'சொல்லிய' என்றதனான், இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்றுமிக்கு வல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலும், இயல்புகணத்துக்கண் இனவொற்று மிக்கு முடிதலும் கொள்க. கரட்டுக்காணம், குருட்டுக்கோழி, திருட்டுப் புலையன், களிற்றுப்பன்றி, வெளிற்றுப்பனை, எயிற்றுப்பல் எனவும்; வரட்டாடு, குருட்டெருது எனவும் வரும்.

பண்பினென்றதனான், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும் கொள்க. ஓர் யாட்டை யானை, ஐயாட்டை யெருது எனவும்; அற்றைக் கூத்தர், இற்றைக்கூத்தர் எனவும்; மன்றைத் தூதை மன்றைப் பாளை, பண்டைச் சான்றார் எனவும் வரும். (20)

426. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அவ்வாறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இதன் பொருள்: வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி வல்லெழுத்து மிகும் - வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறு வல்லெழுத்து வருவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: கொக்குக்கடிது, பாக்குக்கடிது, பட்டுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். (21)

**427. சுட்டுச்சுனை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியு
மாயிய றிரியா வல்லெழுத் தியற்கை.**

இஃது - அவ் ஆறு ஈற்றுள் ஒன்றன்கண் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணர நின்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: சுட்டுச் சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும் - சுட்டாகிய சினையெழுத்து நீண்ட மென்றொடர்க் குற்றுகர ஈறும், யாவினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும் - யாவென்னும் வினா முதலாகிய மென்றொடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வல்லெழுத்தி யற்கை ஆ இயல் திரியா - வல்லெழுத்துப் பெற்று முடியுந் தன்மை யாகிய அவ்வியல்பின் திரியாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஆங்குக்கொண்டான், ஈங்குக்கொண்டான், ஊங்குக் கொண்டான், யாங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

இயற்கையென்றதனான், மென்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும், வன்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிவன கொள்க. இருந்துகொண்டான், ஆண்டுசென்றான், தந்து தீர்ந்தான், வந்துபோயினான் எனவும்; செத்துக் கிடந்தான், செற்றுச் செய்தான், உய்த்துக் கொண்டான், நட்டுப் போனான் எனவும் வரும். (22)

428. யாவினா மொழியே யியல்பு மாகும்.

இது, மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்துப் பெறுதலே அன்றி இயல்பா மென்றலின்.

இதன் பொருள்: யாவினா மொழியே இயல்புமாகும் - அவற்றுள் யாவென்னும் வினாவையுடைய சொல் முற்கூறிய வாறன்றி இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: யாங்குக்கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும். இஃது எப்படியென்னும் வினாப்

பொருளை உணர்த்திற்று. உம்மையான் மிக்குமுடிதலே வலியுடைத்து. ஏகாரம் பிரிநிலை. (23)

429. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது, மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அந்நான்மொழியும் - சுட்டுமுதன் மூன்றும் யாமுதன் மொழியுமாகிய அந்நான்கு மொழியும், தம் நிலை திரியா - தம் மெல்லொற்றாய தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முற்காட்டியவே. தந்நிலை யென்றதனான், மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லெ முத்து மிக்கு முடிவன பிறவுங் கொள்க. அங்குக்கொண்டான், இங்குக் கொண்டான், உங்குக் கொண்டான், எங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என வரும்.

இனி முன்னர் யாமொழி யென்னாது வினா வென்றதனான், ஏழாவதன் காலப் பொருட்டாகிய பிறவும் இயல்பாய் முடிவன கொள்க.

முந்து கொண்டான், பண்டு கொண்டான், இன்று கொண்டான், அன்று கொண்டான், என்று கொண்டான் என வரும். (24)

**430. உண்டென் கிளவி யுண்மை செப்பின்
முந்தை யிறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலு
மேனிலை யொற்றே ளகார மாதலு
மாமுறை யிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலையான.**

இது, மென்றொடர் மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்ற தோர் சொற்பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறுமுடிபு பெறுதல் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின் - உண்டென்னுஞ் சொல் வினைக்குறிப்பை யுணர்த்தாது ஒரு பொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி அது கெடுத்துணையும் உண்டாய் நிற்கின்ற தன்மையாகிய பண்பை உணர்த்தி

நிற்குமாயின், முந்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும் - முன்னர் நின்ற குற்றுசுரம் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடுதலும், மேனிலை ஒற்றே ளகார மாதலும் - அதற்கு மேல் நின்றணகார ஒற்று ளகார ஒற்றாதலு மாகிய, ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து- அம்முறை யினையுடைய இரண்டு நிலையும் உரித்து; அஃது உரித்தன்றி முன்னர் நின்ற நிலையிலே கேடுந் திரிபும் இன்றி நின்றலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வருஉங் காலையான - வல்லெழுத்து முதன் மொழியாய் வருங்காலத்து என்றவாறு.

வல்லெழுத்து அதிகாரத்தால் வாரா நிற்ப 'வல்லெழுத்து வருஉங் கலை' என்றதனான், அவ்விருமுடிபும் உளது பண்பை யுணர்த்தும் பசரம் வருமொழிக்கண்ணே யென்பதூஉம், ஏனைக் கசதக்களிலும் இயல்புகணத்திலும் உண்டென நின்று வினைக் குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நிற்குமென்பதூஉங் கொள்க.

உதாரணம்: உள்பொருள், உண்டுபொருள் என வரும். இது பொருளைச் சுட்டாது உண்மைத் தன்மைப் பண்பை ஈண்டு உணர்த்திற்று. இனி, உண்டுகாணம், உண்டு சாக்காடு, உண்டு தாமரை, உண்டுஞானம்; நூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை என வருவனவெல்லாங் கேடுந் திரிபுமின்றி வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நின்றன. **இவற்றின் வேறுபாடு வினையியலுள் வினைக்குறிப்பு ஒதும்வழி உணர்க.**

உள் பொருளென்பது பண்புத்தொகை முடிபன்றோ வெனின், அஃது, ஓசை ஒற்றுமைபடச் சொல்லும் வழியது போலும். இஃது ஓசை இடையறவுபடச் சொல்லும் வழியதென்க. (25)

431. இருதிசை புணரி னேயிடை வருமே.

இது, குற்றுசுர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இரு திசை புணரின் - இரண்டு பெருந்திசையுந் தம்மிற்புணரின், ஏ இடை வரும் - ஏயென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தெற்கேவடக்கு, வடக்கேதெற்கு இவை உம்மைத் தொகை. (26)

**432. திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று முகரமுங்
கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவ
ரொற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.**

இது, பெருந்திசைகளொடு கோணத்திசைகளைப் புணர்த்தலின், எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: திரிபு வேறு கிளப்பின் - அப்பெருந்திசைகளொடு கோணத்திசைகளை வேறாகப் புணர்க்குமிடத்து, ஒற்றும் உகரமுங் கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர் - அவ்வகரம் ஏறி நின்ற ஒற்றும் அவ்வீற்று உகரமுங் கெட்டுமுடிதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவர் புலவர், தெற்கொடு புணருங் காலை - அவை தெற்கென்னுந் திசையொடு புணருங்காலத்து, ஆன ஒற்று மெய் திரிந்து னகாரமாகும் - அத்திசைக்குப் பொருந்தி நின்ற றகார ஒற்றுத் தன் வடிவுதிரிந்து னகர ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

திரிந்தென்றதனான், வடக்கு என்பதன்கண் நின்ற ககர ஒற்றுக் கெடுத்து முடித்துக் கொள்க.

உதாரணம்: வடகிழக்கு, வடமேற்கு, தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு என வரும்.

வேறென்றதனால், திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் வரினும் இம்முடிபு கொள்க. வடகடல், வடசுரம், 'வடவேங்கடம், தென்குமரி' தென்சுரம், தென்னிலங்கை என வரும்.

மெய்யென்றதனான், உயிர் கெட்டுந் திரிந்தும் மெய் கெட்டும் முடிவனவும் உள, திசைப்பெயர் முன்னர்ப் பொருட்பெயர் வந்துழி யென்று உணர்க. கிழக்கு என்பது, கரை கூரை என்பவற்றோடு புணருமிடத்துக் கீழ்கரை கீழ்கூரை என நிலைமொழியிறுதி உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல் நின்ற ககர ஒற்றும் முகரத்தின் அகரமுங்கெட்டு முதலெழுத்து நீண்டு முடிந்தன. மேற்குகரை, கூரை, மீகரை மீகூரை என நிலைமொழி ஈற்று உகரம் மெய் யொடுங் கெட்டு அதன்மேல் நின்ற றகர ஒற்றுங் கெட்டு ஏகாரம் ஈகாரமாகி முடிந்தன. இன்னும் இதனானே. மேன்மாடு மேல்பால் மேலைச்சேரி என்றாற் போல்வனவுஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. (27)

433. ஒன்றுமுத லாக வெட்ட னிறுதி
 யெல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்
 குற்றிய லுகர மெய்யொடுங் கெடுமே
 முற்ற வின்வருஉ மிரண்டலங் கடையே.

இது, நிறுத்தமுறையானே ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும் பொருட் பெயர்க்கண் புணருமாறு உணர்த்தி, இனி அவ்வீற்று எண்ணுப் பெயர் முடிக்கின்றார். இஃது அவற்றுட் பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயரோடு எண்ணுப்பெயர் வந்து புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்று முதலாக எட்டன் இறுதி எல்லா எண்ணும் - ஒன்றென்னும் எண் முதலாக எட்டென்னும் எண்ணீறாயுள்ள எல்லா எண்ணுப் பெயர்களும், பத்தன்முன் வரின் - பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயரின் முன்வரின், குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடும் - அப்பத் தென்னுஞ் சொல்லிற் குற்றியலுகரந் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடும், இரண்டலங்கடை முற்ற இன்வருஉம் - ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப் பெயர்களிடத்து முடிய இன் சாரியை இடைவந்து புணரும்என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு என வரும்.

நிலைமொழி முற்கூறாததனாற், பிறவெண்ணின் முன்னர்ப் பிற பெயர் வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்க. ஒன்பதின்கூறு, ஒன்பதன்பால் என வரும். முற்ற வென்பதனாற், பதினான் கென்புழி வந்த இன்னின் னகரம் வருமொழிக்கட் கருவிசெய்து கெடுத்து முடிக்க. (28)

434. பத்த னொற்றுக்கெட னகார மிரட்ட
 லொத்த தென்ப விரண்டுவரு காலை.

இது, மேல் இன் பெறாதென்று விலக்கிய இரண்டற்குப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பத்தன் ஒற்றுக் கெட னகாரம் இரட்டல் - பத்தென் னுஞ் சொல்லின் நின்ற தகர ஒற்றுக்கெட னகர ஒற்று

இரட்டித்து வருதல், இரண்டு வருகாலை ஒத்ததென்ப - இரண்டென்னும் எண் வருங்காலத்திற் பொருந்திற் றென்பர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்: பன்னிரண்டு என வரும்.

‘குற்றிய லுகர மெய்யொடுங் கெடும்’ (எழு. 433) என்ற விதி இதற்கும் மேலனவற்றிற்குங் கொள்க. (29)

435. ஆயிரம் வரினு மாயிய றிரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர் வரின் வரும் முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது - முற்கூறிய பத்தன் முன்னர் ஒன்று முதலியனவேயன்றி ஆயிர மென்னு மெண் வந்தாலும் ஈறுகெட்டு இன்பெற்று முடியும் இயல்பில் திரியாது என்றவாறு.

உதாரணம்: பதினாயிரம் என வரும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (30)

436. நிறையு மளவும் வருஉங் காலையுங் குறையா தாகு மின்னென் சாரியை.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் புணர்கின்ற புணர்ச்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நிறையும் அளவும் வருஉங் காலையும் - முற்கூறிய பத்தென் பதன் முன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் வருங் காலத்தும், இன்னென் சாரியை குறையாதாகும் - அவ்வின்னென் னுஞ் சாரியை குறையாது வந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: பதின்மழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும்; பதின்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; பதிற்றகல், பதிற்றுழக்கு எனவும் வரும்.

குறையாதாகு மென்பதனாற், பொருட்பெயரும் எண்ணுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்துழியும் இன் கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்து முடிக்க.பதிற்று வேலி, யாண்டு, அடுக்கு, முழம் எனவும், பதின் திங்கள் எனவும், பதிற்றுத்தொடி எனவும் வரும். பதிற்றொன்று என்பதுபோல இரண்டுமுதற் பத்தளவும் ஒட்டுக.

இவ்வீற்றின் எனகரம் றகரமாதல்¹⁵ அளவாகுமொழிமுதல்' (எழு. 121) என்பதனுள் 'நிலைஇய' என்றதனால் முடிக்க, இவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம் வருதலும் வல்லெழுத்துப் பெறுதலும் 'ஒன்று முதலாக' (எழு. 433) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனாற் கொள்க. (31)

**437. ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை நிலையு மியற்கைத் தென்ப
கூறிய வியற்கை குற்றிய லுகர
மாற னிறுதி யல்வழி யான.**

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதிமுன்னர் - ஒன்று முதல் ஒன்பது ஈறாகக் கூறுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட - வருமொழியாக வந்துநின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகர ஒற்றுக்கெட, ஆய்தம் வந்து இடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப - ஆய்தமானது வந்து இடையே நிலைபெறும் இயல்பை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர், ஆறன் இறுதி அல் வழியான - அவற்றுள் ஆறென்னும் ஈறல்லாத விடத்து, குற்றியலுகரம் கூறிய இயற்கை - குற்றியலுகரம் முற்கூறிய இயற்கையாய் மெய் யொடுங்கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

இங்ஙனம் வருமாறு மேற்குத்திரங்களுட் காட்டுதும்.

வந்தென்றதனால், ஆய்தமாகத் திரியாது தகர ஒற்றுக் கெட்டு ஒருபது என்று நின்றலுங் கொள்க. (32)

**438. முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகு
முகரம் வருத லாவயி னான.**

இது, மேற்கூறியவற்றின் சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகரம் ஆகும் - அவற்றின் முதற்கண் நின்ற இரண்டெண்ணினுடைய னகர ஒற்றும் னகர ஒற்றும் ரகர ஒற்றாகத் திரிந்து நிற்கும், ஆவயினான உகரம் வருதல் - அவ்விடத்து உகரம் வருக என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபஃது என வரும். ஒன்றென்பதன் ஈற்றுக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, னகர ஒற்றினை ரகர ஒற்றாக்கி, உகரமேற்றி, ஒருவென நிறுத்தி, நின்ற பத்தென்பதன் தகர ஒற்றுக் கெடுத்து, ஆய்தமாக்கிப், பஃதென வருவித்து, ஒருபஃது என முடிக்க. மேல் வருவன வற்றிற்குஞ் சூத்திரங்களாற் கூறுஞ் சிறப்புவிதி ஒழிந்த வற்றிற்கு இதுவே முடிபாகக் கொள்க. (33)

**439. இடைநிலை ரகர மிரண்டெ னெண்ணிற்கு
நடைமருங் கின்றே பொருள்வயி னான.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: இரண்டெ னெண்ணிற்கு இடைநிலை ரகரம் - இரண்டென்னு மெண்ணிற்கு இடைநின்ற ரகரம், பொருள் வயினான - அம்மொழி பொருள்பெறும் இடத்து, நடைமருங் கின்று - நடக்கும் இடமின்றிக் கெடும் என்றவாறு.

உதாரணம்: இருபஃது என வரும். இதற்கு ரகர வயிர்மெய் இதனாற்கெடுத்து ஏனைய கூறிய வாரே கூட்டி முடிக்க.

பொருளெனவே, எண்ணல்லாப் பெயருங் கொள்க. இருகடல், இருவினை, இருபிறப்பு என வரும். (34)

440. மூன்று மாறு நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும் - மூன்றென்னு மெண்ணும் ஆறென்னு மெண்ணும் நெடுமுதல் குறுகி முடியும் என்றவாறு.

அறு எனக் குறுக்கிப் பஃது என வருவித்து, அறுபஃது என முடிக்க. (35)

441. மூன்ற் நொற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றன் ஒற்றே பகாரமாகும் - மூன்றென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்றுப் பகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முப்பஃது என வரும். (36)

442. நான்க் நொற்றே றகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நான்கன் ஒற்றே றகாரமாகும் - நான்கென்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்று றகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாற்பஃது என வரும். (37)

443. ஐந்த் நொற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்த்நொற்றே மகாரமாகும் - ஐந்தென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று மகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐம்பஃது என வரும்.

ஏழு குற்றியலுகர ஈறன்மை உருபியலுட் காண்க. (38)

444. எட்ட் நொற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: எட்ட் நொற்றே ணகாரமாகும் - எட்டென்னு மெண்ணின்கண் நின்ற டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: எண்பஃது என வரும். (39)

**445. ஒன்பா னொகரமிசைத் தகர மொற்று
முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்
பஃதென் கிளவி யாய்தபக ரங்கெட
நிற்றல் வேண்டு முகாரக் கிளவி
யொற்றிய தகரம் றகர மாகும்.**

இஃது - எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: ஒன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும் - ஒன்பது என நிறுத்திப் பஃது என வருவித்து முடிக்குங்கால், நிலைமொழி யாகிய ஒன்பதென்னும் எண்ணினது ஓகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகர ஒற்றுத் தோன்றி நிற்கும், முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும் - முன் சொன்ன ஓகரத்திற்கு முன்னர் நின்ற ணகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், பஃதென் கிளவி ஆய்த பகரங்கெட - வருமொழி யாகிய பஃதென்னுஞ் சொல் தன்கண் ஆய்தமும் பகரமுங் கெட்டுப் போக, ஊகாரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும் - நிலை மொழியின் இரட்டிய ணகரத்தின் பின்னர் ஊகாரமாகிய எழுத்து வந்து நிற்றலை ஆசிரியன் விரும்பும், ஒற்றிய தகரம் றகர மாகும் - வருமொழி யாகிய பத்தென்பதன் ஈற்றின்மேலேறிய உகரங் கெடாது பிரிந்துநிற்ப ஒற்றாய் நின்ற தகரம் றகர ஒற்றாய் நிற்கும் என்றவாறு.

உதாரணம்: தொண்ணூறு என வரும். இதனை ஒற்றாய் வந்து நின்ற தகர ஒற்றின்மேல் நிலைமொழி ஓகரத்தை ஏற்றித் தொவ்வாக்கி, ணகர ஒற்று இரட்டி அதன்மேல் வருமொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங்கெட வந்த ஊகார மேற்றித் தொண்ணூறாக்கிப், 'பகரவாய்தம்' என்னாத முறையன்றிக் கூற்றி னான், நிலைமொழிக் கட் பகரமும் ஆய்தமுங் கெடுத்துக், குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, வருமொழி இறுதித் தகர ஒற்றுத் திரிந்து நின்ற றகர ஒற்றின்மேல் நின்ற உகரமேற்றித் தொண்ணூறென முடிக்க. (40)

**446. அளந்தறி கிளவியு நிறையின் கிளவியுங்
கிளந்த வியல தோன்றுங் காலை.**

இது, மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானெண்களோடு அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியுந் தோன்றுங் காலை - முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து தோன்றுங் காலத்து, கிளந்த இயல-ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுசுரம் மெய் யொடுங் கெட்டு, முதலீரெண்ணினொற்று ரகாரமாய் உசரம் வந்து, இடைநிலை ரகர மிரண்டிற்குக் கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடு முதல் குறுகி, நான்கனொற்று வன்கணத்து நகரமாய், எட்டண் ஒற்று ணகரமாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருகலம், இருகலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; ஒருகழஞ்சு, இருகழஞ்சு, கலீசு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன முன்னர் முடித்தும். இவை முதலீரெண்ணின் செய்கை.

தோன்றுங் காலை யென்றதனான், இவ்வெண்ணின் முன்னர் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்ற எண்ணுப் பெயர்க ளெல்லாம் இவ்விதியும் பிறவிதியும் எய்துவித்து முடித்துக் கொள்க. ஒரு மூன்று ஒருநான்கு, இருமூன்று இருநான்கு, ஒருகால் இருகால், ஒரு முந்திரிகை இருமுந்திரிகை, ஒருமுக்கால் இரு முக்கால் என்பன பிறவுங் கொணர்ந்து ஒட்டுக. இனிப் பிறவிதி எய்துவன: ஓரொன்று, ஓரிரண்டு, ஓரைந்து, ஓராறு, ஓரேழு, ஓரெட்டு, ஓரொன்பது எனவும்; ஈரொன்று, ஈரிரண்டு, ஈரைந்து, ஈராறு, ஈரேழு, ஈரெட்டு, ஈரொன்பது எனவும்; மூவொன்று, மூவிரண்டு, மூவைந்து, மூவாறு, மூவேழு, மூவெட்டு, மூவொன்பது எனவும்; ¹⁶‘முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்’ (எழு. 455) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உயிர்க்கு எய்திய பிறவிதியும், ‘மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்து’ (எழு. 457) என்ற பிறவிதியும் பெற்றுப், பிறசெய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன. நாலொன்று, நாலிரண்டு, நாலைந்து, நாலாறு, நாலேழு, நாலெட்டு, நாலொன்பது என்பன ‘நான்கு னொற்றே லகார மாகும்’ (எழு. 453) என்ற விதிபெற்று முடிந்தன. பிறவும் இவ்வாறேயன்றி அளவும் நிறையுமன்றி வருவனவெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க. (41)

447. மூன்ற நொற்றே வந்த தொக்கும்.

இது, மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மூன்றநொற்றே வந்ததொக்கும் - மூன்றா மெண்ணின்கணின்றனகர ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப் பெயர் நிறைப்பெயர்களின் முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முக்கலம்; சாடி, தூதை, பானை எனவும்; முக் கழஞ்சு; கஃசு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘நான்க நொற்றே றகார மாகும்’ (எழு. 442) என்ற முன்னை மாட்டேறு நின்றலின், நாற்கலம்; சாடி, தூதை, பானை எனவும்; நாற் கழஞ்சு; தொடி, பலம், எனவும் வரும். (42)

448. ஐந்த நொற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்தநொற்றே மெல்லெழுத்தாகும் - ஐந்தாவதன் கண் நின்ற நகர ஒற்று வருமொழி வல்லெழுத்துக்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐங்கலம்; சாடி, தூதை, பானை எனவும்; ஐங்கழஞ்சு; தொடி; பலம் எனவும் வரும். ஏகாரம் ஈற்றசை. (43)

449. கசதப முதன் மொழி வருஉங் காலை.

இது முற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை - மூன்றநொற்று வந்ததொப்பதூஉம் ஐந்தநொற்று மெல்லெழுத் தாவதூஉம் அவ்வளவுப் பெயர் நிறைப்பெயர் ஒன்பதினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழி யாய் வந்த இடத்து என்றவாறு.

அது முன்னர்க் காட்டினாம். ‘ஆறு நெடுமுதல் குறுகும்’ (எழு. 440) என்ற மாட்டேற் றானே ஆறு நெடுமுதல் குறுகி நின்றது.

உதாரணம்: அறுகலம்; சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி எனவும்; அறுகழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன மேற் காட்டுதும். குற்றுகர ஈறன்மையின் மாட்டேறு ஏலாதாயிற்று. (44)

**450. நமவ வென்னு மூன்றொடு சிவணி
யகரம் வரினு மெட்டன்மு னியல்பே.**

இது, வேண்டாது கூறி ¹⁷வேண்டியது முடிக்கின்றது, 'ஞநமயவ' (எழு. 144) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறியவற்றைக் கூறுதலின்.

இதன் பொருள்: எட்டன்முன் - எட்டென்பதன் முன்னர், நமவ என்னும் மூன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும் - அளவுப் பெயர்களின் முன்னர் மென்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய ந ம வ என்னும் மூன்றனோடு பொருந்தி உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும், உம்மையான் உயிர்க்கணத்து உகரம் வரினும் கூறாத வல்லெழுத்துக்கள் வரினும், இயல்பு - முற்கூறியவாறே டகாரம் ணகாரமாய் வேறோர் விகாரமின்றி இயல்பாய் முடியும் என்றவாறு.

ந ம வ வென்னும் மூன்றும் வந்தாற்போல, அகரம் வரினு மென்பது பொருள்.

உதாரணம்: எண்ணாழி; மண்டை வட்டி எனவும்; எண்ணகல்; எண் ணுழக்கு எனவும், எண்கலம்; சாடி தூதை பானை எனவும் வரும்.

'ஒன்றென முடித்தலான்' வன்கணத்து நிறைப்பெயருங் கொள்க. எண்கழஞ்சு; தொடி, பலம் என வரும்.

இவ்வேண்டா கூறலான், எண்ணகல் எனக் குற்றுகர ஈறாய்க் கேடுந்திரிவும் பெற்று உயிர்வருமொழியான தொடர் மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. (45)

**451. ஐந்து மூன்று நமவரு காலை
வந்த தொக்கு மொற்றிய னிலையே.**

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா முடிபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஐந்தும் மூன்றும் நம வருகாலை - ஐந்தென்னு மெண்ணும் மூன்றென்னு மெண்ணும் நகர முதன்மொழியும் மகர முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஒற்றியல் நிலை - நிலைமொழிக்கண் நின்ற ஒற்று நடக்கும் நிலைமை கூறின், வந்தது ஒக்கும் - மேற்கூறியவாறே மகரமும் பகரமும் ஆகாது வருமொழி முதல் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை, முந்நாழி, மும்மண்டை என வரும்.

‘மூன்றும் ஐந்தும்’ என்னாத முறையன்றிக் கூற்றினால், நானாழி நான்மண்டை என்புழி நிலைமொழி எனகரம் நகரமாகாது நின்றவாறே நின்று முடிதலும், வருமொழி முதலின்ற நகரம் எனகரமாகத் திரிய நிலைமொழி எனகரங் கெடுதலுங் கொள்க. (46)

**452. மூன்ற னொற்றே வகரம் வருவழித்
தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றொற்று - மூன்றா மெண்ணின் கணின்ற எனகர ஒற்று, வகரம் வருவழி - வகரமுதன்மொழி வருமிடத்து, தோன்றிய வகரத்து உருவாகும் - அவ்வரு மொழி யாய்த் தோன்றிய வகரத்தின் வடிவாய் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முவ்வட்டி என வரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனானே, முதல் நீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டி என்றுமாம். (47)

453. நான்க னொற்றே லகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நான்கொற்று - நான்கா மெண்ணின் கணின்ற எனகர ஒற்று, லகாரமாகும் - வகர முதன்மொழி வந்தால் லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நால்வட்டி என வரும். (48)

454. ஐந்த னொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஐந்தனொற்று-ஐந்தா மெண்ணின் கணின்ற நகர ஒற்று, முந்தையது கெடும்-வகர முதன்மொழி வந்தால் முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐவட்டி என வரும்.

‘முந்தை’ யென்றதனால், நகர ஒற்றுக் கெடாது வகர ஒற்றாகத் திரிந்து ஐவ்வட்டியெனச் சிறுபான்மை வரும். (49)

**455. முதலீ ரெண்ணின்மு னுயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப வுகரக் கிளவி
முதனிலை நீட லாவயி னான.**

இது, ¹⁸மாட்டேற்றான் எய்திய உகரத்திற்குக் கேடு கூறி முதல் நீள்க என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதலீரெண்ணின்முன் உயிர் வருகாலை - ஒரு இரு என முடிந்து நின்ற இரண்டெண்ணின் முன்னர் உயிர் முதன் மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, உகரக்கிளவி தவலென மொழிப - நிலைமொழியுகர மாகிய எழுத்துக் கெடுதலா மென்று சொல்லுவர் புலவர், ஆவயினான முதனிலை நீடல் - அவ்விரண் டெண்ணின்கணின்ற முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓரகல், ஈரகல், ஒருழக்கு, ஈருழக்கு என வரும். (50)

**456. மூன்றும் நான்கு மைந்தென் கிளவியுந்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.**

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும் - மூன்றென்னும் எண்ணும், நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னு மெண்ணும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும் - முன்னர்த் தோன்றி நின்ற வகரம் வருமொழிக்குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண் வகர ஒற்றாயும், நான்கின்கண் லகர ஒற்றாயும், ஐந்தின்கண் ஒற்றுக் கெட்டும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முவ்வகல், முவ்வுழக்கு என வரும். இதற்குத் 'தோன்றிய' என்றதனால், ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. நாலகல், நாலுழக்கு, ஐயகல், ஐயுழக்கு என வரும்.

'தோன்றிய' என்றதனான், மேல் மூன்றென்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலைமொழி னகர ஒற்றுக் கெடுத்துக்கொள்க. 'இயற்கை' என்றதனான், தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. 'மூன்றெனாற்றே' (எழுத். 452) முதலிய மூன்று சூத்திரமுங் கொணர்ந்து முடிக்க. (51)

457. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே யுழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இது, முன்னர்க் குறுகுமென்றதனை நீண்டு முடிசு என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இதன் பொருள்: மூன்றன் முதனிலை நீடலும் உரித்து - மூன்றென்னு மெண்ணின் முதனின்ற எழுத்து நீண்டு முடிதலும் உரித்து, அஃதி யாண் டெனின், உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான - உழக்கென்னுஞ் சொன் முடியும் வழக்கிடத்து என்றவாறு.

உதாரணம்: மூவுழக்கு என வரும்.

'வழக்கத்தான' என்பதனான், அகலென் கிளவிக்கு முதனிலை நீடலுங் கொள்க. மூவகல் என வரும். இன்னும் அதனானே, நிலை மொழி னகர ஒற்றுக் கெடுக்க.

மூழக்கு மூழாக்கென்னும் மரூமுடிவு இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (52)

458. ஆறென் கிளவி முதனீ டும்மே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஆறென் கிளவி - ஆறென்னு மெண்ணுப் பெயர் அகல் உழக்கு என்பன வரின், முதல் நீடும் - முன்னர்க் குறுகி நின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும் என்றவாறு.

அறுவென்னாது ஆறென்றார், திரிந்ததன்றிரிபது என்னும் நயத்தால்.

உதாரணம்: ஆறகல், அறுழக்கு என வரும். (53)

459. ஒன்பா னிறுதி யுருபுநிலை திரியா

தீன்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழியே.

இது, குற்றுசுரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன் பெறுக என்றலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது - அளவும் நிறையும் வருவழி ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றுசுரந் தன் வடிவு நிலை திரியாது நின்று, சாரியை மொழி இன்பெறல் வேண்டும் - சாரியைச் சொல்லாகிய இன்பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒன்பதின்சுலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

சாரியை மொழி யென்றதனான், இன்னோடு உசுரமும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்துச் செய்கை செய்து முடிக்க. ஒன்பதிற்றுக் கலம், சாடி என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

உருவு பென்பதனான், ஒன்பதிற்றென ¹⁹ஒற்றிரட்டுதல் எல்லாவற்றிற்குங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, ஒன்பதினாழி யென்புழி வந்த இன்னின் னகரக் கேடுங் கொள்க. 'அளவாகு மொழி முதல்' (எழு. 121) என்பதன்கண், 'நிலைஇய' என்னும் இலேசானும் இன்னின் னகரம் றகரமாதல் கொள்க. (54)

460. நூறுமுன் வரினுங் கூறிய வியல்பே.

இஃது - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு நூறென்பதனைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: முன் - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர், நூறுவரினும் - நூறென்னு மெண்ணுப்பெயர் வந்தாலும், கூறிய இயல்பு - மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும் என்றவாறு.

அது குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி, முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று, இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கட் கெட்டு முடிதலாம்.

உதாரணம்: ஒருநூறு, இருநூறு, அறுநூறு, எண்ணூறு என வரும். இவை மாட்டேற்றான் முடிந்தன. ²⁰மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப. (55)

461. மூன்ற னொற்றே நகார மாகும்.

இது, மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறுமுடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: மூன்ற னொற்றே நகாரமாகும் - மூன்றா மெண் ணின்கணின்ற னகரவொற்று நகரவொற்றாகும் என்றவாறு.

உதாரணம்: முந்நூறு என வரும். (56)

462. நான்கு மைந்து மொற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய் திரியா- நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னு மெண்ணும் தம்மொற்றுக்கள் நிலை திரி யாது முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நானூறு, ஐந்நூறு என வரும்.

மெய் யென்றதனான், நானூறு என்புழி வருமொழி நகரத்துள் ஊகாரம் பிரித்து, 'லனவென வருஉம்' (எழு. 149) என்பதனான் னகர வொற்றாக்கி, ஊகாரமேற்றி, நிலைமொழி னகரங்கெடுத்துக் கொள்க. (57)

463. ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை யொற்றே ளகார மிரட்டு
நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட
ஊவா வாகு மியற்கைத் தென்ப
வாயிடை வருத லிகார ரகார
மீறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: ஒன்பான் முதனிலை முந்து கிளந்தற்று - ஒன்ப தென்னு மெண்ணின் முதனின்ற ஓகரம் மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறியவாறு போல ஒரு தகரம் ஒற்றி அதன்மேல் ஏறிமுடியும், முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும் - அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற னகர ஒற்று ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், நூறென்கிளவி நகார மெய்கெட ஊ ஆவாகும் இயற்கைத் தென்ப - வருமொழியாகிய நூறென்னு மெண்ணுப் பெயர் நகாரமாகிய மெய்கெட அதன்மேல் ஏறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்பை யுடைத்தென்பர் புலவர், ஆயிடை இகார ரகாரம் வருதல் - அம் மொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகரமும் வருக, ஈறு மெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும் - ஈறாகிய குற்றுகரத்தினையும் அஃது ஏறிநின்ற றகர ஒற்றினையும் கெடுத்து ஒரு மகர ஒற்று வந்து முடியும் என்றவாறு.

மெய் யென்பதனான், நிலைமொழிக்கட் பகரங் கெடுக்க.

உதாரணம்: தொள்ளாயிரம் என வரும்.

இதனை ஒன்பதென்னும் ஓகரத்தின் முன்னர் வந்த தகர ஒற்றின் மேலே ஓகரத்தையேற்றிப், பகரங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, நின்ற னகர ஒற்றினை இரண்டு ளகர ஒற்றாக்கி, நூறென்பதன் நகரங்கெடுத்து, ஊகாரம் ஆகாரமாக்கி ளகரத்தின் மேலேற்றி, இகரமும் ரகரமும் வருவித்து, விகாரப்பட்ட உயிராகிய ஆகாரத்தின்முன் உடம்படு மெய் யகாரம் வருவித்து, றகர உகரங் கெடுத்து, மகர ஒற்று வருவித்து முடிக்க.

(58)

**464. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை
முதலீ ரெண்ணி னுகரங் கெடுமே.**

இஃது, அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை - ஆயிரமென்னுஞ் சொல் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருங்காலத்து, முதல் ஈரெண்ணின் உகரம் கெடும் - ஒரு இரு என்னும் இரண்டெண்ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

உகரங் கெடு மெனவே, ஏனையன முன்னர்க் கூறியவாறே நின்றல் பெற்றாம்.

உதாரணம்: ஓராயிரம், இராயிரம் என வரும். (59)

465. முதனிலை நீடினு மான மில்லை.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதனிலை நீடினும் மானமில்லை - அம்முதலீரெண்ணின் முதற்கணிற்ற ஓகார இகாரங்கள் நீண்டுமுடியினுங் குற்றமில்லை என்றவாறு.

உதாரணம்: ஓராயிரம், ஈராயிரம், என வரும். (60)

466. மூன்ற னொற்றே வகார மாகும்.

இது, மூன்றென்னு மெண் ஆயிரத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மூன்றனொற்றே வகாரமாகும் - மூன்றென்னு மெண்ணின் கணிற்ற னகர ஒற்று வகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: மூவ்வாயிரம் என வரும்.

முன்னிற் சூத்திரத்து 'நிலை' என்றதனான், இதனை முதனிலை நீட்டி வகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் எனவும் முடிக்க. (61)

467. நான்கு னொற்றே லகார மாகும்.

இது, நான்கென்னுமெண் அதனொடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நான்கு னொற்றே லகாரமாகும் - நான்கென்னு மெண்ணின் கணின்ற னகர ஒற்று லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நாலாயிரம் என வரும். (62)

468. ஐந்த னொற்றே யகார மாகும்.

இஃது - ஐந்தென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: ஐந்தொற்றே யகாரமாகும் - ஐந்தென்னும் எண்ணின் கணின்ற நகர ஒற்று யகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஐயாயிரம் என வரும். (63)

469. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகர மீறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறென்னு மெண் அதனொடு புணருமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம் - ஆறென்னு மெண்ணின் கணின்ற குற்றியலுகரம் நெடுமுதல் குறுகி அறுவென முற்றுகரமாய் நின்றலின், மெய் ஒழிய ஈறுகெடுதல் வேண்டும் - அது தானேறிய மெய்யாகிய றகர ஒற்றுக்கெடாது நிற்ப முற்றுகரமாகிய ஈறு தான் கெட்டுப் புணர்தலைவிரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: அறாயிரம் என வரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழு. 440) என்றவழி அறுவென நின்ற முற்றுகரத்திற்கே ஈண்டுக் கேடு கூறினா ரென்பது பெற்றாம். என்னை? குற்றியலுகரமாயின் ஏறிமுடிதலின்.

இது குற்றுகரந் திரிந்து முற்றுகரமாய் நின்றலின் ஈண்டு முடிபு கூறினார். முற்றியலுகரம் 'ஈறுமெய்யொழியக் கெடும்' எனவே, குற்றுகரங் கெடாது ஏறிமுடியு மென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறுதும்.

உதாரணம்:²¹ ஆறாயிரம் என வரும்.

மருங் கென்றதனாற் பிற பொருட்பெயர்க்கண்ணும் நெடு முதல் குறுகாது நின்று முடிதல் கொள்க. 'ஆறாகுவதே' (சொல். 80) என வரும். (64)

470. ஒன்பா னிறுதி யுருவுநிலை திரியா தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இஃது ஒன்பதென்னும் எண் அதனொடு புணருமாறு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்பான் இறுதி - ஒன்பதென்னு மெண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரம், உருவுநிலை திரியாது - தன் வடிவுநிலை திரிந்து கெடாதே, சாரியை மரபு இன் பெறல் வேண்டும் - சாரியையாகிய மரபினையுடைய இன்பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒன்பதினாயிரம் என வரும்.

உருவென்றும் நிலை யென்றுஞ் சாரியைமரபு யென்றுங் கூறிய மிகையான், ஆயிரமல்லாத பிறவெண்ணின்கண்ணும் பொருட் பெயரிடத்தும் இன்னும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபு கொள்க. ஒன்பதிற்றுக் கோடி, ஒன்பதிற்றொன்பது, ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை ஒன்பதிற்றெழுத்து என வரும்.

இன்னும் இவ்விலேசானே, வேறொரு முடிபின்மையிற்²² கூறா தொழிந்த எண்ணாயிர மென்றவழி ஒற்றிரட்டுதலும், ஈண்டுக் கூறியவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலுங் கொள்க. 'அளவாகு மொழி முதல்' (எழு. 121) என்பதனுள், 'நிலைஇய' என்றதனான்²³ உகரம் றகரமாதல் கொள்க. (65)

471. நூறா யிரமுன் வருஉங் காலை

நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு நூறென்னு மெண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நூறாயிரம் முன் வருஉங் காலை - நூறாயிரம் என்னும் அடையடுத்தமொழி ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருமொழியாய் வருங் காலத்து, முதனிலைக் கிளவி நூறன் இயற்கை - ஒன்றென்னும் முதனிலைக்கிளவி ஒன்றுமுன் நூறென்னு மெண்ணொடு முடிந்தாற் போல விகாரமெய்தி முடியும் எனவே வழிநிலைக்கிளவியாகிய இரண்டு முதலிய எண்கள் விகாரமெய்தியும், எய்தாது இயல்பாயும் முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒரு நூறாயிரம் என வரும். ஏனையன இருநூறாயிரம் இரண்டுநூறாயிரம், முந்நூறாயிரம் மூன்று நூறாயிரம், நானூறாயிரம் நான்குநூறாயிரம், ஐந்நூறா யிரம் ஐந்து நூறாயிரம் அறுநூறாயிரம் ஆறுநூறாயிரம், எண்ணூறாயிரம் எட்டுநூறாயிரம், ஒன்பது நூறாயிரம் என வரும். இவ்விகாரப்பட்டனவற்றிற்குக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாக்கி உகரம் வருவித்து, மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுக்கி, மூன்றொற்று நகாரமாக்கி, நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய் திரியா வாக்கி, எட்டொற்று ணகார மாக்கி, இலேசுகளாற் கொண்ட செய்கைகளில் வேண்டு வனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

ஏற்புழிக்கோட லென்பதனாற், ²⁴தொள்ளாயிரமென்ற முடிபி னொடு மாட்டேறு சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியா தென்று கொள்க. 'முன்' என்பதனான், இன்சாரியை பெற்று ஒன்பதி னூறாயிரம் என்றுமாம். 'நிலை' என்பதனான், மூன்றும் ஆறும் இயல்பாக முடிவுழி நெடுமுதல் குறுகாமை கொள்க.(66)

472. நூறென் கிளவி யொன்றுமுத லென்பாற்

கீறுசினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.

இது, நூறென்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: நூறு என் கிளவி - நூறென்னு மெண்ணுப் பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு - ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களோடு புணருமிடத்து, ஈறு சினையொழிய - ஈறாகிய குற்றுகரந் தன்னாற் பற்றப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடாதுநிற்ப, இன ஒற்று மிகும் - அச்சினைக்கு இனமாகிய றகர ஒற்று மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நூற்றொன்று என வரும். இரண்டு முதல் ஒன்பது அளவுஞ் செய்கையறிந்து ஒட்டுக.

²⁵ ஈறுசினை' என்று ஒதிய மிகையான், நூறென்பதனோடு பிற எண்ணும், பிறபொருட்பெயரும், இவ்விதியும், பிறவிதியும் எய்தி முடிதல் கொள்க. நூற்றுப்பத்து, நூற்றுக்கோடி, நூற்றுத் தொண்ணூறு எனவும்; நூற்றுக்குறை, 'நூற்றிதழ்த்தாமரை' (ஐங்குறு. 20), நூற்றுக்காணம், நூற்றுக்காண்மண்டபம் எனவும் இன ஒற்று மிக்கன கொள்க. இன்னும் இதனானே, இருநூற் றொன்று இரண்டு நூற்றொன்று என நூறு அடையடுத்த வழியுங் கொள்க. (67)

473. அவையூர் பத்தினு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது - அந்நூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்கள் அடையடுத்தவழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அவை ஊர்பத்தினும் - அந்நூறு என்பது நின்று முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் எட்டு எண்களை ஊர்ந்து வந்த பத்தென்பதனோடு புணரு மிடத்தும், அத்தொழிற்றாகும் - ஈறு சினையொழிய இன ஒற்று மிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: நூற்றொருபஃது; இருபஃது, முப்பஃது, நாற்பஃது, ஐம்பஃது, அறுபஃது, எழுபஃது, எண்பஃது என வரும். மற்று, நூற்றொன்பது அவை ஊர்ப்பட்டு வந்தது அன்மை உணர்க. ஆகுமென்றதனான், ஒருநூற்றொருபஃது இருநூற் றொருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும் முடிபுங் கொள்க. (68)

474. அளவு நிறையு மாயிய றிரியாது

குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையு முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது, நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது - நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பின் திரியாது இன ஒற்று மிக்கு முடியும், குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும் - அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரங் கொடாமையும் இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நின்றலின் வரு மொழி வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும், முற்கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர் - 'வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே' (எழுத். 426) என வன்றொடர் மொழிக்குக் கூறிய தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: நூற்றுக்கலம்; சாடி, தூதை, பாணை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும்வரும்.

திரியா தென்றதனான், நூறென்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்விதி கொள்க. அஃது ஒருநூற்றுக்கலம் இருநூற்றுக்கலம் என வரும். (69)

**475. ஒன்றுமுத லாகிய பத்தூர் கிளவி
யொன்றுமுத லொன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே
நின்ற வாய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.**

இஃது ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தனோடும் ஒன்று முதல் ஒன்பான்களைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி - ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகப் பத்தென்னும் எண் ஏறி ஒருசொல்லாகி நின்ற ஒருபஃது முதலிய எண்கள், ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரும் இடத்து, நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்- பஃதென்பதன்கண் நின்ற ஆய்தங் கெட்டு முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஒற்று இடைமிகும் - ஆண்டு இன ஒற்றாகிய ஒரு தகர ஒற்று இடைமிக்கு முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று, ஒருபத்திரண்டு, இருபத்திரண்டு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் ²⁶ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற நூறென்பதனோடு அடுத்து வருமென்று உணர்க. (70)

**476. ஆயிரம் வரினே யின்னென் சாரியை
யாவயி னொற்றிடை மிகுத லில்லை.**

இஃது ஒருபஃது முதலியவற்றோடு ஆயிரத்தைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: ஆயிரம் வரின் இன்னென் சாரியை - அவ்வொன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி ஆயிரத்தோடு புணரும் இடத்து இன் சாரியை பெறும், ஆவயின் ஒற்று இடை மிகுதல் இல்லை - அவ் விடத்துத் தகர ஒற்று இடை வந்து மிகாது என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபதினாயிரம் இருபதினாயிரம் என எண்பதின் காறும் ஒட்டுக. இவை நூற்றொருபதினாயிரம் எனவும் வரும்.

‘ஆவயின்’ என்றதனால், நூறாயிரத்தொருபத்திராயிரம் என்றாற் போல அத்துப் பெறுதலும் பிறவுங் கொள்க. (71)

477. அளவு நிறையு மாயிய றிரியா.

இஃது - ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி முன்னர் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்: அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா - ஒருபஃது முதலிய எண்களின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடைமிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும் என்றவாறு.

உதாரணம்: ஒருபதின்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; ஒருபதின்கழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும் வரும். இவற்றிற்கு நூறு அடையடுத்து ஒட்டுக.

‘திரியா’ என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம் இருபதிற்றுக்கலம் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின்கண் இன்னின் அகரம் நகரமாகத்

திரிந்து இரட்டுதலும், உகரமும் வல்லெழுத்துப் பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, ஒருபதினாழி என்றவழி வருமொழி நகரந் திரிந்துழி நிலைமொழி நகரக்கேடுங் கொள்க.

அளவு நிறையு மதனோ ரன்ன' என்று பாடம் ஒதுவார், முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'ஆவயின்' என்றதனானும், அதன் முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'நின்ற' என்றதனானும் இவற்றை முடிப்பார். (72)

**478. முதனிலை யெண்ணின் முன் வல்லெழுத்து வரினு
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார் புலவர்.**

இஃது - ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட் பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இதன் பொருள்:முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் - ஒன்றென்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும், ஞநம தோன்றினும் - ஞ ந ம க்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழிவரினும், யவ வந்து இயையினும் - ய வ க்களாகிய இடையெழுத்து முதன்மொழி வரினும், முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர் - அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்கள் முன்னெய்திய முடிபு நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே, வழிநிலையெண்ணாகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம்முன்று கணமும் முதன்மொழியாய்வரின், முதனிலை முடிபாகி விகாரம் எய்தியும், எய்தாது இயல்பாயும் முடியும்.

உதாரணம்: ஒருகல்; சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும்; இருகல்; இரண்டுகல் சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும் ஒட்டுக. இவ்வெண்களிற் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு, முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகாரமாக உகரம் வந்தது. இருகல் முதலிய வற்றிற்கு இடைநிலை ரகாரங் கெடுக்க. முக்கல் மூன்றுகல்; சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டுக. இதற்கு நெடு முதல் குறுக்கி 'மூன்ற னொற்றே வந்த தொக்கும்' (எழுத். 447) என்பத னான் முடிக்க. முன்னர், எண்ணுப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் வருவழிக்கூறிய விகாரங்களிற், பொருட் பெயர்க்கும் ஏற்பன

கொணர்ந்து முடித்து, எல்லா வற்றிற்கும் நிலை யென்றத னான், ²⁷ஒற்றுத்திரித்து முடிக்க. அவை, மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் ஞகரம் வருவழி ஞகர ஒற்றாதலும், மூன்றற்கு யகரம் வருவழி வகர ஒற்றாதலுமாம்.

உதாரணம்: நாற்கல் நான்குக் கல்; சுனை துடி பறை; நான்ஞாண்; நான்குஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஐங்கல் ஐந்துகல் சுனை துடி பறை; ஐஞ்ஞாண் ஐந்துஞாண்; நூல் மணி; ஐயாழ் ஐந்துயாழ் ஐவட்டு ஐந்துவட்டு; அறுகல் ஆறுகல்; சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு; எண்கல் எட்டுக்கல்; சுனை துடி பறை; எண் ஞாண் எட்டுஞாண்; நூல் மணி யாழ் வட்டு; ஒன்பது கல்; சுனை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டுக. ஒன்பதின் கல் எனச் சென்றதேனும் வழக் கின்மையின் ஒழிக்க. இன்னும் மாட்டேறின்றி வருவனவற்றிற் கெல்லாம் முடிபு 'நிலை' யென்றதனான் முடிக்க. (73)

**479. அதனிலை யுயிர்க்கும் யாவரு காலை
முதனிலை யொகர மோவா கும்மே
ரகரத் துகரந் துவரக் கெடுமே.**

இஃது - ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு, பொருட்பெயருள் உயிர் முதல்மொழி முடியுமாறும், மேற்கூறிய யகாரம் வேறுபட முடியுமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முதனிலைக்கு - ஒன்றென்னும் எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்னும் எண்ணிற்கு, உயிரும் யாவும் வருகாலை - உயிர் முதன் மொழியும் யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, அதன் நிலை - அம்முதனிலையின் தன்மை இவ்வாறாம்; ஓகரம் ஓவாகும் - ஓகரம் ஓகாரமாய் நீளும்; ரகரத்து உகரந் துவரக் கெடும் - ரகரத்து மேனின்ற உகரம் முற்றக் கெட்டு முடியும் என்றவாறு.

நான்காவதனை முதனிலையோடு கூட்டி, அதன்கண் நின்ற உம்மையை உயிரோடும் யாவோடுங் கூட்டுக. எனவே வழிநிலை யெண்கள் உயிர் முதன்மொழி வந்த இடத்து முற்கூறியவாறே இரு வாற்றானும் முடியும்.

உதாரணம்: ஓரடை, ஓராகம், ஓரிலை, ஓரீட்டம், ஓருலை, ஓருசல், ஓரெழு, ஓரேடு, ஓரையம், ஓரொழுங்கு, ஓரோலை

ஓரெளவியம் என வரும். குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து, முதலெண்ணி னொற்று ரகரமாக்குக. ஓர்யாழ், ஓர்யாணை என வரும். 'துவர' என்றதனான், இரண்டென்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி, ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து, ஈரசை ஈர்யாணை எனவும், மூன்றென்னும் எண்ணின் னகரவொற்றுக் கெடுத்து, மூவசை மூயாணை எனவும் முடிக்க. இவை செய்யுண் முடிபு. இன்னும் இதனானே, இங்ஙனம் வருவன பிறவும் அறிந்து முடித்துக் கொள்க. (74)

**480. இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
வழங்கியன் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர வளவொடு நிகரலு முரித்தே.**

இஃது - இரண்டு முதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளவு முதலிய மூன்றற்கும் உரிய மாவென்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இரண்டு முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர் - இரண் டென்னு மெண் முதலாக ஒன்பதென்னுமெண் ஈறாக நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், வழங்கு இயல் மா என் கிளவி தோன்றின் - வழக்கின்கண்ணே நடந்த அளவு முதலியவற்றிற்கு உரிய மா வென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர அளவொடு நிகரலும் உரித்து - அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டை யென்னும் அளவுப் பெயரோடு ஒத்து விகாரப்பட்டு முடிதலும் உரித்து; உம்மையான் விகாரப் படாது இயல்பாய் முடிதலும் உரித்து என்றவாறு.

'வழக்கியல்' வழங்கியலென விகாரம். 'மகரஅளவு' மகர முதன் மொழியாகிய அளவுப் பெயரெனப் பண்புத்தொகை. அஃது 'அளந்தறி கிளவியும்' (எழு. 446) என்பதனுள், ஒரு மண்டை என முடித்ததாம்.

உதாரணம்: இருமா, மும்மா, நான்மா, ஐம்மா, அறுமா, எண்மா, ஒன்பதின்மா என முன்னர்க் கூறிய சூத்திரங் களான் விகாரப் படுத்தி முடிக்க. இனி, உம்மையான் விகாரப்படுத்தாது இரண்டுமா மூன்றுமா நான்குமா ஐந்துமா ஆறுமா எட்டுமா ஒன்பதுமா எனவும் முடிக்க. புள்ளிமயங்கியலுள் 'அளவு நிறையும்' (எழு. 389) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், ஏழ்நெடுமுதல்

குறுகி உகரம் வந்து புணருமாறு கூறினார். அதனான், ஈண்டு எழுமா என முடிக்க. ஏழ்மாவென முடிதல் வழக்கின்று.

இரண்டுமுதல் ஒன்பா எனன்று எடுத்தோதினமையின், ஒன்றற்கு ஒருமா வென்னும் முடிபேயன்றி, ஒன்றுமா வென்னும் முடிபு இல்லை யாயிற்று.

‘வழங்கியன் மா’ என்றார், விலங்கு மாவை நீக்குதற்கு. (75)

**481. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
னும்முங் கெழுவு முளப்படப் பிறவு
மன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னான.**

இது, புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்து நின்ற செய்யுண்முடிபு கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்: லன என வருஉம் புள்ளி இறுதி முன் - லகார னகார மென்று கூற வருகின்ற புள்ளி ஈற்றுச் சொற்களின் முன்னர், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட - உம்மென்னுஞ் சாரியையும் கெழுவென்னும் சாரியையும் உட்பட, பிறவும் அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றி - பிறசாரியையும் அப்பெற்றிப் பட்ட மரபினையுடைய மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுள் தொடர்வயின் மெய் பெற நிலையும் - செய்யுட் சொற்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறுமிடத்துப் பொருள்பட நிற்கும், வேற்றுமை குறித்த பொருள் வயினான - வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட் புணர்ச்சிக்கண் என்றவாறு.

உதாரணம்: ‘வானவரி வில்லுந் திங்களும் போலும்’. இதற்கு உம்மென்னுஞ் சாரியையின் மகரத்தை ‘அம்மினிறுதி’ (எழு. 129) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ‘தன்மெய் என்றதனாற் பிற சாரியையுந் திரியுமென நகர ஒற்றாக்கி நிலைமொழி லகர ஒற்றின்மேல் உயிரேற்றி முடிக்க. வில்லுந் திங்களும் போலு மென்பதற்கு, வில்லிடைத் திங்கள் போலுமென ஏழனுருபு விரித்துப் பொருளுரைக்க. ‘கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகனே’ (குறுந். 71); இதற்குக் கல்லைக் கெழீஇயின என உரைக்க. ‘மா நிதிக்கிழவனும் போன்ம்’ (அகம். 66); இதற்குக் கிழவனைப்

போன்மென உரைக்க. இவ்வும்மை சிறப்பன்று. 'காங்கெழு நாடன்' (அகம்.98) இதற்குக் காணக்கெழீஇய என உரைக்க.

இனி 'அன்னமரபின் மொழியிடை' என்றதனாற், 'கெழு' என்றதுபிற சொல்லிடத்தே 'பணைகெழு பெருந்திறற் பல்வேன் மன்னர்' (மதுரைக்.234), 'துறைகெழு மாந்தை' (நற்.35) என இயல் பாக வருவனவும்; ²⁸'வளங்கெழு திருநகர்' (அகம்.17) 'பயங்கெழு மா மழை' (புறம். 266) என நிலைமொழி யீற்றெழுத்துத் திரிய வருவனவுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, இச்சாரியையது உகரக்கேடும் எகர நீட்சியுங் கொள்க. 'பூக்கேழ் தொடலை நூடங்க வெழுந்து' (அகம். 28) 'துறை கேழுரன் கொடுமை நாணி' (ஐங்குறு.11) இவற்றிற்கு, இரண்டாவதும் ஏற்புழி மூன்றாவதும் விரிக்க. 'செங் கேழ் மென்கொடி' (அகம்.80) என்புழிக் கெழு வென்னும் உரிச் சொல் 'எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல்' (சொல். 395) என்பதனான் நீண்டதென்று உணர்க. மெய் யென்றதனாற், 'பூக்கேழென்' (நற்.10) புழி வல்லொற்று மிகுதல் கொள்க.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கட் பிறசாரியை பெற்று விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற்கெல்லாம் இச்சுத்திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க.²⁹ (76)

482. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகிக்

குறிப்பினும் பண்பினு மிசையினுந் தோன்றி
நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியு
முயர்திணை யஹிணை யாயிரு மருங்கி
ணைம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியுஞ்
செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்
மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொகு மொழியும்
தம்மியல் கிளப்பிற் றம்முற் றாம்வருஉ
மெண்ணின் றொகுதி யுளப்படப் பிறவு
மன்னவை யெல்லா மருவின் பாத்திய
புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா.

இஃது - இவ்வதிகாரத்தாற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவை யென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி - கூறுங்கால் உயிரும் புள்ளியும் ஈறாக நிற்கும் சொல்லாகி, குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி - குறிப்பினானும் பண்பினானும் இசையினானும் பிறந்து, நெறிப்படவாராக் குறைச் சொற்களவியும் - ஒருவழிப்பட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின் - உயர்திணை அஃறிணையென்னும் அவ்விரண்டிடத்தும் உள வாகிய, ஐம்பாலறியும் பண்புதொகு மொழியும் - ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்து பாலினையும் அறிதற்குக் காரணமாகிய ³⁰பண்பு கொள்பெயர் தொகுந் தொகைச்சொல்லும், செய்யுஞ் செய்த என்னும் கிளவியின் - செய்யும் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய, மெய் ஒருங்கு இயலுந் தொழில் தொகுமொழியும் - காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒரு சொற் கண்ணே சேர நடக்கும்புடைபெயர்ச்சி தொக்கு நிற்குஞ் சொற்களும், தம் இயல் கிளப்பின்-தமது தன்மை கூறுமிடத்து, தம்முன் தாம்வருஉம் எண்ணின் தொகுதி உளப்பட - நிறுத்த சொல்லுங் குறித்து வருகிளவியுமாய் வாராது தம்முன்னர்த் தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப் பெயரினது தொகுதியும் உளப்பட, அன்ன பிறவும் எல்லாம் - அத்தன்மையாகிய பிறவுமெல்லாம், மருவின் பாத்திய - உலகத்து மருவி நடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கணமாக வுடைய, புணரியல் நிலை இடையுணரத் தோன்றா - ஒன்றனோ டொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்றா என்றவாறு.

உதாரணம்:கண் விண்ண விணைத்தது, விண்விணைத்தது இவை குறிப்புரிச்சொல்; ஆடை வெள்ளவிளர்த்தது, வெள்விளர்த்தது இவை பண்புரிச்சொல்; கடல் ஒல்ல வொலித்தது, ஒல்லொலித்தது இவை இசையுரிச் சொல். 'ஒல்லொலிநீர் பாய்வதே போலுந் துறைவன்' என்றார் செய்யுட்கண்ணும். இவை, உயிரீறாயும் புள்ளியீறாயும் நின்றலின் ஒன்றன்கண் அடக்க லாகாமையின் 'நெறிப்படவாரா' என்றார். விண்ண விணைத்தது தெறிப்புத்தோன்றத் தெறித்ததென்றும், விண் விணைத்தது தெறிப்புத் தெறித்ததென்றும் ஆம். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே உணர்க. இங்ஙனம் நின்றலின் தன்மை குறைந்த சொல்லா யிற்று. 'விணையே குறிப்பே' (சொல்.

258) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய 'என' என்பதனை இவற்றொடு கூட்டியவழி இடைச் சொல்லாதலின், விண்ணென விணைத்தது எனப் புணர்க்கப்படு மாறு உணர்க.

இனிக் கரும்பார்ப்பான், கரும்பார்ப்பனி, கரும்பார்ப்பார், கருங் குதிரை, கருங்குதிரைகள் என வரும். இவற்றுட் கரியனாகிய பார்ப்பான், கரியனாகிய பார்ப்பனி, கரியராகிய பார்ப்பார், கரியதாகிய குதிரை, கரியனவாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலினையும் உணர்த்தும் பண்பு கொள்பெயர் தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுட் கருமை என்னும் பண்புப் பெயர் தொக்கதேற் கருமையாகிய பார்ப்பானென விரித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் விரியாமையிற் பண்புகொள்பெயர் தொக்கதென்று உணர்க.

வெற்றிலை, வெற்றுப்பிலி, வெற்றடி, வெற்றெனத் தொடுத்தல் என்றாற்போல்வனவற்றுள், வெறுவிதாகிய இலையென்பது, பாக்குங்³ கோட்டுநூறுங் கூடாததாய பண்புணர்த்திய ஈறு தொகுதலின் மருவின் பாத்தியதாய் நின்று ஒற்றடுத்தது. வெறுவிதாகிய உப்பிலி யென்றது, சிறிதும் உப்பிலியென நின்றது. ஏனையவும் அன்ன. இங்ஙனம் ஐம்பாலுந் தொகுத்தற்கு உரிய முதலிலை யாதலிற் புணர்த்தலாகாமை கூறினார்.

இனி, ஆடரங்கு, செய்குன்று, புணர்பொழுது, அரிவாள், கொல் யானை, செல்செலவு என, நிலம் முதலாகிய பெயரெச்சந் தொக்க வினைத் தொகைகளை விரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச் 'செய்த' என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த அகர ஈறு இறப்பு உணர்த்தியும், ஆடா நின்றவரங்கு, ஆடுமரங்கு எனச் 'செய்யும்' என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த உம்மீறு நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்தியும், அவற்றானாய புடை பெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து இரண்டு பெயரெச்சமும் ஒரு சொற்கண் ஒருங்கு தொக்கு நின்றலின், அதனை ஒரு பெயரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப் புணர்க்கலாகாமையிற், புணர்க்கலாகாதென்றார். உம்மீறுதி நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்துமாறு, 'வினையின் தொகுதி' (சொல். 415) என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துட் கூறுதும். இவ் உம் ஈறு இரண்டு காலமும் ஒருங்குணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கிச் 'செய்த' என்பதனை ஆசிரியர் முற்கூறாராயினர்.

இனிப் பத்து என நிறுத்திப், பத்தெனத் தந்து புணர்க்கப் படாது, பப்பத்தெனவும், பஃபத்தெனவும் வழங்குமாறு உணர்க.

ஓரோவொன் றென்பதும் அது. அதுதானே ஓரொன்றோரொன் றாகக் கொடு என்றாற் புணர்க்கப்படும்.

இனி, 'அன்னபிறவும்' என்றதனானே, உண்டான் என்புழி உண் என்னும் முதனிலையுங், காலங்காட்டும் டகரமும், இடனும் பாலும் உணர்த்தும் ஆனும் ஒன்றனோடொன்று புணர்க்கப்படா, அவை நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும் அன்மையின். கரியன் என்புழிக், கரு என நிறுத்தி அன் எனத் தந்து புணர்க்கப் படாது, அஃது இன்ன னென்னும் பொருள் தருதலின். ஏனை வினைச்சொற்களும் இவ்வாறே பிரித்துப் புணர்க்க லாகாமை உணர்க. இன்னும் அதனானே, கொள்ளெனக் கொண்டான் என்புழிக் கொள் என்பதனை என என்பதனொடு புணர்க்கப் படாமையும், ஊரன் வெற்பன் முதலிய வினைப் பெயர்களும், பிறவும் புணர்க்கப்படாமையும் கொள்க. இவ்வாசிரியர் புணர்க்கப்படா வென்ற இச் சொற்களையும், வடநூற்கண் முடித்த அனகன் அனபாயன் அகளங்கன் முதலிய வடசொற்களையும் ³²பின்னுள்ளோர் முடித்தல் முதலுலொடு மாறுகொளக் கூறலா மென்று உணர்க. (77)

**483. கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் திரிநவும்
வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய வியற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியன் மருங்கி னுணர்ந்தன ரொழுக்க
னன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.**

இஃது - இவ்வதிகாரத்து எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றை யெல்லாம் இதனானே முடிக்க என அதிகாரப்புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும் - முன்னர் எடுத்தோதப்பட்டன அல்லாத சொற்கள் செய்யுளிடத்துத் திரிந்து முடிவனவும், வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்-நால்வகை வழக்கும் நடக்கு மிடத்து மருவுதலொடு திரிந்து முடிவனவும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்-முன்னர்க் கூறிய இலக்கண முறைமை யினின்றும் வேறுபடத் தோன்றுமாயின் அவற்றை, நன்மதி நாட்டத்து-நல்ல அறிவினது ஆராய்ச்சியானே, வழங்கியன்

மருங்கின்-வழக்கு முடிந்து நடக்கு மிடத்தே, உணர்ந்தனர்
ஓழுக்கல் என்மனார் புலவர்-முடிபு வேறுபாடுகளை அறிந்து
நடாத்துக என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உதாரணம்: 'தடவுத்திரை' என உகரமும் வல்லெழுத்தும்
பெற்றும் 'தடவுநிலை' (புறம்.140) என உகரம் பெற்றும் அகர ஈற்று
உரிச்சொல் வந்தது. அதவத்தங்கனி என வேற்றுமைக்கண் அகர
ஈறு அத்துப் பெற்றது.³³ 'கசதபத் தோன்றின்' என அகர ஈற்றின்
முன்னர்த் தகரங் கொடுக்க.

³⁴நறவங் கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்

குரவ நீடிய கொன்றையங் கானல்

என ஆகார இறுதி குறியதனிறுதிச் சினைகெட்டு இருவழியும்
அம்முப் பெற்றன.

முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை

பிணவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ

(மலைபடு - 176)

என அவ்வீறு அல்வழிக்கண் அம்முப் பெறாத முடிபுபெற்றன.
'திண்வார் விசித்த முழுவொ டாகுளி' (மலைபடு. 3), 'சறவெறி
மீன்', 'இரவழங்கு சிறுநெறி' (அகம்.318) இவை உகரம் பெறாமல்
வந்தன. 'கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை' (அகம். 97)
என இகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'தீயினன்ன
வொண் செங் காந்தள்' (மலைபடு. 145) என ஈகார ஈறு
வேற்றுமைக்கண் இன் பெற்றது. 'நல்லொழுக்கங் காக்குந்
திருவத்தவர்' (நாலடி. 457) என உகர ஈறு வேற்றுமைக்கண்
அத்துப்பெற்றது. 'ஏப்பெற்றமான்பிணை போல்' (சீவக.2945) என
ஏகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் ஏகரம் பெறாது வந்தது. 'கைத்
துண்டாம் போழ்தே' (நாலடி. 19), 'கைத்தில்லார் நல்லர்'
(நான்மணிக். 69) எனவும், 'புன்னையங் கானல்' (அகம். 80),
'முல்லையந் தொடையல்' எனவும், ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண்
அத்தும் அம்மும் பெற்றன. 'அண்ணல் கோயில் வண்ணமே'
(சீவக.126) என ஓகார ஈறு யகர உடம்படுமெய் பெற்றது.

இனி ³⁵'அஞ்செவி நிறைய வாலின' (முல்லைப். 89) என
அல் வழிக்கட் ககரமும் அகரமுங்கெட்டன. 'மரவம் பாவை
வயிறாரப் பருகி' 'மரவநாகம் வணங்கி மாற்கணம்' என

இருவழியும் மகரம் விகாரப்பட்டு அம்முப் பெற்றன. 'காரெதிர் கானம் பாடினேமாக' (புறம். 144), 'பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டி' (புறம். 368) 'பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தி' என னகர ஈறு இருவழியும் அம்முப்பெற்றன. 'வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரலிசை' (நற். 62) என ரகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப் பெற்றது. 'நாவலந் தண்பொழில்' (பெரும்பாண். 465), 'கானலம் பெருந்துறை' (ஐங்குறு. 158) என லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற்றன. 'நெய்தலஞ்சிறுபறை' இஃது அல்வழிக்கண் அம்முப் பெற்றது. 'ஆயிடை யிருபே ராண்மை செய்தபூசல்' (குறுந். 43) என்புழி ஆயிடை யென்பது உருபாதலின் 'நீடவருதல்' (எழுத். 208) என்பதனான் முடியாது நீண்டு வகர ஒற்று வேறுபட முடிந்தது. தெம்முனை எனத் தெவ்வென்புழி வகரங் கெட்டு மகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தது. 'அ' என்னுஞ்சுட்டு 'அன்றியனைத்தும்' எனத் திரிந்தது. 'முதிர்கோங்கின் முகை' (குறிஞ்சிக்கலி. 20) எனவும், 'காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்' (சீவக. 31) எனவும், குற்றுகர ஈறு இன் பெறுதலுங் கொள்க. ³⁶ 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை' (தொல். பொருள். 413) என னகரம் இரட்டாது தகர ஒற்று டகர ஒற்றாய்க் குற்றியலுகரம் ஏறி முடிந்தது.

இங்ஙனஞ் செய்யுளுட் பிறவும் திரிவன உளவேனும் இப் புறனடையான் முடிக்க. அருமருந்தானென்பது - ரகரவுகரங் கெட்டு அருமந்தானென முடிந்தது. சோழனாடு - சோணாடு என அன் கெட்டு முடிந்தது. பாண்டி நாடும் அது. தொண்டை மாநாடு - தொண்டை நாடென ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டு முடிந்தது. மலையமானாடு - மலாடு என முதலெழுத் தொழிந்தன பலவுங் கெட்டு முடிந்தது. பொதுவில் என்பது - பொதியிலென உகரந் திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படு மெய் பெற்று முடிந்தது. பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன எல்லாம் இப்புறனடையான் அமைத்துக் கொள்க. (78)

குற்றியலுகரப் புணரியல் முற்றிற்று.

கணேசய்யர் அடிக்குறிப்புகள்:

1. இதனை ஏழென்று கொள்வது அசைபற்றி. அசைகளாவன நேரசை நான்கும் நிரையசை நான்கும். அவையாவன:-

1. அது - குறில் தனியேவந்த நேரசை. 2. கொக்கு - குறில் ஒற்றோடு வந்த நேரசை. 3. காடு - நெடில் தனியே வந்த நேரசை. 4. பாட்டு - நெடில் ஒற்றோடு வந்த நேரசை. 5. மரபு - குறிலிணை தனியே வந்த நிரையசை. 6. வரம்பு - குறிலிணை ஒற்றோடு வந்த நிரையசை. 7. பலாசு - குறில் நெடில் இணைந்த நிரையசை. 8. கரம்பு - குறில் நெடில் ஒற்றோடு வந்த நிரையசை என்பனவாம். இவற்றுள் குற்றெழுத்துக்குப் பின்வந்த உகரம் முற்றியலுகரமாகலின் அதனை நீக்கி ஏனைய ஏழசைப்பின்னும் வந்தன குற்றியலுகரமாதல் காண்க. இதனை 'நெடிலே குறிலிணை குறினெடி லென்றிவை - ஒற்றோடு வருதலொடு குற்றொற்றிறுதியென் - நேழ்குற்றுசுரக் கிடனென மொழிப' என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக.

இங்ஙனம் ஏழசைபற்றிக் குற்றியலுகரங் கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு. சுண்ணாம்பு, பட்டாங்கு முதலியனவும், வருவது போவது முதலியனவும் ஏழசையுடங்காவாதலின் அசைகொள்ளப்படாவென மறுப்பார் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரரும். (நன்னூல் - சூ. 94.)

2. நிறையும் எனவும் பாடம்.
3. இச் சூத்திரத்தில் 'நிலையும்' என்பதை 'நிறையும்' என்று பாடங் கொள்பவர் இளம்பூரணர். பேராசிரியரும் அங்ஙனமே பாடங் கொள்வர். பேராசிரியர் செய்யுளியலுள் ஞாயிறு முதலியன முற்றியலுகரம்போலக் கொள்ளப்படுமன்றிக் குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரமாகாதென்றும் அங்ஙனம் கொள்ளின் குற்றியலுகரப் புணரியலில் நிறையும் என்று ஆசிரியர் பாடங் கொண்டதற்கு ஒருபயனின்றாமென்றும் (செய். 4-5-12) கூறியதை நோக்கும்பொழுது ஈண்டும் பேராசிரியர்க்கு நிறைவது போல வைத்துப் புணர்க்கப்படும் என்பதே கருத்தாதல் பெறப்படும். ஏனெனில் குற்றியலுகரம் மாத்திரை குறைந்தமை பற்றி மெய்யாக வைத்துப் புணர்க்கப்படுமோ உயிராக வைத்துப் புணர்க்கப்படுமோ என மாணாக்கருக்கு ஓரையம் வரும். அவ்வையத்தை நீக்க உயிர்போல நிறைவதாக வைத்துப் புணர்க்கப்படும் என்பது பொருத்தமாதலின்.
4. சீர்நிலை கோடற்கண் இவ்வாசிரியரும் நிறையும் என்றானுப.
5. சிறிது மிக்கு நிற்கும் என்பது. குற்றியலுகரம் என்பதனோடு மாறுபடுமாதலிற் பொருந்தாது.
6. கெடும் என்பது கருத்து. குறுகும் என்பது இருபொருள் பட நின்றது; என்னை? தோன்றும் எனவும் மாத்திரையிற் குறுகும் எனவும் இரு பொருள் தரலின்.

7. இறுதி வல்லொற்றென்றது - உகரமூர்ந்த இறுதி வல்லொற்றை. அவ்வல்லொற்றாக இடையில் நின்ற மெல்லொற்றுத் திரியுமென்றபடி. உதாரணமாகக் குரங்கு என்பதிலுள்ள மெல்லொற்று, குரக்கு என இறுதிநின்ற வல்லொற்றாய்த் திரிதல் காண்க.
8. கிளையொற்றென்றது - மெல்லொற்றுக்கினமாகிய வல்லொற்றை. உதாரணமாக - என்கு என்புழி ணகரம் எட்கு எனத் தனக்கினமாகிய டகரமாகத் திரிதல் காண்க; பிறவுமன்ன. சிலப்பதிகாரம் என்புழிச் சிலம்பு சிலப்பு என்றாயிற்று.
9. இச் சூத்திரம். 414ஆம் சூத்திரத்தால், மென்றொடர்மொழிக்கு எய்திய விதியை ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.
10. அரசுக்கன்னி, முரசுச்சுடிப்பு இவற்றில் அரசு முரசு என்பன குற்றுகரவீறு.
11. ஈண்டு முடியாதென்றது னகரவீறாதலின். பார்ப்பான் சாதி என்றார்; பார்ப்பன மகன் என்பதற்கு பார்ப்பு என்பது நிலைமொழியென அறிவித் தற்கு பார்ப்பினுடைய மகன் என விரிக்க.
12. பார்ப்பாரச் சாதி எனவும் பாடம்.
13. ஒன்று - ஒரு காசு. காயம் - சரக்கு.
14. அஃதடைவு - அதனை அடைதல் என விரியும். அஃதொட்டம் - அதனை ஒட்டல் என விரியும்.
15. அளவாகும் என்பது அளவுப் பெயருக்கே கூறிய விதியாதலினால் நிறைப்பெயர் முதலியவற்றிற்கு 'நிலைஇய' என்ற இலேசினாற் கொள்ளப்பட்டது. பதிற்று என்பதில் இற்று சாரியை யென்பர் நன்னூலார்.
16. முதலீரெண்ணின் முன் உயிர் (குற்-50-ம் சூ) மூன்றன் முதனிலை நீடலுமுரித்தே. (குற்-52-ம் சூ).
17. வேண்டியது உயிர்முதன் மொழிவருதற்கண் ஒற்றிரட்டுதல்.
18. இங்கே மாட்டேறு என்றது 'அளந்தறிகிளவியும்' என்ற 41-ம் சூத்திரத்துக் கூறிய மாட்டேற்றை.
19. ஒற்றிரட்டுதல் என்றது இன்னி னகரவொற்று றகரமாய் இரட்டுதலை.
20. மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப என்றது. மாட்டேற்றினாற் பெற்ற முன்னை விதிகளுக்குப் பொருந்தாது வருவனவற்றிற்கு இனி விதி சொல்லப்படும் என்பதை.
21. ஆறாயிரம் என்புழி ஆறு குற்றியலுகரம்; அருத்தாபத்தி விதியால் வருமொழியாகிய ஆயிரம் ஏறி முடிந்தது.

22. கூறாத எண்ணாயிரம் என்றது - எட்டோடு ஆயிரம் புணருங்கால் ணகர மிரட்டுதற்கு விதி சூத்திரத்தாற் கூறாமையை.
23. னகரம் றகரமாதல் என்றது ஒன்பதிற்குக்கோடி முதலியவற்றில் னகரம் றகரமாதலை.
24. நூறனியற்கை என்று மாட்டியதால் ஒன்பதனோடு நூறு புணருங்கால் தொள்ளாயிரம் என வந்தாற்போல ஒன்பதன்முன் நூறாயிரம் வருங் காலும் தொள்ளாயிர ஆயிரம் எனத்திரிந்து முடியுமென்பது பட்டதேனும் அங்ஙனம் முடியாதென்பது கருத்து.
25. ஈறு என்பதே அமையவும் சினையென்றது மிகையென்க.
26. ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற நூறென்பதனோடு அடுத்துவருமென்றது. நூற்றொருபத்தொன்று. நூற் றொருபத்திரண்டு என நூறோடு அடுத்துவருதலை. அதிகாரமென்றது 67ஆம் சூத்திரம் முதலாக நூறு அதிகாரப்பட்டு வருதலை.
27. ஒற்று என்றது மூன்று ஐந்து என்பவற்றின் னகர நகர ஒற்றுக்களை ஏனைய வற்றிற்கு ஒற்றுத் திரிதற்கு முன் விதி சொல்லப்பட்டது.
28. வளங்கெழு என்பதில் மகரம் ஙகரமாகத் திரிந்தது.
29. குற்றியலுகரவிடைச் சொல்லாகிய ஞான்று என்பது. 'அவா வென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந் தவா' எனவும் 'இல் வாழ்க்கை வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்லை' எனவும் வரும். இதற்கு என்றும் எனக் கொள்க. 'ஒழுகு நீராரல் பார்க்குங் குருகுமுண்டு தாமணந்த ஞான்றே' என்பது, தாமணந்த வன்றே எனக் கொள்க. இது காலத்தின்கண் வரும். இப்பகுதி சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.
30. பண்புப்பெயர் - கருமை. பண்பு கொள்பெயர் - கரியன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்கள்.
31. கோட்டு நூறு - சுண்ணாம்பு.
32. பின்னுள்ளோர் என்றது - சின்னூலாரையும். நன்னூலாரையும். வீரசோழியக் காரரையும் போலும்.
33. கசதப - அகரவீறு
34. நறா - ஆகாரவீறு: முளா, பிணா, இரா ஆகாரவீறு.
35. அகஞ்செவி அஞ்செவியெனச் ககர உயிர் மெய்கெட்டு நின்றது என்றபடி.
36. ஒன்பது தலையிட்ட - தொண்டுதலையிட்ட எனத்திரிந்து புணர்ந்த தென் பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. ஒன்பதோடு தகரம் நிரீஇ னகரத்தை

ணகர மாக்கித் தொன்பது என வைத்துப் பது என்பதிற் பகர அகரங்
கெடுத்துத் தகர உகரத்திலுள்ள தகரத்தை டகர மாக்கி உகர மேற்றித்
தொண்டு என முடிக்க. தொண்டு என்பது ஒன்பது என்றாயிற் றென்பர்
சிலர்.

குற்றியலுகரப் புணரியல் முற்றிற்று. எழுத்ததிகாரம் முற்றிற்று

நூலின் மரபு மொழிமரபு நுண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு - பாலா
முருபியலின் பின்னாயிர புள்ளி மயக்கந்
தெரிவரிய குற்றுகரஞ் செப்பு.

எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க ளெல்லா
மொழுக்கிய வொன்பதோத் துள்ளும் - வழக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கண்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.

பின்னிணைப்புகள்

1. அளபெடை

அளபெடை - அளபெடுப்பது; என்றது அளபெடுத்தலையுடையதாய் எழுத்தை. அளபெடுக்குங்கால் நெட்டெழுத்தேழும் அளபெடுக்குமென்றும், அவை இவ்வளவுமாத்திரை நீண்டன வென்பதை அவ்வவற்றிற் கினமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் காட்டி அவற்றின்பின்னே நிற்குமென்றும் நன்னூலார் கூறுவர்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாய் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் என்னுமிருவரும் நெடிலுங் குறிலுஞ் சேர்ந்து நின்று அளபெடுக்குமென்னும் பொருள்பட,

நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய

கூட்டி யெழுஉத லென்மனார் புலவர்

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு, முறையே "நீண்டமாத்திரையை யுடைய அளபெடையெழுத்துப் பெறவேண்டின், மேற்கூறிய ஓரளவும் இரண்டளவுமுடைய குறிலையும் நெடிலையும் பிளவு படாமற் கூட்டியெழுஉக என்று கூறுவர் ஆசிரியர்" என்றும், "வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஓசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டுமாத்திரைபெற்ற வெழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக் கொலித்தலை விரும்புவாராயின், தாங்கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக்கூட்டி அம்மாத்திரையை எழுப்புக; என்று கூறுவாராசிரியர்" என்றுங் கூறுவர். இவ்விருகூற்றுள் எக் கூற்றுப் பொருத்தமுடைத் தென்பதே யாம் ஈண்டு ஆராய்வது.

அளபெடையென்பது குறில் நெடில் என்பது போல அளபெடுத்தலையுடையதாய் ஓரெழுத்தையே யுணர்த்தும். ஆதலின், ஓரெழுத்தே தன்னளபினும் எழுந்தொலிக்கு மென்பது துணிபாம். ஏனெனில், இரண்டெழுத்துக் கூடி ஒலிக்குங்கால் எவ்வள வொலிக்குமென்றும், எவ்வாறொலிக்குமென்றும்

தெரியவாரா மையின். அன்றியும், இரண்டுகூடியொலிக்குங்கால் மூன்று மாத்திரையின் மிக்கொலிக்குமென்பதூஉம் படும் ஆதலானும், அது பொருந்தாதென்பதே துணிபாம். இன்னும், நீட்டம் வேண்டி ஓரெழுத்தை நீட்டுங்கால் அதனையே வேண்டிய அளவு நீட்டலா மாதலின், மற்றோரெழுத்துக் கூட்டி நீட்டவேண்டு மென்னும் யாப்புறவின்மையானும், இன்னிசையளபெடையிற் குற்றெழுத் தொன்றே நெடிலாக நீண்டு பின்னளபெடுத்தல் கண்கூடாதலானும் ஈரெழுத்துக்கூடி நீளுமென்றல் பொருந்தாமை துணிபாம். மேலும், எழுத்துக்களே சேர்ந்தொலிக்கு மென்பது கருத்தாயின் நெடிலுங் குறிலுங் கூடி எழுமென விளங்கக் கூறுவார்மன்; அங்ஙனங் கூறாமையானும் ஆசிரியர்க்கது கருத்தன்மை துணியப்படும். ஆதலின் "நீட்டம் வேண்டின்" என்னுஞ் சூத்திரத்துக்கு அவ்விரு வருரையும் பொருத்தமுடைய வல்லவென்பதே துணிபாம். அற்றேல் அச்சூத்திரத்துக்குப் பொருள் யாதோவெனின், கூறுதும். அவ்வுரை வருமாறு:-

நீட்டம் வேண்டின் - (ஓரெழுத்து முன்னையினும்) மாத்திரை மிக்கொலித்தலை விரும்பின், அவ்வளபுடைய கூட்டி - விரும்பிய மாத்திரையையுடைய எழுத்துக்களை (அளவின் பொருட்டு) அவ்வெழுத்தோடுகூட்டி, எழுஉதல் - (அவ்வளபாக) அவ்வெழுத் தினிசையை எழுப்புக. என்மனார்புலவர் - என்று சொல்லுவர் புலவர் என்பதே.

நீட்டம் - நீளல். அஃது "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்" என ஆசிரியர் பின்னுங் கூறுமாற்றான் அறியப்படும். இங்கே நீட்டம்வேண்டின் என்று கூறியதனையும், எழுஉதலென்ப தனையும் உற்றுநோக்குமிடத்து ஒன்றே தன்னிசை நீண்டு ஒலித்த லன்றி இரண்டுகூடி நீண்டிசைத்தலென்பது பொருந்தாமை பெறப்படும். பிறாண்டும், "அளபிறந்துயிர்த்தலும்" எனவும், "ஒற்றிசைநீடலும்" எனவும், "நீட வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே" எனவும், "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்" எனவும், "யகார வுகாரம் நீடிடனுரித்தே" எனவும், "ஆறன் கிளவி முதனீ ளும்மே" எனவும், "முதனிலை நீடினுமான மில்லை" எனவும் ஆசிரியர் கூறிய சூத்திரங்களை நோக்கும்போது ஓரெழுத்தே நீளு மென்பதன்றி, இரண்டெழுத்துக்கூடி நீளுமென்பது ஆசிரியர்

கருத் தன்மை துணியப்படும். படவே, அவ்வளபுடைய கூட்டுதல் அளவின் பொருட்டென்பது துணிபாம். துணியவே அவ்வெழுத் துக்கள் வரிவடிவில் அறிகுறியாய் வருமென்பதூஉம் பெற்றாம். அவை குறியாமாறு; வெண்பா இயற்ற விரும்பிய புலவன் ஓதல் வேண்டு மென இருசீரை எடுத்துக்கொண்டு அச்சீரிலுள்ள தளையை நோக்கியவிடத்து, ஓதல் என்பதன் இறுதியசையும், வேண்டுமென்பதன் முதலசையும் நேரசையும் நேரசையுமாயியைந்து நேரொன் றாசிரியத்தளையாக முடிந்தமைகண்டு, அதனை வெண்டளை யாக்குமாறு ஓதல் என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள ஓகாரத்தின்பின் ஓகரத்தைச் சேர்த்து அவ்வளபாக அவ்வோகாரத்தை யெழுப்பி இறுதியசையை நிரையசையாக்கி வெண்டளை கோடலானும், 'செறா அ அய்வாழிய' என்றவிடத்து ஈரெழுத்துக் கூட்டி அவ்வள பாக எழுப்பித் தளைசெய்து கோடலானும் அறிந்துகொள்க. ஈரெழுத்தும் அளவாகக் கொள்ளப்படும் என்பதற்கே அவ்வளபு டைய எனப் பன்மையாகக் கூறினார்.

இன்னும், இசைகுன்றியமொழியினிடத்து நெட்டெழுத் துக்குப் பின்னே அதனோடொத்த குற்றெழுத்து நின்று அவ் விசையை நிறைக்குமென்னும் பொருளமைய,

குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே

என ஆசிரியர் கூறியதனானும், குற்றெழுத்து இசைநிறைப்பதன்றி நெட்டெழுத்தோடுகூடி அளபெடாதென்பது நன்கு போதரும். அளபெடுக்குமேல் நெட்டெழுத்திம்பர் என்னாது நெட்டெழுத் துங் குற்றெழுத்துங்கூடி இசையை நிறைக்குமென விளங்கச் சூத்திரிப்பார்மன்; அங்ஙனஞ் சூத்திரியாமையானும் அவர்க்கு கருத்தன்றென்பது. அற்றேல், குற்றெழுத்து இசை நிறைக்கு மென்ற மையாற் குறியென்பது போதராதெனின், அது குறியாமாறு பின்னர்க் காட்டுதும்.

இனி, குற்றெழுத்துக்கள் குறியாயின் ஆகாரத்துக்கு அகர மன்றி இகரமுங் குறியாய் இடலாமே? அகர மேனிடுவா னெனின்; அறியாது கடாயினாய். என்னை? ஆகாரம் ஒருமாத்திரை நீளுங் கால் அகரவடிவாயே நீடலின், அவ்வடிவையுங் குறித்துக் காட்டு

வதற்கே அகரம் வரிவடிவில் எழுதுவதாயிற்று. நச்சினார்க்கினியர் சந்தனகோல் குறுகினாற் பிரப்பங்கோலாகாது; அதுபோல உயிரதுகுறுக்கமும் உயிரேயாம் என்று கூறிய மறுதலையுவமையை நோக்கும்போது ஓரொலி வேறோ ரொலியாகக் குறுகலும் நீடலும் அடையாதென்பது பெறப்படும். அற்றேல், இரண்டு மாத்திரை நீட்சிக்கு இரண்டுமாத்திரைபெறும் எழுத்தைக் குறியாக இடாது இரண்டு குற்றெழுத்தையிடுவது என்னையோவெனின்? ஒரு மாத்திரையுடைய எழுத்து நீளுங்காற் பின்னும் ஒருமாத்திரை மிக்கு இரண்டு மாத்திரையாய் நீண்டு நெடிலாயவாறுபோல நெடிலும் நீளுங்கால் ஒவ்வொரு மாத்திரைமிக்வே நீளுமாதலின் இரண்டு குறில் குறியாக இட்டு ஆளப்படுமென்க. இக்கருத்து, "அளபெடை மிகு உ மிகர விறுபெய - ரியற்கையவாகுஞ் செயற்கைய வென்ப" என்னுஞ் (சொல் - 125ம்) சூத்திரத்துக்குச் சேனாவரையருரைத்த உரையானும் நன்குபுலப்படும். இன்னும், நச்சினார்க்கினியரும் ஒன்றுநின்று அதனொடு பின்னரும் ஒன்று கூடியே இரண்டாவ தன்றி இரண்டென்பது ஒன்று இன்றாகலின் என்றதனானும் அஃது உணரத்தக்கது. ஆகாரம் என்னும் நெட்டெழுத்து நீளுங்கால் ஒரு மாத்திரை நீண்டு அகரமாய் நின்று ஒலிக்குமென்பது பற்றியே.

குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.

என்று ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். இச்சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் குற்றெழுத்து இசைநிறைக்குமென்றதினால் அக்குற்றெழுத்து எழுத்தாகக் கொள்ளப்படாதென்பதூஉம். ஒலிவடிவில் அவ்வளபெடையோசை அவ்வவ்வினவெழுத்தாய் நீண்டொலிக்கு மென்பதூஉம் கூறினாராயிற்று. ஆகவே, குற்றெழுத்து ஒலிவடிவில் நெட்டெழுத்தின்பின் நின்று இசைநிறைக்கு மென்பதூஉம், வரிவடிவில் நெட்டெழுத்து அவ்வவ்வினமாய் நீண்டொலிக்கு மென்பதற்கு, மாத்திரைக்கும் குறியாய்நிற்கு மென்பதூஉம் தானேபோதருதலின் இசை நிறைக்கும் என்றதூஉம், குறி என்றதூஉம் தம்முள முரணாமை உணர்ந்துகொள்க.

இக்கருத்தமையவே சிவஞானமுனிவரும் தாம் திருத்திய நன்னூல் விருத்தியுரையுள் "இசைகெடின்" என்னுஞ் சூத்திரத்து வரும் 'குறியே' என்பதற்கு வரிவடிவில் அறிகுறியாம் என்றும், "குற்றயிர் அளபினீறாம்" என்பதற்கு ஒலி வடிவினீறாமென்றும் உற்றுநோக்கிப் பொருந்தக் கூறியதூஉம் என்க.

அற்றேல், நெட்டெழுத்துக்கள் நீளுங்கால் நீண்ட அவற்றையுமீ ஓரெழுத்தாகக் கொள்ளலாமேயெனின், அவை மொழிக்குக் காரணமாய் வேறு எழுத்தோடு சேர்ந்தாயினும் தனித்தாயினும் பொருடாராமையின் அவை எழுத்தாகக் கொள்ளப்படா என்க. இக்கருத்தமையவே சிவஞானமுனிவரும், "இந் நெட்டெழுத்துக்கள் மொழிக்காரணமாய் வேறு பொருடந்து நின்றலின், அதுபற்றி வேறெடுத்தெண்ணி உயிர் பன்னீரெழுத்தெனப்பட்டன. அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்தொத்துநின்று நீண்டிசைப்ப தொன்றாயினும், மொழிக்காரணமாய் வேறு பொருடாராது இசைநிறைத்தன்மாத்திரைப் பயத்ததாய் நின்றலின் வேறெழுத்தென வைத்தெண்ணப்படா தாயிற்றென்பது, நுண்ணுணர்வானோர்ந்துணர்க. 'குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும் - நெட்டெழுத்திம்ப ரொத்தகுற்றெழுத்தே' என்றதூஉம் இக்கருத்துப் பற்றி யென்க." எனச் சூத்திரவிருத்தியிற் கூறுதல் காண்க.

இன்னும், நெடிலையும் குறிலையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லுங்கால் இரண்டுஞ்சேர்ந்து பிளவுபட்டொலிக்குமேயன்றிப் பிளவுபடா தொலிக்கமாட்டா. இதுபற்றியே சங்கரநமச்சிவாயரும் "இசைகெடின்" என்னும் நன்னூற் சூத்திரவுரையில் "எழுத்துப் பலவாயின ஒலிவேற்றுமையானன்றே அங்ஙனமான நெடிலது விகாரமாய் ஓரொலியாகப் பிறக்கும் அளபெடையை இரண்டெழுத்துக்கூடி மூன்று மாத்திரையாயிற்றெனக் கொள்ளின் இரண்டெழுத்தொலி யங்ஙனமின்மையானும், அளபெடையென்னும் பெயர் ஏலாமையானும் அவ்வாறு கொள்ளாது அறிகுறியே என்று கோடற்குக் குறியே என்றார்" என்றுங் கூறினார்.

இனி, நெட்டெழுத்தே யளபெடுக்குமென்பது நச்சினார்க்கினியர்க்குங் கருத்தாதல், "நீட்டம் வேண்டின்" என்பதற்கு. "இரண்டுமாத்திரை பெற்ற வெழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு

ஒலித்தலை விரும்புவாராயின்" என்றும், "அந்நெட்டெழுத்துக் களே யளபெடுத்தலிற் சொல்லாதலெய்தின" என்றும் கூறு மாற்றானும் அவர்க்கது கருத்தாதல் பெறப்படும். அங்ஙனேல், நெடிலுங் குறிலும் கூடியகூட்டத்துப் பிறந்து பின்னர்ப் பிளவுபடா ஓசையை அளபெடையென்று ஆசிரியர் வேண்டினாரெனக் கூறியது என்னையோவெனின், குறில் நெடிலுக்குப் பின்னே நின்று ஒலிவடிவையும், அளவையும் காட்டிக் கூடி நின்றாலன்றி அவ்வளபெடை தோன்றாமையின் அவ்வொற்றுமை பற்றி அவ்வாறு கூறினார்போலும். அவர் "இவைகூட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது பெறப்படா. எள்ளாட்டியவழியல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறுபோல" எனக் கூறியதூஉம் இக் கருத்து நோக்கிப் போலும்.

இனி, "அவ்வளபுடையகூட்டி" யென்பதற்கு அவ்வளபுடைய ஓசைகளை அதிகப்படுத்தி எனப் பொருள் கூறலும் பொருந்தும். ஓசைகள் என்றது எழுத்தொலிகளை நான்குமாத்திரையுங் கோடற்குப் பன்மையாகக் கூறினார்.

இங்ஙனம் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள்கூறாது நெடிலுங் குறிலுமாகிய இரண்டெழுத்துங்கூடியொலிக்குமெனப் பொருள் கூறின் ஆசிரியர் கருத்தொடு முரணுவதன்றி ஆசிரியரையும் பிழைபடுத்துவதாக முடியும். இரண்டெழுத்துக் கூடியொலிக்கு மென்றல் தமது கருத்துக்கு முரணுவதாற்றான் சிவஞான முனிவரும் "எழுத்துப்பலவாயின ஒலிவேற்றுமையானன்றே, அங்ஙன மாதலின், நெடிலது விகாரமாய் ஒரொலியாய்ப் பிறப்பதே யளபெடையென்பார் நெடி லளபெழுமென்றும், 'அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே' என்றுங் கூறினார்" என நன்னூலார் கருத்தை முற்கூறிப் பின் "ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் நீருநீருஞ் சேர்ந்தாற்போல நெட்டெழுத் தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்று நீண்டிசைத்தலே யளபெடையென்பார், 'குன்றிசை..... குற்றெழுத்தே' யென்றும், நெடிலுங் குறிலும் என்றும். நெடிலுங் குறிலும் விரலும் விரலும் சேரநின்றாற் போல இணைந்துநின்று அளபெடுக்கு மென்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தெடை யென்னாது அள பெடையென்னுங் குறியீடே சான்றாதலறிக" என்றும் கூறினார். இக்கருத்தை நாம் உற்று நோக்கும்பொழுது முனிவர் உரையாசிரி

யர்களுடைய உரைக்கியைய அவ்வாறு கூறினாரன்றித், தமது கருத்தொடுபடக் கூறினாரல்லர் என்பது நன்கு தெளிவாம். இன்னுஞ் சூத்திரவிருத்தியின்கண் வடநூலார் 'அ' என்னும் ஓரெழுத்தே ஒருமாத்திரையாய் உச்சரிக்குங்கால், குற்றெழுத் தென்றும், இரண்டு மாத்திரையாய்க் கூட்டி யுச்சரிக்குங்கால் நெட்டெழுத்தென்றும், மூன்று மாத்திரையாய் உச்சரிக்குங்கால் அளபெடையெழுத் தென்றும், மூவகைப்படு மெனக் கூறியதனாலும் இரண்டெழுத்துக் கூடி அளபெடுக்க மென்றல் தங்கருத்தொடு பட்ட உரையன் றென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

அங்ஙனேல், "மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே" என்றதனோடு மாறுபடுமேயெனில், மாறுபடாது. என்னை? அச் சூத்திரத்திற்குநெடிலுங் குறிலும்போல இயல்பாய் வோரெழுத்து மூவளபிசைத்தலின்று என்பது பொருளாமன்றி, ஈரெழுத்துக் கூடி யொலித்தல் பொருளன்றாமாதலின். எனவே, விகாரமாய் ஓரெழுத்து மூவளபிசைத்தலுண்டென்பது. விகாரம் என்றது ஈண்டு நீடலை. இந்நீடலை அனுவதித்தே பின் "நீட்டம்வேண்டி" னென ஆசிரியர் கூறினார். இதனானும் ஓரெழுத்தே நீடும் என்பது தெற்றெனப்படும். எழுத்துப் பேறள பெடைகளைப் புலுதசங்கு என்று வடநூலார் கூறுவர்.

இனி, பாணினியார் கூறிய "....." என்னுஞ் சூத்திர வுரையில், குறிலும் நெடிலும் அளபெடையும் முறையே ஒருமாத்திரையும் இரண்டுமாத்திரையும் மூன்று மாத்திரையும் உடையன வென்றும், இவற்றிற்கு மாத்திரை வரையறுக்குங்கால் உ, ஊ, ஊஉ என்னுமெழுத்துக்களின் மாத்திரையே அளவாகக் கொள்ளப்படு மென்றும், இவற்றை யளவுகருவியாகக் கொண்டது. (முறையே) ஒன்று இரண்டு மூன்று என்னும் மாத்திரைகளை யுடைய கு, கூ, கூஉ என்னும் கோழியினுடைய அனுகரண வோசைபோலிருத்தல் பற்றியென்றும் கூறுமாற் றானும் ஓரெழுத்தே நீண்டொலிக்கு மென்பது வட நூலார்க்குங் கருத்தாதல் காண்க.

இனிச் சேனாவரையர்க்கும் நெட்டெழுத்தொன்றே நீள மென்பது கருத்தாதல். சொல்லதிகாரத்து 452-ம் சூத்திரவுரையில், "அளபிறந்தன வென்றது நெட்டெழுத்து அளபெடை யாயும், அளபெடை மூன்று மாத்திரையினிறந்தும் சேய்மைக்குத்

தக்கவாறு நீண்டிசைக்கு மென்றவாறு" என்பதனாலறிந்து கொள்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றானே அளபெடுக்குங்கால் நெடிலுங் குறிலுங் கூடிநின்று அளபெடுக்குமென்றல் பொருந்தா தென்பதூஉம் நெட்டெழுத்தேழே அளபெடுக்குமென்பதூஉம், குற்றெழுத்துக்கள் குறியாய்வரும் என்பதூஉம் துணிபாதல் காண்க.

"செந்தமிழ்" தொகுதி 26; பகுதி 7.

2. போலி எழுத்து

பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தியார் செய்த நன்னூற்குரை
யுரைத்த உரையாளருட் சிலர்,

அம்மு னிகரம் யகர மென்றிவை
எய்தி னையொத் திசைக்கு மவ்வோ
டுவ்வம் வவ்வு மெளவோ ரன்ன

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பவணந்தியார் போலி எழுத்துணர்த்
தினாரல்லர் எனவும், சந்தியக்கரமே யுணர்த்தினாரெனவும்
உரைத்தனர். அவருரை பொருந்துமா? என்பதே ஈண்டு யாம்
ஆராய்வது.

அவருரைத்தவாறு பவணந்தியார் சந்தியக்கரமே யுணர்த்
தினாராயின், 'அம்முன் யகர மிகர' மென்றும், 'அவ்வொடு வவ்வம்
உவ்வம்' என்றும், 'ஓத்துஎய்தின்' என்றும், 'ஐயிசைக்கும்' என்றுந்
தாங்குறித்த பொருள் இனிது விளங்கச் சூத்திரித்திருப்பார்மன்;
அவ்வாறு சூத்திரியாமையின் அவர்க்கது கருத்தன் றென்பது
பெறப்படும்.

அங்ஙனமன்று; 'இவை' என்னுந் தொகைச்சொல்லானே
இரண்டுங் கூடிவருமென்பது பெறப்படுதலின். ஏற்றவாறு மாற்றிப்
பொருள்கோடலாமாகலானும் 'ஓத்து' என்பதை 'எய்தின்' என்ப
தனோடு கூட்டிப் பொருளுரைக்கலாமாகலானும், சந்தியக்கர
மென்பதே யாசிரியர் கருத்தெனின், என்முன் சாத்தன் கொற்றனி
ருவரும் வந்தாரென்றால், இருவரும் வந்தாரென்பதல்லது கூடியே
வந்தாரென்பது பெறப்படாமேபோல், இவை என்னுந் தொகைச்
சொல்லானும் இரண்டும் வருமென்பது பெறப்படும்ன்றிக்
கூடியே வருமென்பது பெறப்படாமையின் மாற்றிப் பொருள்
கோடலா மென்பது பொருந்தாமையானும், எய்தின் என்பதனோடு
ஓத்து என்பதைக் கூட்டிப் பொருள்கோடல் வலிந்து

கோடலாமாக லானும், அஃதவர் கருத்தாகாது. ஆகுமெனின், ஆசிரியர் சூத்திரம் யாத்தற்கறியாரென்பதுபடும்; ஆதலின் ஆகாதென்பதே துணிபாம். ஆகையால், ஆரிய மொழியிற் கூறிய சந்தியக்கரத்தைத் தமிழ் மொழிக்கண்ணும் புகுத்தவேண்டி நன்னூலார் போலியுணர்த்திய சூத்திரத்தைச் சந்தியக்கர முணர்த்தியதெனக் கொண்டு வலிந்து பொருள் கோடல் உண்மைப் பொருளும் பொருத்தமுமன்றாம்.

பின் இதன் உண்மைப்பொருள் யாதெனிற் கூறுதும்:-

அகரத்தின் முன இகரமும் யகரமுமென்று சொல்லப்பட்ட இவைகள் தனித்தனி வந்தால் (அஃதாவது அ இ; எனவும், அ ய்; எனவும் வந்தால்) ஐ போன்று ஒலிக்கும் என்பதும்; அகரத்தின் முன் உகரமும் வகரமும் வந்தால் (அஃதாவது அ உ) எனவும், அ வ்; எனவும் வந்தால்) ஔகாரம் போன்று ஒலிக்கும் என்பதுமே ஆசிரியர் கூறிய சூத்திரமுறைக்கேற்ற உண்மைப்பொருளாம். எனவே போலி எழுத்தே கூறினாராயிற்று; இதுவே நன்னூற் பழைய வுரையாசிரியர் மயிலைநாதர்க்குங் கருத்தாதல் அவருரை நோக்கி யுணர்க.

அன்றியும், சந்தியக்கரமே கூறினாராயின் எகர ஓகரங் களையுமுடன் கூறியிருப்பார். அங்ஙனங் கூறாமையானும் போலி யுணர்த்தினாரென்பதே துணிபாம்.

அங்ஙனேல், இங்ஙனங் கூறிய போலியெழுத்தால் வரும் பயன் யாதோவெனின், செய்யுளில் வரும் எதுகைக்கண் இவ்வாறு கொள்ள நின்றலே.

அதனை, "ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்" என்பதன்கண்ணும், "கையகத் ததுவது பொய்யா காதே" என்பதன் கண்ணும், "கையது வேலே காலன புனைகழன் - மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்" என்பதன் கண்ணும், "ஔவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான் - கேடும்நினைக்கப் படும்" என்பதன் கண்ணும் வருமெதுகைத் தொடைகளில், 'மெய்பெற' என்பதற் கியைய, 'ஐயென்' என்பதை 'அய்யென்' எனவும், 'பொய்' என்பதற் கியையக் 'கை' என்பதைக் 'கய்' எனவும், 'மெய்' என்பதற்கியையக் 'கை' யென்பதைக் 'கய்' எனவும், 'செவ்வியான்' என்பதற்கியைய, 'ஔவியம்' என்பதை 'அவ்வியம்' எனவும் கொள்ள நின்றல் காண்க.

இவ்வாறு எதுகைக்கட் போலியாகக்கொள்ள நின்றல் பற்றியே, "ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் தூரிய" என்னுஞ் சூத்திர வுரையின்கண் நச்சினார்க்கினியரும் "ஐகார ஓளகாரங்கள் போலிவகையாற் கிளையெழுத்தெனப்படு" மென்றார்.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் "அகர விகர மைகார மாகு" மென்றும், "அகர வகர மௌகார மாகும்" என்றும், இகர உகரங்களை முன்னர்க் கூறிப், பின்னர் "அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு - மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்" என யகரத்தை வேறுவைத்துக் கூறியதும் போலியெழுத்தாமாற்றை நன்கு புலப்படுத்தற்கேயாம். அன்றி, நன்னூலுரையாளர் சிலர் கூறியவாறு அகரவிகரங்களுக்கிடை யகரங்கலந்து ஐகாரமாகும் என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாயின் 'அகர விகரநடுவண் யகரம் கலந்து ஐகாரந் தோன்றும்' என்பதமையச் சூத்திரித்திருப்பார்; அங்ஙனஞ் சூத்திரியாமையின் அவர்க்கது கருத்தன்றாதல் தெள்ளிதிற் பெறப்படும்; அன்றியும் யரகப் புள்ளியும் என இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை கொடுத்துக் கூறினமையானு மது தெளிவாம்.

இன்னும், 'ஐயெ னெடுஞ்சினை' என்றதனானும் சந்தியக் கரமென்பார் கருத்து முழுதும் தாரம்போய்த் துச்சமாமாறுணர லாம். எங்ஙனமெனின், அஃது அதன் பொருளை ஆராயவே பெறப்படும்.

'ஐயெ னெடுஞ்சினை' என்பதற்கு உரையாசிரியரும் நச்சி னார்க்கினியரும் கூறிய பொருள் ஐ யென்னு நெட்டெழுத்து தென்பது. சினை என்பது எழுத்துக்குப் பரியாயப் பெயராகாது. ஆதலால், சினையென்பது உறுப்பென்னும் பொருளை யுணர்த்தி, ஆகுபெயராய் எழுத்தை யுணர்த்தும். எனவே சினை என்பதற்கு உறுப்பெழுத்தென்பது பொருளாம். அது:-

தொல்காப்பியர்,

குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்

யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்

காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே

(34)

என்றும்,

சுட்டுச்சினை நீடிய வையெ னிறுதியும்

(159)

என்றும்,

குறியத னிறுதிச் சினைகெடவுகர

மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே

(234)

என்றும்,

நூறென் கிளவி யொன்றுமுத லொன்பாற்

கீறுசினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே

(472)

என்றும் கூறிய சூத்திரங்களில் வரும் 'சினை' என்னுஞ் சொற்களின் பொருளை ஆராயவே நன்கு விளங்கும். சுட்டுச்சினை என்பதற்குச் சுட்டாகிய சினையெழுத்தென்று நச்சினார்க்கினியர் பொருளுரைத்தமையானு மஃதுணரலாம். அங்கே சினை எழுத்தென்றுரைத்தவர், இங்கே எழுத்தெனப் பொருளுரைத்த தென்னையெனின், சந்தியக்கர முணர்திய திதுவெனப் பிறர் கூறுவார் என்பதுணர்த் தியதெனப் பிறருரைப்பாரென்ப துணர்ந்திராமையின் அவ்வாறு சுருக்கிக் கூறினார். உணர்ந்திருப்பாராயின் சினையெழுத்தென்றே விரித்துரைத்திருப்பார். உரையாசிரியருமவ்வாறே கூறியிருப்பார். சினை எழுத்தென்பதே அவர்கள் கருத்தாதல் அவர்கள் காட்டிய உதாரணங்களாலுணரலாம். ஆகையால் 'ஐயெ னெடுஞ்சினை' என்பதற்கு, ஐயென்னும் நெடிய உறுப்பெழுத்தென்பதே பொருளாகி, ஐயன் கையன் என்பன போன்ற சொற்களின் முதற்கண். அவற்றிற் குறுப்பாக நிற்கும் ஐ யென்னும் நெட்டெழுத்தென்பது போதருமன்றித் தனி ஐ என்பது போதராது. போதராமையின் அகரமும் யகரமுஞ் சேர்ந்து சந்தியக்கரமாமா றுணர்த்தினா ரல்லர் என்பது நன்கு உணரக்கிடத்தல் காண்க.

அற்றேல், ஐ என்பது பலவெழுத்துக் கூடியதாதலின், சினை என்பதற்கு ஐயின் சினை என்றாலென்னையெனின், அவ்வாறுரைத்தற்கு 'ஐயெனெடிலின்சினை' என்றிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்மையின் அதன் சினையென உரைக்கலாகாதென்பது.

அற்றேல், மொழிக்குறுப்பாதல்பற்றிச் சினையென எழுத்தைக் கூறினாரென்றா லென்னையெனின், "ஐஒள வென்று மாயீ ரெழுத்திற்" கெனவும், "நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்த

குற்றெழுத்தே" எனவும், "வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற" எனவும், இவ்வாறே யாண்டும் எழுத்தென்றே ஆசிரிய ராளுவராதலின் அதுவும் பொருந்தாதென்பது.

இன்னும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "இகர யகர மிறுதி விரவும்" என இறுதிப்போலி கூறியதனானே, இது முதற்கண் வரும் போலியெழுத்தென்பது கொள்ள வைத்தமையானும், இது சந்தியக்கரமுணர்த்திய தன்மை தெளியலாம். "இகர யகர மிறுதி விரவு" மென்ற சூத்திரம் இறுதிப்போலி என்றல் பொருந்தாது. அது 'அகரத் திம்பர் யகரப்புள்ளியு' மென்புழி இம்பர் என்பது பின் எனப் பொருள்படுமேனும், காலம் பற்றிவந்த பின்னோ இடம் பற்றி வந்தபின்னோ என்பது தெளியப்படாமையின் அதனை விளக்கிய வந்ததென்றா லென்னையெனின்,

நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றும் (36)

என்றும்,

நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே (41)

என்றும்,

நெட்டெழுத் திம்பர் (196)

என்றும்,

குற்றெழுத் திம்பரும் (267)

என்றும் ஆசிரியர் கூறியவிடங்களிலெல்லாம் அவ்வாறு விளக்கல் வேண்டுமென்பதுபட்டு ஆசிரியர்மேற் குற்றம்பற்றுமாத லானும், ஆசிரியர் இம்பர் என்று கூறிய இடங்களிலெல்லாம் அச்சொல் காலம் பற்றிய பின்னாகவே பொருள்படுதலானும் அது பொருந்தா தென்பது.

இனி, 'அகரத்திம்பர்.... தோன்றும்' என்னுஞ் சூத்திரத்து வரும் 'மெய்பெறத் தோன்று' மென்பதனால் அகர யகரம்போல, அகர இகரம் ஐயின்வடிவு நன்கு புலப்பட வாராதென்பது பெறப்படுத லினாலும், செய்யுட்கட் பயின்றுவாராமையானும், நச்சினார்க்கினியர் 'அகரவிகர மைகாரமாகும்' 'அகரவுகர மௌகார மாகும்' என்னும் இரண்டு சூத்திரவுரையின் கண்ணும் அது கொள்ளற்க என விலக்கி, செய்யுட்கட்பயின்று வருதலானே,

‘அகரத்திம்பர்..... தோன்றும்’, என்பதனுரையின்கண் ‘அது கொள்ளற்க’ என விலக்காது பின் இறுதிப்போலிகூறும் ‘இகர யகர மிறுதி விரவும்’ என்னுஞ் சூத்திரவுரையின்கண் செய்யுள் வழக்கன்மையின், அது கொள்ளற்க என விலக்கினாரெனினும், ஆசிரியர் கூறியதனால் அவை அக்காலத்துப் போலியெழுத்தாகப் பயின்றுவந்தன வென்பதே துணிபாம். இனி, அகர இகரம் அகர உகரம் இகரம் என்னும் மூன்றும், முறையே ஐ ஓள ய் என்னும் மூன்றற்கும் போலியாக, இக்காலத்துப் பயின்று வாராமையின் அவற்றை நச்சினார்க்கினியர் விலக்கினாரெனினுமமையும்; பிரயோக விவேகநூலார்க்கு மிதுவே கருத்தாதல், "அ இ, அ உ என்பனவும், இக்காலத்துப் பயன்படாமலே நின்ற வெனினுமமையும்" என வுரைத்தமையானறிக.

இனி உரையாசிரியர், ‘அகர விகர மைகார மாகும்’ என்பதனுரையின் கண்மாத்திரம் விலக்கி ஏனையவற்றினுரையிற் கூறாது ஒன்றற்குக் கூறியதே ஏனையவற்றிற்கும் அமையுமென விடுத்தாராதலின், அவ்வாறே நச்சினார்க்கினியரும் விடுத்தாரெனல் அமையுமெனின், அங்ஙனமன்று; ‘உரையாசிரியர் அது கொள்ளற்க’ என விலக்காமை அவருரையிற் காண்க எனப் பிரயோக விவேக நூலார் கூறினமையானே உரையாசிரியர் அது கொள்ளற்க எனக் கூறினாரல்லர் என்பது பெறப்படுதலினாலும், நச்சினார்க்கினியர் முன்னும் பின்னும் விலக்கினமையானும், அவர் அகர யகரத்தையும் அகர வகரத்தையும் செய்யுட்கண் வழங்கல் பற்றி விளக்கா தொழிந்தனர் என்பதே துணிபாம். அங்ஙனேல் உரையாசிரியருரையில் ஓரிடத்திற் காணப்படுதலென்னையெனின், அது எழுதுவோரால் இடைச்செருகலாய் நேர்ந்தேவழுவாகும்.

மேலும், முதியோர் சிலர், ஐயன் என்பதற்கு அய்யன் என்றும், ஓளவை என்பதற்கு அவ்வை என்றும் எழுதலையாம் இக்காலத்துக் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கின்றேம். ஆதலின் அக்காலத்தும் அவ்வாறு எழுதி வழங்கினமை கண்டு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்தாரென்பதே துணிபாம். அவர் வழி பாத்தமையின் நன்னூலாரும் அவ்வாறே செய்தார். நன்னூலார் வடமொழி மதத்தை மேற்கொண்டவராதலின், இச்சூத்திரத்தையுமவ்வாறே கொண்டு கூறினாரென்றா லென்னை

யெனின், அவ்வாறு கொண் டிலரென்பது யாங்கூறிய சூத்திரப் பொருளானும் இது சந்தியக்கர முணர்த்தியதெனப் பிறர்கூறுங் கூற்றை யாம் மறுத்துரைத்தமை யானு மினிதுணரலாமாதலின் அது பொருந்தாதென்பது.

இனி, வடமொழியில் வரும் எ, ஒ, ஐ, ஓ எனும் எழுத்துக் களையும் சந்தியக்கரமென்று கூறுவதினும், அவை போல அகர விகர முதலிய எழுத்துக்கள் சேர்ந்து ஒலிக்கு மென்பதே பொருத்தம் போலும். எங்ஙனமெனின்:- சந்தியிலே (புணர்ச்சியிலே) பதத்தினிறுதியில் வரும் அகரத்திற்கும், பதமுதலில் வருமிகரத்திற்கும் அவ் விரண்டன் பிறப்பிடத்தையும் தனக்குப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஏ என்னுமெழுத்து ஆதேசமாக வருதலின், அவ்விரண்ட னொ லியும் அமைந்தமை பெறப்படுமாதலின், ஏனையவுமீவ்வாறே யமைந்தமை வடமொழிச் சந்தியிலக்கணம் நோக்கியுணர்க. அன்றி, இரண்டெழுத்துக் கூடியவெனில், அவற்றைத் தனி எழுத்தாக வைத்து மகேசுரர் சூத்திரஞ் செய்யார். அவ்வாறே தமிழிலக்கண நூலாசிரியர்களாகிய தொல்காப்பியர் முதலியோரும் ஐ ஓ எனப்பவைகள் சந்தி எழுத்தாயின் அவற்றைத் தனியெழுத்தாக வைத்துச் சூத்திரஞ் செய்யார். ஆதலின், ஐ ஓ எனப்பவை போல. அ இ, அய்; அஉ, அவ் என்பவை ஒலிக்குமென்பதே அவ்வா சிரியர்கள் கருத்தென்பது துணிவாதல் காண்க.

- இலக்கணவரம்பு
"செந்தமிழ்" தொகுதி 22, பகுதி-3.

3. இலக்கணக் கொள்கைக் கட்டுரைகளிலே கணேசையரின் அணுகுமுறை

இருபதாம் நூற்றாண்டு முற்பாதியிலே இலங்கையாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆறுமுகநாவலர் மரபிலே. தமிழ்க் கல்விமாண்களாகப் பிரிகாசித்த பலருள், சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவரும், மகாவித்துவான் கணேசையரும் ஈடிணையற்றவர்கள், ஆறுமுகநாவலரின் மருகரான வித்துவசிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் மாணவராக இருந்த கணேசையர் (1878 - 1955) பொன்னம்பலபிள்ளையின் மறைவின் பின் சுன்னாகம் குமாரசவாமிப்புலவரின் மாணவரானார். உரையாசிரியர் மட்டுவில் க.வேற்பிள்ளை. காசிவாசி செந்திநாதையர் முதலியோரும் ஆசிரியராக விளங்கியவர்கள், இராகவையங்கார் என்ற பெயர் தாங்கிய அறிஞர்கள் இருவரும் வேண்டிக் கொண்டபடி, 'செந்தமிழ்' என்னும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீட்டுக்கு. கணேசையர் நீண்டகாலமாக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார்,

கணேசையரின் அறிவு வளர்ச்சியில், அவருக்குச் சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலையிலே. தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கிடைத்த பதவிக்காலம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை ஒத்ததாக இலங்கையிலும் ஓர் அமைப்பு வேண்டுமென்ற அபிலாசை 1921 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்', என்ற அமைப்பு வித்தியாதரிசி யா, கி, சதாசிவ ஐயர் முயற்சியில் உருவாக லாயிற்று, அச்சங்கம் நடத்திய பண்டித. பாலபண்டித பிரவேசபண்டிதத் தேர்வுகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்வதற்காகப் பிராசீன பாடசாலையொன்று அதே ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது, அப் பாடசாலையிலே கணேசையர்

தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலம் எட்டாண்டுகளா பதினோராண்டுகளா என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது, கணேசையர் பதவி விலகிய பின்பும் தனிப்பட்ட முறையிலே, திண்ணைப் பள்ளிக்கூட அமைப்பிலே மாணவர்களுக்குத் தொடர்ந்து பாடஞ் சொல்லி வந்தாராதலின், அவர் கல்வி வளர்ச்சி தடைப்படவில்லை, பிராசீன பாடசாலையிலே. பாலக்காட்டிலிருந்து வந்த வேதசிவாசரதர் சிதம்பர சாஸ்திரியுங் கடமையாற்றியதால், கணேசையர் சங்கதமொழி அறிவையும் விருத்தி செய்து கொண்டார்,

கணேசையர் தமிழ்ப்பணிகள் பரந்து பட்டன. புலவர். வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர். இலக்கிய உரையாசிரியர். இலக்கண ஆராய்ச்சியாளர் என்று பலவாறு வருணிக்கப்படத்தக்க முறையிலே. அவர் பணிகள் அமைந்தன. இலக்கண ஆராய்ச்சியாளர் என்ற முறையிலேயே, அவர் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுகிறாரெனலாம், பிராசீன பாடசாலையிற் கற்பித்துவந்த காலத்திலே அவர் தாம் முன்னர் கற்றனவற்றைப் பீடிகையாகக் கொண்டு. விசேடமான இலக்கணத் துறையில் ஆர்வத்துடன் ஆராய்ச்சி செய்தார். தொல்காப்பியம். நன்னூல் என்பன வற்றுக்குப் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் கண்ட உரைகளையெல்லாம் நன்கு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்ததன் பயனாக. எத்தனையோ புதிய விளக்கங்கள். திருத்தங்கள் என்பனவற்றைக் கண்டு கொள்ளக் கூடியவராயினார். அவர் பிராசீன பாடசாலையிற் கடமையாற்றிய காலத்திலும் அக்காலத்திற்கு வெகு அண்மையிலுமே. அவருடைய இலக்கண ஆராய்ச்சி முடிபுகள் கட்டுரை உருவத்திலே வெளிவந்தன,

கணேசையர் இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலே காட்டிய திறமை, தொல்காப்பியம் முழுவதையும் தம்முடைய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிடும் சந்தர்ப்பத்தை. அவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது, ஈழகேசரிப் பத்திராதிபர் பொன்னையாவின் வேண்டுகோட்படி, தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு. கணேசையரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு கணேசையர் பதிப்பாக 1937 இல் வெளிவந்தது, கணேசையர் பதிப்பு என்ற பெயருடன் வெளியான எழுத்ததிகாரத்துக்கு இருந்த வரவேற்பு

அடுத்த ஆண்டிலேயே தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையத்தைக் கணேசையர் தம்முடைய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட வழிவகுத்தது. இவ்விரு பதிப்புகளும் வெளிவரமுன்பு கணேசையரின் இலக்கண நுண்ணறிவு, அவர் கட்டுரைகள் வெளியான சஞ்சிகைகளை வாசித்த தமிழ் அறிஞர்களுக்கிடையே மட்டும் பிரபலமெய்தியிருந்தது, இப்பதிப்புகள் வெளியான பின்னர், தமிழ் நாட்டறிஞர் ஐயரின் அறிவின் பெருமையையும். ஆற்றலையும் உள்ளவாறுணர்ந்து மதிக்கலாயினர். ஈழகேசரிப் பத்திராதிபர பொன்னயாவின் தூண்டுதலில். அண்மையில் மறைந்த முதுபெரும் தமிழறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணிபதிப்பிள்ளையின் உதவியுடன் பொருளதிகாரத்துக்கு உரைவிளக்கக் குறிப்புகள் எழுதத் தொடங்கிய கணேசையர் பொருளதிகாரம்பேராசிரியம் கடைசி நான்கு இயல்களை 1943 இலும், நச்சினார்க்கினியம் முதல் ஐந்து இயல்களை 1948 இலும் வெளியிட்டனர், சென்னை 'இந்துப்' பத்திரிகையில் ஐயரின் தொல்காப்பியப்பிரசுரங்களை விமர்சனங் செய்த சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி எழுதிய கட்டுரைகள் ஐயரின் ஆழ்ந்த அறிவு, ஆராய்ச்சித் திறமை நுண்ணிய விளக்கம் என்பனவற்றிற்கு மிக்க சான்று பகருந் தன்மையின,

தொல்காப்பியம் முழுவதற்குமான கணேசையரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளை ஒரு சிறுகட்டுரையிலே ஆய்வு பூர்வமான மதிப்பீடு செய்ய இயலாது. கணேசையரின் இலக்கணக் கட்டுரைகளிலே தெரிந்தெடுத்த சிலவற்றை அவரின் உரை விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளிவந்த தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிலே அனுபந்தங்களாகச் சேர்த்துள்ளனர், எழுத்ததிகாரப் பதிப்பின் இறுதியிலே 'போலி எழுத்து'. 'அளபெடை' என்னும் இரு கட்டுரைகளையும் சொல்லதிகாரப் பதிப்பின் இறுதியிலே 'தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி', 'பிறிது பிறிதேற்றல்', 'ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்', 'இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்', 'தொகைநிலை' என்னும் ஐந்து கட்டுரைகளையும். பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியப் பதிப்பின் இறுதியிலே 'சிறுபொழுதாராய்ச்சி' என்னும் ஒரு கட்டுரையையும் தொகுத்துள்ளனர். இக்கட்டுரைகள் யாவும் 'செந்தமிழ்' என்ற சஞ்சிகையிலே வெளியாகியவை. கணேசையருடைய

மாணவரான பண்டித வித்துவான் க. கி. நடராஜன். இக்கட்டுரைகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இவ்வாராய்ச்சிகளிற் சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கைகளை மறுத்து வேறு கொள்கைகளை இவர்கள் நிறுவியிருக்கிறார்கள். இதனை இவர்கள் தமது கூர்த்த மதிக்கொண்டு செய்தமை இவர்தம் நுண்ணறிவைக் காட்டும்”

சிவஞான முனிவரும் அவர் அணுகுமுறையும்

சிவஞான முனிவருடைய திறமையையும் பெருமையையும் அறிந்து கொண்டால் மட்டுமே, அந்தப் பின்னணியிலே கணேசையரின் பணியை மதிப்பீடு செய்யலாம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பிற்பாதியிலே, சிவஞான முனிவர் வடநாற்கடலும் தென்னூற் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்து இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம், தர்க்கம் முதலிய துறைகளிலே ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாமல் விளங்கிச் செய்யுள் நூல்களும் உரைநடை நூல்களும் பலவாக இயற்றியவர். சிவஞான முனிவரின் இலக்கண ஆராய்ச்சித் திறன் பற்றிப் பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை (சுவாமி விபுலானந்தர், சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கியவர்) ‘சிவஞான முனிவர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்’ என்ற நூலிலே கூறியுள்ள மேல்வரும் பகுதிகள் நோக்கத்தக்கன.

“வடமொழியிலே மாபாடியம் என்ற பெயர் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் பாணினியின் இலக்கண நூற்கியற்றிய பேருரைக்கே அமைந்தள்ளது. ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் தமிழ்ப் பேரிலக்கணமாய் தொல்காப்பியப் பாயிரத்துக்கும் முதற் சூத்திரத்திற்கும் பாடியம் உரைத்தனர். பிற சூத்திரங்களுக்கு அவர் உரைகாண்டற்குரிய தவம் தமிழ்நாட்டினர்க்கு வாய்த்திலது”

“மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தற் பொருட்டுத் தொல்காப்பியமாகிய இலக்கண நூலிற்கு விருத்தியுரை எழுதுவான் புகுந்து பாயிரத்திற்கும் முதற் சூத்திரத்திற்குமே அகலம் எழுதி முடித்தனர், பிறவற்றிற்கு எழுவதன்முன் முதல் நூலாகிய சிவஞான போதப் பொருள் விரிப்பக் கருதி, அதனையே முற்றிலும் எழுதி முடித்துப் பெரும்பயன்

விளைத்தனர். வீட்டு நூலாகிய இதன் கண் கருத்தூன்றிப் பெற்ற பின் கருவி நூலின்கண் அது செல்லாமையின் தொல்காப்பியத்துக்கு முழுப்பேருரை எழுதும் பேறுயாம் பெற்றிலம்”

சிவஞான முனிவரைப் பற்றி மேலும் சில பேராசிரியர்கள் கூறியுள்ளவற்றைப் பார்க்கலாம். ‘தமிழ் உரைநடை வரலாறு’ என்னும் நூலிலே பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் கூறியுள்ளமை வருமாறு:

“உரையாசிரியர்களுட் சேனாவரையர் கையாண்ட தர்க்க முறையாக அமையும் உரைநடையைப் பின்பற்றிக் கம்பீரமாகச் செல்லும் ஒரு உயர்ந்த நடைவகையினைக் கையாண்டு சிவஞானபோதமாபாடியம். இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி முதலிய சிறந்த உரைநடை நூல்களை இயற்றினர்.”

“பிறரைக் கண்டிப்பதற்குத் தமிழுரைநடை ஒரு சிறந்த கருவியாக அக்காலத்தில் விளங்கிற்று என்பதற்கு அவ்விலக்கண அவ்விலக்கண விளக்கச் சூறாவளி ஒர் எடுத்துக்காட்டாகும். அச்சூறாவளியிற் பறவாத உரையாசிரியர்கள் மிகச் சிலர் என்றே கூறலாம். இக்கண்டன நூலிலும் பிற கண்டன நூல்களிலும் அவர் கையாண்ட உரைநடை பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட செந்தமிழ் நடையாக இருந்தபோதும், பிறரைத் தாக்கிக் கூறும் வகையிலே ஒர் உணர்ச்சிக் கலப்புள்ள நடையாகவும் ஒரு புதுச் சோபையுள்ள நடையாகவும் விளங்குகிறது.”

பேராசிரியர் மு. வரதராசன் தம்முடைய ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்னும் நூலிலே கூறியிருப்பதாவது:

“வடமொழியிலும் தருக்கத்திலும் இலக்கணத்திலும் அவர் பெற்றிருந்த புலமையை அவருடைய உரை நூல்கள் காட்டும்... புலவர்கள் அஞ்சத்தக்க வகையில் மறுப்பு நூல்கள் எழுதியவர் அவர்.”

பேராசிரியர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் தம்முடைய ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்னும் நூலிலே, “சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார்,” திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை, சோமசுந்தரம்பிள்ளை, மறைமலையடிகள், சுன்னாகம்

குமாரசாமிப்பிள்ளை ஆகியோர் பல இலக்கணக் கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளனர்” என்று கூறும்போது, கணேசையரைக் குறிப்பிடவில்லையென்பதைக் கவனிக்கலாம். சிவஞான முனிவர் பாரதூரமான கண்டனத்துக்கு ஆளாகியமையை எடுத்துக் காட்டவும் விரும்பாமையே, கணேசையர் விடுபட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம்.

சிவஞான முனிவரின் இலக்கணப் பங்களிப்புகளாக, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, நன்னூல் விருத்தியுரை என்பனவற்றைக் கூறலாம். நன்னூல் விருத்தியுரையிலே பிற உரையாசிரியர் பற்றிய கண்டனம் குறைவு. சங்கரநமச்சிவாயர் எழுதிய விருத்தியுரையைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் ஆக்கப்பட்டது அது. இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி வைத்தியநாத நாவலர் இயற்றிய இலக்கண விளக்கத்தைக் கண்டனஞ் செய்து ஒதுக்குவது நோக்கமாக இயற்றப்பட்டது. அந்த நூல் ஐந்திலக்கணமாயபோதும், முனிவர் மறுப்பு எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியிலே, சிவஞான முனிவர் கண்ட குறைகள் சிலவற்றுக்கான விளக்கங்களுக்குத் தம்முடைய தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியைப் பார்க்கும்படி, முனிவரே கூறியுள்ளார். ‘புலவர்கள் அஞ்சத்தக்க வகையிலான’ மறுப்புகள் அந்த நூலிலேயே காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியிலே உரையாசிரியர் பிறர் எவ்வெவ்வாறு கண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதற்கு மாதிரிக்குச் சில:

“இஃதறியாதார்..... இடர்ப்படுப.”

“இக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியர்”

“நச்சினார்க்கினியர்.... இடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு..... தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார்.”

“இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ரெல்லாரும்”

“இனி உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்..... ஆகுபெயர் பற்றி யறிந்திலர் போலு மென்க”

“இப் பெற்றியறியாத உரையாசிரியர் முதலியோர்”

“இனி உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்....
உரைத்தாராலெனின்.... அவருரை போலியுரை யெனவறிக.”

“தமிழ் நூலொன்றே வல்லவுரையாசிரியரை
யுள்ளிட்டோருரையை, ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொண்டு
பின்னுள்ளோரு மயங்குவாயினாரென்பது?”

அங்ஙன முரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றொழிக.

‘இங்ஙனங்கூறிய வாசிரியர் கருத்து நோக்காது. யாம்
பிடித்ததே சாதிப்போ மென்னுங் கருத்தாற்.... தாங்கண்மாட்
டெறிந்ததற்கேற்பவே பொருளுரைத்தார் மாட்டேற்று முறைமை
யுணராத உரையாசிரியரை உள்ளிட்டோரெனவுணர்க.’

இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப

‘இதனானே உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரைகளு
மறுக்கப்பட்டன’

‘இங்ஙனஞ் செம்பொருள் கொள்ள மாட்டாதார்....
கூறியது கூறலென்னுங் குற்றப்பட விடர்பட்டுப்
பொருளுரைத்தார். இவ்வாறே யாண்டு முரைசெய்த லவரியல்
பென்க.’

‘பிறிது பிறிதேற்றலும்’ என்பதற் குரையாசிரியரை
யுள்ளிட்டோருரைத்தவை போலியுரை என்பது மேற்கூறினோம்.

சிவஞான முனிவர் வடமொழி இலக்கணப் புலமையை
எடுத்துக்காட்டிப் புலவர்களை அஞ்சவித்தமைக்கும் சூத்திர
விருத்தயிலிருந்தே உதாரணங்கள் வருமாறு:

‘இங்ஙனம் வருவனவற்றை வடநூலார்
அத்தர்ப்பாவிதணிச் சென்பர்.’

‘இக்கருத்தேபற்றி வடநூலாரும் யாப்பு முதலிய நான்கும்
உணர்த்துவதே பாயிரமெனக் கொள்ப.

‘வடநூலார் யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும். நுதலிய
பொருளை விடயமென்றும். கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும்,
பயனைப் பிரயோசன மென்றுங் கூறுப’

‘இப்பாயிரத்தை வடநூலார் உபோறாத மென்ப’

‘வடமொழிதற்கு முன்னர்ப் பெறப்பட்டதனைப் புரோவாதமென்பர் வடநூலார்.’

‘இன்னுமிக கடாவிடைகளெல்லாம் மாபாடியத்துங் கையடத்தும் இரண்டாமானிகத்திற் கண்டு கொள்க. கையடனார் நரமடங்கல் போலென்றுவமையுங் கூறினார்.’

‘வடநூ லுணர்ந்தார்க்கன்றித் தமிழியல்பு விளங்காதென்பது முணர்ந்து கோடற்கன்றே பாயிரத்துள் “ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றதூஉமென்க.’

‘வடநூலாரும் இலகூச்சாரண மென்பர்’

‘இதனை வடநூலார் ஆற்பனே பதமென்ப’

‘வடநூலார் தன்னைப் பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தை இதரேதராச்சிரய மென்றுங் கூறுப’

‘வடமொழிமதம்பற்றிக் கூறினார்.’

சிவஞான முனிவருடைய மதிப்பிற்கு பாத்திரரான உரையாளர் சேனாவரையர் ஒருவரே. சூத்திரவிருத்தியிலே, இரண்டிடங்களில் அமைந்துள்ள முனிவர் கூற்றுகள் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாக்குகின்றன-

‘வடநூற் கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இன்னோரன்ன பொருளனைத்துந் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்துரைப்பர்”

‘அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறு கொள்ளாமற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “ஆதனினியறல்” என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் (= சேனாவரையருங்) கூறினாராகலானும், அவர்க்கது (= சேனாவரையர்க்கது) கருத்தன்றென்க.

‘இன்னுமெரொவிடங்களிலே யிவ்வாறே (=சேனாவரையர்) மயங்கிக் கூறுவர். அங்ஙனமொரோவழி மயங்குதல் பற்றி அவரையிகழற்க, நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்போ மென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அதுபற்றி

யெனைத்துணை நுண்ணறிவாளரு மொரோவழி
மயங்குதலியல்பென்க.

இவ்வாறு ஒரோவழி மயங்குபவர்களிலிருந்து அகத்தியர், தொல்காப்பியர், பதஞ்சலி முதலியவர்கள் 'தவத்தால் மனந்தூயராய், முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையராகலின்' சிவஞான முனிவரால் விதிவிலக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளார்கள். இத்தகைய விலக்குப் பெற்றவர்களுள்ளே தமக்கும் ஓரிடம் கிடைக்கவேண்டுமென்று முனிவர் விரும்பியிருக்கலாமென்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது. அது எவ்வாறாயினும், கணேசையருக்குச் சேனாவரையர்மேல் சிவஞான முனிவருக்கிருந்ததிலும் கூடிய மதிப்பு இருந்திருக்கிறது. சிவஞான முனிவர் சேனாவரையரிலிருந்து வேறுபடுமிடங்கள் பலவற்றிலே. சேனாவரையருரையே பொருத்தமானதெனக் கணேசையர் நிறுவமுயன்றுள்ளார்.

தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிலே அனுபந்தங்களாக வெளியிடப்பட்ட கணேசையரின் எட்டுக் கட்டுரைகளுக்கும் அவை முதலில் வெளியான 'செந்தமிழ்' என்ற சஞ்சிகையின் தொகுதி, பகுதி என்ற விபரங்கள் காணப்படுவதால். அக்கட்டுரைகளைக் காலமுறையிலே மேல்வருமாறு வகுக்கக்கூடியதாயுள்ளது.

1. போலி எழுத்து (22 - 3)
2. ஆறனுருபு பிறிதேற்றல் (25 - 9)
3. தொகைநிலை (26 - 1)
4. அளபெடை (26 - 7)
5. பிறிதுபிறிதேற்றல் (27 - 1)
6. தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி (27 - 7,9)
7. இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் (28 - 12)
8. சிறுபொழுதாராய்ச்சி (29 - 10)

இக்கட்டுரைகள் யாவும் 1923 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1931 ஆம் ஆண்டுக்கு மிடையில் வெளிவந்தவை. இக்கட்டுரைகளிலே

கணேசையரின் அணுகுமுறையின் போக்கினை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கணேசையரின் அணுகுமுறை

முதலிலே வெளியான நான்கு கட்டுரைகளிலும் ஒரு பொதுத்தன்மையைக் காணலாம். கட்டுரைகளைத் தொடங்கும் போது, கணேசையர் நேரடியாகத் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியாகத் தொடங்கவில்லை. தொல்காப்பியக் கடலுள் இறங்க, அவருக்குத் தயக்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். போலி, ஆறனுருபு பிறிதேற்றல், அளபெடை என்ற மூன்றும் நன்னூலார் கருத்துகளை ஆராய்வதற்காக எழுந்த கட்டுரைகள் போல அமைந்துள்ளன. அகத்தியம் முதலானவையும், தொல்காப்பியம் வழி நூலெனவும், நன்னூல் புடைநூலெனவும் முனிவர் கொண்டுள்ளார். ஐயர் நன்னூலை வழிநூலெனக் கொள்வதால், தொல்காப்பியத்தை முதலானவையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நன்னூல் எழுந்த காலத்திலிருந்தே அது வழிநூலா அல்லது தொல்காப்பியத்துக்கு எதிர்நூலா என்று வினா எழுந்திருக்கிறது. இளம்பூரணர் உரையோடு கூடிய தொல்காப்பியத்தையும் இராசபவித்திரப் பல்லவதரையரின் உரையோடு கூடிய அவிநயத்தையும் நன்கு பயன்படுத்தியே, பவணந்தி நன்னூலை எழுதியுள்ளார்.

குறிப்பு: செந்தமிழில் வெளிவந்த இக்கட்டுரைத் தலைப்பு 'ஆறனுருபு பிறிதுருபேற்றல்' என்பதாகும்.

தொல்காப்பியம் ஓர் ஆசிரயரால் ஒரு காலத்திலே செய்யப்பட்ட நூல்தானா என்பது இன்று பிரச்சினையாகியுள்ளது. இந்த நிலை ஏற்பட்டதற்கு இரண்டு காரணிகளுள் தொல்காப்பியர் காலம் இன்று காணப்படும் சங்க நூல்களின் காலத்துக்கு முற்பட்ட தென்று நம்பப்படும் வலுவான மரபு உண்டு. அது இடைச்சங்க நூலென இறையனாரகப் பொருளுரை கூறியுள்ளமையை மறுத்து, அது கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு வரையிலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு ஆதரவாகப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அகச்சான்றுகள் பல காட்டியுள்ளார். தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்டவரெனக் கூறப்படும் அகத்தியரைப் பற்றித் தொல்காப்பியத்திலோ, சங்க இலக்கியங்களிலோ எவ்வித

குறிப்புமில்லை. அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவருள்ளே தொல்காப்பியர், அவிநயர், பனம்பாரனார் முதலியோர் அடங்குவரெனவும், அவரே பன்னிரு படலத்தைப் பாடினரெனவும் அப்பன்னிரு படலத்தின் வழிநூலாகவே புறப் பொருள் வெண்பாமாலை தோன்றியதெனவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலே கூறப்பட்டு, இடைக்காலத்திலிருந்து வலுவுடன் காணப்படும் மரபு ஒன்று உண்டு. தொல்காப்பியர் என்ற பெயரிலே இருவ இருந்தனர். ஒருவர் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முற்பட்டவர். மற்றவர் அகத்தியரின் மாணவராகச் சுமார் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையில் வாழ்ந்தவர். இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதுவதற்கு முன்பு தொல்காப்பியர் இருவர் கதைகளும் கலந்து, தொல்காப்பியம் இரண்டன் மரபுகளும் கலந்து விட்டனவெனப் பேராசிரியர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் முடிவு கட்டியுள்ளார்.

பவணந்தி அவிநயத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ள போதும், நன்னூல் தொல்காப்பியத்தின் 'அழிநூல்' அல்ல, வழிநூலே என்ற மயிலைநாதரின் முடிபைக் கணேசையர் ஏற்றுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் நன்னூலைத் தூற்றியும் போற்றியும் கண்டனங்களும் கண்டன மறுப்புகளும் 'செந்தமிழ்' என்ற சஞ்சிகையிலே வெளிவந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. இலங்கை இராமநாதன், 'தொல்காப்பியரும் பிற்காலத்தாரும்' என்னும் தலைப்பிலே தொல்காப்பியரைப் புகழ்ந்தும், பவணந்தியாரை இகழ்ந்தும் தொடர் கட்டுரை எழுதி வந்தனர். இதற்கு மறுப்பாக, யாழ்ப்பாணத்து க. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை கட்டுரை எழுதினர். இம்மறுப்புக்கும் மறுப்பு யாழ்ப்பாணம் ஆர். ஆர். குணரத்தினம் என்பவரால், 'நன்னூல் என்னும் இயைபில் பெயர்ச் சொற்றொடர் மறுப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது. கணேசையர் நன்னூலை மதித்தவரென்பது தெளிவு.

1. போலி எழுத்து

போலி எழுத்து என்னும் முதற் கட்டுரையிலே நன்னூற் சூத்திரம் தரப்பட்டு, உரையாளர் ஒருசாரார் கருத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அம்முனிகரம் யகர மென்றிவை
எய்திணையொத்திசைக்கு மவ்வொ
டுவ்வம் வவ்வு மெளவோ ரன்ன

- நன். 125

பவணந்தியார் போலி எழுத்து உணர்ந்தினாரல்ல ரெனவும், சந்தியக்கரமே யுணர்த்தினாரெனவும் உரையாளர் சிலர் கூறினரென மொழிந்தது. உரைப் பொருத்தத்தை ஆராயத் தொடங்கும் கணேசையர், குறிப்பிட்ட உரையாளர்களின் பெயர்களைச் சுட்டிக் கூறவும் விரும்பவில்லை. சந்தியக்கரமே கூறப்படுகிறதென்ற கருத்தைச் சங்கரநமச்சிவாயர் முதலிலே வெயியிட்டார். அக்கருத்தை விளக்கிப் போலி எழுத்து என்று உரை கூறியோரைச் சிவஞான முனிவர் கண்டித்துள்ளார். தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியிலும் முனிவரின் கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது.

பவணந்தியார் கூறியது சந்தியக்கரமன்று என்பதற்குக் கணேசையர் கூறும் நியாயங்களாவன:

1. சந்தியக்கரம் உணர்த்தியிருந்தால், தாம் குறித்த பொருள் இனிது விளங்கத்தக்க முறையிலே அம்முன்யகரமிகாமென்றும் அவ்வொடுவவ்வம் உவ்வமென்றும், ஒத்து எய்தினென்றும் ஐயிசைக்கு மென்றும் சூத்திரித்திருப்பர்.

2. மாற்றிப் பொருள் கொள்வதாலும் கூட்டிப் பொருளுரைத்தலாலும் சந்தியக்கரங் கூறுவதாகக் கொள்வாருக்கு, இவையென்னுந் தொகைச் சொல்லாலே இரண்டும் வருமென்பது பொருளேயன்றி இரண்டுங்கூடியென்பது பொருளாகாது.

3. ஆரியமொழியிற் கூறிய சந்தியக்கரத்தை தமிழ்மொழிக் கண்ணும் புகுத்த வேண்டி, நன்னூலார் போலியுணர்த்திய சூத்திரத்தைச் சந்தியக்கரமுணர்த்தியதெனக் கொண்டு வலிந்து பொருள் கோடல் உண்மைப் பொருளும் பொருத்தமுமன்று

4. நன்னூற் சூத்திரத்தின் நேர்பொருளை எடுத்துக்கூறும் கணேசையர், பவணந்தியார் சந்தியக்கரங் கூறியிருந்தால், வடமொழியில் உள்ளவாறு ஏகரஓகரங்களையும் கூறியிருப்பா ரென்பர். போலியெழுத்தால் வரும் பயன் செய்யுளில் வரும் எதுகைக்கண் இவ்வாறு கொள்ள நின்றலாம்.

நன்னூற் சூத்திர விருத்தியிலே, சிவஞான முனிவர் கொடுத்துள்ள மேல்வரும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால், கணேசையர் அளித்துள்ள பதில் புரியும் -

“..... அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் தம்முளொத்து எகரமொலிக்கும், அகரக்கூறும் உகரக்கூறும் தம்முளொத்து ஓகரமொலிக்கு மெனவுங் கொள்க. இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது தமிழ் நூற்பயிற்சியொன்றுமேயுடையார். எழுத்துப் போலியுணர்த்திற்றென்று பொருள்கொண்டு.... உதாரணங்காட்டுவர். அவ்வாறு பொருள் கொண்டு உதாரணங்காட்டுமாற்றாற் பெறும் பயனின்மை யானும், வடநூலொடு மாறுபடுதலாலும், அது பொருந்தாதென்க.”

தொல்காப்பியருடைய கருத்தைக் கணேசையர் ஆராய முற்படுகின்றார். ‘அகரவிகர மைகாரமாகு’ மென்றும் ‘அகரவுகர மௌகாரமாகு’ மென்றும் இகர உகரங்களை முன்னர்க்குறிப்பின்னர் ‘அகரத்திபர் யகரப்புள்ளி யுமையெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத்தோன்று’ மென யகரத்தை வேறுவைத்துக் கூறியது போலியெழுத்தாமாற்றை நன்கு புலப்படுத்துவதற்கே அகர விகரங்களுக்கிடையே யகரங்கலந்து ஐகாரமாகுமென்பதே அவர் கருத்தாயின், அது தெளிவாக அமையுமாறு சூத்திரிப்பார். ‘ஐயெனெடுஞ்சினை’ என்ற தொல்காப்பியத் தொடர் சந்தியக்கரம் என்று கோட்பாட்டுக்கு எதிரானதெனக் கணேசையர் வாதிப்பார். சினையென்பது உறுப்பென்னும் பொருளையுணர்த்தி, ஆகுபெயராய் எழுத்தை யுணர்த்தும். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்கள் நான்கில், சினை என்னுஞ் சொல் அதே பொருளிற் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையைக் கணேசையர் காட்டியுள்ளார்.

கணேசையர் தர்க்கமுறையிலே தம்முடைய கொள்கையை நிறுவுவதற்குச் சில தடைகளைத் தோற்றுவித்து அவற்றுக்கேற்ற விடைகளையுந் தந்துள்ளார். சினையென்பதற்கு, ஐயின் சினையென்றால் என்னஎன்பது ஒரு தடை. அவ்வாறாயின் சூத்திரத்திலே ஐயெனெடிவின் சின்ன என்றிருக்க வேண்டுமென்பதுவிடை, மொழிக்கு உறுப்பாதல் பற்றிச் சினையென எழுத்தைக் கூறினாரென்றால் என்ன என்பது ஒரு தடை. எங்கும் எழுத்தென்றே தொல்காப்பியர் ஆளுவர் என்பது

அதற்குவிடை. அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளி என்ற சூத்திரத்திலுள்ள இம்பர் என்பது காலப்பின்னா, இடப்பின்னா என்பது தடை எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்களில் இம்பர் என்று வருமிடங்கள் அனைத்திலும் இம்பர் என்பது காலப்பின்னாக வருகிறது என்பது விடை.

போலியெழுத்து வழக்குப் பற்றி இலக்கணகாரர், உரையாளர், முதியோர் நிலைபற்றிக் கணேசையர் தொடர்ந்து கூறுகிறார். அகரவிகரமையாகரமாதலுக்கும் அகரவுகரமொளகார மாதலுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் 'அது கொள்ளற்க' எனவும் பிரயோகவிவேகத்தார் 'இக்காலத்துப் பயன்படாமலே நின்றன வெனினுமமையும் எனவும் கூறியுள்ளமையைக் கணேசையர் குறிப்பார். போலியெழுத்து எதுகைக்கு மட்டுமல்லாது அளபெடைக்கும் பயன்படுவதாகக் கொண்டால், இந்தச் சிக்கல் தீர இடமிருக்கிறது. ஐ என்ற நெட்டெழுத்துக்கு அதன் இனக்குறிலாக இகரமும் ஓள என்ற நெட்டெழுத்துக்கு அதன் இனக்குறிலாக உகரமும் வழங்குவ தாலேதான் இவை போலியெழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்பட வேண்டிய தேவையேற்பட்டிருக்கிறது. கணேசையர் இத்தகைய விளக்கந்தராத போதும். முதியோர் ஐயன் என்பதை அய்யன் எனவும் ஓளவை என்பதை அவ்வை எனவும் எழுதிவந்ததை எடுத்துக் காட்டியது பாராட்டத்தக்கது. மொழியமைப்புப் பற்றிய சிக்கல்கள் வழக்குமொழியை ஆராய்வதாலேயே தீர்க்கப்படத்தக்கன என்பது இன்றைய மொழியியலாளர் கருத்து. தமிழ்நாட்டிலே அமுல் நடத்தப்பட்ட எழுத்து சீர்திருத்தத்திலே ஐ, ஓள என்னும் ஈரெழுத்துக்களும் தமிழ் நெடுங்கணக்கிலிருந்து விலக்கப்பட்டு விட்டதால், இலக்கணகாரர் இந்தப் பிரச்சினையை இனி ஒதுக்கிவிடலாம்.

2. ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்

'ஆறனுருபு மேற்குமவ்வுருபே' என்ற நன்னூல் - 293 உடன் கட்டுரையைத் தொடங்கும் கணேசையர், மயிலை நாதருரையைத் தந்து, அதற்குச் சிவஞானமுனிவரின் மறுப்பைக்கூறி, அம் மறுப்புப் பொருத்தமுடையதன்றெனக் காட்டுகின்றார். சிவஞான முனிவரைப் பெயர் சொல்லிக் கண்டிப்பதற்குக் கணேசையர் துணிந்துவிட்டமையை இக்கட்டுரையிலே காணலாம்.

ஆறாம் வேற்றுமையுருபு மற்றையுபுகளை ஏற்று வருமெனப் பொருளுரைத்த மயிலைநாதர் சாத்தனது, சாத்தனதனை. சாத்தனதனால் முதலியனவாக எடுத்துக் காட்டுக்கள் தந்துள்ளார். உருபு இடைச்சொல்லாதலாலும். சாத்தனதனை என்னும் போது சாத்தனது என்பது துவ்விசுதியும் அகரச் சாரியையும் பெற்று நின்ற பெயராதலினால். அதுவென்பதை ஆறனுருபென்றல் பொருந்தாது என்பது முனிவரின் மறுப்பு. முனிவர் காட்டியுள்ளவாறே பிரிக்கப் படினும். உமையைப் பொருளிலேயே வருதலால், ஆறனுருபென வழங்கப்பட்டுள்ள தென ஐயர் கூறுகிறார்.

மயிலைநாதருரை சேனாவரையர், இளம்பூரணர் கருத்துகளோடு ஒத்துப் போகுமாற்றையும் ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மயிலைநாதர், 'சாத்தனது எழுவாயுருபும் ஏற்குமென்றும்.... வினையும் வினைக்குறிப்புங் கொண்டு முடியு' மென்றும் உரைத்தமையை உற்று நோக்கும்போது, ஆறாம் வேற்றுமையுருபு ஏற்றுநின்ற சொல்லே வினைக்குறிப்புப் பெயராய்நின்று பிறிதுருபு ஏற்குமென்பதும். ஏற்குங்காலும் உடைமைப் பொருளும் காணப்படுதலால் ஆறனுருபென்றே வழங்கி வந்தனரென்பதும் தெளிவாகின்றன. 'பிறிது பிறிதேற்றலும்' என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்குச் சேனாவரையரும் இளம்பூரணரும் இக்கருத்தமையவே பொருள் கூறினர்.

சிவஞானமுனிவர் இவ்வரையை மறுத்து. இதற்கு முதற்குத்திரத்திற்கு, உருபு இடையிலும் இறுதியிலும் விரிந்து வருமென்றும் அது வடநூலார் மதமென்றும் பொருள் கூறினர். தமிழ் இலக்கணங் கூறவந்த தொல்காப்பியர் வடமொழி யிலக்கணங் கூற வந்தாரென்றல் பொருத்தமில்லையென்றும். கூறினும் 'அளபிற்கோடல் அந்தணர் மறைத்தே' என்பது போலச் சூத்திரித்திரிப்பாரென்றும், வடநூலார் மதம் இதுவென எடுத்துக் காட்டும் வழக்கு தொல்காப்பியத்தில் இல்லையென்றும். 'வரையார்' எனத் தொல்காப்பியத்தில் வருமிடங்கள்தோறும் வரையாரென்பதற்குத் தமிழ் நூலாசிரியர் என்பவன்றி வடநூலார் என்பது பெருந்தாதென்றும் வடநூலார் மதம் இதுவென வேறுபாடறிதற்குக் கூறினாரெனில், அதனாற் போந்த பயன் எதுவுமில்லையென்றும் கணேசையர் வாதிப்பர்.

இவ்வுரை மறுப்பை நிறுவுவதற்குக் கணேசையர் தடைவிடைகள் மூலமாக மேலும் சில ஆதாரங்கள் தருவர். 'ஐயங்கண்ணுமல்லாப் பொருள்வயின்' என்ற தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்தில் வரும் 'தொகாவிறுதியான' என்னும் எதிர்மறை, வேற்றுமைத் தொடரில் வருதலில், அத்தொடரிலேயே உடன்பாட்டுப் பொருளும் வரவேண்டுமல்லவா என்பது தடை. அவ்வாறு வருதல் முனிவர் உரைக்கு இல்லாமையால், அவருரை பொருந்தாதென்பது விடை. 'பிறிது பிறிதேற்றலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில், இனமல்லவற்றை உடனெண்ணுதல் மரபன்று என்று சூத்திரவிருத்தி கூறியுள்ளதே என்பது தடை. சேனாவரையர் இச்சூத்திரம் வழுவமைதியென்று கூறுதலினால், வழு அமைத்தற்கண் வழுவாவனவற்றை உடனெண்ணுதல் பொருந்துமாதலினால் முனிவர் கூற்று மறுக்கப்படுகிறது என்பது விடை. உருபு பிறிதேற்றலும் என விளங்கச் சூத்திரியாது. 'பிறிதுபிறிதேற்றலும்' எனச் சூத்திரித்தது ஏன் என்பது அடுத்த தடை. அதனாலும் ஒரு நயம் தோன்றுவதற்கு என்று கூறும் கணேசையர், உருபு இடைச் சொல்லாதலாற் பிறிதுருபை ஏற்காதாதலால், உருபு தன்னையேற்ற சொல்லோடு கூடிப் பெயர்த்தன்மையெய்தி நின்ற என்ற வேற்றுமை நயமென மேலும் அதனை விளக்குவர்.

தாம் நிறுவ எடுத்துக்கொண்ட மயிலைநாதருரைக்குச் சார்பாகக் கணேசையர் மேலும் சில சான்றுள் தருவர். சாத்தனது என்பது போல வேற்றுமைப் பொருள் பற்றிக் குறிப்புவினை முற்றுப் பிறத்தல் உண்டென்பது 'அதுச்சொல்வேற்றுமை யுடைமையானும்' என்னுந் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்தாலே தெரியவருதலால். சாத்தனது என்பது உடையது முன்னும் உடைமைப் பொருள் பின்னுமாக வந்த குறிப்பு வினைமுற்றாகிச் சாத்தனுடையதாயிற்று எனப் பொருள் தந்து உருபேற்ற சாத்தனது போல நிற்குமென்பதும், பின் அது பெயராய் நின்று உருபேற்கு மென்பதும் அக்காலத் துரையாசிரியர்களுக்கு மட்டுமன்றி, நூலாசிரியர்க்குங் கருத்தாதல் துணியப்படும். பிரயோக விவேக நூலாரும் இக்கருத்தினரே. சாத்தனது, சாத்தன என வினைக்குறிப்பு முற்றுகள் ஒருமை பன்மையீறாக அமைவது போல உருபேற்ற ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்கள் ஒருமை பன்மையீறாக அமைவது.

இரண்டுக்குமுள்ள ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதாகக் கணேசையர் காட்டுவர்.

கட்டுரையின் ஈற்றிலே சிவஞான முனிவர் நன்னூற் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையைத் தந்து, அதன் பொருந்தாமையைக் காட்டுவர். எழுவாயாய் நின்ற அவ்வுருபே ஐ முதலிய ஆறுருபுகளையும் ஏற்றுவருமென்பது முனிவருரை. அவ்வுருவு என்பது எழுவாயுருபைமட்டும் சுட்டாதென்பதும், எழுவாயுருபு பிறஉருபேற்குமென்பது பொருத்தாதென்பதும். பெயர் வடிவம் உருபேற்றலே கூறப்பட்டதெனில், அது கூறியது கூறலாமென்றும் ஐயர் வாதிக்கிறார், ஆறனுருபு என்பதற்கு ஆறாம் வேற்றுமையுருபென்பது பொருளே தவிர ஆறுருபு என்பது பொருளல்ல என்பதை நிறுவ, ஐயர் தொல்காப்பியரதும் நன்னூலாரதும் சொல்லாட்சிகளைச் சான்றாகக் காட்டுவர், மயிலைநாதருரையே பொருத்தமாதல் தெளிக எனக் கட்டுரை முடிவு பெறுகின்றது.

கணேசையர் தம்முடைய கருத்தை நிறுவுவதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளாரென்பது தெளிவு. தொல்காப்பியரும பிழைவிட்டு விட்டார். நன்னூலார் அதே பிழையை ஏற்று விட்டாரென்று கொண்டால் மட்டுமே, கணேசையர் இலக்கணக் கொள்கை பொருந்தாதெனக் கூறலாம்.

3. தொகை நிலை

கணேசையர் இக்கட்டுரையைச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சியாகத் தொடங்கவில்லை. கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே, 'அவையடக்கம்' போன்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. தொகைநிலை என்ற கட்டுரை அறிஞர்களை நோக்கி எழுந்ததன்று எனவும் மாணவர்களுக்கு விளக்கம் கருதியே எழுந்ததெனவும் ஐயர் கூறியுள்ளார். இக்கட்டுரையிலே உரையாசிரியருக்கும் சேனாவரையருக்கும் தொகைவிளக்கம் பற்றிக் காணப்படும் வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி, அவர்களுள் எவர் கூற்றுப் பொருத்தமான தென ஆராயப்படுகிறது. தொகைநிலையாவது வேற்றுமை முதலிய பொருள்மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒன்றுபடத் தம்முள் இயைந்துநின்றலென்றும், தொகுங்காற் பெயரும்

பெயரும், பெயரும் வினையும் தொகுமென்றும் சேனாவரையர் கூறுவர். உரையாசிரியர் முதலியோர் பெயரும் பெயருமே தொகுமென்றும் பிளவுபட்டிசைத்தலாலே பெயரும் வினையுந் தொகாவென்றுங் கூறுவார்கள். உரையாசிரியருடைய கருத்து. ‘பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப’ என்னுந் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்துக்கு அவர் பெயர்ச்சொல்லும் வினைச் சொல்லும் பெயரும் வினையுமாய்ப் பிரிந்தும் பெயரும் பெயருமாய்க்கூடிய வினையுமாய்ப் பிரிந்தும் பெயரும் பெயருமாய்க்கூடிய மிசைப்ப வேற்றுமையுருபு தொகாது நிலைபெற்றவிடத்தும் அவை தோற்றுதல் வேண்டாத தொகுதிக் கண்ணுமென உரைத்தவுரையானும், விளவினைக்குறைத்தான். விளவினைக்குறைத்தவன் எனவும், நிலாத்துக் கொண்டான். நிலாத்துக் கொண்டவன் எனவுங் காட்டிய உதாரணத்தாலும் அறியப்படும். பெயரும் பெயருமே தொகுமென்னும் வடநூல் விதியை மேற்கொண்டவரென உரையாசிரியரைக் குறை கூறும் கணேசையர். தமிழ் வழக்கறிந்த பெயரும் வினையுந் தொகுமெனக் கொண்டவரெனச் சேனாவரையரைப் பாராட்டுகிறார். தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியரெனவும் வடநூற்கடமைல நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையரெனவும் முனிவர் கூறுவன இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

தொல்காப்பியரது கருத்து எதுவெனத் துணியமுயலும் ஐயர், மேற்காட்டப்பட்ட சூத்திரத்துக்குச் சரியான பொருள். “பெயரும் பெயரும், பெயரும் தொழிலும் பிரிந்திசைப்ப வேற்றுமையுருபு நிலைபெறுவழியும் அவை ஒருங்கிசைப்ப அவ்வுருபுகள் நிலைபெறுதல் வேண்டாத தொகைச் சொற்கண்ணும்” என்பர். தொல்காப்பியருக்கும் இதுவே கருத்தாதல், பிரிந்தொருங் கிசைத்தலைப் பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாகக் கூறினமையாலும் பின்வருதலையும் தொகுதலையும் முறைநிரனிறை வகையாலே விளங்க வைத்தமையினாலும் அறியப்படும். உரையாசிரியருக்கும் இக் கருத்து உடன்பாடெனக் கொள்ளும் ஐயர், அவர் ‘நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவருகிளவியும்’ என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரவுரையிலே, ‘இனி ஒழிந்த வேற்றுமைத் தொகையும் உவமைத் தொகையும் தன்னினமுடித்தலென்பதனால், ஈண்டு ஒரு

சொல்லெனப்படும்'. எனக்கூறியதைக் காட்டுகிறார். 'பெயரினாகிய தொகையுமாருளவே' என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்தால், தொல்காப்பியர் கருத்து மேலும் தெளிவு பெறுகின்றது. முனிவர் இச்சூத்திரத்துக்கு 'வினையினாகிய பெயரும் உள' என்று கூறியுள்ள உரை, உம்மைக்கு அவ்வாறு பொருள்கொள்ள இடமில்லையாதலால் ஐயரால் மறுக்கப் படுகிறது. நன்னூல் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கே ஆதரவாக உள்ளது.

சிவஞான முனிவருரையைச் சேனாவரையருரையோடு ஒப்பிடும் ஐயர், ஒருபுடை ஒப்புமையும் ஒருபுடை வேற்றுமையுங் கண்டு, வேற்றுமையாக அமைந்துள்ள பகுதி பொருந்தாதென நிறுவுகிறார். நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான் என்பவற்றுள் உருபு தொக்கனவாயினும் வினையோடு முடிதலில், 'எல்லாத் தொகையுமொரு சொன்டைய' என்னுந் தொகையிலக்கணம் பெறாது பக்கிசைத்தலால், இவை தொகைநிலையென்பர் முனிவர். இதனால் இருசொற் பிளவுபடாது நின்றல் தொகையென்னுங் கருத்தளவில், முனிவர் சேனாவரையரோடு ஒப்பினும், பெயரும் வினையும் இயைவதுந் தொகையெனக் கொள்ளும் சேனாவரையரோடு மாறுபடுகின்றனரென்பது தெரியவருகிறது. நிலத்தைக் கடந்தான் என்பது பிளந்திசைக்கிறதே தவிர, நிலக்கடந்தான் என்பது பிளந்திசைக்கவில்லை என்பது ஐயர் விளக்கமாகும். வடநூலாரின் கருத்தும் இதுவே. வட நூலார் வினையோடு முடிதலைத் தொகையாகக் கொள்ளாததற்குக் காரணம், வட மொழியிலே தொகை அவ்வாறு வினையோடு ஒட்டி அமைவதில்லை. முனிவருரையின் பொருந்தாமையினை எடுத்துக் காட்டுவதற்குக் கணேசையர் சில உதாரணங்களை ஆராய்வர். குன்றக்கூகை பறந்தது என்பதையும் குன்றத்தின்கண் கூகை பறந்து என்பதையும் ஒப்பிடும்போது, குன்றக்கூகை என்பது ஒரு சொல்லாய் எழுவாயாய் நிற்பது போல, குன்றத்தின் கண்கூகையென்பது ஒரு சொல்லாய்ப் பறந்து என்னும் பயனிலை கொண்டு நில்லாது, குன்றத்தின்கண் என்பது குன்றத்தின் கண்பறந்த தெனவும் பொருள் மயக்கம் படுவதால், குன்றத்தின் கண்ணுள்ள என விரித்து முடித்தால், அங்கே உட்டொடர் பலவாயவிரியாகுமன்றித் தொகையாகாது. இவற்றைக்கொண்டு, உருபுதொகப் பெயரு பெயரும், பெயரும் வினையும் இயைவதே

தொகையென ஐயர் நிறுவுகிறார். சேனாவரையரையும் தம்முடைய கருத்துக்கு ஆதரவாளர் போல முனிவர் கூறிச் செல்வது. ஐயராற் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. சேனாவரையர் செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பவற்றைத் தொகையென்றது வினைமுன்னும் பெயர் பின்னுமாக மாறிப் பிளவுபட்டு நின்றலாலன்றி, வினையோடுமுடிதல் பற்றியன்று என்பதை நன்கு அறிந்தும், தாம் பிடித்ததையே சாதிக்குமாறு, சேனாவரையர்க்கு அதுவே கருத்துப் போலுமென்று கூறியுள்ளாரென ஐயர் கண்டிப்பர். முனிவர் நச்சினார்க்கினியரைக் கண்டிப்பதற்குப் பயன்படுத்திய தொடர், முனிவரைக் கண்டிப்பதற்கு ஐயராற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சேனாவரையரையும் நச்சினார்க்கினியரையும் ஒப்பிடும் ஐயர், நச்சினார்க்கினியர் வேறுபடுமிடங்களின் பொருத்த மின்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பன பிளவுபட்டிசைத்தலால், இருசொற் றொகுதல் தொகையெனக் கொண்ட சேனாவரையர் கருத்து நிரம்பாதெனக் கொள்ளும் நச்சினார்க்கினியர் உருபுதொகுதலே தொகையென்றார். தொகைச்சொல்லாவது ஒட்டி ஒரு சொல்லாய் வரவேண்டுமென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாதலில் செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பன தொகையே மாறிப்பிளவுபட்டு ஒட்டி ஒரு சொல்லாய் வாராமையின், சேனாவரையர் அவை தொகையன்று என்றார், தொகைமாறி நின்றதென்பதே, நன்னூற் பொதுவியல் 12 ஆம் சூத்திரத்திற்குச் சங்கரநமசிவாயர் கூறிய உரையிலிருந்தும் தெரியவருவதாம். 'எல்லாத் தொகையும் ஒரு சொன்னடைய' எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதை நுணுகிநோக்காத நச்சினார்க்கினியர் பெயரும் வினையும் பிரிந்திசைத்த வழியும் வேற்றுமையுருபு தொகுதலின் தொகையெனத் தாங்கொண்ட பொருளைச் சாதிக்குமாறு அச்சூத்திரத்திற்குப் பொருந்தாவுரை கூறினார். சொற்பிளவுபடினும் உருபு தொகுதலே தொகை யென்ற நச்சினார்க்கினியர் கருத்தின் பொருந்தாமை. சங்கரநமசிவாயர் 'பெயரொடு பெயரும்' என்னும் நன்னூற் பொதுவியற் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையாலும் புலப்படுவதை ஐயர் காட்டுவர். தொகைநிலை பற்றி, நச்சினார்க்கினியர் சேனாவரையரிலிருந்து வேறுபடுமிடங்களை ஐயர் தொடர்ந்து

மறுப்பர். ‘அதுவென் வேற்றுமையுயர்திணைத் தொகைவயின்’ என்னுஞ் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் நேரேபொருள் கொள்ளாது. சொற்களை இயைபின்றி மாற்றியும் இல்லாத பொருளை வருவித்தும் தொல்காப்பியர் கருத்தோடு முரண்ப்பொருள் கொண்டு பலாவறு கூறுவர். நின் மகள் என்பத பயனிலை கொள்ளாது நின்ற வழிநினக்கு மகள் என்பது விரியுமாதலாலும் நம்பி மகன் என்பது பயனிலை கொள்ளுங்கால் நம்பிக்கு மகன் வந்தான் என முடியாமையின் நம்பியுடையமகன் அல்லது நம்பிக்குப் பிறந்த மகன் என்றாதல் விரித்தல் வேண்டுமாதலானும், நினக்கு மகனாயுள்ளவன் என்பது ஆக்கமெனில், இயற்கையைச் செயற்கையாகக் கூறிய இலக்கணையெனலாம். ஆதலாலும் நச்சினார்க்கினியர் கூறியன நிராகரிக்கத்தக்கன என்பர் ஐயர்.

சேனாவரையர் கருத்து ‘பெயரொடுபெயரும் வினையும் வேற்றுமை’ எனத் தொடங்கும் இலக்கண விளக்கச் சூத்திரத் தாலும் அதன் உரையாலும் உறுதிப்படுவதையும் பிரயோக விவேகம் சமாசம் - 2 இன் உரையிலே தொகைநிலை, தொகாநிலையென்பன விளக்கப்படுமாற்றால் வலுப்படுவதையும் எடுத்துக் காட்டிக் கணேசையர் கட்டுரையை நிறைவு செய்துள்ளார். சேனாவரையர் இலக்கணக் கொள்கையின் சில கூறுகளுக்குச் சிலர் ஏற்படுத்திய தடைகளை ஐயர் தக்க முறையிலே விடுவித்துள்ளார்.

4. அளபெடை

அளபெடை என்ற பெயர்ச்சொல் விளக்கப்பட்டு, நன்னூலாரின் கூற்று கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே தரப்பட்டுள்ளது. அளபெடுக்கும் போது, நெட்டெழுத்தேழும் அளபெடுக்கும்மென்றும், அவை இவ்வளவு மாத்திரை நீண்டனவென அவ்வவற்றுக்கும் இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் காட்டி அவற்றின் பின்னே நிற்குமென்றும் நன்னூலார் கூறுவர். தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியரென்னு மிருவரும் நெடிலுங் குறிலுஞ் சேர்ந்துநின்று அளபெடுக்கு மென்னும் பொருள்பட, ‘நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய’ என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு முறையே, “நீண்ட மாத்திரையையுடைய அளபெடையெழுத்துப்

பெறவேண்டின். மேற்கூறிய ஓரளவும் இரண்டளபு முடைய குறிலையும் நெடிலையும் பிளவுபடாமற் கூட்டியெழுஉக என்று கூறுவர் ஆசிரியர்” என்றும். “வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் ஓசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கொலித்தலை விரும்புவாராயின், தாங்கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி, அம்மாத்திரையை எழுப்புக என்று கூறுவாராசிரியர்” என்றுங் கூறுவர். நன்னூலார் கூற்று, உரையாளர் கூற்று ஆகியவற்றுள் எது பொருத்தமுடைய தென்பதே கணேசையர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட விடயம்.

உரையாளர் இருவரையும் பொருந்தாதெனக் கணேசையர் காட்டத் தொடங்குகிறார். அளபெடையென்பது அளபெடுத்தலையுடைய ஓரெழுத்தையே உணர்த்தும். ஆதலால் ஓரெழுத்தே மிக்கு ஒலிக்க வேண்டும். இரண்டெழுத்துக்கூடி ஒலிப்பதாயின் எவ்வளவொலிக்கும், எவ்வாறொலிக்கும், மூன்று மாத்திரை ஒலிக்குமா எனப்பல பிரச்சினைகள் தோன்றும். நீட்டம் வேண்டி ஓரெழுத்தை நீட்டுங்கால் அதனையே வேண்டிய அளவு நீட்டலாமாதலால், மற்றோரெழுத்துக் கூட்டி நீட்ட வேண்டிய தில்லை. இன்னிசையளபெடையில், குற்றெழுத் தொன்றே நெடிலாக நீண்டு பின்னளபெடுத்தல் கண்கூடு. எழுத்துக்களே சேர்ந்து ஒலிக்குமென்பது தொல்காப்பியருக்குக் கருத்தாயின். நெடிலுங் குறிலும் வருமெனச் சூத்திரித்திருப்பர்.

தொடர்ந்து, தொல்காப்பியர் சூத்திரத்துக்குக் கணேசையர் பொருளும் விளக்கமுங் கூறுவர். மாத்திரை மிக்கொலித்தலை விரும்பின், விரும்பிய மாத்திரையையுடைய எழுத்துக்களை அவ்வெழுத்தோடு கூட்டி, அவ்வெழுத்தினிசையை எழுப்புக என்று சொல்லுவர் புலவர் என்பதே ஐயர்தரும் நேர்பொருள், தொல்காப்பியர் சூத்திரங்கள் ஏழை எடுத்துக் காட்டும் ஐயர் அவற்றை நோக்கும்போது ஓரெழுத்தே நீளுமென்பதன்றி இரண்டெழுத்துக்கூடி நீளுமென்பது ஆசிரியர் கருத்தன்மையாகிறது. அளவின் பொருட்டு அவ்வளபுடைய கூட்டப்படும் எழுத்துக்கள் வரிவடிவில் அறிகுறியாய் வரும். ‘குன்றிசை மொழிவயினின்றிசை நிறைக்கும்’ என்று தொல்காப்பியர் சூத்திரத்தினாலும், குற்றெழுத்து இசைநிறைப்பதன்றி,

நெட்டெழுத்தோடு கூடி அளபெடுக்குமென்பது பெறப்படாது. குற்றெழுத்துகள் குறியாய் வரும். வரும்போது, அவ்வந்நெடில் அவற்றுக்கினமான குறிலையே குறியாகக் கொள்ளும். நெட்டெழுத்து நீளுங்கால், ஒவ்வொரு மாத்திரை மிக்கே நீளுமாதலினால், இரண்டு மாத்திரை நீட்சிக்கு, இரண்டு குற்றெழுத்துகளேயன்றி, ஒரு நெட்டெழுத்தைக் குறியாக எழுதார். ‘அளபெடை மிகூரவிற்றுபெயர்’ என்னுந் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்துக்குச் சேனாவரையர் கூறிய உரையையும், ‘ஒன்று நின்று இன்றாகலின்’ என்னும் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றையும் தம் கருத்துக்குச் சார்பானவையாகக் கணேசையர் காட்டுவர். தொல்காப்பியர் குற்றெழுத்து இசை நிறைக்குமென்றதானல், அக்குற்றெழுத்து எழுத்தாகக் கொள்ளப்படாதென்பது தெளிவு.

கணேசையருடைய எட்டுக் கட்டுரைகளுள்ளும், சிவஞானமுனிவர் மறுப்புக்கு உள்ளாகாதது இந்தக் கட்டுரையுள் மட்டுமே. தம்முடைய கருத்துக்கு ஆதரவாகச் சிவஞான முனிவருடைய கருத்துகள் சிலவற்றைக் கணேசையர் இக்கட்டுரையிலே காட்டியுள்ளார். ஐயர் சிவஞானமுனிவரின் இலக்கணக் கொள்கைகளிலே குறைகளிருப்பனவாகத் தாம் கருதிய இடங்களையே கண்டிக்கிறாரே தவிர, முனிவர்மேல் வெறுப்புடையவரல்லர் என்பது இக்கட்டுரையிலிருந்து புலனாகிறது. முனிவர் நன்னூல் விருத்தியுரையுள், ‘இசைகெடின்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து வரும் ‘குறியே’ என்பதற்கு வரிவடிவில் அறிகுறியாம் என்றும், ‘குற்றுயிர் அளபீனீறாம்’ என்பதற்கு ஒலிவடிவின் ஈறாம் என்றும் பொருந்தக் கூறியுள்ளார். அளபெடை தனிஎழுத்தன்று என்ற ஐயரின் கருத்துக்கு ஆதரவாக, “அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத் தொத்து நின்று நீண்டிசைப்பதொன்றாயினும், மொழிக் காரணமாய் வேறுபொருடாராது இசை நிறைத்தல் மாத்திரைப் பயத்ததாய் நின்றலின் வேறெழுத்தென வைத்தெண்ணப் படாதாயிற்று” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்திப் பகுதி எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரே ஓரிடத்திலே முனிவருரையை உடன்பட முடியாதவிடத்திலே, உரையாளரின் உரைக்கு இயைய அவர் அவ்வாறு கூறினரேயன்றி, அவர் கருத்து அதுவல்ல வெனக் கூறியுள்ளார்.

அளபெடை பற்றிச் சங்கரநமசிவாயர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், பாணினியார் ஆகியோருடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கணேசையர் தொடர்ந்து காட்டுகிறார். அளபெடையை இரண்டெழுத்துங்கூடி மூன்று மாத்திரையாயிற்றெனக் கொள்ளில், இரண்டெழுத்தொலி அங்ஙனமின்மையாலும், அளபெடை யென்னும் பெயர் ஏலாமையாலும், அவ்வாறு கொள்ளாது. அறிகுறியே என்று 'இசைகெடின்' என்னும் நன்னூற் சூத்திரவுரையிலே சங்கரநமசிவாயர் கூறியுள்ளமையால், நெடிலங்குறிலுஞ் சேர்ந்து பிளவு பட்டொலிக்குமேயன்றிப் பிளவு படாதொலிக்க மாட்டா என்பர் ஐயர். நச்சினார்க்கினியர் கூற்றுகளிலே சிலவற்றைக் கணேசையர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். 'நீட்டம் வேண்டின்' என்பதற்கு 'இரண்டுமாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு ஒலித்தலை விரும்புவாராயின்' என்றும் 'அந்நெட்டெழுத்துக்களே யளபெடுத்தலிற் சொல்லாதலெய்தின' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளும் ஐயர் இரண்டு கூற்றுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவிடத்து, 'அவ்வாறு கூறினார் போலும்' 'இக்கருத்து நோக்கிப் போலும்' எனச்சமாளிப்பார். நெட்டெழுத்துதொன்றே நீண்டு அளபெடுக்குமென்பது சேனாவரையரது துணிவுமாம் என்று காட்டுவதற்கு அவர் சொல்லதிகாரம் 634 ஆம் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையை ஐயர் எடுத்துக்காட்டுவர். வடமொழி இலக்கணகாரர் பாணினியார் ஓரெழுத்தே நீண்டொலிக்குமென்ற கருத்துடையவராதலையுங் காட்டுகிறார். நன்னூலாரின் இலக்கணக் கொள்கை சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கையாகிக் கணேசையரின் இலக்கணக் கொள்கையாகவும் ஆவதை இக்கட்டுரையிலே காணலாம்.

5. பிறிது பிறிதேற்றல்

இறுதிநான்கு கட்டுரைகளிலும் ஒரு பொதுத்தன்மை காணப்படுகின்றது கணேசையர் நேரடியாகவே தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கி விடுகிறார். இவற்றுள் முதல் மூன்று கட்டுரைகளும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார ஆராய்ச்சியாக அமைகின்றன. இம் மூன்று கட்டுரைகளிலும் சிவஞான முனிவருக்கு மட்டுமல்லாது, கலாநிதி பி.எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி என்ற தம்முடைய சமகால அறிஞருக்கும் கணேசையர்

பதிலிறுக்க வேண்டியவராகிறார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே வடமொழிப் பேராசிரியராக விளங்கிய கலாநிதி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி வடமொழியோடு தொடர்பு படுத்தித் தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர், ‘செந்தமிழ்’ என்ற சஞ்சிகையிலே தொல்காப்பியச் செல்லாதிகாரக் குறிப்பு என்ற தலைப்பிலே தொடர்கட்டுரை எழுதி வந்தார். வடமொழி, தமிழ், ஆங்கிலம் என்பனவற்றிலே புலமை பெற்றிருந்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரோடும் கணேசையர் மோதியிரக்கிறாரென்பது கவனிக்கத்தக்கது, வடமொழியாளரான சாஸ்திரி சிவஞான முனிவர் இலக்கணக் கொள்கைகளிலே ஈடுபாடுடையவராகக் காணப்படுகிறார்.

‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’ என்ற தலைப்பிலான கணேசையரின் கட்டுரை பொருளடக்கத்தில் இரண்டாவது கட்டுரையான “ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்” என்பதனோடு தொடர்புடையது. கணேசையர் சிவஞான முனிவரின் கொள்கையைக் கண்டித்து, அந்தக் கட்டுரையை எழுதியபின். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி எழுதி வந்த சொல்லதிகாரக்குறிப்புகளிலே, ஐயருக்கு உடன்பாடில்லாத விடயங்களும் காணப்பட்டதால், அவற்றுக்கு விடையளிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பிறிது பிறிதேற்றலு முருபுதொக வருதலு

நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப

தொல். சொல். 588

இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்னும் மூவரும், ஆறாம் வேற்றுமையுருபு மற்றைய உருபுகளை ஏற்றலும் எனப் பொருளுரைத்துச் சாத்தனதனை, சாத்தனதனால் சாத்தன் தன்கண் என உதாரணங் காட்டினார்கள். அப்பொருள்பற்றிச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பாசிரியர் நிகழ்த்தியுள்ள இருதடைகளை ஐயர் சுட்டுகிறார். (சமகால அறிஞரைப் பெயர் சொல்லிக் கண்டிப்பது நாகரிகமன்று என்று குறிப்பிடாமல், குறிப்பாசிரியர் என்றே கூறியுள்ளார்.) சாத்தனதாடை என்பது சாத்தனது ஆடை எனப் பொருள்படுதலிற் பெயர் உருபேற்றதன்றி, உருபு உருபேற்றதன்று என்பது ஒன்று. மற்றொன்று, சாத்தனது என்பது பெயராயின் பெயர் உருபேற்றலின்கண் மாறுபாடொன்று மின்மையின், அது கூறல் வேண்டியதின்று என்பது.

ஆறாம் வேற்றுமை அது உருபிற்கு அஃறிணையொருமைப் பொருளை 'இதனதிது' என்பதனாலே குறிப்பித்துள்ளமையினால் உரையாளர்கள் மூவரும் 'அது' ஒருமையுருபென்று கூறினார்களென்றும், அகத்தியச்சூத்திரமும் நன்னூற் சூத்திரமும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு அஃறிணையொருமைப் பொருளை உணர்த்துவதைத்துணிய உதவுகின்றனவென்றும் ஐயர்கருதுகிறார். சாத்தனது என்பது சாத்தனுடையது எனப் பொருள் படுமன்றிச் சாத்தனுடைய எனப் பொருள்படாது. சாத்தனதாடை என்னும் போது, அது உருபு பெயராய் நின்றே ஆடையொடு தொடர்ந்தாற்போலச் சாத்தனதனை என்னும் போதும் அது உருபு பெயராய் நின்றே 'ஐ' உருபோடு தொடரும், கணேசையர் இதனைக் கொண்டு முதலாவது தடையை நிராகரிக்கிறார். ஏனைப்பெயர்போலாது உருபே பெயராய் நின்று உருபேற்றலால், இரண்டாவது தடைக்குந் தடையுண்டாயிற்று. சாத்தனது என்பது சாத்தனுடைய எனப்பொருள்படுமாயின் ஒருமை, பன்மை, உயர்திணை, அஃறிணை என்ற நியதியின்றி எங்கும் அது உருபு வரலா மெனப்பட்டு நூலாசிரியர்கள் கருத்துகளோடு மாறுபடு மெனவும் உயர்திணைப் பொருளில் வரும் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையில் 'அது' உருபு விரிக்கப்படாதெனத் தொல்காப்பியர் கூறிய சூத்திரமும் வேண்டியதில்லையெனவும் உடைய என்பது ஆறாம் வேற்றுமைக்குரிய உடைமைப் பொருள் இது என்பதைக் காட்டற்கு விரிக்கப்படும் சொல்லுருபேயன்றி, 'அது' வின் பொருளன்று எனவும் கணேசையர் வாதிக்கிறார்.

'அதுச்சொல் வேற்றுமையுடைமையானும்' என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையைத் தம் கருத்துக்கு ஆதரவாகக் கணேசையர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். நச்சினார்க்கினியர், "உடைமைப் பொருளாவது ஒன்றற்கு ஒன்றை உரிமை செய்து நிற்பது. அஃது இப்பொருளினுடையது இப்பொருளென்றும், இப்பொருள் இப்பொருளினுடையதாயிருந்தது என்றும், இப்பொருளுடைத்தாயிருந்தது இப்பொருளென்றும் மூவகைப்படும். அவை முறையே, 'சாத்தன தாடை' என ஆறனுருபாயும், 'ஆடைசாத்தனது' எனவும், 'குழையன்' 'கச்சினன்' எனவும் வினைக்குறிப்பாயும் நிற்கும்" என்று கூறியதைக் கணேசையர் காட்டியுள்ளார், 'இறுதியு

மிடையும்' என்னும் வேற்றுமை மயங்கியற் சூத்திரவுரையிலே, சாத்தனதாடை என்னும்போது 'அது' வென்பது பெயராய் நிற்குமென நச்சினார்க்கினியர் கூறியதை நினைவுறுத்திய ஐயர் அதே சூத்திரவுரையிற் சேனாவரையர் ஆறனுருபேற்ற பெயர் உருபோடு கூடிப்பெயராயும் வினைக்குறிப்பாயும் நின்றலுடைமையால், அந்நிலைக்கண் ஆடை சாத்தனது என இறுதிக்கண் நிற்குமென்று கூறியதையும் உடன்பாடாக எடுத்துத் தந்தார், முற்று 'அது' உருபிற்குக் கூறிய உடைமைப் பொருளுணர்த்தி வருவதாலினாலேதான், சாத்தனதாடை என்பது ஆடை சாத்தனது என நிற்கு'மென்று இளம்பூரணரும் விளக்கினார்.

தொடர்ந்து ஆறாம் வேற்றுமையின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றைக் கணேசையர் புலப்படுத்தியுள்ளார். சாத்தனது ஆடை என்னும் போது வரும் 'அது' தொக்கு, சாத்தனாடை என நின்றவழியும், சாத்தனுடைய பொருளாகிய ஆடை என்று விரிதற்கேற்புடைமை கண்டே, சாத்தனது ஆடை என்பதை விரியென்றும் சாத்தனாடை என்பதைத் தொகை யென்றும் வழங்குகின்றனர். வடநூலார் ஆறாம் வேற்றுமை விரியை (ராமஸ்ய வஸ்திரம்) இராமனுடைய ஆடையென்றும், தமிழ் நூலார் இராமனது ஆடையென்றுங் கொள்ளுதலில், அது என்பதற்கு உடைய எனப் பொருள் கொண்டால், குழப்பம் ஒன்றும் வராதேயெனில், தமிழ் நூலார் உருபிற்கு ஒருமைபன்மை கூறியுள்ளமையில், வடமொழியில் வரும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கும் தமிழில்வரும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கும் சிறிது வேறுபாடுண்டு. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி சிவஞான முனிவரைப் பின்பற்றியே இரண்டு தடைகளையுங் கூறியிருக்கவேண்டுமெனக் கொள்ளும் ஐயர் உரையாளர் உரையில்யாதுந் தடையில்லையெனக் கூறிக் கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறார்.

6. தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி

இது 'செந்தமி' ழின் இரண்டு பகுதிகளிலே வெளிவந்த நீண்ட கட்டுரையாகும். கட்டுரையின் முற்பகுதி சிவஞான முனிவரையும் பிற்பகுதி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியையும் கண்டிப்பனவாக அமைந்துள்ளது. ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்ட சூத்திரமாவது

வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
 ஈற்றுநின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்து
 பல்லா றாகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு
 மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.....

தொல். சொல். 567

இச்சூத்திரத்துக்குத் தொல் உரையாளர் மூவரும் ஒரே கருத்தினராக உரை வகுத்துள்ளனர். மூவர் உரையுள்ளே சேனாவரையர் உரை மிகவும் விளக்கமாக அமைந்துள்ளதனால், கணேசையர் அவ்வரையைத் தந்துள்ளார். உரையாளரின் பொருளை மறுத்து முனிவர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுள் வேறு உரை கூறியுள்ளதனால், ஐயர் அவ்வரையினை யுந் தந்துள்ளார். இருதரப்பட்ட உரைகளுள்ளும் எது பொருத்தமானது என்பதே கட்டுரை முற்பகுதியிலே ஆராயப் படுகிறது. குறிப்பாசிரியர் முனிவருரையே பொருத்தமானதோ என்று கருதக்கூடிய முறையிலே சில குறிப்புகள் தந்துள்ளார். அக்குறிப்புகளை நிகரிப்பனவாகக் கட்டுரையின் பிற்பகுதி அமைகிறது.

சேனாவரையரும் முனிவரும் கூறியுள்ளவற்றை முதலிலே நோக்கலாம். சேனாவரையர், “வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குமிடத்து, வேற்றுமையுருபேயன்றி, அன்மொழித்தொகை விரிப்புழி, வேறுபட்டுப் பல்லாறாக அன்மொழிப் பொருளோடு புணர்ந்துவரும் எல்லாச் சொல்லும் விரித்தற்குரிய” என்னுங் கருத்தமையப் பொருள் கூறிப் பொற்றொடியரிவை, மட்குடம் என்பன பொற்றொடியை அணிந்த அரிவையெனவும் மண்ணாலியன்ற குடம் எனவும் வருவதை உதாரணங்காட்டினார். முனிவர். “(ஓத்தினிறுதிக்கட்புறனடை)” காப்பினொப்பின் என்றற்றொடக்கத்தனவாக ஆண்டுக் கூறிய பொருளேயன்றி, இன்னும் வேற்றுமைப் பொருளை விரித்துக் கூறுங்கால், அக்காப்பினொப்பின் என்றற் றொடக்கத்துத் தொகைச் சொற்களின் வேறுபட்டுப் பொருளோடு புணர்ந்திசைக்கும் எல்லாச் சொற்களும் ஈண்டு கோடற் குரியவென்பர் என்றவாறு முடிக்கஞ் சொல்லைப் பொருள் என்கிறார்.... காப்பினொப்பின்... முதலிய சொற்கள்... தொகுத்த மொழியாய் நின்றலின் அவற்றைத் தொகையென்றும்... தொடர் மொழிகளின் ஈற்றுச் சொற்களே ‘ஈற்றினின்றியலுந் தொகை’ என்றும்... கூறினார்” என்பார்.

முனிவருரையை மறுத்துச் சேனாவரையருரையை நிறுவும் பகுதி தொல்காப்பியர் கருத்தை ஆராய்தல். முனிவர் கூறிய தடைக்குத்தடை. விரியிலக்கணங் கூறியது கூறலன்மை என முன்றாக வகுப்பதற்கு இடந்தருகிறது. “காப்பினொப்பின்” என்பது பொருள் பற்றிக் கூறப்பட்டதாகலின் காவல் முதலிய பொருள்பற்றி வரும் சொல்லெல்லாங் கொள்ளப்படுமாகலின், அதற்கென வேறொரு சூத்திரம் வேண்டாம். தொல்காப்பியர் கருத்து அதுவானால் அக்கருத்துத் தெளிவாக அமையும்படி சூத்திரித்திருப்பார். முனிவர் தம் முறையுள் ‘வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங்காலை’ என்பதற்கு ‘இன்னும் வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குமிடத்து’ என்று பொருளுரைத்து, ஈண்டுப் பொருளென்றது வருமொழியை என்றார். அவ்வுரை முன்னொடு பின் முரணுகிறது. தொகைமொழியென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தானால், அதை விளங்கச் சொல்லியிருப்பார்.

முனிவர் சேனாவரையருரையின்மேல் நிகழ்த்திய தடை இரு கூறுகள் கொண்டுள்ளது. வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குங்காலை என்னாமையாலும், வேற்றுமைத் தொகை விரியுமாறு வேற்றுமையியலுட் கூற ஓரியைபு இன்மையாலும் வேற்றுமையியலுள் உருபும் பொருளும் உருபுநிற்குமிடமும் மட்டுமே கூறியொழிந்தாரன்றி, வேறொன்றுங் கூறாமையாலும், வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு, “வேற்றுமையியல்” என்பதனாற் பெறப்படுதலில் வேறுகூற வேண்டாமையாலும், வேண்டுமெனில் உவமைத் தொகை விரியுமாறுங் கூறவேண்டு மாதலானும், அச்சூத்திரத்திற்கு அது பொருள் அன்று என்பது முனிவரின் வாதமாகும். தொகையைப் பொருளென, வேறு நான்கு சூத்திரங்களிலும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளமை ஐயராற் காட்டப்படுகிறது. தொகை விரிப்புழி மயங்கும் மயக்கம் அடுத்துவரும் வேற்றுமை மயங்கியலிற் கூறப்படுவதானல், அதற்கு இயைய இங்கே தொகை விரிக்குமாறு கூறினாரெனச் சேனாவரையர் இயைபு கூறியுள்ளார். வேற்றுமையியலுட் கூறியது விரியிலக்கணமேயாதலினால், அதனோடியைத் தொகைவிரியிலக்கணம் கூறுவதும்பொருந்தும். ‘வேற்றுமையியல்’ என்பதனால் வேற்றுமைத் தொகை யிலக்கணமே உணர்த்தப் பட்டது. உவமைத் தொகையை விரிக்கும்போது, வேறுசொற் பெய்து விரித்தல் வேண்டா. அன்மொழித்தொகை பல்லாற்

றானும் பொருள் புணர்ந்திருக்குஞ் சொல்லாலன்றி விரியாமையில், அதனை முதலிலே சொல்லி, அவ்விதியை இதற்குங் கொள்ள வைத்தார். விதி அநுவாதமுகத்தாற் கொள்ளவத்தல் தொல்காப்பியருக்கு வழக்கு என்பதை நிறுவ, ஐயர் நான்கு சூத்திரங்களைக் காட்டியுள்ளார்.

முனிவர், 'வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமையியல்' என்னுஞ் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையைத் தந்து, ஐயர் அதனை மறுத்துள்ளார். வேற்றுமைத் தொகை விரியும் போது, தொகாநிலை வேற்றுமையியல்பாய் விரியும். எனவே அங்ஙனம் விரியுமியல்பை உடையது வேற்றுமைத் தொகை என்றதாயிற்று என்பர் முனிவர். தொகை இவையெனக் கூறி, முறையே அவற்றின் இலக்கணங் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் இவ்வாறு தொகுவது வேற்றுமைத் தொகையென அதனியல்பு உணர்த்தாது. அது விரியுமாறு கூறி, அவ்வழி வேற்றுமைத் தொகையிலக்கணங் கூறினாரென்றல் மலைவுகூற்று என்பர் ஐயர், 'அளபெடைப் பெயரே அளபெடையியல்' (தொல். 634) என்பதற்குப் போல, 'வேற்றுமைத்தொகையே வேற்றுமையியல்' என்பதற்கும் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளச் சேனாவரையருரையே பொருத்தமென்பது தெளிவாகுமென ஐயர் முடிவு காட்டுகிறார்.

கட்டுரையின் பிற்பகுதியிலே, கணேசையர் குறிப்பாசிரியர் இச்சூத்திரம் பற்றிக் கூறிய சில விடயங்களை ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்கிறார். சேனாவரையர் "இதனை வேற்றுமைத் தொகையேயுவமைத் தொகையே" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வைக்கவெனின் அதுவுமுறையேயாயினும் இனிவருஞ் சூத்திரங்களானவை வேற்றுமைத் தொகை விரிபற்றிய மயக்க முணர்த்தலான் ஆண்டுப் படுமுறையுணர்த்துதல் ஈண்டுமியைபுடைத் தென்க" என்று கூறியுள்ளார். இது ஆராயத்தக்கது என்றும், "வேற்றுமை மயங்கியலில் தொகை, தொக, தொகா என்று சொற்கொண்ட சூத்திரங்கள் ஐந்தே, அவைகளுள் 'ஓம்படைக் கிளவி' என்னும் சூத்திரத்துள்ள தொகை என்னுஞ் சொல்லைத் தவிர, மற்றைச் சூத்திரங்களி லுள்ள தொகை, தொக, தொகா என்ற சொற்கள் சமாசனைக் குறிக்கின்றனவா அல்லவா என்பதை அவ்வச்சூத்திரங்களுட் கூறுவோம். எவ்வாறாயினும், இவ்வைந்து

சூத்திரங்களுள் ஒன்றிலாவது, வேற்றுமைத்தொகையை விரிக்குமிடத்து வேற்றுமையேயன்றி அன்மொழிப்பொருளோடு புணர்ந்துவரும் எல்லாச் சொல்லும் உணர்த்தப்படவில்லை, ஆதலால் சிவஞான முனிவர் கூறிய பொருளே பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகின்றது” என்றுங் கூறுவர். குறிப்பாசிரியரின் கூற்றினைத் தந்தகணேசையர், சூத்திரங்களிலுள்ள அச்சொற்கள் தொகைப் பொருளை உணர்த்துகின்றனவா அல்லவா என்பதை ஆராய்கிறார்.

சாஸ்திரியின் குறிப்புகளைப் பற்றிய மறுப்பு பொதுவகையாகவும் சூத்திரம் சூத்திரமாகவும் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் பொருள்மயக்கத்தைத் தொகையிலும் தொடரிலும் உருபுமயக்கத்தைத் தொடரிலும் உணர்த்தியுள்ளார். இதுபற்றியே வேற்றுமை மயங்கியலிலே முதற்பதினேழு சூத்திரங்கள் தொடர்மொழிமயக்கமாகவும் காணப்படுகின்றன. ‘இதனது இதுவிற்றென்னுங்கிளவியும்’ என்னுஞ் சூத்திரவுரையிற் சேனாவரையரும், ‘ஓம்படைக்கிளவிக்கு’ என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணரும் சூத்திரப் பொருள்வைப்பு முறை பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களை நோக்கும் போது தொகை, தொக, தொகா என்பன சமாசனையே உணர்த்தின என்பது தெளிவு என்பர் கணேசையர்.

சூத்திர ரீதியான ஆராய்ச்சியிலே முதலிலே வருவது, ‘அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்’ என்பது. உரையாசிரியர் மதப்படி சம்பந்தப்படுதல் என்னும் பொருளில் வருவதாகக் குறிப்பாசிரியர் கூறியுள்ளார். ஆறாம் வேற்றுமைக்குரிய முறைபொருள் என்று உரையாசிரியர் கூறியது கருத்துரையேயன்றிப் பதவுரையல்ல. குறிப்பாசிரியர் கூறியவாறு சம்பந்தப்படுதல் என்னும் பொருளிற் றொகையென்பது வந்ததாயின், அது விரியும்போது, உயர்திணையொடு தொகைவயி ணன் என விரிந்து நின்றல் வேண்டும். அவ்வாறு நிலாமையில், அது பொருந்தாது, ‘குத்தொகவருஉங் கொடையெதிர்கிளிவி’ என்னுஞ் சூத்திரம் தொகைவரியன் றென்பதை மாற்றுதற்காக, நாகரது பலிகொடுத்தான் என்று வரலாமென்பதை இச்சூத்திரம் விதிக்கின்றது என்று குறிப்பாசிரியர் கூறினார். இச்சூத்திரத்தின் முதலடிக்கு குவ்வுருபு தொகும்படி வருகின்ற

கொடையெதிர் பொருண்மையை உணர்த்துந்தொகைச் சொல் என்று பொருள் கொள்ளப்படும். கொடையெதிர்கிளவி என்றது கொடுத்தலென்னும் வருமொழியைக் குறித்ததன்று. கொடையெதிர்தல் என்பதிலே, எதிர்தல் நேர்தல் எனச்சேனாவரையர் பொருள் கூறுவர். நச்சினார்க்கினியர், உரையாசிரியர் முதலியோருக்கும் சேனாவரையரின் பொருள் உடன்பாடென்பது. அவரவர் உரையாற் புலனாகும். பிரயோக விவேகநூலாரும் இக்கருத்துக்கு ஆதரவாளரே. ஆதலின் இதனுள்ளும் தொகை என்பது சமாசனைக் குறித்தே வந்துள்ளது. இனி 'உருபு தொகை வருதலும்' என்பதில் வரும் 'தொகை' என்பதும், 'மெய்யுருபு தொகை விறுதியான' என்பதில்வரும் 'தொகை' என்பதும் சமாசனையே உணர்த்திவென்பது இரண்டாவது கட்டுரையாகிய 'தொகைநிலை' யிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. உருபும் பொருளும் விரிவான ஒன்றுமின்றெனச் சாஸ்திரி கூறியதற்கு எதிரான உதாரணங்கள் சிலவற்றைக் காட்டுவதோடு, குறிப்பாசிரியர் கூறியது பொருந்தாதென ஐயர் கட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றார்.

7. இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும்

தமிழ் இலக்கணகாரருள் இன்னும் சர்ச்சைக்குரியதும் தீராதுதுமான பிரச்சினைகளுள் ஒன்று ஐயரால் ஆராய்ச்சிக்கு எடுக்கப்படுகிறது. 'கற்போர்க்கு உணர்ச்சி பெருகும்படி' எழுதப்பட்டதாகக் கணேசையர் கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே கூறிவிடுகின்றார். இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் ஒன்றா, வேறா என்பதே பிரச்சினை. இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் மேலன இரண்டும் ஒன்றே என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். பொற்றொடி என்பது இருபெயரொட்டிப் பொற்றொடி தொட்டானை விளக்குமென உரைத்தனர். பொற்றொடி வந்தாள் என இருபெயரொட்டு, அன்மொழிப் பொருள் மேலும் வந்ததெனக்கூறும் சேனாவரையர் பெயர் இயற்பெயர் ஆகுபெயர் என இரண்டாய் அடங்குதலில், இயற்பெயரைப் பெயரியலிற்கூறி, அன்மொழித்தொகை தொகையாதலினால் எச்சவியலுள்ளும் இடையியலுள்ளும் கூறப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறினார்.

நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், சிவஞானமுனிவர் ஆகிய மூவரும் இருபெயரொட்டாகு பெயரும் அன்மொழித் தொகையும் வேறு என்ற கருத்தினர். மக்கட்சுட்டென இரண்டு மில்லாததோர் பொருளையுணர்த்தாது, இரு பெயரொட்டு மக்களை உணர்த்திற்றெனக்கூறும் நச்சினார்க்கினியர் பொற்றொடி ஆகுபெயராகாது அன்மொழியாகும் என்றனர். இருபெயர் தொக்கு ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டு, மற்றொரு பொருள் தருபெயரே இரு பெயரொட்டாகு பெயரெனக் கொள்ளும் தெய்வச்சிலையார் துடிபோன்ற இடையினை யுடையானைத் துடியிடை யென்பது ஆகுபெயரென்பர். அவர் அன்மொழித் தொகையை விளக்கும்போது, அல்லாதமொழி தொக்கு மூவகைத் தொகையிலும் முன்னும் பின்னும் என்னும் இரண்டிலும் உணரப்படும் பொருண்மையுடையதெனக் கூறினார். கடுங்கோல் என்னும்போது கடுமையுங்கோலும் அரசன்மேல் நின்றலால், பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழி என்பர். சிவஞானமுனிவர் இரண்டும் ஒன்றென்பதிலே நச்சினார்க்கினியரையும் தெய்வச்சிலையாரையும் ஆதரித்து நிற்கும் போதிலும் இருபெயரொட்டாகு பெயரென்று தெய்வச்சிலையார் கூறுவதை அன்மொழித் தொகையென்றும் அன்மொழித் தொகையென்று தெய்வச்சிலையார் விளக்குவதை இருபெயரொட்டாகு பெயரென்றும் மாற்றிக் கூறியுள்ளார். ஏதாவது வேறுபாடு இரண்டுக்குமிடையே கண்டு பிடித்துக் கூற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை முன்வைத்து இவ்விருவரும் உரை கூறியிருக்க வேண்டுமென்றும், இருவரும் தாங்காட்டிய உதாரணங்களையும் நுனித்து நோக்காது. ஆகுபெயர் பொருளோடு இயைபுடையதாய் வருமென்றும் அன்மொழி இங்ஙனமின்றியும் வருமென்றும் கூறினரெனக் கணேசையர் கண்டிப்பர்.

கணேசையர் தெய்வச்சிலையாரின் உரையை முதலிலே ஆய்கிறார். தகரஞாமல் என்பதிலே தகரமும் ஞாமலுமாகிய இரண்டும் சாந்தின் மேல் நின்றலால், அன்மொழித் தொகையென்ற தெய்வச்சிலையார் கருத்து. தகரமும் ஞாமலுங் கூடியதே சாந்தாதலாலே பொருந்தாதென்பர் ஐயர், கருங்குழல் முதுலிய பண்புத் தொகையில் வரும் அன்மொழியிலே குழலுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயைபு காணப்படுகிறது. இதனை

அன்மொழித் தொகையாகக் கொள்ளாமல் விடுவதாயின், பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணம் தவறுகிறது. பொன் தொடியையே அன்றி, உடையாளையும் விசேடித்துச் செல்வ முடையாளென்பதைக் காட்டி நின்றதனால், பொற்றொடி அன்மொழித் தொகை யென்று கொள்ளும் தெய்வச்சிலையார் துடியிடை, தாழ்குழல் முதலியவற்றை நிராகரிப்பது பொருத்த மில்லை. அதனாலே, தெய்வச்சிலையார் காட்டிய வேறுபாடு பொருந்தாதென்பர் ஐயர்.

இயைபு வேண்டாத பிறிது பொருளுணர்த்தி வருவது அன்மொழித் தொகையென்ற முனிவர் கூற்றின் மூலாதாரத்தைக் கணேசையர் அறிய முயல்கிறார். வடமொழியில் அன்மொழித் தொகைகள் சக்கிய சம்பந்தம் பெறவேண்டுமென்று பிரயோகவிவேகம் முன்பே கூறியுள்ளதை ஐயர் காட்டுகிறார். நுணுகி நோக்குவார்க்குத் தொகை யாற்றலாற் பெறப்படும் அன்மொழிப் பொருளும் சம்பந்தம் பெற்று வருகிறதென்பது புலப்படும். பாணினி ஆகுபெயரைத் தற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிரீகி, அதற்குணசனம் விஞ்ஞான வெகுவிரீகி எனக் கூறுகூரென்பப் பிரயோகவிவேகங் கூறியுள்ளது, பாணினியின் சூத்திரஉரையை நோக்கும்போது, அன்மொழிப் பொருள் இயைபுடையதோர் மொழிபற்றியே பெறப்படுமெனத் தெரிய வருவதாகக் கூறும் ஐயர், ஆகுபெயர் விட்டஆகுபெயர், விடாத ஆகுபெயரென இரண்டாயவாறு போல், அன்மொழித் தொகையும் விட்ட அன்மொழித் தொகை (அதற்குண சம்விஞ்ஞான வெகுவிரீகி) விடாத அன்மொழித் தொகை (தற்குணசம் விஞ்ஞான வெகுவிரீகி) என இரு வகைப்படு மென்றும் இயைபு அங்கு உண்டு என்பது பெறப்படும் என்றுங் கூறுவர். முனிவர் தொழிற் சம்பந்தம் மட்டும் நோக்கிக் கூறினார் போலும்.

கணேசையர் சொல்லதிகாரக் குறிப்பாசிரியரை ஓரிடத்தில் மறுத்தும் ஓரிடத்தில் உடன்பட்டும் செல்வதை இக்கட்டுரை யிலே காணலாம். தொல்காப்பியர் ஆகுபெயர்பற்றிக் கூறிய சூத்திரத்தை நோக்கும்போது அவர் தொழிலியைபை நோக்காது, ஆகுபெயர்க்கும் பொருளுக்குமே சம்பந்தங்கூறியதாகக்

தெரியவருவதாகக் கூறும் ஐயர் சேனாவரையைர் கூறிய உரையை எடுத்துக் காட்டுவர். 'செந்தமிழ்' தொகுதி 26, பகுதி 9, பக்கம் 24 இல் குறிப்பாசிரியர் சேனாவரையருரை பொருத்தமற்றதெனக் கூறியுள்ளதை ஐயர் நிராகரிக்கிறார். சேனாவரையரை முனிவர் கண்டித்தமைக்கு ஐயர் பதிலிறுக்கிறார். முனிவர் வடமொழியோடும் மாறுபடுதலாலும் எனக்கூறியதற்குக் காரணம் சக்கிய சம்பந்தம் வேண்டாது தொகையாற்றலாற் பெறப்படுமென்பது நோக்கியே, அன்மொழிப் பொருளும் சம்பந்தமுடைய மொழிகளிடத்தேயே தோன்றும். வடமொழியோடும் மாறுபடாமற் கூறல், வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் ஒத்த வழிமட்டுமே பொருந்தும். வடமொழியில் வரும் அன்மொழித்தொகை தமிழில் வரும் அன்மொழித் தொகை போலன்றி, தாம் எந்தப் பொருள்மேல் வருகின்றதோ, அந்த அந்த விங்க விசுவயைப் பெற்று வருதலினாலே, தமிழில்வரும் அன்மொழித் தொகையோடு வேறுபாடுடையதென உதாரணங்கள் தந்து ஐயர் விளக்குகிறார். இரண்டடித்தும் வரும் அன்மொழித் தொகைகளும் சிறிது வேறுபாடுடையவென்ற குறிப்பாசிரியர் கருத்தை ஐயர் உடன்படுகிறார்.

தொல்காப்பியர் இருபெயரெனக் கூறாது இருபெய ரொட்டு எனக் கூறியதனால், கணேசையர் தொகையும் ஒட்டும் ஒன்றென்கிறார். அன்மொழித்தொகை பிரிந்து நின்று ஆகுபெயர்ப்பொருளை உணர்த்த முடியாது. ஐயரின் இக்கட்டுரை ஒன்றிலேயே பிரயோகவிரகேம்மறுக்கப்படுகிறது. வடமொழிநோக்கிப் பிரயோகவிவேக நூலாரி தந்த அன்மொழி எடுத்துக் காட்டுகளைப் பாயினமேகலை முதலியன ஐயரால் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. ஐயருடைய கொள்கை, அண்மையில் வெளிவந்த கட்டுரையொன்றிலே நிராகரிக்கப்பட்டுச் சிவஞான முனிவர் கொள்கை போற்றப்பட்டுள்ளமையை இவ்விடத்திலே எடுத்துக் காட்டலாம். இக்காலத்தொடரியல் இலக்கண முறையிலே, ஆகுபெயர் - அன்மொழித் தொகை என்பனவற்றை ஆராய்ந்த கலாநிதி பொன், கோதண்டராமன் பொற்றொடி வந்தாள் அன்மொழித் தொகையெனவும் கொள்ளைக்கூட்டம் வந்தது இரு பெயரொட்டாகு பெயரெனவும் 'இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை' என்ற நூலிலே விளக்கியுள்ளார்.

8. சிறுபொழுதாராய்ச்சி

இக்கட்டுரை மட்டுமே பொருளிலக்கணம் சம்பந்தமானது. இக்கட்டுரை கண்டன கண்டன வகையைச் சேர்ந்தது. 'செந்தமிழ்' தொகுதி 26, பகுதி 2 இல், கணேசையர் சிறுபொழுது என்ற தலைப்பிலே ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதினார். சிறுபொழுதுகள் ஐந்தே என்ற சிவஞானமுனிவரின் கருத்தை மறுத்துச் சிறுபொழுதுகள் ஆறு என்ற பழைய உரையாசிரியர்களின் கருத்தை நிலைநாட்டுவதாக அக்கட்டுரை அமைந்தது. ஐயரின் கட்டுரைக்கு மறுப்பாக, 'செந்தமிழ்' தொகுதி 29 பகுதி 5 இல், சி, வீரபாகுப்பிள்ளையவர்கள் 'சிறுபொழுதாராய்ச்சி' என்ற கட்டுரை வெளியிட்டார். மறுப்புக்கு மறுப்பாக, தம்முடைய முந்திய கொள்கையை நிறுவுவதற்காக, ஐயர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் வீரபாகுப்பிள்ளை பயன்படுத்திய அதே தலைப்பிலே வெளிவந்தது. ஐயரின் கட்டுரை பிள்ளையின் கருத்துக்களைச் சான்றுகள் காட்டி மறுக்க வேண்டியிருந்ததனால், மிகநீண்டு அச்சில் 32 பக்கங்களுக்குப் போய்விட்டது.

பிள்ளையின் ஆராய்ச்சி முனிவரின் கருத்தைத் தாபிக்க வந்ததனால் இக்கட்டுரை நேரல் வழியிலே முனிவரைக் கண்டிப்பதாகவும் அமைகிறது. கணேசையர் தம்முடைய கட்டுரை நீண்டு செல்லாமலிருப்பதற்காக, பிள்ளையின் ஆராய்ச்சியுள் வேண்டியவற்றை மாத்திரம் மறுத்து உண்மையை நிலைநாட்டுவதாகக் கூறுகிறார். கணேசையர் மறுப்புக்குரியன வாகக் காட்டும் பகுதிகளும், அவையொவ்வொன்றையும் நிராகரிக்கும் அணுகுமுறையும் சுவை பயப்பனவாயுள்ளன. பிள்ளை, 'இவ்விதம் ஸ்ரீ சுவாமிகள் இளம்பூரணரையும் நச்சினார்க்கினியரையும் மறுத்துச் சிறுபொழுது ஐந்து என்று கூறி விடவே சிறுபொழுதாரென்பது பழங்கதையாய்விட்டது' என்கிறார்கள். முனிவரிலுள்ள உவப்போடு நோக்குவார்க்குச் சிறுபொழுதாரென்பது பழங்கதையாவன்றி, ஏனைய அறிஞர்க்கு அது பழங்கதையாகுமா என்ற வினாவினைக் கணேசையர் எழுப்புகிறார்.

வாதங்களும் பதில்களும்

1. நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடம் 'வைகுறுவிடியல்' பழையபாடம் அதுவே என்கிறார் பிள்ளை. இளம்பூரணர் 'வைகறைவிடியல்' மட்டுமே காட்டுகிறார். அகப்பொருள் விளக்கப் பழைய உரையிலும் அதே பாடம். தாமோதரம் பிள்ளையும் பொருளதிகார முதற்பதிப்பிலே அதே பாடத்தைக் கொடுத்துள்ளார். பிள்ளை நச்சினார்க்கினியரின் பாடத்தைக் கொண்டால் அதை வினைத் தொகையாக்கி தம்முடைய கருத்துக்குத்தத்த திரிக்கலாமென நம்பியிருக்கிறார்.

2. இரவு நேரம் நான்கு யாமங்களைக் கொண்ட தெனவும் இரண்டாவது யாமத்துக்கும் நான்காவது யாமத்துக்கும் இடைப்பட்ட நடுயாமமே மதுரைக் காஞ்சியிலே பாடப்பட்டுள்ளதாக நச்சினார்க்கினியர் கூறுவரெனவும் பிள்ளை கூறுவர். இரவை நான்கு கூறாகக் கொள்வது வடநூல் வாக்கு மூன்று கூறாகக் கொள்வது தமிழ் வழக்கு நான்கு கூறாகக் கொளும் கனாநூல் வழக்கு வடநூல் வழக்கே. 'மாலை, யாமம், வைகறை' என்று அகப்பொருள்விளக்கம் கூறுவதே தமிழ் வழக்கு. சங்ககால அகத்திணை நூல்களில், யாமம் ஒன்றே, தமிழ் வழக்கும்படி, பகல் மூன்று பிரிவு இரவு மூன்று பிரிவு பட்டினப் பாலையில் வரும் கடைக்கங்குல் வருணனை பின்னிரவு வருணனை சிலப்பதிகாரத்தில் அரையிருள் யாமம் இடை யாமமாகும். மதுரைக் காஞ்சியிலே நச்சினார்க்கினியர் வலிந்தும் நலிந்தும் நான்கு யாமமாக்கினார்.

3. கோவிற் பூசாகாலங்கள் ஆறிலே, பகற் பன்னிரண்டு மணியோடு நான்கு காலங்கள் முடிவதாகவும் மாலை ஒன்று, இரவு ஒன்று இடம் பெறுவதாகவும் இவை சிறுபொழுதுகள் ஆறு சம்பிரிவுகள் என்பதை எவ்வாறு வலியுறுத்துமெனப் பிள்ளை வினவுவர். இலங்கைக் கோவில்களிலே ஆறு சிறுபொழுதுகளுக்கும் ஆறு பூசா காலங்கள் உண்டு. பகலை ஐந்தாக வகுக்கும் வழக்குமுண்டு என்ற ஐயர் அது வடநூல் வழக்கு என்பர்.

4. மாலைப்பொழுது ஆறு மணிக்கும் பத்து மணிக்கும் இடைப்பட்ட நேரமென்றும் ஐயர் கருத்தினை மறுக்கும்

பிள்ளை சூரியாஸ்தமனத்திற்கும் இரவுக்குமிடைப்பட்ட காலமே மாலையெனவும் செவ்வானமுடைமையும் சிறிது நேரமாதலும் அதன் இயல்புகளெனவுங் கூறுவர். சூரியன் மறைவுக்கும் சூரியோதயத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலம் இரவு. இரவின் முற்பகுதியே மாலை. வருணிக்குங்காற் பெரும்பாலும் சிறப்பு நோக்கி, அந்திமாலையை எடுத்து வருணிப்பது ஆசிரியர் வழக்கு மாலை சிறுபோதென்றலும் இரவின் வேறு என்றலும் பொருந்தாது.

5. பிள்ளை, “இருள்வரமாலை வாள்கொள்” என வருணிக்கப்பட்டதென்றும் “மயங்கிருட லைவரவெல் லைக்கு வரும்பாய இடும்பை கூர்மருள்மாலை” என்று மாலையின் பின்னந்தியே பகலுக்கு வரவு என்றும் கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் பகற்கு வரம்பு மாலையென, இவர் பின்னந்தியென்கிறார், முன் சூரியஸ்தமனத்தின் பின்மாலை என்பதை ஒப்புக் கொண்ட பிள்ளை முன்னுக்குப் பின் முரணுகிறார். மருள்மாலை - மயக்கத்தைத் தரும் மாலை. அந்தி மாலையிலேயே, இருள் வரத்தொடங்கிவிடும், “இருடலை வர”ச் செவ்வானந்தோன்றும், அவ்வளவு, சிவனுக்கும் உமைக்கும் நடுவிருக்கும் குமரனுக்கும் உவமை கூறியது. அந்திமாலை இரவின் வேறன்று மாலையிற்றோன்று மதியம் என்பதனால் மாலை சிறு பொழுதாகிவிடாது. பூரணை காலத்திலே சந்திரன் பின் மாலையிலேயே தோன்றுகிறது. நளவெண்பாவிலே, மாலை உண்டுபோட்டவுயிரை, நடுயாமத்திலே ஊதை உருவிப்புக்க தெனவரும் வருணனை ஐயரது கருத்துக்குச் சான்றாக்கப் படுகிறது. பிள்ளையின் கருத்துப்படி 9 மணிவரை மாலை, ஒருமணி கூட்டினால் பொருந்தாதென்பது நகைப்புக்கிடமானது.

6. வைகறையும் விடியலும் ஒன்றெனப் பிள்ளை பல உதாரணங்கள் காட்டுவர். வைகறைக்கு விடியல் என்று பெயருண்டு ஆனால், இரண்டும் வேறு. குறிஞ்சிக்கலியுள் ‘விடியல் வெங்கதிர் காயும்’ ‘விடியற் பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிர்’ என முனிவர் புரட்டிப் பொருள் கூறுகிறார். “வெங்கதிர் தோன்றி விடிந்ததையன்றே” என்பதைப் பிள்ளை பெரும் புரட்டாகப் புரட்டி, ‘இருள் தோன்றும்படி விடிந்தது’ என்கிறார். பிள்ளை முரணுறுதல் நன்கு விளங்கிவிட்டது. தொன்னூல் விளக்கத்திலும்

வீரமாமுனிவர் விடியலை, 'எற்றோற்றம்' என்பர். இராம வதாரத்து யுத்த காண்டத்திலே அநுமான் மேருவுக்கப்பாற் சென்றபோது சூரியனைக் கண்டு, 'உதயமாயிற்று விடிந்தது' என மயங்கிப் பின் சூரியன் மேற்றிசையில் இருக்கின்றான் ஆதலால் விடிந்தது மன்று என்று கூறியதால் சூரியோதயமே விடியலாம். ஐயர் விடியல் சூரியோதயமெனக் கூறியது காக்கையை வெள்ளை போலுமென்று பிள்ளைக்குத் தோன்றியது வியக்கத்தக்கது வைகறையாமம் ஆனால் விடியல்யாமமென்ற வழக்கு இல்லை.

7. விடியல் நாள்வெயிற் காலைக்குப் பெயராதலை நோக்கியே, இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வைகறையும் விடியலும் எனப்பொருள் கூறினார்கள். நச்சினார்க்கினியர் வைகுறு என்ற சொல்வடித்தை செவியறிவுறாஉ என்பதனோடு ஒப்பிடுகிறார். ஊடல் வைகறையோடு மட்டுமல்ல, விடியலோடும் சம்பந்தப்பட்டது. மருதத்தின் புறமாகிய உழிஞைக்கும் விடியலே உரியது. முனிவர் கூறியதே புதுப்பொருள். அதுவே பொருளாயின், தொல்காப்பியரின் புலமையை இழிவு படுத்துகிறது. ஏனைய பொழுதுகளும் அடையின்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. சூத்திரமல்லாது. செய்யுளாயின், அடைவரலாம்.

8. அகப்பொருள் விளக்க நூலாரை இலக்கண விளக்க நூலார் மறுத்த மறுப்பை மனத்துள் வைத்துக் கொண்டு, சுவாமிகள் எழுதிய மறுப்பைப் பிள்ளை மெய்யென்று தாபிக்கப் புகுந்தது பெருந்துக்கமே என்பர் ஐயர். ஊடல் விடியற்காலத்தும் நிகழும் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய, 'காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி' என்பதில் வரும் காலை என்பது பற்றி, நச்சினார்க்கினியர் காலை வந்ததெனக் கூறினாரல்லர். ஐயர் அப்படிக்கூறாதபோதும், பிள்ளை வேண்டாத விரிவுரை நிகழ்த்தியுள்ளார். அப்பாட்டுள் வரும் 'எல்லினன் பெரிது' என்றமை கொண்டே நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு கூறுவர். 'குறிப்பாற் சிறுமையுடையன் பெரிதும்' எனப் புதுப்பொருள் படைத்த பிள்ளை, ஐயர் புதுக்கருத்துத் தாபிக்க வந்துள்ளார் ரென்கிறார். வைகறை, விடியலும் ஊடல் தீராத வழி, பாணன் விறலிவாயில்களாக அனுப்பவுதும், முடியா விட்டால், விருந்தோடு புக்கு ஊடல் உணர்த்துவானெனப் பொருளிலக்கண நூலார் கூறலின், மருதத்துக்குக் காலை இல்லை என்று எவ்வாறு கூறலாம்?

9. நக்கீரர் வைகறையுள் விடியலை அடக்கியும் குறுந்தொகை நூலார் எற்பாட்டை மாலையுள்ளடக்கியும் கூறினரென ஐயர் எழுதியது தவறென்கிறார் பிள்ளை, சங்கப்புலவர் வழக்கு அதுவல்ல. முருஞ்சியூர் முடிநாகராயர் 'மண்டிணிந்த நிலமும்.... நீரும்' எனப் பஞ்சபூதங்களை எண்ணலால், அது அறியப்படும் - பிள்ளை. இவ்வைந்தும் தனித்தனி பொருள்கள். காலம் ஒரு தனிப்பொருள். அதன் பகுப்புகளை ஒன்றனுள் ஒன்று அடக்கலாம். நக்கீரனார் வைகறையாமம் சிறுபொழுதெனக் கூறிவிட்டு, விடியலுமடங்க, வைகறைவிடியலென உதாணங்காட்டினாரென்றல் பொருந்தாது - பிள்ளை அவருரைக்கண் அச்சுத்திரங்கள் பிற்காலத்தாராற் சேர்க்கப்பட்டன. களவியலுரை நக்கீரருரையன்று எனச் சாமிநாதையர் சங்கத் தமிழும் பிற்காலத்தமிழும் என்ற நூலிலும் ஸ்ரீ நிவாசப்பிள்ளை தமிழ் வரலாறு என்ற நூலிலும் கூறியுள்ளனர்.

10. சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் நெய்தற்கு ஏற்பாடு கூறவுமில்லை வையமோ கண் புதைப்ப வந்தாய் மருண்மாலை என்பதை உதாரணங் காட்டவுமில்லை, பிள்ளையின் இக்கூற்று ஐயர் எழுதியதை விளங்கிக் கொள்ளாமையே, அடியார்க்கு நல்லார் பதிகவுரையில் ஏற்பாடும் அமையச் சிறுபொழுது ஆறு என்று கூறியமையால். ஐயர் அதை வருவித்துக் கொண்டார். பின் சிலப்பதிகாரத்துள் வந்த சிறுபொழுதுகளைக் கூறுமிடத்தே, அவர் மாலையைக் கூறியுள்ளார், பரிபாடலில் வந்த கிரகநிலை ஆவணி மாதத்துப் பூரணையிலன்று வந்த கிரகண நேரங்கூறியதாதலால் சூரியன் நிற்க என்றதனால், இது எற்றோற்றம் என்றார். ஆவணியிலே, சூரியன் சிங்கராசியில் உதயமாவதால், இது பொருத்தமே.

11. 'எற்பாடு' என்பதற்கு முனிவர் கூறியவாறு, காலை என்பதே பொருத்தம் - பிள்ளை. அகப்பொருளிலக்கணம் சொன்ன ஆசிரியர்கள் நெய்தற்கு சிறுபொழுது கூறும்போது, எற்பாடு என்று கூறுகின்றனரேயன்றிக் காலையென ஒருவரும் குறிக்கவில்லை. அகப்பொருள் விளக்க நூலார் 'எற்படுகாலை' 'வெய்யோன்பாடு' என்ற தொடர்களை வழங்கியுள்ளார் காலை என்பதைக் காலநேரம் என்று கொள்ளும் பிள்ளை எற்பாடு

என்பதை அடைமொழியாகக் கொள்கிறார். காலை என்பதற்குக் காலம் என்று பொருள் - ஐயர். பழைய உரைகாரரும் 'ஆதித்தன் படுகிறபொழுது' என்றார். அகப்பொருள் விளக்கநூலார் 'வெய்யோன்றோற்ற' மெனக்கூறாமல், 'வெய்யோன்பாடு' என்றே கூறியிருத்தலால், பொழுதுபடுதலையே கூறினாரென்று துணியலாம். ஏற்பாடு என்பது சூரியோதயத்துக்குச் செய்யுளில் ஆரிய வழக்கு சங்க இலக்கியங்களிலே நெய்தற்கும் முல்லைக்கும் மாலை கூறுங்கால், அதற்குமுன் பொழுதுபடுதலை ஏற்பாடு என்ற சொல்லாலே கூறக்காணலாம். ஏற்பாடு காலையை அன்றி மாலையை உணர்த்துமா என்று பிள்ளை வினாவல் எவ்வாறு பொருந்தும்? ஏற்பாடே அன்றி மாலை முதலியனவும் நெய்தற்கு வருவது மயக்கமாகும். நடுப்பகலில் வரும் பிரிவின் பின்னர், அதனால் நிகழும் இரங்கல் வருதலே முறை. காமந்தணிவது காலை காமமிக்கு இரக்குங் காலமே ஏற்பாடு.

12. ஐயரின் படி, பிற்பகல் இரண்டு மணிமுதல் ஆறுமணிவரை ஏற்பாடு பிற்பகலை ஏற்பாடு என்ற வருணித்த ஆசிரியர்கள் முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை. அகநானூற்றுச் செய்யுளில், 'உப்பின் குப்பையேறி ஏற்பட வருதிமிலெண்ணும்' என மாலையில் வந்த திமிலையே ஏற்பட வருதிமில் என்கிறது. ஏற்பாடும் மாலையும் ஒரு பொருட் சொற்களே, இதனை, 'மாலை வந்தன்று' என்ற ஐங்குநூற்றுச் செய்யுட்பகுதிக்கு அதனூரையாசிரியர் ஏற்பாடு என்று பொருள் கூறுவதால் அறியலாம். இதுவரை பிள்ளையின் கருத்துக்கள். காலத்தை ஆறுசமகாலப் பிரிவுகளாக வகுத்தாலும், அவ்வக்காலப் பிரிவுக்குச் சிறந்த காலப்பகுதியையே புலவர்கள் எடுத்துப் பெரும்பாலும் வருணிப்பது வழக்கம். உதாரணமாக, வைகறைக்குக் கோழி கூவும் நேரம் விடியலுக்குச் சூரியோதயம் நடுப்பகலுக்கு உச்சிகாலம் ஏற்பாட்டுக்குப் பொழுதுப்படும் நேரம் மாலைக்கு அந்திமாலை யாமத்துக்குப் பானாள். அது பற்றியே, புலவர்கள் சூரியாஸ்தமனம் வருணித்துப் பின் அந்தி மாலையை வருணிப்பது. மாலை ஆரிய அஸ்தமனத்துக்கும் இரவுக்கு மிடைப்பட்ட பொழுதே என்ற பிள்ளை, ஏற்பாடு மாலையுடன் ஒன்றெனல் பொருந்துமா? 'ஏற்படவருதிமில்' என்பதற்கு 'பொழுது படவருந்திமில்' என்பதே பொருள் 2 மணி தொடங்கி 6 மணிவரை ஏற்பாடு கூறி வருணித்த புலவர் இல்லையென்பர் பிள்ளை. அக்காலத்துத்

தலைவி இரங்கல் கூறுவதன்றி, மணித்தியாலங் கூறி வருணிப்பதில்லை. திருக்கோவை, நாலடியார் உதயணன் கதை என்பனவற்றில் எற்பாட்டு வருணனையும் இரங்கலும் உள. சங்கத் காலத் தொகை நூல்களுள் இந்த மரபு காணப்படுவதை நன்குணர்ந்த இளம்பூரணர் மாலை வருவதற்கு ஏதுவாகிய எற்பாடு கண்டு காட்டினர். அதனாலும் எற்பாடு பொழுது படுநேரம் என்பது தெளிவு.

13. அகத்திணைக்குரிய காலைவரப் பாடினமையோடு நண்பகலும் மாலையும் நடுயாமமும் வரப் பாடியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கவும் 'நெய்தற்றிணை பாடினாரெல்லா ஞாயிறு படுங்காலமாகவே வைத்துப் பாடியிருத்தலினாலும்' என ஐயர் கூறியது முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றுட் புதைத்தது - இதுவரை பிள்ளை கூறியது. 'நெய்தற்றிணை பாடினாரெல்லாம்' என்றது பெரும்பாலும் எற்பாடே பாடினமையாலாகும். தொல்காப்பியர் காலத்தின்பின், மாலையும் இரங்கல்பற்றியும் இயைபுபற்றியும் நெய்தற்குரியதாகக் கொள்ளப்பட்டதென்று கருதுவாருமுளர். அது பற்றியே ஐயரும் இரங்கல் பற்றி, 'எற்பாட்டை மாலையுள டக்கினார்' என்றார். பிற்பொழுது பாட்டி பழங்கதை படித்தலினாலும் விளையாட்டினாலும் கழியுமென்பர் பிள்ளை, தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருப்போருக்கு, விளையாட்டில் மனஞ்செல்லாது, பிள்ளை நெய்தற்குக் காலை வந்ததாகக் காட்டிய செய்யுட்கள் பலவும், நிலத்துக்கடையாயும் திணை மயக்கமாகவுமே வந்தன இரங்கலோடு சம்பந்தப்பட்டு வரவில்லை.

14. 'நெடுங்கயிறு வலந்த கோடுயர் தினிமணற்றுஞ் சுந்துறைவ என்னுஞ் செய்யுள், காலையிற் சென்று மீன் பிடித்ததைக் குறித்தது - பிள்ளை இதில் இளையரும் முதியருங் கூறியென்றதனால், இது கரைவலை போட்டு இழுக்குத் தொழிலைலக் குறித்ததேயாம். கரையை கடற்பதம் நோக்கிக் காலையிற் போடுவதுண்டு 2 மணிக்குமேற் போடுவதுமுண்டு, 'மணற்றுசுந்துறைவ' என்றதனாலே இது எற்பாட்டிலே போடப்பட்டதாம், இளம்பூரணர் புறத்திணையிலும் தும்பைத் திணை நெய்தற்கு உரித்தாமாறு கூறும்போது, நெய்தற்கு ஓதிய எற்பாடு போர்த்தொழிற்கு முடிவாதலாலும் என்று

கூறுவதாலும் மீன் வேட்டையால் வருதலாலும் ஏற்பாடு நெய்தற்குரியதாவதாக ஐயர் முடிவு கட்டுகிறார்.

கணேசையரின் தொல், இலக்கியப் புலமைக்கும் தர்க்கவன்மைக்கும் சான்றாக விளங்குகிறது இக்கட்டுரை, தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலுக்கும் உரை வகுத்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழத்துத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார் சிறுபொழுதுக்கள் ஆறே என்ற கருத்தை ஏற்றுள்ளார். சிறுபொழுதுகள் ஐந்தே என்று வாதிப்பதற்கு, இனி இடமில்லை.

சில முடிபுகள்

கணேசையரும் பிற இலக்கணகாரரும்

எட்டுக் கட்டுரைகளிலும் கணேசையர் பயன்படுத்திய முக்கியமான இலக்கண நூல்களும் பயன்படுத்தாத முக்கியமான இலக்கண நூல்களும் வருமாறு

தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் (10 11 நூற்.)

சேனாவரையம் (13 நூற்.)

நச்சினார்க்கினியம் (14 நூற் பின்பு.)

தெய்வச்சிலையார் (17 நூற்.)

நன்னூல் (13 நூற்.)

- மயிலைநாதருரை (14 நூற்.)

- விருத்தியுரை

- சங்கரநமச்சிவாயர் (17 - 18 நூற்.)

- சிவஞான முனிவர் (18 நூற்.)

தொல்காப்பிய முதற்குத்திரவிருத்தி (18 நூற்.)

இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி (18 நூற்.)

இலக்கண விளக்கம் (17 நூற்.)

பிரயோகவிவேகம் (17 நூற்.)

தொன்னூல்விளக்கம் (18 நூற்.)

அகப்பொருள்விளக்கம் (13 நூற்.)

அகத்தியம் (6 நூற்.)

திருக்குறள் - பதிமேலழகருரை

சிலப்பதிகாரம் - அடியார்க்குநல்லாருரை

பயன்படுத்தாதவை

வீரசோழியம் (11 நூற்.)

நேமிநாதம் (13 நூற்.)

இலக்கணக்கொத்து (17 நூற்.)

முத்துவீரியம் (19 நூற்.)

கணேசையர் கட்டுரை ஒவ்வொன்றிலும் உடன்பாடும் எதிர்ப்பும் பெறும் முக்கியமான இலக்கணகாரரை இனி நோக்கலாம்.

போலியெழுத்து

நன்னூலார் கருத்து நிறுவல் பெயர் குறிப்பிடாமல், சங்கரநமச்சிவாயரும் சிவஞான முனிவரும் கண்டிப்பு; கணேசையர் சார்பாகத் தொல்காப்பியர், இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர், பிரயோகவிவேகநூலா காட்டப் பட்டுள்ளனர்.

ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்

மயிலைநாதர் கருத்து நிறுவல்; சேனாவரையர், இளம்பூரணர் அதே கருத்தினர்; பிரயோக விவேகம் ஆதரவு; சிவஞான முனிவர் உரை மறுக்கப்படுகிறது.

தொகைநிலை

சேனாவரையர் கருத்து நிறுவல்; பிரயோகவிவேகம் ஆதரவு; இளம்பூரணர் கருத்து மறுப்பு; நச்சினார்க்கினியர், சிவஞான முனிவர் ஓரளவு உடன்பாடும் ஓரளவு எதிர்ப்பும்.

அளபெடை

நன்னூலார் கருத்து நிறுவல்; இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் கண்டனம்; சிவஞான முனிவர் கருத்து ஏற்றல்;

சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் சங்கரநமச்சிவாயர் கருத்துகக்ளோடு உடன்பாடு.

பிறிதுபிறிதேற்றல்

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கண்டனம்; சிவஞானமுனிவரைப் பின்பற்றுபவரெனக் கண்டனம்; மயிலைநாதர் கருத்தே இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் கருத்துமென ஆதரவு

தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளராய்ச்சி

சேனாவரையர் கருத்து நிறுவல்; இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியரும் அதே கருத்தினர்; சிவஞான முனிவர், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கண்டனம்.

இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்;

இளம்பூரணர், சேனாவரையர் கருத்து நிறுவல்; நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், சிவஞானமுனிவர் கண்டனம், பிரயோக விவேகத்தின் கருத்து நிராகரிப்பு; சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி உடன்பாடும் மறுப்பும்.

சிறுபொழுதாராய்ச்சி;

இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் கருத்து நிறுவல்; அகப்பொருள் விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம் என்பனவும் அதே கருத்தினர்; வீரபாகுப்பிள்ளையும் சிவஞான முனிவரும் கண்டனம்.

கணேசையருடைய ஆய்வு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், சிவஞான முனிவர் என்போரின் இலக்கணக் கொள்கைகளைப் பற்றிய ஆய்வு என்று பொதுநோக்கிலே கூறலாம். மற்றவர்களின் கொள்கைகளிலே எது பொருத்தமானது என்று நிறுவுகிறாரே தவிர, புத்தம்புதிய கொள்கையாக, கணேசையர் எதையும் முன்வைக்கவில்லை. தொகைநிலை, அளபெடை என்ற இரண்டு கட்டுரைகளிலும் தவிர, ஏனைய ஆறு கட்டுரைகளிலும், ஐயர் இளம்பூரணரோடு உடன்படுகிறார், சோனவரையருரை சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டுமே காணப்படுவதால், போலியெழுத்து சிறுபொழுது என்பன

சம்பந்தமாக, அவர் கருத்துகள் தெரியவரவில்லை, ஏனைய ஆறு கட்டுரைகளிலும், ஐயருக்குச் சேனாவரையரோடு பூரண கருத்து உடன்பாடு காணப்படுகிறது. போலியெழுத்து, பிறிதுபிறி தேற்றல், தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி, சிறுபொழுதாராய்ச்சி என்னும் கட்டுரைகளிலே நச்சினார்க் கினியரோடு உடன்படும் கணேசையர் தொகைநிலை, அளபெடை, இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் என்னும் கட்டுரைகளிலே அவரைக் கண்டித் துள்ளார். ஆறனுபுரு பிறிதேற்றல் என்ற கட்டுரையிலே நச்சினார்க்கினியரோடு ஓரளவு உடன்படுகிறார். அளபெடை தவிர்ந்த ஏனைய ஏழு கட்டுரைகளிலும், சிவஞான முனிவர் கண்டனத்துக்குள்ளாகிறார். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியும் வீரபாகுப்பிள்ளையும் சிவஞான முனிவரின் ஆதரவாளர்கள். சாஸ்திரி சம்பந்தப்பட்ட மூன்று கட்டுரைகளிலே, இரண்டில் முழுவதாகக் கண்டிக்கப்படுகிறார் ஒன்றிலே ஒரு கருத்து உடன்பட்டு ஒரு காத்து மறுக்கப்படுகிறது.

கணேசையர் சிவஞான முனிவரை இப்படிப் பல இடங்களிலே மறுத்தலால், சிவஞான முனிவர் தமிழ் இலக்கணக் கொள்கை வளர்ச்சியிலே குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய சில பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளாரென்பதை மறந்து விடலாகாது. வடநூலறிவிலே தாம் பெற்றிருந்த பாண்டித்தியம் பற்றி பெருமிதம் முனிவர், இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் போல தமிழ் இலக்கணம் வடமொழி இலக்கணத்தின் வழிவந்ததென்று கூறுமளவுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஐந்திரமென்பது வடநூலாதலின், அதன் வழிவந்ததென்று தொல்காப்பியத்தைக் கொள்வது தவறு என்று முனிவர் வாதிக்கும் போது, தமிழ் இலக்கணக்கூறுகள் சிலவற்றின் தனித்துவம் அவரால் நன்கு உணரப்பட்டமை தெளிவாகிறது. தொல்காப்பியம் படித்தான் என்றவிடத்தே முதற்சொல் ஆகுபெயர். ஆகுபெயர்கள் சொல்மாற்றஞ்சிறிதுமின்றி நின்றவாறே பொருள்தருவது. இந்தக் கருத்தைத் தெளிவாக முனிவரே முதன்முதலில் விளக்கினார். நூன்மரபு என்பதற்கு, எழுத்திலக்கணத்தை ஒருவாற்றாற் றொகுத்து உணர்த்துவதென்று பிற உரையாசிரியர்கள் பொருள் கொண்டனர். எழுத்துகளுக்கு இலக்கண நூலுள் மரபாக இடப்பட்ட பெயர்களாகிய குறில், நெடில், உயிர், மெய்

முதலியவற்றையே நூன்மரபு உணர்த்துவதால், நூன்மரபென்பது நூலினது மரபு பற்றி பெயர் கூறுதலாமென்ற முனிவர் உரையே பொருத்தமானது. தொல்காப்பிய முதற்கூத்திரம். அகரமுதல் எனகரமுடிவாயுள்ள முப்பதிற்கும் உள்ள பொதுப்பெயர் எழுத்தென்றும், இயங்காது சார்ந்து நிற்பன எழுத்தென்று சிறப்பிக்கப்படாவென்றும் குறிப்பால் உணர்த்தினமையால் அது அகரமுதலியவற்றிற்குப் பொதுப்பெயர் கூறுதல் நுதலிற்று என்ற முனிவரின் கருத்து. பிறஉரையாசிரியர்கள் அச்சூத்திரத்துக்குக் கூறிய உரையினும் சிறப்பானது. அகரமுதல் எனகர இறுவாயாக எழுத்துகள் முறைப்படுத்தப்பட்டமைக்கு நுட்பமான ஏதுக்களை முனிவர் காட்டியதுபோல, வேறெவரும் காட்டவில்லை.

சிவஞான முனிவரை அரசஞ் சண்முகனாரோடு ஒப்பிட்டு முனிவரின் பெருமைகள் சிலவற்றைச் சுப்பிரமணியபிள்ளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலே, தொல்காப்பியப் பாயிரங்களுக்கு மட்டும் விருத்தியுரை எழுதிச் சண்முகவிருத்தியென்ற பெயரிலே அரசஞ்சண்முகனார் வெளியிட்டார். 'முந்துநூல்' என்பது அகத்தியமே என்பது முனிவர் கருத்து. அரசஞ்சண்முகனார் இறைவன் திருவாயினின்று தமிழிற்கு முதலூலாக முப்பத்துமூன்று சொற்கள் தோன்றினவெனவும், அவை நான்கு சூத்திரமாகப் பகுக்கப்பட்டனவெனவும், அவை நுட்பமாக முத்தமிழ் இலக்கணமும் முப்பொருளும் தெரிவிக்கும் இயல்பினவாகலின், அச்சூத்திரங்கட்கு இசை நுணுக்கமெனப் பெயர் வழங்கியதென்றுங் கூறுவர். அரசஞ்சண்முகனாரின் இத்தகைய கருத்துகள் கணேசையரின் ஏளனத்துக்குரியவாயின. அரசஞ்சண்முகனாரைக் கேலிசெய்து, கணேசையர் எழுதிய கட்டுரைகள், தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளப்படாததற்குச் சண்முகனாரின் தகுதியிலே யைருக்கு நம்பிக்கையின்மையே காரணமாமெனலாம். சிவஞான முனிவர் தகுதியுடையராதலினாலே, அவர் கொள்கைளை விமர்சனஞ் செய்த ஐயர் கட்டுரைகள், தொல்காப்பியப் பதிப்புகளிற் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. சண்முகவிருத்தியைக் கண்டதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமே. அந்நூலுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியையும் முனிவருடைய

பிறஇலக்கண ஆக்கங்களையும் விமர்சனக் கண்கொண்டு பார்க்க, ஐயரைத் தூண்டியிருக்கலாம்.

கணேசையர் வாதங்களில் வடமொழி இலக்கண மரபு பெறும் இடம்

தற்காலத்திலே மொழியின் அமைப்பு மொழியியற் பின்னணியிலே வைத்து நோக்கப்படுவது போல், தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளை வடமொழி இலக்கணப் பின்னணியிலே வைத்து நோக்கும் போக்கு அண்மைக்காலம் வரையிலே வேரூன்றிக் காணப்பட்டது தொல்காப்பியர் வடமொழி இலக்கணத்துக்கு எந்த அளவுக்குக் கடமைப் பட்டுள்ளாரென்பது பற்றிப் பலத்த கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலிருந்து தமிழ் இலக்கணகாரர் வெவ்வேறு அளவிலே வடமொழி இலக்கணத்தைத் தழுவி யுள்ளாரென்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்துக்கு இரண்டாவது உரையாளராகிய சேனாவரையர் வடமொழி இலக்கணக் கருத்துக்களை நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளாரென்பது யாவரும் ஒப்ப முடிந்தது. வடஇந்தியாவில், முஸ்லீம்கள் ஆட்சி ஏற்பட்டதனால், அங்கிருந்த வடமொழி அறிஞர் பலர் வடமொழி நூல்களோடு தென்னிந்தியாவுக்கு ஓடிவந்தனர். தமிழ்நாட்டிலே ஆதீனங்கள் சமயப்பணி செய்ய முற்பட்டபோது, ஆங்கிருந்த துறவிகள் வடமொழியை ஆழமாகவும் அகலமாகவுங் கற்று, தம்முடைய அறிவுப் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக, வடமொழியிலிருந்து தாம் பெற்ற ஞானத்தைப் பறைசாற்றினர். சிவஞான முனிவரும் இந்தப் போக்குக்கு விதிவிலக்கல்லர்.

தமிழ்நாட்டிலே காணப்பட்ட மேற்படிபோக்கு வடமொழி வெறுப்புக்கு வழிகோலியது. ஈழத்திலே வடமொழியின் ஆதிக்கம் இடம்பெறாததால், குறிப்பிடத்தக்க வடமொழி வெறுப்பு இல்லை. கணேசையர் வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்தே தம்முடைய எட்டுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். சிவஞானமுனிவரிலிருந்து கணேசையருக்குள்ள வேறுபாடு, வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகள் தமிழ் இலக்கணமரபுக்கு ஏற்குமா என்பதை ஐயர் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். வடமொழியிற் கூறப்பட்ட சந்தியக்கரம்

தொல்காப்பியரோ, நன்னூலாரோ கூறவில்லை என்று ஐயர் வாதிப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழிலுள்ள ஆறாம் வேற்றுமையும் வடமொழியிலுள்ள ஆறாம் வேற்றுமையும் ஓரளவு வேறுபாடுடையனவெனவும் தமிழிலுள்ள தொகை நிலையும் வடமொழியிலுள்ள தொகைநிலையும் ஓரளவு வேறெனவும் மிழிலுள்ள ஆகுபெயரன்மொழித் தொகைகளும் சிறிது வேறுபாடுடையன வெனவும் கணேசையர் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சிறுபொழுதுகள் ஆறு என்பதே தமிழ்வழக்கெனவும் வேறு பல பகுப்புகள் வடமொழி வழக்கெனவுங் கூறிக் கணேசையர் தமிழ்மரபை நிறுவுகிறார்.

சிவஞானமுனிவர் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி எழுதியது போல, கண்டனத்துக்காகக் கண்டனம் செய்வது, கணேசையர் மரபல்ல, அளபெடை பற்றிய கட்டுரையிலே, பாணினியுடனும் முனிவருடனும் ஐயர் உடன்படுகிறார். தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி என்ற கட்டுரையிலே வடமொழிச் சமாசனுக்குத் தமிழ்மொழித் தொகை இணையானதென்று காட்டியுள்ளார்.

கணேசையர் - ஈழத்துக் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் விளைபொருள்

கணேசையரின் இலக்கணக் கொள்கைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு, ஈழத்துக் கல்விப் பாரம்பரியம் பற்றிய உணர்வு உதவும் போலத் தோன்றுகிறது. கி,பி, பதினான்கா நூற்றாண்டிலிருந்து ஈழத்திலே தமிழ்நூல்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றுகின்றன. தமிழ்நாட்டோடு ஈழத்துக்கு நெருங்கிய தொடர்பு நிலைபெற்று வந்தாலும், தமிழ்நாட்டிலேற்பட்டவந்த மாற்றங்கள், ஈழநாட்டை நேரடியாகப் பாதிக்கவில்லை. பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு ஐரோப்பியர் காலம் வரையிலே, ஒருவகையிலே தமிழ்நாட்டு வரலாறு ஒரு வீழ்ச்சிக்காலம். தமிழ்மொழி பெரமைகொள்ளத்தக்க நூல்கள் பல, அக்காலத்திலே தோன்றின என்று கூறமுடியாது. கணேசையரின் இலக்கணக் கொள்கைகளைப் பார்க்கும்போது, அவையாவும் பதினான்காம் நூற்றாண்டு அல்லது அதற்குமுன்பே தோன்றிவிட்டன என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். பிரயோகவிவேகம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம்

என்பன கூறும் கருத்துக்களைத்தாம் உடன்படுவதாக, அவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளபோதும், அக்கருத்துக்கள்யாவும் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தமிழ் இலக்கணகாரர் களால் வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளே என்பது அவதானிக்கத் தக்கது வடமொழி இலக்கணமரபை அளவுக்கு மீறிப் பின்பற்றுவது தமிழ்மொழி இலக்கண மரபை மழுங்கடித்து விடுகிறதென்பதே கணேசையர் கருத்தெனலாம்.

-பேரா. ஆ. வேலுப்பிள்ளை
இலக்கண வரம்பு, பக். 170-215

4. மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையர் அவர்கள்

தேசமிக அடியேற்குச் செந்தமிழில் நூல்கள் பல கற்பித் தென்னை
மாசகலக் கற்றவர்கள் அவைநடுவே வைத்தமகா வித்து வானைக்
காசினியோர்கண்மணியை இலக்கணநற் சீரோமணியைக் கணேசையப்போர்த்
தேசிகனை யுரைமணியைக் கவிமணியைச் சிந்தையினி லிருந்து வோமே.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நாவலர் பெருமானை நன்கறியும்.
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், ஸ்ரீலஹீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்
தமிழுக்குஞ் சைவத்துக்குந் தனித்தொண்டாற்றினார்கள்.
அன்றியும், தம் அரிய பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கு ஒரு
மாணவ பரம்பரையையும் ஆக்கித் தந்தார்கள். நாவலரவர்
களுடைய மாணாக்கர்களுள் அவர்களுடைய தமக்கையார்
புதல்வனாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்
பிள்ளையவர்கள் தலைசிறந்தவர்; நுண்மாண் நுழைபுலம்
படைத்தவர். சங்க இலக்கியங்கள் அச்சில் வராத
அக்காலத்திலேயே (அதாவது 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி
யிலேயே) ஏட்டுப் பிரதிகள் மூலம் சங்க இலக்கியங்களைக்
கற்றவர். சிந்தாமணி, சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை,
இராமாயணம் முதலிய இலக்கியங்களைத் துருவித் துருவி
ஆராய்ந்தவர். தொல்காப்பியத்தைப் பல்காற் கற்று நிறைந்த
அறிவுபடைத்தவர். ஒருகால் ஒன்றைக் கற்றாலே மனதில் நன்றாகப்
பதித்துவைக்கும் நினைவாற்றல் சாலவும் படைத்தவர். இன்னிசை
அறிவும் இனிது வாய்க்கப் பெற்றவர். பழைய
உரையாசிரியர்களாகிய பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர்,
பேராசிரியர் முதலியோருடைய உரைகளை ஏற்ற ஏற்ற
இடங்களில் எடுத்தாளும் ஆற்றலும் நுண்ணிய இலக்கண
அறிவும் வாய்க்கப் பெற்றவர். இத்தகைய பேரறிஞர்பாற் கல்வி

கற்றோர் பலராவர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர், மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையரவர்களாவர். யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாகம், அ.குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களின் தமிழ்த் தொண்டையும் பேரறிவையும் பெருந்திறனையும் தமிழறிந்தாரணவரும் அறிவர். அறியாதார் உளரேல், அவர் தமிழறியாதாரே. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப் பிள்ளையவர்களுக்குப் பின், குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களிடங் கல்வி கற்றதோடு, பிற்காலத்திற் புலவரவர்களுக்கு உசாத்துணைவராகவும் விளங்கியவர் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களின் மாணவர்களுள் யானுமொருவனாகலாற் போலும் 'கணேசையர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்' ஒன்றை எழுது மாறு நண்பர்கள் பணித்தார்கள். அப் பணியைத் தலைமேற் கொண்டு எழுதப் பெற்றதே இக் கட்டுரை யாகும். அறிஞர் குற்றங் களைந்து குணங் கொள்வாராக.

பிறப்பு

யாழ்ப்பாணத்தின் வடபால் ஏறக்குறைய எட்டு மைல்களுக்கு கப்பால் சிவந்தநிற மண்ணும் தீஞ்சுவை நீரும் பொருந்தி, இயற்கை வளனெலாஞ் செறிந்து, தாளாண்மை மிக்க வேளாண் டொழிலுக்கு உரியதாய் விளங்குவது புன்னாலைக்கட்டுவன் என்னும் ஊர். இவ்வூரிலே சைவ அந்தணர் குலத்திலே காசிப கோத்திரத்திலே சின்னையர் என்னும் அந்தணச் செல்வருக்கும் அவர்தம் அருந்ததியன்ன வாழ்க்கைத் துணைவி சின்னம் மாளுக்கும் கணேசையர் ஐந்தாவது புதல்வராகப் பிறந்தார். இவருக்கு மூத்தோர் நால்வரும் பெண்களாவர். தந்தையும் தாயும் விநாயகப் பெருமானைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டொழுகிவ ராதலின், கணேசரருளாற் பிறந்த தம் அருந்தவப் புதல்வருக்குக் 'கணேசன்' என்று பெயரிட்டனர். பின்னாளிலே கணேசையர வர்கள் பெரிய கணேச பக்தனாகவே மாறிவிட்டார்கள். அவர்கள் பாடிய 'வருத்தலைவிளான் மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது' என்னும் இனிய செய்யுள் நூலின் கண்ணே,

என்குலத் தந்தணர் நின்னடித் தொண்டினை
வழிவழி செய்து வாழும் புன்னைமா
நகரின் மேவிய நற்றளியிற் போல்

வீயா மருதடி மேவு மூலத்தும்
உற்றே யருள்செயும் உயர்பரம் பொருளே

என்று, தம் தந்தை தாயர் முதலியோரும் விநாயகவழி பாட்டிற் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுதல் காண்க. கணேசையரவர்கள் பிறந்தநாள் ஈசுர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் பதினைந்தாம் நாளாகும் (1-4-1878). இரகுவமித்துக்குக் கணேசையரவர்கள் எழுதிய உரைக்குச் சிறப்புப்பாயிரங் கொடுத்த சன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள்,

காசிபகோத் திருமுடையோன் புன்னைநகர்ச் சின்னைய நாதன் மைந்தன்
தேசிகன்வித் துவசூடா மணிபொன்னம் பலப்பெயர்கொள் செம்மல் பாங்கே
பேசிய விலக்கியமு மிலக்கணமும் பிறநூலும் பெரிது கற்றோன்
பூசுரான்கோன்கணேசனெனும் பெயருடையோன் கவிபாடும் புலமிக்கோனே

என்று கூறுதலும் ஐயரவர்களின் பிறப்பு, கல்வி, ஆற்றல் முதலியனவற்றைக் காட்டும்.

கல்வி கற்றல்

கணேசையரவர்கள் குடும்பம் கற்றவர்களையும் ஆசிரியர்களையுங் கொண்டு விளங்கிற்று. அவர்களுடைய பெரிய தகப்பனாராகிய மறைத்திரு. கதிர்காம ஐயரவர்கள் புன்னாலைக் கட்டுவனில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்திவந்தார்கள். அஃது அக்காலத்தில் ஒரு சைவப் பள்ளிக்கூடமாக விளங்கிற்று. (இப்போது அஃது அரசினர் பள்ளிக்கூடமாக மாறிவிட்டது.) அப் பள்ளியிலேயே கணேசையரவர்கள் மிக்க திறமையாகக் கல்வி கற்று வந்தார்கள். அரிச்சுவடி தொடக்கம் எட்டாம் வகுப்பு வரை அப்பள்ளியிலேயே கற்றுவந்த கணேசையரவர்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், சரித்திரம், சமயம், கணிதம் முதலிய பாடங்களில் முதன்மை பெற்றார்கள். எட்டாம் வகுப்பிலே தேர்வு பெற்றால், மாணவ ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றுச் சம்பளம் பெறலாம். ஆதலால், இத்தேர்வு முடிந்ததும், மாணவ ஆசிரியன் (சூரயீடை கூநயஉாநச) ஆகப் பயிற்சி பெறுதற்குரிய பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று, கணேசையரவர்களுடைய சுற்றத்தார் விரும்பினார்கள். இந்த நிலையில், அக்காலத்திற் சைவப் பள்ளிகளில் தேர்வு நிகழ்த்துவோருள் ஒருவராக இருந்த

வித்துவசிரோமணி பொன்னக்கமபலப்பிள்ளையவர்கள் கணேசையர் கல்வி கற்ற பள்ளிக்குத் தேர்வாளராக வந்தார்கள். அவர்கள் தேர்வு நிகழ்த்துங்கால், மாணவராக இருந்த கணேசையரை நோக்கி 'திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்' என்றற் றொடக்கத்துக் கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளுக்குப் பொருள் விரிக்குமாறு பணித்தார்கள். சிறுவனாக இருந்த கணேசையர் தாம் படித்தபடி 'விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்கரங்களையும் செவ்விய ஐந்து முகங்களையுமுடைய சிவபிரான்' என்று முதலாம் அடிக்கு உரை கூறினார். உடனே வித்துவசிரோமணி அவர்கள் அதை நிறுத்திவிட்டு, பின்வருமாறு சொன்னார்கள்:

“உண்மைப் பொருள் உடைமைப் பொருள் எனப் பொருள்கள் இரண்டு வகைப்படும். உண்மைப் பொருளைக் கூறுமிடத்து, 'ஐ' உருபை விரித்துப் பொருள் கூறலமையாது. சிவபிரானது முகங்களும் கரங்களும் உண்மைப் பொருள்களா தலின், 'ஐ' உருபை விரியாது 'விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்கரங் களும் ஐந்து திருமுகங்களும் உள்ள சிவபிரான்' என்று கூறல் வேண்டுமென்று விளக்கினார்கள். அதைக் கேட்ட சிறுவனாக இருந்த கணேசையரவர்களுக்கு வித்துவசிரோமணி பாற் பெருமதிப்பு ஏற்படலாயிற்று. அவர்தம் இலக்கண அறிவை வியந்து அத்தகையவரிடஞ் சில காலமாவது கல்வி கற்றல் வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார்கள். ஆகவே, தமது கற்றத்தார் விருப்பத்துக்கிசைய மாணவ ஆசிரியனவதைக் கைவிட்டு, வித்துவசிரோமணிக்கு மாணாக்கராயினார் கணேசைய ரவர்கள். இதனை அவர்கள், மாணவர்களாகிய எங்களுக்குப் பெருமிதத்தோடு சொல்வார்கள். 'வித்துவசிரோமணியவர் களிடம் மாணவனாக இருந்து கல்வி கற்றல் எளிதன்று. மிக்க அவதானமாகவும், அடக்கமாகவும் இருந்து கூர்த்த மதியோடு கற்றல் வேண்டும். இன்றேல், மாணவ நிலையினின்று நீங்கவும் நேரிடும்' என்றெல்லாம் அவர்கள் சொல்வார்கள். அதுகாலை, கணேசையரவர்களிடங் கல்வி கற்றலும் அத்தகையதே என்று, மனத்துள் நினைத்துக் கொள்வோம் ; புறத்தே சொல்லத் துணியோம்.”

திண்ணைப் பள்ளிக் கூடம்

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப் பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாண நகரைச் சேர்ந்த வண்ணார்பண்ணையில் வசித்து வந்தார்கள். அவர்களிடஞ் சில மாணவர்கள் பாடங் கேட்டு வந்தார்கள். வண்ணார் பண்ணையிலுள்ள வைத்தீஸ்வரன் கோவில் அமைப்பிலும் அழகிலும் தென்னிந்தியாவில், சீகாழிப்பதியின் பக்கத்தேயுள்ள புள்ளிருக்குவேளூர் கோயிலை (இது வைத்தீஸ்வரன் கோயில் எனும் பெயரால் இப்போது வழங்கப்படுகின்றது) ஒத்தது. அதன் வடக்கு வீதியில் வடக்கு நோக்கி இருந்தது, கணேசையரவர்களின் தமக்கையாரை மணந்த அவர்தம் மைத்துனர் மறைத்திரு. சுந்தரையரவர்களின் இல்லம். இப்போதும் அவர் உறவினர் அதில் வதிகின்றனர். அதற்கு எதிரே தெற்கு நோக்கி இருந்தது, சிவன்கோவிற் குருக்களும் சிறந்த வடமொழி அறிஞருமாகிய மறைத்திரு, பிச்சுவையரவர்களின் இல்லம். இவ்வீட்டுத் திண்ணை விசாலமானது. இத் திண்ணையிலேயே வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப் பிள்ளை சில மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லி வந்தார். அவ்வாறு பாடம் நடைபெறும் ஒரு சமயத்திலேயே கணேசையரவர்கள் தாமும் வித்துவசிரோமணி யவர்களிடம் மாணவனாக இருந்து பாடங்கேட்பதற்கு அனுமதி பெறச் சென்றார்கள். அப்போது கணேசையரவர்கள் தமது தகுதியைக் காட்டுதற்கு ஒரு வாய்ப்பு நேர்ந்தது. கணேசையரவர்கள் போன சமயத்தில் மற்றை மாணவர்களுக்கு வித்துவசிரோமணியர்கள் பாடஞ் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தம் மாணவர்களை நோக்கி “‘உண்ப’ என்ற சொல்லுக்கு இலக்கணம் என்ன?” என்று வினாவினார்கள். அவர்கள் சரியான விடை கூறாதிருக்கவே, பக்கத்தில் நின்ற கணேசையரை நோக்கி, “நீர் சொல்லுவீரா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்குக் கணேசையர் “ஆம்” என்று கூறி “‘உண்ப’ என்னுஞ் சொல் உயர்திணைப் பலர்பால் வினைமுற்றாகவும், அஃறிணைப் பலவின்பால் முற்றாகவும் வரும்” என்று விடை கூறினார். இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த வித்துவசிரோமணி யவர்கள் கணேசையரவர்களைத் தம் மாணவராக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதுமுதல் கணேசையர் வித்துவசிரோமணியின் அன்புக்குரிய மாணவரானார். இத் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே

மகாவித்துவான் கணேசையர் கல்வி கற்றுவந்தார். அக்காலத் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்களின் பெருமைதான் என்னே! காலஞ் செல்லச் செல்ல மாணவர்கள் தொகையும் அதிகமாயிற்று. அது காரணமாக, வகுப்பும் அருகிலுள்ள நாவலர் சைவப் பிபரகாச வித்தியாசாலைக்கு மாற்றப்படலாயிற்று. வித்துவசிரோமணியவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை ஓர்இய பின், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடம் கணேசையரவர்கள் சிலகாலங் கற்று வந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களிடம் வடமொழி யறிவும் பெற்றார்கள். பிற்காலத்தில் இவர்கள் புலவரவர்களுக்கு ஓர் உசாத்துணைவராகவும் விளங்கினார்கள்.

ஆசிரியர் ஆனமை

மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் தமது இருபத்தோராம் ஆண்டளவிலேயே ஆசிரியராகக் கடனாற்றத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் முதன்முதலில் இப்போதிருக்கும் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்துக்குப் பக்கத்தில் 'ஐக்கிய இலாப நிதித் கட்டடத்'தில் விவேகானந்தா வித்தியாசாலை என்னும் பெயரோடு திரு. வேலுப்பிள்ளை என்பவரால் நடாத்தப்பட்டு வந்த பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியராகக் கடனாற்றினார்கள். அதன்பின், வண்ணை நாவலர் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைக் காவிய பாடசாலையிற் சிறிது காலமும், புன்னாலைக்கட்டுவன், வயாவிளான், குரும்பசிட்டி என்னுமிடங் களிற் சிற்சிலகாலமும் ஆசிரியராகக் கல்வி கற்பித்துவந்தார். அக்காலத்திற்றான் இவர்கள் மாமனாராகிய மறைத்திரு. யோகவன சாஸ்திரிகளின் ஓரே புதல்வியாகிய அன்னலக்குமியம் மையாருக்கும் இவர்களுக்கும் திருமணம் நடைபெறலாயிற்று. திருமணம் நிகழ்ந்த காலத்துக் கணேசையரவர்கள் முப்பத் திரண்டாண்டுப் பிராயத்தினராயிருந்தார்கள். இதன்பின், இவர்கள் தமது மாமனாரால், தையிட்டி என்னுமூரில் நடாத்தப்பட்டு வந்த சைவப் பள்ளிக் கூடத்திற் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்தார்கள். அதன்பின், இவர்கள் 'மணிபல்லவம்' என்ற மணிமேகலையிற் குறிக்கப் பட்டுள்ள தீவகம் இதுவேயாம் என்று ஆராய்ச்சி யாளர்கள் கருதும் நயினார் தீவெனும் நீர்க்குழந்த திருநாட்டில் தமது வாழ்க்கைத் துணைவியாருடன் சென்றிருந்து ஏழாண்டுகள் வரை கல்வி கற்பித்து வந்தார்கள். இக்காலத்தில் நூல்களை

ஆய்வதும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுமாக இன்பகரமாகவே இவர்கள் வாழ்க்கை கழியலாயிற்று. 1921ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பின்பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்' என்னும் பெயரால் ஒரு சங்கம் நிறுவப் படலாயிற்று. 1921ஆம் ஆண்டில் அச் சங்கத்தை நிறுவினோரும், சங்கத்தின் செயலாளருமாகிய திரு. யா. தி. சதாசிவ ஐயரவர்கள் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித, பாலபாண்டித, பரிவேசபண்டிதத் தேர்வுகளுக்குத் தேற்றும் மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதற்காகப் 'பிராசீன பாடசாலை' என்னும் பெயரோடு ஒரு கல்விக்கழகத்தைச் சன்னாகத்தில் நிறுவி நடாத்தினார்கள். அவர்கள் அழைப்பின் பேரில், 1921ஆம் ஆண்டில், மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் அக் கழகத்துக்குத் தலைமைப் பேராசிரியராக அமர்ந்தார்கள். இக் கழகத்தில் ஏறக்குறையப் பதினோராண்டுகள் வரை (1932ஆம் ஆண்டு வரை) பேராசிரியராக விருந்து இவர்கள் ஆற்றிய பணி பெரியதொரு பணியாகும். இன்று யாழ்ப்பாணத்திற் பண்டிதர்களாக உள்ளோரிற் பலர் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களிடம் கல்வி கற்றவரேயாவர். மாணவராக இருந்து கல்லாதோரும் அவர்களிடம் தம் ஐயந்திரிபுகளை நீக்கிக்கொண்டவரேயாவர். இக் காலத்திலேயே தொல் காப்பியத்தைக் கற்பிக்கவும், அதனைத் தமது நுண்மதிகொண்டு துருவித் துருவி ஆராய்ந்து சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதவும் அவர்களுக்குப் பெரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மாணவர்கள் ஐயங்களைக் கேட்டால், அதற்கு அப்போதைக்கு ஏதாவது சொல்லி மழுப்பிவிடும் வழக்கம் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களிடம் மருந்துக்குங் கிடையாது. உடனேயே அவ்வையத்தைத் தீர்த்துவிடுவார்கள். உடனே தீர்க்கமுடியாமற் சிறிது சிந்தித்தாவது, ஆராய்ந்தாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால், 'பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்' என்பார்கள். கேட்ட மாணவன் மறந்தாலும் அவர்கள் அதை மறக்கமாட்டார்கள். ஆராய்ந்து கண்டதும் அம் மாணவனைத் தேடிச் சென்று அதைத் தெரிவிக்க அவர்கள் தவறமாட்டார்கள். இஃது அவர்களிடம் மாணவனாக இருந்த யான் நேரில் அறிந்த தொன்றாகும். இந்த இயல்பே ஐயரவர்கள் தொல் காப்பியத்துக்கு மிகத் தெளிவான உரைவிளக்கக் குறிப்பு எழுதுவதற்கு அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தது, என்று கூறின் அது

மிகையாகாது. தம்முடைய ஆசிரியர்களிடம் நேரிற் கற்றதிலும் பார்க்க அவர்கள் தாமாக முயன்று ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளே பலவாம். கற்கண்டை மென்று சுவைத்துக் கொண்டே சிறிது நேரம் சிந்திப்பார்கள். உடனே பதிலைத் தெரிந்து கொள்வார்கள். “அஃது இதுகாணும்” என்று மலர்ந்த முகத்தோடு விளக்குவார்கள். அந்தக் கற்கண்டில் ஏதோ இருக்கிறதுபோலும், என்று எமக்கு நினைக்கத் தோன்றும். கற்கண்டில் அவர்களுக்கு நல்ல விருப்பம் உண்டு. பாடஞ் சொல்லும்போது கற்கண்டை வாயிற் போட்டுக் கொள்வார்கள். சிலவேளைகளில் மாண வருக்குங் கொடுப்பார்கள். பழவகைகளில் அன்னாசிப்பழத்திலும் திராட்சைப்பழத்திலும் அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டு. கீரை வகைகளில் வல்லாரை அவர்களுக்குகந்தது, பொதுவாக மாணவர்களிடம் எதையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் இவர்களை - மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கு இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டுசெல்லுதலே வழி, என்பதை மாணவர் களாகிய நாம் அறிந்திருந்தோம். பொடிபோடும் வழக்கமும் அவர்களிடம் உண்டு. வருவாயைப் பெரிதாக மதித்து அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலை நடத்தியதே கிடையாது. பிராசீன பாடசாலையை விட்டு நீங்கியபின், இவர்கள் நூல்கள் எழுதுவதிலும் தனிப்பட்ட முறையிற் சில மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் கடவுள் வழிபாட்டிலுந் தம் காலத்தைக் கழித்தார்கள்.

அவர்கள் காலத்துப் புலவர்கள்

மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் காலத்தில் இந்தியா வில் சேது சமஸ்தான மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்காரவர் களும், அவர் மருகர் திரு. மு. இராகவையங்காரவர்களும், அறிஞர் திரு. அரசன்சண்முகனார் அவர்களும், திருநாராயணையங்கார் அவர்களும், மறைமலையடிகளும், ஈழத்தில் வித்துவசிரோமணி பொன்னம் பலப்பிள்ளையும், சுன்னாகம், குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களும், பிறரும் இருந்தார்கள். இத்தகைய பெரும் புலவர்கள் காலத்தில் அப் புலவர்களும் ஒப்பப் பல ஆராய்ச்சி முடிபுகளைக் கண்டவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள்.

இவர் தம் 25ஆம் ஆண்டளவிலேயே மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்களும், மு. இராகவையங்கார அவர்களும் வேண்டிக்கொண்டபடி அவர்களால் நடாத்தப் பட்டுவந்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகிய 'செந்தமிழ்' இதழ்களில் அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார்கள். அக்காலத்திலேயே திரு. அரசன் சண்முகனாருக்கும் கணேசையரவர் களுக்குமிடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்படலாயிற்று. தொல்காப்பியப்பாயிரம், முதற் சூத்திரம் என்பவற்றிற்கு அரசன்சண்முகனார் அவர்கள் 'சண்முக விருத்தி' என்னும் பெயரோடு எழுதிய விருந்தியுரையில் ஆகுபெயரும் வேறு, அன்மொழித் தொகையும் வேறு என்னுங் கொள்கையை நிறுவ முயன்றார்கள். முன்னையோர் கொள்கைக்கு இது முரண்பாடா தலைக் கண்ட கணேசையரவர்கள் தமது ஆராய்ச்சி வன்மையால் அரசன் சண்முகனார் கொள்கையை மறுத்தெழுதி, ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் ஒன்றேயாம் என்பதை நிறுவுவாராயினர். இதனைச் 'செந்தமிழில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் காட்டும். இன்னும் காலத்துக்குக் காலம் இவர்கள் 'செந்தமிழில் எழுதிவந்த இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பலவாம். இவற்றை, பின் இவர்கள் உரைவிளக்கக் குறிப்போடும் பாடத் திருத்தத்தோடும் வெளியிட்ட தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களில் அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எழுத்ததிகாரப் பதிப்பில் 'அளபெடை' 'போலி எழுத்து' என்பவையும், சொல்லதிகாரப் பதிப்பில் 'தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி', 'பிறிது பிறிதேற்றல்', 'ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்', 'இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்', 'தொகைநிலை' என்பவையும், பொருளாதாரப் பதிப்பில் 'சிறுபொழுதாராய்ச்சி' என்பதுஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆண்டுக் காண்க. இவ்வாராய்ச்சிகளிற் சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கைகளை மறுத்து வேறு கொள்கைகளை இவர்கள் நிறுவியிருக்கிறார்கள். இதனை இவர்கள் தமது கூர்த்தமதி கொண்டு செய்தமை இவர்தம் நுண்ணறிவைக் காட்டும். இவர்கள் எழுதிவந்த கட்டுரைகள் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திராதி பராலும் பிறராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன வென்பதற்கு 30-5-1906இல் இவர்களுக்கு அக் காலத்துப் பத்திராதிபராக

இருந்த மறைத்திரு. மு. இராகவையங்காரவர்களிடமிருந்து கிடைத்த திருமுகம் ஒன்று சான்று பகரும். அது வருமாறு:

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

30-5-1906

அன்பார்ந்த ஐயா!

தாங்கள் “தொனி” என்னும் அரிய விஷயம் அனுப்பிய பின்பு, வேறு விஷயம் அனுப்பாமைக்குப் பலர் (அவாவுடன்) வருந்துகிறார்கள். தயைசெய்து “இராமாவாதரசர் செய்யுட்பாடாந்தரத்” தின் தொடர்ச்சியை அனுப்பிவரின், உபகாரமா மென்பதை நாம் சொல்லல் மிகை. தாங்கள் நீண்ட நாளாகக் கடித மெழுதாதிருப்பதையிட்டுக் கவல்கிறேன். தங்கள் அன்பார்ந்த கடிதத்தை எதிர்நோக்கியுள்ளேன்.

இங்ஙனம்,

அன்பன்,

(ஒப்பம்) மு. இராவையங்கார்

இதுபோலவே இன்னும் பல கடிதங்களுள். விரிவஞ்சி அவற்றைத் தாராதொழிகின்றேன். நிற்க,

இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் மட்டுமன்று, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் பல இவர்களாற் ‘செந்தமிழி’ல் எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ‘கவியின்பம்’ என்னும் தலைப்பில் அரசகேசரியார் இயற்றிய ‘இரகுவமிசம்’ என்னுங் காவியத்தி லுள்ள சிறப்புக்களை எடுத்துக்காட்டிய கட்டுரைகளும், ‘ஒரு செய்யுட் பொருளாராய்ச்சி’ என்னும் தலைப்பிற் ‘சிறுபாணாற் றுப்படை’யில் ஒரு பகுதிக்கு (அடி - 15 - 31) நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையை மறுத்து எழுதிமையும், ‘நச்சினார்க்கினியர் உரைநயம்’ என்னும் தலைப்பில் ‘சிந்தாமணி’க்கு நச்சினார்க்கினியருரையிற் காணும் நயங்களை எடுத்துக் காட்டிய கட்டுரையும், கம்பர் கவிநயம் பற்றிய கட்டுரைகளும், பிறவும் சிறந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளாம். அவர்தம் கட்டுரைகளைத் தொகுப்பதில் ஈடுபட்டுள்ள என்முயற்சி வெற்றிபெருமாறு அறிஞர்கள் மேலும்

தமக்குக் கிடைப்பனவற்றைத் தந்துதவுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கணேசையர் அவர்கள் வித்துவசிரோமணி பொன்னம் பலப்பிள்ளையவர்களிடம் பாடங்கேட்டபோது தாம் குறித்துவைத்த இராமாயணக் குறிப்புப் புத்தகம் (கையெழுத்துப் பிரதி) ஒன்றை என்னிடம் தந்துவைத்தார்கள். அதிலிருந்து எத்துணைச் சிரமமெடுத்துக்கொண்டு நுட்பமாக இராமாயணம் முழுவதையும் மாணவனாக இருந்த அக்காலத்திலேயே அவர்கள் கற்றார்கள் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுளின் குறிப்பை மட்டும் இங்குத் தருகின்றேன். சுந்தரகாண்டத்தில் ஊர்தேடு படலத்தில் வரும்.

(146ஆம் செய்யுள்).

தனிக் கடக்களி ரெனவொரு துணையிலான் றாய
பனிக் கடற்பெருங் கடவுடன் பரிபவந் துடைப்பான்
இனிக்க டப்பதன் றேழ்கடல் கிடந்ததென் றிசைப்பான்
கனிக்க டற்கதிர் தொடர்ந்தவ னகழியைக் கண்டான்

என்னுஞ் செய்யுளுக்கு எழுதப்பெற்றுள்ள குறிப்பு வருமாறு:

“கடலின்கண்ணே தோன்றுகின்ற சூரியனை ஒரு பழமென்று கருதித் தொடர்ந்தவானாகிய ஒப்பற்ற மதத்தை யுடைய யானையைப் போன்ற ஒரு துணையுமில்லாத அனு மனானவன் அந் நகரின் அகழியைக் கண்டவனாய்க் ‘குளிர்ந்த கடலுக்குத் தலைவனாகிய வருணனது அவமானத்தை நீக்கும்படி ஏழ்கடலும் இனி யவ்வனுமனால் கடத்தல் கூடாதென்று கருதிக் கிடந்தாற்போலும்’ என்று கூறினான். அனுமன் கடலைத் தாண்டியதனால் தம் யசமானனுக்கு வந்த அவமானத்தை நீக்கும்படி சத்த சமுத்திரங்களும் வந்து கிடந்தாற்போன்ற அகழியைக் கண்டான் என்பது கருத்து. அவமானம் - யாவராலுங் கடக்க முடியாத தன்னை ஒரு குரங்கு கடந்ததே என்றதால் வந்த அவமானம்.”

இக் குறிப்பை யான் தெரிந்தெடுத்துத் தரவில்லை. அக் குறிப்புப் புத்தகத்தைப் புரட்டியபோது முதலில் என் கண்ணைக் கவர்ந்த செய்யுளையே தந்துள்ளேன். இப்படியே ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் அரிய குறிப்பெழுதிப் படித்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறே சங்க இலக்கியங்களிலும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக் கோவையார், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், இராமாயணம் முதலிய நூல்களிலும் அவர்களுக்கு நிரம்பிய பயிற்சியுண்டு என்பதை அவர்கள் பாடஞ் சொல்லும்போது நாம் நன்கறிந்துள்ளோம். “கோவையென்றால் திருக்கோவையே. மற்றைய கோவைகளெல்லாம் வேலியிற் படரும் கோவையே,” என்று கூறித் திருக்கோவையார்ச் செய்யுள்களைச் சுவைப்பார்கள். அகநானூற்றை அவர்கள் எங்களுக்கு விளக்கிய சிறப்பை நாம் மறுத்தல் முடியாது. பதிற்றுப் பத்துக்கும் அவ்வாறே. தருக்க சங்கிரகத்தை அவர்கள் விளக்கியதைப் போலத் தெளிவாக விளக்கியவரை யான் கண்டிலேன். இவ்வாறே இலக்கிய அறிவிலும் அவர்கள் அறிவு பேரறிவாக விளங்கிற்று.

வித்துவசிரோமணிப் பட்டம்

கணேசையரவர்களின் தமிழ்மொழியறிவின் பெருக்கத்தை நன்கறிந்த தமிழறிஞர்களும் அவர்தம் நண்பர்களும் மாணவர்களும் அவர்களுக்குத் தாமாகவே தகுதிநோக்கி அளித்த இயல்பான பட்டம் மகாவித்துவான் என்னும் பட்டமாகும். இதுபற்றியே மகாவித்துவான் என்று யாம் எஞ்ஞான்றும் அழைத்துவந்தோம். இதுவேயுமன்றி, அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் அளித்த பட்டமும் ஒன்று உண்டு. சென்ற நந்தன ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 16ஆம் நாளன்று (1-12-52) யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தார் அச் சங்கத்தின் இருபத்தொன்பதாவது ஆண்டுவிழாவுடன் ‘விசேட பட்டமளிப்பு விழா’ என்று ஒன்றையும் நடத்தினார்கள். இதுவே அவர்கள் நிகழ்த்திய முதலாவது விசேஷ பட்டமளிப்பு விழாவாகும். இவ் விழாவில் மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களுக்கு வித்துவ சிரோமணி என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்கள். இவர்களே இச் சங்கத்தால் முதன் முதலாக இத்தகைய பட்டம் வழங்கப் பட்டவராவர். அதுகாலை அச் சங்கத்தார் வேறு சில அறிஞர்களுக்குள் சில பட்டங்களை வழங்கினர். அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடையதாகலின், அவ்வாறு பட்டம் பெற்ற மற்றைய மூவரையும்பற்றி ஒரு சிறிது கூறிவிடுவாம்.

1. மறைத்திரு. க. சு. நவந்திரிஞ்சணபாரதியார் அவர்களுக்கு இச் சங்கத்தாரால் 'புலவர்மணி' பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவர் சுன்னாகத்திலுள்ள இராமநாதன் கல்லூரியிலும், திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேசுவராக் கல்லூரியிலும், இராமநாதன் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றியவராவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் 'உலகியல் விளக்கம்', 'பறம்புமலைப் பாரி', 'செழுங்கதிர்ச் செல்வம்', 'திருவடிக் கதம்பம்' என்பனவாம். இவர் மணிவாசகப் பெருமாள் இயற்றியருளிய திருவாச கத்துக்கும் ஓர் உரை கண்டுள்ளார்.

2. திரு. ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை யவர்களுக்கு 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. இவர் சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடங் கல்வி கற்றவர். விபுலானந்த அடிகளின் தொடர்பு பெரிதும் உடையவர். அவர்களைப் போலவே மட்டக்களப்பைச் சன்னவூராக வுடையவர். இயற்கையாகவே நல்ல கவி பாடுந் திறமை வாய்ந்தவர். இவர் இயற்றிய 'பகவத்கீதை வெண்பா' யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் இருபத்தெட்டாவது ஆண்டு விழாவில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

3. திரு. ந. சுப்பையபிள்ளை யவர்களுக்குப் 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. இவர் மட்டுவில் உரையாசிரியர் திரு. ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் மாணவராவார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் நடாத்தப்படும் வித்துவான் பரீட்சையில் தேறியவர். வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பரிகாச வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் கடனாற்றியவர். வடமொழியறிவும் வாய்க்கப் பெற்றவர். இவர் 'தஞ்சைவாணன் கோவை' சொக்கப்ப நாவலருரைக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளார். நன்னூல் விருந்தியுரைக்கும் உரை விளக்கக் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளார் என்ப. நிற்க.

இவர்களேயன்றி, மகாவித்துவான் கணேசையரவர் களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மற்றோர் அறிஞர் பண்டிதமணி ணசி. கணபதிப் பிள்ளையவர்களாவர். இவர் திருநெல்வேலிசைவாசிரிய கலாசாலையில் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பல்லாண்டுகள் கடனாற்றி இப்போது இளைப்பாறியுள்ளார்.

இவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித பரீட்சையில் மிகப் பழங்காலத்திலேயே சித்தியெய்தியவர். சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடமும் சைவத் திருவாளர் த. கயிலாய பிள்ளையவர் களிடமும் கல்வி கற்றவர். பலருக்குக் கல்வி கற்பித்து அவர்களைப் பண்டிதர்களாக்கியவர். இவர்தம் நண்பர்களும் மாணவர்களும் மற்றைய அறிஞர்களும் இவருக்கு அளித்த பட்டமே 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டமாம். இவர் களுக்கு இவருடைய மாணவரும் பிறரும் நிகழ்த்திய பாராட்டு விழா சென்ற 29, 30-8-59 ஆம் திகதிகளில் மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையர் வர்களுக்கு நெடுங்காலமாக நல்ல உசாத்துணைவராக இருந்து வந்தவர்கள்.

ஏறக்குறைய எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், 27-11-50இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த மறைத்திரு. யா. தி. சதாசிவ ஐயரவர்களும் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களோடு நெருங்கிய தொடர் புள்ளவர்கள். இவர், தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் என்னும் மும்மொழி அறிவும் உடையவர்; கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்தில் எப்.ஏ.(குஹ.) பரீட்சையில் முதற் பிரிவில் தேறியவர்; மல்லாகம் ஆங்கில வித்தியா சாலையில் தலைமையா சிரியராகவும், கந்தரோடை ஆங்கில வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகவும், 1910 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பகுதி வித்தியாதரிசியாகவும், 1927 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பகுதி வித்தியாதரிசியராகவும் கடனாற்றியவர். இவர்கள் ஆரம்பித்த இரு பெரிய ஸ்தாபனங்களுள் ஒன்று ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமாகும். மற்றையது சுன்னாகத்தில், மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற பிராசீன பாடசாலை ஆகும். 'தேவி தோத்திர மஞ்சரி', 'இருது சங்கார காவியம்', 'தேவிமானச பூசை அந்தாதி', 'பெருமாக் கடவைப் பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை' என்பன இவர் இயற்றிய நூல்களாகும்.

சுவாமி விபுலானந்தர் என்னுந் துறவுத் திருநாமத்தையும் பண்டித மயில்வாகனனார் என்னும் பூர்வாச்சிரமப் பெயரையும் உடையவராய் விளங்கிய பெரியாரும் இவர் காலத்திருந்த ஈழத்துப் புலவர் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் இலண்டன் ஃபி.எஃ.எ., பரீட்சையிலும் தமிழில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித

பரீட்சையிலும் சித்தியெய்தியவர். துறவு பூணுவதற்கு முன் யாழ்ப்பாணம் செந்.பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியிற் பிரதமாசிரியராகவும் கடனாற்றியவர்.பிற்காலத்தில் இவர் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், அதன்பின், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் இருந்து அருங்கடனாற்றினார்கள். சில காலம் 'பிரபுத்தபாரதம்' என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழுக்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கினார்கள். இவர்கள் இயற்றிய 'மதங்ககுளாமணி', 'யாழ்நூல்' என்பன இவர்களுக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டித் தந்தன.

தென்கோவை கந்தையாபிள்ளை அவர்கள்

மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களோடு நெடுங் காலமாக மிக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்த மற்றொரு பெரியார் தென்கோவை பண்டிதர் திரு. ச. கந்தையாபிள்ளை அவர்களாவர். இவர் 1880ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் கோப்பாயில் பரம்பரைப் பாண்டித்தியம் வாய்ந்த உயர்குடியில் திரு. சபாபதிப்பிள்ளைக்கும் காமாட்சியம்மையாருக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தவர். சன்னாகம், திரு. அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடம் கல்வி கற்றவர். ஆங்கிலமுங் கற்றவர். பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கொழும்பிலுள்ள ஆங்கில பயிற்சிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து தமிழாசிரியர்களைப் பயிற்றும் வகுப்புகளை நடத்திவந்தவர். அதற்குப் பின்னரும் கல்விப் பகுதியில் பல்லாண்டுகள் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் தமிழ்ப் பரீட்சகராகவும் கடனாற்றி வந்தவர்.

இவர் 1922ஆம் ஆண்டு தமது உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப்பாறி இந்தியா சென்று சில ஆண்டுகள் வசித்தவர். புதுச்சேரியில் ஒரு குருவை அடைந்து அவர் விருப்பப்படி 'வித்திகம்' என்னும் சிறந்த வாரப்பத்திரிகையை நடாத்தி வந்தவர். 'திருவாசக உண்மை', 'உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி' என்னும் நூல்களை இயற்றியவர். நல்ல செய்யுள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர். மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களோடு சகபாடியாகவும் நெடுங்கால நண்பராகவும் உசாத்துணைவராகவும் வாழ்ந்த இவர் 18-11-58இல் இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவினர்.

இவ்வளவோடு மகாவித்துவான் அவர்கள் காலத்துப் புலவர்களைப்பற்றிக் கூறுவதை நிறுத்திக்கொண்டு, இனி மகாவித்துவானவர்களின் உரைகாணுந் திறனைப்பற்றிக் கூறுவாம்:

உரையாசிரியர்

1915ஆம் ஆண்டில் (அப்போது கணேசையரவர்களுக்கு 37 வயசு) அரசகேசரியார் இயற்றிய 'இரகுவமிசம்' என்னும் காவியத்துப் பாயிரத்துக்கும் முதல் ஒன்பது பாடல்களுக்கும் (அவையாவன: பாயிரம், ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம், அரசியற் படலம், குறைகூறு படலம், தேனுவந்தனப் படலம், இரகுவற்பத்திப் படலம், யாகப்படலம், திக்குவிசயப்படலம் என்பவையாம்.) ஓர் அழகிய புத்துரை எழுதிக் கொக்குவில் சோதிட பரிபாலன் அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்கள். இவ்வுரை திட்பமும், நுட்பமும் வாய்ந்தது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அதன் காப்புச் செய்யுளையும் அதன் உரையையும் ஈண்டுத் தருதும்:

காப்புச் செய்யுள்

உதயமா வலரி யெண்ணி லுதித்தன வொளியிற் றாய
சிதைவிலா நிலவுச் செக்கர்ச் செவ்வந்தி மெய்யார் தந்த
புதைகொண்மா மதத்த வாம்ப லானனப் புனிதப் பொற்றே
னிதயவா ரிசத்த தானா லெக்கலை மணவா தெற்கே.

இதன் பொருள்: மாஉதய அல்ரி எண்ணில் உதித்தன ஒளியிற்று ஆய-பெரிய உதய ஞாயிறு அளவில்லாதன உதித்தாற் போன்ற ஒளியினை யுடைத்தாய், சிதைவு இல்லா நிலவுச் செக்கர் செம் அந்தி மெய்யார் தந்த - அழிவில்லாத நிலவினையுடைய செவ்வானம் போன்ற (விபூதியை யணிந்த) திருமேனியை யுடையவராகிய சிவபிரானார் தந்தருளிய, புதைகொள் மாமதத்த ஆம்பல் ஆனன புனித பொன்தேன் ஆழத்திற் கிடத்தலைக் கொண்ட கரிய மதத்தையுடைய யானை முகத்தைக் கொண்ட சுத்தமாகிய அழகிய தேன், இதய வாரிசத்ததானால் இதய கமலத்திருக்குமாயின், எற்கு எக்கலை மணவாது எனக்கு எந்தக் கலைஞானம் அடையாது என்றவாறு.

ஏகாரம் அசைநிலை. இல, என்னும் வினைப் பெயரினீற்ற கரமும் இல்லாத என்னும் பெயரெச்சத் தீறும் விகாரத்தாற் றொக்கன. எண்ணில் அலரி என மாற்றிப் பொருள் கோடல் இத்துணைச் சிறப்பின்று. உதித்தல் என்பது உதித்து என விகாரமாய் நின்றது. ஒளியிற்றாய மெய், சிதைவிலா மெய், செவ்வந்தி மெய் எனத் தனித்தனி கூட்டி முடிக்க. ஆம்பலானனப் புனிதப் பொற்றேன் விநாயகக் கடவுள். செந்நிறமான மேனியின் மீது வெண்ணிறமான விபூதி பரந்திருத்தல், செவ்வானத்தின் மீது வெண்ணிலாப் பரந்திருத்தல் போலு மென்பார், நிலவுச் செக்கர்ச் செவ்வந்தி மெய்யார் என்றார். உவமை யடைக்கியையப் பொருளடை வருவிக்கப்பட்டது. செக்கர், செம் என்பன ஒரு பொருட் பன்மொழி. சிதைவிலா என்பதை அந்திக்கேற்றி இல்பொருளுவமையாக்கினு மமையும். தந்ததேன் எனக் கூட்டுக. புதைகொள் மாமதம் என்பதற்கு விசையினால் விழுமிடத் திலுள்ள பொருளைப் புதைத்தலைக் கொண்டமதம் எனினுமாம். ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட நூல் இனிது முடியுமாறு முதலில் விநாயகக் கடவுளுக்கு வணக்கங் கூறினார் என்க. இனி, இதன்கண் அலரிப் பூக்கள் அளவிறந்தன பூத்தாற்போன்ற ஒளியை யுடைத்தாய செவ்வந்திப் பூப்பூத்த ஆம்பற் பூவிலுள்ள தேன் தாமரையின்கண்ணதாயின் எப்பகுதியவான மணமுண் டாகாது என வேறுமொரு பொருள் தொனித்தல் காண்க என்பது.

இவ்வுரைக்குப் பல அறிஞர்கள் சிறப்புப் பாயிரம் கொடுத்துள்ளார்கள். அவர்களுள், அக் காலத்துச் சென்னைப் 'பிரசிடென்சிக்' கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த மகாமகோபாத்தியாயர் மறைத்திரு. உ.வே.சாமிநாதையரவர்கள் (அப்போது அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் கிடைக்க வில்லை) அளித்த சிறப்புப் பாயிரம் இதுவாகும்:

உலம்பூத்த புயவரசு கேசரியா ராய்ந்துமுன முரைத்த தாய
நலம்பூத்த சுவையிரு வங்கிசத்திற் கினியவுரை நன்கி யற்றிப்
பலம்பூத்த தமிழ்வலவர் மதிப்பவெளிப் படுத்தினன்யாழ்ப் பாணமேயோன்
குலம்பூத்த நலமுடையோன் கணையைப் பெயராளன் குணமிக் கோனே

என்பது. பின் 1932 ஆம் ஆண்டில் (அப்போது இவர்கள் பிராசீன பாடசாலைத் தலைமைப் பேராசிரியராக இருந்தார்கள்.)

இரகுவமிசத்தின் அடுத்த ஏழு படலங்களுக்கு (அவையாவன: அயனுதயப் படலம், அயனெழுச்சிப்படலம், மாலையீட்டுப் படலம், கடிமணப்படலம், மீட்சிப்படலம், இரகுகதியுறுபடலம், இந்துமதி பிறப்பு நீங்கு படலம் என்பனவாம்) முதற் பகுதிக்கு எழுதியதுபோலவே, இனிய உரை செய்து மேற்படி அச்சியந்திர சாலையிலேயே அச்சிடுவித்து வெளியிட்டார்கள். இப் பகுதியில் வரும் மாலையீட்டுப் படலம் நடைதம் முதலிய நூல்களில் வரும் மாலையீட்டுப் படலங்களிலும் பார்க்கச் சிறந்த சுவை பொருந்தியதாகும். கணேசையரவர்கள் எழுதிய உரை, இச் சிறப்பை மேலும் அழகுபடுத்துவதாகும். இப் பகுதியிலிருந்தும் ஒரு செய்யுளையும் உரையையும் ஈண்டுத் தருதும்:

பழகிப் பயிலு மடநல்லார் கூடிக் காமா கமம்பயிலும்
கழகத் திணைப்பே ராரமுதைக் காட்சித் திருவைக் கணையிரண்டை
மழவிற் பிறைக்கீழ் வைத்தன்ன மடநோக் கிந்து மதியெனுமோர்
அழகைப் புதுப்பித் தழகூட்டி யழகு காண்பா ராயினரால்.

— மாலையீட்டுப்படலம் : செய். 47

இதன் பொருள்: பழகிப் பயிலும் மடநல்லார் கூடி (அலங்கரிக்கும் தொழிலை நெடுநாட் செய்து) பழகிப் பயின்றுள்ள மடமையை யுடைய மகளிர் (தம்முட்) கூடி, காமாகமம் பயிலும் கழகத்தினை மதன நூலைப் பழகுதற்கேற்ற கழகத்தை, பேர் ஆர் அமுதை பெரிய அரிய அமுதத்தை, காட்சித் திருவை கட்புலமான திருவை, இரண்டு கணைமழவிற் பிறைக்கீழ் வைத்து அன்ன மடநோக்கு இந்துமதி என்னும் ஓர் அழகை இரண்டு அம்புகளை இரண்டு இளமையான விற் களையுடைய பிறையின்கீழ் வைத்தாற்போன்ற மடநோக்கினை யுடைய இந்துமதி என்று சொல்லப்படும் ஒப்பற்ற அழகை, புதுப்பித்து அழகு ஊட்டி அழகு காண்பாராயினர் புதுப்பித்து அழகு பெறச் செய்து அழகு பார்ப்பாராயினார்கள்.

கூடிப் புதுப்பித்து ஊட்டி அழகு காண்பாராயினார் என முடிக்க. கழகமும், அமுதமும், திருவும், அழகும் என்னும் பெயர்கள் ஒரு பொருள் மேல் வந்தன. கழகம், அமுதம், திரு, அழகு என்பன ஆகுபெயர்கள். புதுப்பித்தல் திருத்துதல், ஊட்டுதல் ஏற்றுதல் எனக்கொண்டு, காண்பாராயினார்

என்பதற்குச் செய்வாராயினார் எனினுமாம். அழகைப் புதுப்பிக்கத் தொடங்கியது, மகளிரறியாமையை பிறிதல்ல வென்பார், “மட நல்லார் அழகைப் புதுப்பித்து” என்றார். இங்ஙனமே:

அழிழிமைத் துணைகள் கண்ணுக் கணியென இமைக்கு மாபோல்
உமிழ்சுடர்க் கலன்க ணங்கை புருவினை மறைப்ப தோரார்
அமிழ்தினைச் சுவைசெய் தென்ன அழகினுக் கழகு செய்தார்
இமிழ்திரைப் பரவை ஞாலம் ஏழைமை யுடைத்து மாதோ.

என்றார் கம்பரும் என்பது.

இப் பாட்டுக்கும் இன்னும் பல பாட்டுக்களுக்கும் எழுதப் பெற்ற உரைகளிலிருந்து உரையாசிரியராகிய கணேசையரவர்களின் உரைகாணும் வன்மையும், கம்பராமாயணம் முதலிய இலக்கிய நூல்களிலுள்ள பயிற்சி மிகுதியும் நன்கு புலப்படுகின்றன. ‘இரகுவமிச’த்துக்குக் கணேசையரவர்கள் உரை கண்டிராவிட்டால், கற்றோர்க்குமே அதிற் பல செய்யுள்களுக்கு உரை காண முடியாது. இன்னும் இரகுவமிசச் செய்யுள்களின் அழகெல்லாமறிய விரும்புவோர் கணேசையரவர்கள் ‘செந்தமி’ழில் எழுதிய ‘கவியின்பம்’ என்னுங் கட்டுரையைப் படிப்பாராக. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, செந்தமிழ்க் கருவூலமாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு அவர்கள் எழுதிய உரை விளக்கமும் உரையின் பாற்பட்டதே யாகும். அவ்வுரைநடையின் சிறப்பையும் அருமையையும் அறிஞர்களனைவரும் அறிவர்; தொல்காப்பியங் கற்றார் அனைவரும் அறிவர். அவர்களது உரைநடையிலேயே பழைய உரையாசிரியர்களின் திட்பமும் நுட்பமும் அமைந்துள்ளன. அதே சமயத்தில், தெளிவும் இனிமையும் பயக்கும் ஓர் எளிமையும் அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். அன்றியும் அவர்கள் முன்னைய உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர், சிவஞான முனிவர், இலக்கண விளக்க நூலுடையார் கொள்கைகளையும் ஆராய்ந்து தாம் வந்த முடிபைத் தெரிவிக்கும் பகுதிகள் கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பனவாம். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பைப்பற்றி டாக்டர் சாமிநாதையர் எழுதிய கடிதமொன்றையும் இங்குத் தருகின்றேன்.

உ

சிவமயம்

22-12-1938

பிரும்மஸ்ரீ கணேசையரவர்களுக்கு ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் திருவருளால் எல்லா மங்களங்களும் மென்மேலும் பெருக உண்டாகுக. உபயகுசலோபரி. தாங்கள் அன்புடன் இம்மாதம் 15ஆம் தேதி அனுப்பிய கடிதமும் அதற்கு முன் அனுப்பச் செய்த தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரமும் வரப் பெற்று மிக்க சந்தோஷமடைந்தேன். நூலிலே அன்புவைத்து அதன்பாலுள்ள விஷயங்களை வெளிப்படுத்துதலையே தனி இன்ப மாகக் கொண்டு பலகாலம் உழைத்து ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கும் முயற்சியுடையார் சிலரே. தாங்கள் அங்ஙனமே செய்து வருதலை மிகவும் பாராட்டுகின்றேன். தாங்கள் அவ்வப்போது எழுதிவந்த இலக்கணக் கட்டுரைகளையும் தங்கள் பதிப்புக்களிற் சேர்த்திருத்தல் தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும் உபகாரப் படுவதாகும்.

தாங்கள் இப்பொழுது தொல்காப்பியம் பொருளதி காரத்தின் பிற்பகுதியைப் பேராசிரியர் உரையோடு வெளியிட வெண்ணியிருப்பது தெரிந்து மகிழ்ந்தேன். சிலகாலமாக நான் நோய்வாய்ப்பட்டுப் பெரும்பாலும் படுக்கையிலேயே இருத்தலின் தங்கள் விருப்பப்படி உடனே கூடி உரைச்சுவடியை எடுத்தனுப்ப இயலவில்லை. இன்னும் சில நாட்களில் தேடி எடுத்து அனுப்புவேன்.

சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியத்தையும், பொருளதி காரம் முற்பகுதி நச்சினார்க்கினியருரையையும் முன்னர் வெளியிட்டுப் பின்னர்ப் பேராசிரியருரையை வெளியிடலாமே? தாங்கள் விருப்பப்படியே செய்தல் நலமே.

இங்ஙனம்,

அன்புள்ள,

வே. சாமிநாதையர்

தொல்காப்பியப் பதிப்பை முன் எவரும் பதிப்பிக்காத முறையில், மிக அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுதவிய எம் அரிய நண்பர் 'ஈழகேசரி' அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் பெரும் பணியும் எம்மாற் போற்றப்படத்தக்கதாகும். மகாவித்து வானவர்களை அடிக்கடி இப்பணியில் ஊக்கி உரைவிளக்கக்

குறிப்புகளை எழுதுவித்தது மட்டுமன்றிப் பொருட்செலவையும் பாராமல், அதனைத் தம் 'திருமகள் அழுத்தக'த்திற் கண்ணைக் கவரும் பொன்னெழுத்துக்களிற் சிறந்த வகையில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்ட பெருமை அவர்களைச் சார்ந்ததாகும். இப்பணியைச் செய்த அவர்களுக்குத் தமிழுலகம் என்றும் கடப்பாடுடையதாகும். இத் தொல்காப்பியப் பதிப்புக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்த புலவர்களுள் நவாலியூர், திரு. க. சோமசுந்தரப் புலவரவர்களும் ஒருவராவர். இவர்களும் மகாவித்துவான் கணேசையர வர்கள்பாற் பெருமதிப்பும் பேரன்பு முடையராய் இருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரைவிளக்கக் குறிப்பு எழுதியது மட்டுமல்ல, உரைநடையிலமைந்த நூல்களாகவுஞ் சில எழுதியிருக்கின்றார்கள், கணேசையரவர்கள். அவர்தம் 47ஆம் ஆண்டில் (அஃதாவது 1925ஆம் ஆண்டில்) தமது ஆசிரியருள் ஒருவராகிய சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களைப் பற்றிக் 'குமாரசுவாமிப் புலவர் வரலாறு' என்னும் பெயரோடு ஒரு வரலாற்று நூல் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந் நூலிலிருந்து குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களைப் பற்றி மட்டுமன்று, ஈழநாட்டுப் புலவர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களுக்கும் இடையேயிருந்த தொடர்பையும் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். 'குசேலர் சரித்திரம்' என்னும் உரைநடை நூலும் இவர்களால் எழுதப்பட்டது. இதில் ஒரு பகுதியை இவர்தம் உரைநடைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தருதும்:

“மதியிலிகாள்! நீவிர் இத் தபோதனரை யாரென்று நினைத்தீர்கள். இவர் பொய்ம்மையில்லார். பொறுமையுடையவர். அடக்கமுடையவர். பல விரதங் காத்தவர். மறைநான்கும் மற்றும் ஒதினவர். கண்ணன்பாலன்றிப் பிறர்பாற் செல்லார். இவர் அழுக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானியாவார். மெய்ஞ்ஞானிகளாவார்: பொறிவழியில் போகார். மனத்தை ஒருவழிப் படுத்தி மெய்ப்பொருளையே யென்றுஞ் சிந்தித்திருப்பர். மற்று எப்பொருளையும் விரும்பார். ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் ஓக்க நோக்குவார். அரசர்க்கும் அஞ்சார். யமனுக்கும் அஞ்சார். பிரளயத்துக்கும் அஞ்சார். அவர்க்கு எந்நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை. அவர்க்குத் தம்மைப் புகழ்வதில் விருப்பும்

இகழ்வதில் வெறுப்புமில்லை. அவர் வேர்த்தாற் குளிப்பார். பசித்தால் புசிப்பார். துயில்வந்தாற் றுயில்வர். ஒன்றையும் நாளைக்கு வேண்டுமென விரும்பார். அட்ட சித்திகளை விரும்பார். ஆடுவார்; பாடுவார்; சிரிப்பார்; பித்தர்போல் திரிவார். இன்றிருந்தவிடத்தில் நாளையிரார். கந்தையன்றியுடார். அம் மெய்ஞ்ஞானிகளின் பெருமையை மதிப்பவர் யாவர்? எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யாவர்? ஆயிரங் கவை நாவுவடைய அரவத் தானும் முடியாது” என்பது. 1931ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட இந்நூலின் ஒன்பதாம் பதிப்புக்கு அணிந்துரை கொடுத்த முன்னாள் தபாற்பகுதி அமைச்சர் திரு. சு. நடேச பிள்ளையவர்கள் இவர்கள் உரைநடையைப் பற்றிக் கூறுவது இதுவாகும்:

“..... மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெளியீடாகிய செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பொருள் பற்றி இவர்கள் அவ்வப்போது எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இவர்களது நுண்மாண் நுழைபுலத்தை விளக்கிப் பெரும்புகழை நாட்டுவன. இவர்களது கட்டுரைகள் தெள்ளிய தமிழுரைநடைக்கு எடுத்துக்காட்டாவன. இலகுவானதும் பொருட் செறிவுடையதும் வனப்புடையதுமான உரைநடை எழுதுதில் இவ்வாசிரியர்க் குள்ள ஆற்றல் பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட இந்நூலினின்றும் நன்கு புலப்படும். சிறிய வாக்கியங்களாலாகிய மிகவினிய ஓசையம் அமைந்தொழுகுகின்றது.” என்பதாம்.

1939ஆம் ஆண்டில் இவர்கள் எழுதிய ‘ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் (இந்நூலினை தமிழ்மண் பதிப்பகம் 2006ஆம் ஆண்டில் மீள் பதிப்பு செய்துள்ளது) புலவர் சரித்திரம்’ ஈழத்துப் புலவர் களுடைய வரலாறுகளை அறிய விரும்புவோர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாய்ச் சுவைமிக்கதாய் விளங்குவதொன்றாகும். இதனை இன்னும் விரிவாக எழுதி இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடுவதற்கு எண்ணியிருந்தார்கள். அது கைகூடவில்லை. இவ்வாறே உரைநடை வல்லுநராகவும் இலக்கணப் பேரறிஞராகவும் விளங்கி அரிய தமிழ்ப்பணி செய்து வந்தார்கள், மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள்.

பொற்கிழி விழா

வெகுதானிய ஆண்டு, புரட்டாதித் திங்கள் 22ஆம் நாளன்று (8-10-38) யார்ப்பாணத்தில் முன் எஞ்ஞான்றும் நிகழாதவகையில் ஒரு சிறந்த பொற்கிழி விழா நிகழலாயிற்று. அன்று மகா வித்துவான் கணேசையரவர்களது அறுபதாம் ஆண்டு (சஷ்டியப்பத பூர்த்தி) விழாவுமாகும். அன்று காலை 8.30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயில் முன்றிலிலிருந்து பல்வகை மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, பன்னூற்றுக்கணக்கான தமிழன்பர்கள் மத்தியில் அலங்கரிக்கப் பட்ட இரதத்தில் மகா வித்துவானவர்கள் பல வரிசைகளுடனும் விழா நிகர்த்தற்கமைந்த வைத்தீசுவர வித்தியாலய மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். (இதற்கான படங்களை பின்னிணைப்பில் காண்க.) அங்கு அக்காலத்து அரசாங்கசபைத் தலைவராக இருந்த கௌரவ சேர்வை. துரைசுவாமி அவர்கள் தலைமையில் விழா மிக்கச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சென்னை, டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், திருப்பனந்தாள், மேன்மைதாங்கிய காசிவாசி சுவாமிநாதத்தம்பிரானவவர்கள், சென்னைச் சர்வகலா சாலைத் தமிழ் இலெக்சிகன் நிலையத் தலைமைப் தமிழ்ப் பண்டிதர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள், மயிலாப்பூர், 'கலைமகள்' பத்திராசிரியர் கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள், கொழும்பு, முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்கள் உட்படப் பல அறிஞர்களிடமிருந்து வாழ்த்துச் செய்திகள் வந்து குவிந்தன.

உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள், வண. சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் அவர்கள், திரு. ச. ந. டேசபிள்ளை அவர்கள், மறைத்திரு. வை. இராமசாமி சர்மா அவர்கள், பண்டிதர் திரு. ம. வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் ஆகியோரால் ஐயரவர்களுடைய கல்வித்திறனையும் ஆராய்ச்சி வன்மையையும் ஏனைய குணநலன்களையும் பற்றிச் சிறந்த சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப் பட்டன. மகாவித்துவான் அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 2000 வெண்பொற்காசுகளைக் கொண்ட ஒரு பொற்கிழி தலைவர வர்களால் வழங்கப்பட்டது. இவ்விழா கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. இதனை இத்துணைச் சிறப்பாக நிகழ்த்து தற்குக் காரணராயிருந்தவர்களுள் 'ஈகேசரி' பத்திராதிபர் திரு.

நா. பொன்னையா அவர்கள், பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள், கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள், திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் ஆகியவர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர்.

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் 1951 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 29 ஆம், 30 ஆம் திகதிகள், மே மாதம் 1 ஆம் திகதி ஆகிய மூன்று நாட்களிலும் பாழ்ப்பாணத்தில், தமது நான்காவது ஆண்டு விழாவை மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் நிகழ்த்திய விழாக்களுள் இவ்விழாவே தலைசிறந்ததாகும். இவ்விழா யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேசுவரக் கல்லூரி முன்றிலில் நடைபெறலாயிற்று. இலக்கியப்பகுதி, சரித்திரப்பகுதி, கலைப்பகுதி என மூன்று பெரும்பிரிவுகளாக வகுத்துக்கொண்டு, இவ்விழாவை அவர்கள் நடாத்தினர். இவ்விழாவைப் பேராசிரியர் திரு. சு.ஞ.சேதுப் பிள்ளையவர்கள், B.A., B.L., புதுடில்லித் தேசிய பௌதிக ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் டாக்டர் K.S. கிருஷ்ணன் அவர்கள் F.R.S., சென்னைச் 'சுதேசமித்திரன்' ஆசிரியர் திரு. C.R. ஸ்ரீநிவாசன் அவர்கள், திரு. சு. நடேசன் அவர்கள் B.A., B.L., F.P.F.P.S., முதலியோர் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்கள். இவ்விழாவின் தொடர்பாகத் 'தமிழ்விழா மலர்' என ஒரு மலரும் வெளியிடப் படலாயிற்று. இதற்குமுன், எவ்விழாவிலும் நடந்திராத ஒரு நிகழ்ச்சியை இவ்விழாவின் அலுவற் குழுவினர் செய்து முடித்தனர் என்று கூறலாம். ஈழத்துத் தமிழ் முனிவரும் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பெரும் புலவர்களுள் ஒருவருமாகிய மகாவிவத்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையரவர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்து அவர்களைக் கௌரவித்தமையே அச்செயலாகும். இத்தகைய பாராட்டுகளுக்கு உடம்படாது, அவற்றை வெறுத்து, மருதடியின் விநாயகப் பெருமானோடு ஏகாந்தமாக வீற்றிருக்கும் இன்பப் பேற்றை விரும்பி இருந்த ஐயரவர்களை வலிந்து கொணர்ந்து உலகப் புகழ்படைத்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வல்லுநரான டாக்டர் மு.ஞ. கிருஷ்ணன் அவர்களைக் கொண்டு அவர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்துக் கௌரவித்மை சாலவுஞ் சாமர்த்தியமான செயலாகும். இச்சிறப்பை விழாவுக்கு வந்திருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான (ஏறக்குறைய 15,000) தமிழன்பர்கள் கண்ணாரக் கண்டு

இறும்புதெய்தினர். இது, தமிழ்நாட்டில் எந்தப் புலவருக்கும் இதுவரை நடந்திராத ஒரு தனிச்சிறப்பாகும் என்பதை நாம் பெருமிதத்தோடு எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றோம். இதனால் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் தமக்கு எஞ்ஞான்றும் நிற்காத புகழைத் தேடிக்கொண்டார்கள் எனக் கருதுகின்றோம்.

கவிபாடுந் திறன்

“கவிபாடும் புலமிக்கோனே” என்று குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் இவர்களைப் பாராட்டுகின்றார்கள். பெரும் புலமை படைத்த அவர்கள் அறியாது சொல்லமாட்டார்கள். கவிஞரின் பெருமையை மற்றொரு கவிஞரே நன்கறிவர். கணேசையரவர்களுடைய கவித்திறமையை அறிய வேண்டுமேல், அவர்கள் இயற்றிய ‘மருதடி விநாயகர் பிரபந்தம்’ என்ற செய்யுணுற்றொகுதியைப் படித்தல் வேண்டும். இதில் கணேசையரவர்கள் தம் குல தெய்வமாகிய வருத்தலைவிளாந் விநாயகப் பெருமான் மீது பாடி 1949ஆம் ஆண்டு வெளிட்ட ‘மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது’¹ம், 1951ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட ‘மருதடி விநாயகர் அந்தாதி’²யும், அதனையடுத்து வெளியிட்ட ‘வருத்தலைவிளாந் மருதடி விநாயகர் கலிவெண்பா கலிநிலைத்துறை ஊஞ்சல்’ என்பனவும் அடங்கியுள்ளன. இவை தனித்தனியாக அச்சிடப்பட்டிருந்தவற்றை அவர்கள் 1956ஆம் ஆண்டில் தொகுத்து ஒன்றாக்கி வெளியிட்டார்கள். இந்நூல் களிலிருந்து வகைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகச் சில செய்யுள்களை ஈண்டுத் தருகின்றேன்.

இவற்றுள் வெண்பாவும் அகவற்பாவுமாக அமைந்த இருபது செய்யுள்களை யுடையது ‘மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது’, இதில் வரும் அகவற்பாக்கள் சங்கச் செய்யுள்கள் போன்ற இறுக்கமும், பொருளாழமும், ஓசைநயமும், தன்மை நவீற்சியணியும் பொருந்தியவை. அவற்றுள் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுதும்:

தாமுழந் தீட்டிய தோமில் பொருளுணும்

வேளாண் மாந்தர் தாளிழந்து வருந்த

¹ஆமும் புலர்ந்து ²கோளும் திரிந்து

வானுந் ³தொலைந்த ⁴வறன்மிகு காலையும்

தன்னிடத் தருவிச் சின்னீ ருதவி
 உலகம் புரக்கும் குலவரை போல
 உள்ளது கொடுத்துணும் வள்ளற் பெருமை
 பெற்றே யறிகிலாப் பேதை மாந்தர்போல்
 உற்றன பேணும் பற்றுடை யிந்திரன்
 வாழ்க்கையு மிந்த மண்ணோர் வாழ்க்கையும்
 வேண்டலன் நின்பெரு மலரடி வேண்டுவன்
 குவளைக் கானந் துவளப் பகட்டினம்
 சென்றுபுல் லருந்து துன்றுபல் வயல்கள்
 சூழும் வருத்தலைத் தொன்மா நகரிடை
 ஏனற் கதிர்போ விலங்கு வெண் மலர்கள்
 விரிதருஞ் சினைகள் மேவு மருதடி
 போற்றிட வமரரும் வீற்றிருந் தருளும்
 மதமா முகத்தொரு வான்பெருங் கடவுளே.

இச் செய்யுளில், நீர் வற்றுங் காலையின் நன்மையும், வள்ளற் றன்மைக்குக் குலவரையை உவமை கூறிய சிறப்பும், மருதின் வெண்மலர்கள் ஏனற் கதிர்போல் விளங்கும் என்ற நயமும், 'குவளைக் கானந் துவள, பகட்டினம் சென்று' வயல்களிற் புல்லருந்தும் பெற்றியும், தன்மைநவீற்சியணி பொருந்த ஒரு சொல்லோவியமாகத் தீட்டப்பட்டிருத்தலை நோக்குக. படிக்குங்கால், இந்தப் பாவில் உள்ள ஓசைநயத்தையும் செவிவாயிலாக ஓர்க. இச்செய்யுள் ஒன்றுமே இவர்தம் கவித்திறனைக் காட்ட அமையும் எனினும், மற்றைய நூல்களிலு மிருந்து ஒவ்வொன்று காட்டுதும். இந்த 'இருபா இருபஃ'தோடு அன்பர்கள் முக்கட் கரும்பாகிய விநாயக மூர்த்தியை வழிபட்டருள்பெற்றமையைக் கூறும் விருத்தப்பாக்கள் பத்தும், தைப்பூசச் சிறப்புப் பாக்கள் ஐந்துஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் வழிபட்டருள் பெற்றோர் பெற்றியைக் கூறுவனவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

வாக்கிற் றுதித்துச் சிலர்பெற்றார் மனத்தா னினைந்து சிலர்பெற்றார்
 ஆக்குஞ் செம்பொற் கோவிறனை யடியாற் சூழ்ந்து சிலர் பெற்றார்
 தேக்கொ ளுன்றன் உருநோக்கிச் சீரோ டருளைச் சிலர்பெற்றார்
 உக்கி யொன்று மியற்றாதே னுறுவ துண்டோ மருதீசா.”

எனவருஞ் செய்யுளிற் பொருந்திய பக்திச் சுவையையும் இனிமையையும் நோக்குக. இனி 'விநாயகர் அந்தாதி'யின் கண்ணே வரும் பெருமிதச் சுவையோடு கூடிய பாட்டொன்றைக் காண்க.

போற்றுவன் மாமரு தீசன் பதங்களைப் போற்றிமிக
மாற்றுவ னென்றன் மனத்தி னிலையினை மாற்றியின்பந்
தோற்றறு மோன நிலையினைப் பெற்றுச் சுகமடைவன்
கூற்றுவன் றன்னை யருளெனும் வாளாற் கொலைசெய்வனே

என்பது அது. 'மருதடி விநாயகர் கலிவெண்பா'வில் விநாயகப் பெருமான் திருவுருவத்தை மிக அழகாக ஒரு சொல்லோவிய மாகத் தீட்டி, அப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யுமாற்றையுங் கூறி, அவ்வாறு பூசை செய்வோர் அடையும் பெரும்பலனையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுக்காக, அதிலுள்ள ஆறு அடிகளை மட்டும் அகழ்ந்தெடுத்துத் தருகின்றேன் :

----- தஞ்சமென
எத்திக்கும் போற்றியிடு மேரம்ப மூர்த்திதனைத்
தித்திக்கும் மேலாய தெள்ளமுதை ஸி முத்திக்குங்
காரணத்தை மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுக்குத் தோற்றியிடும்
பூரணத்தை யெங்குறைகள் போக்கியிடுங் ஸி காரணத்தை
ஏத்தவயர் பூவா லினிமையொடு மர்ச்சனை செய்
தாற்று முனையென்பா லாக்குவாய்

என்பது.

ஊர ராமுடிப் பிஞ்ஞக னுருவமே யுலகென்
றாரு மோர்வுற வவன்றனை வலஞ்செய்தங் கையினிற்
சேரு மாங்கனி வாங்கினோன் றனைத்தொரி சிக்க
நேரி லாதியாஞ் செய்திடு தவமெனோ நிலத்தில்

என்பது கலிநிலைத்துறையுள் ஒரு செய்யுளாகும்.

அவர்கள் பாடிய ஊஞ்சலிலும் ஒரு தனியழகுண்டு. ஒரு செய்யுளைப் பாருங்கள் :

வடிதருமங் குசபாசங் கரமேல் வைத்தாய்
வல்லபையங் குசபாச முரமேல் வைத்தாய்

குடிமலிசை யுளமதிநின் சடைமேல் வைத்தாய்
 கொடுவினையே னுளமதிநின் புடைமேல் வைத்தாய்
 படியுகநீர் காகவடி வன்பால் வைத்தாய்
 பணிபுரிதற் காகவடி வென்பால் வைத்தாய்
 வடிபுனலார் குளந்திகழ்வர்த் தலைமே லோங்கும்
 மருதடிவா றைங்கரணே யாட றுங்சல்.

இச்செய்யுளில் வரும் சொல்லணியும், பொருணயமும் பொருளுணர்ந்து படிபோர்க்குப் பேருவகை யூட்டுவனவாம். இவ்வாறே இவர்கள் பாடல்கள் மிக்க சுவை பொருந்தியனவாம்.

இன்னும், யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினின்றும் கலையாக்கங்கருதி வெளிவந்த மும்மாத வெளியீடாகிய ‘கலாநிதி’ என்னும் இதழுக்கு இவர்கள் அளித்த வாழ்த்துக் கவியின் அழகைப் பாருங்கள். அது வருமாறு:

கலாநிதி யேநீ கவின்பெற் றெழீஇ
 வானோ ருண்ணக் கலையுடன் புணர்பு
 தேயா தென்றும் நிறைவு தலைக்கொண்டு
 கறைவிர வாது தடைமரு வாது
 தமிழகந் தன்னி லிகழ்விவழா திலங்கி
 ஆங்குச்
 செறிதருஉம் மக்கட் கறிவு முதிர்
 உரையாம் அமுதக் கதிரொளி பரப்பித்
 தயாநிதி யாம்இறை தண்ணரு ளதனால்
 என்று நின்று நிலவி
 வாழிபல் லாழி வாழிய இனிதே

என்பது.

இவற்றிலிருந்து “கவிபாடும் புலமிக்கோனே” என்று குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் கூறிய கூற்று எத்துணை உண்மை வாய்ந்தது என்பதைக் கண்டோம். இங்ஙனம் ஒரு கவிமணியாகவும் திகழ்ந்தவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள்.

சமய வாழ்க்கை

கணேசையரவர்கள் ஒரு சிறந்த விநாயக பக்தர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் 'கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்' என்றும், 'கற்பனவும் இனியமையும்' என்றும் மணிவாசகப் பெருமான் கூறிய வார்த்தைகளை அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார்கள். கல்விச் செருக்கற்றவராகவே அவர்களது கடைசிக் காலம் கழியலாயிற்று. அவர்கள் பத்தியிற் சிறந்து அனுபூதிமானாக விளங்கினார்கள். 1938ஆம் ஆண்டில் தம் அறுபதாம் ஆண்டைக் கொண்டாடுமுகத்தான் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் நிகழ்த்திய பெருவிழாவின்கண் அவர்களுக்கு ஈராயிரம் வெண் பொற் காசுகளைக்கொண்ட பொற்கிழி வழங்கியபோது, அதனையும் அவர்கள் விநாயகர் கோயிற்றிருப் பணிக்குப் பயன்படுத்தினார்களென்றால், அவர்கள் பத்தியையும் துறவுள்ளத்தையும் நாம் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். திருவாசகம், தாயுமானசுவாமி பாடல் ஆகியவற்றில் அவர்களுக்கு நிரம்பிய ஈடுபாடுண்டு. அவற்றைப் பாடிய பெரியார்கள் அடைந்த அனுபவத்தைத் தாமும் அடையவேண்டுமென்ற தாகமே அவர்களுக்குப் பெரிதும் இருந்தது. தாயுமான சுவாமிகளைப் போலவே அவர்கள் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசக் கொள்கையுடையவராயிருந்தார்கள். கந்தைமிகையாங்கருத்தும் சிந்தையில் தைவரும் விநாயகப் பெருமான் திருவடியும், உயர்ந்த குறிக்கோளோடு கூடிய மிக எளிய வாழ்க்கையும் உடையவர்களாக இருந்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டிய இத் தமிழ் முனிவர் அப்பர் சுவாமிகளையே எமக்கு நினைவூட்டுகின்றார்கள். வருத்தலை விளான் மருதடி விநாயகராலயத்தின் அருகேயுள்ள தமது ஆச்சிரமத்தில் அப் பெருமானோடு.

நெஞ்சிற் பிறதே நினையேன் நினையன்றி
அஞ்சல் மறலிக்கென் றைங்கரநீ யி தஞ்சவுரை
தாராம லின்றளவுந் தானிருப்ப துன்னருட்கிங்
காராயிற் சால்போ வறை

என்றென்று உரையாடிக் கொண்டே 'இனிது இனிது ஏகாந்தமினிது' என்றாங்கு ஏகாந்தமாக வாழ்ந்த இப் பெரியார் தமது எண்பதாவது வயசில் விளம்பி வருடம் ஐப்பசி மாதம்

23ஆம் நாளாகிய (8 11 1958) சனிக்கிழமை யன்று காலை 6 30 மணியளவில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். இந் நீத்தார் பெருமை நினைதொறும் நினைதொறும் நெஞ்சை உருக்குவதொன்றாம். இப் பெரியார் பெருமையைத் தமிழுலகம் ஏற்ற பெற்றி போற்றுமாக. இப் பெரியாரைப் பின்பற்றி வாழும் மதுகை எமக்குண்டாகுக.

தமிழ் வாழ்க. தமிழன் ஓங்குக.

திரு. க. நடராசன்,

சி. கணேசையர் நினைவு மலர்

5. உரை நெறியும் விளக்கமும்

தொல்காப்பிய மரபுரை

இளம்பூரணர் நூல் முழுமைக்கும்; பேராசிரியர் பொருளதிகாரப் பின்னான்கு இயல்களான மெய், உவமம், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகியவற்றிற்கும்; சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கும்; நச்சினார்க்கினியர் எழுத்து, சொல் ஆகிய இரண்டற்கு முழுமையாகவும், பொருளதிகாரத்திற்கு அகத், புறத், களவு, கற்பு, பொருளியல், செய்யுளியல் ஆகியவற்றிற்கும்; தெய்வச்சிலையார் சொல்லதிகாரத்திற்கும், கல்லாடானர் சொல்லதிகாரம் இடையியல் 10ஆவது நூற்பா வரைக்கும்; பழையவுரைகாரர் சொல்லதிகாரம் கிளவி, வேற்றுமை, வேற்றுமை, மயங்கியல் 33ஆவது நூற்பா வரைக்கும் என அவர்கள் எழுதிய உரைகள் கிடைத்துள்ளன. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களை இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், பழையவுரைகாரர் எனக் கால வரிசையின் அடிப்படையில் முறைப்படுத்தலாம். நூலாசிரியர் பெயரால் நூல்கள் பெயர் பெற்றதைப் போன்று உரையாசிரியர் பெயரால் உரைநூல்களும் பெயர் பெற்றன.

உளங்கூர் உரையாம் இளம்பூரணமும்

ஆனா இயல்பின் சேனா வரையமும்

உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியமும்

என்று இலக்கணக் கொத்தின் பாயிரம் கூறுகிறது. உரையால் நூலிற்குப் பெருமை; நூலால் உரைக்குப் பெருமை ஆகிறது. தொல்காப்பியம் என்னும் பெருநூலால் உரையாசிரியரும் உரையாசிரியர் உரைத்திறத்தால் நூலும் சிறப்புற்று

விளங்குகிறது. ஈண்டு நச்சினார்க்கினியர் உரைநெறியினைக் காண்போம்.

நச்சினார்க்கினியர், முன்னோர்தம் உரைநெறியைப் பின்பற்றியும், கொண்கூட்டிப் பொருள் கூறல், இடைச் சொற்களை இடம் மாற்றிப் பொருள் கூறல் என்னும் நெறிகளையும் கொண்டு உரை எழுதியிருக்கிறார்.

இவர்தம் உரைநெறி வருமாறு :-

1. பாயிர உரை எழுதுதல்
2. அதிகாரம், இயல் பெயர்க்காரணம் கூறல்
3. அதிகார முன்னுரை எழுதுதல்
4. இயல் விளக்கம் தருதல்
5. இயைபு (அதிகார இயைபு, இயல் இயைபு, நூற்பா இயைபு)
6. வைப்பு (இயல் வைப்பு, நூற்பா வைப்பு)
7. வகைமுறை வைப்பு (நூற்பா)
8. நூற்பா அமைப்பு முறையினை ஆராய்தல் (சேரக் கூறினார் - வேறு கூறினார்)
9. நூற்பா உரை அமைப்பு -
10. நூற்பா விளக்கம்: அ. வழக்கு, செய்யுள் மேற்கோள் களைக் கொண்டு விளக்குதல்
ஆ. தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைக் கொண்டு விளக்குதல்
11. மேற்கோள்களைப் பொருத்திக் காட்டுதல்
12. சொற்பொருள் விளக்கம் தரல்
13. வினா விடை
14. மூல பாடத்தை ஆராய்தல் : அ. நூற்பா இன்றியமையாமை ஆ. அடங்குமெனின் - அடங்காது.
15. நூற்பாச் சொற்றொடரை நிலைப்படுத்துதல்: அ. மிகையானே ஆ. இலேசு இ. என்றதனால்

16. பாட வேறுபாடு காணல்
17. பிறர் உரை ஏற்பும் மறுப்பும்
18. கூறியவாரே கூறுக. ஒக்கும் எனக் கூறல்.
19. நூற்பா வரையறை கூறுதல்
20. வழிகாட்டுதல்
21. நினைவூட்டல்
22. ஐயம் அகற்றுதல்
23. உவமை, உத்தி, உரைக்குறியீடுகள் ஆகியன கொண்டு விளக்குதல்
24. எடுத்தோத்து, மாட்டேறு, இன்னும் இதனானே என்றுரைத்து விளக்கம் கூறல்
25. இலக்கணக் குறிப்பு, இலக்கண முடிபினைக் கூறல்
26. இலக்கணத்தைக் கணக்கிடுதல்
27. கொண்டு கூட்டிப் பொருள் காணுதல்
28. இறந்தொழிந்த சொற்களைக் கூறுதல்
29. வந்தவழிக் காண்க எனும் முறையைக் கையாளுதல்
30. சமுதாய நிலையினைக் கூறுதல்
31. நூலாசிரியர் கூறாது விடுத்ததை உரையாசிரியர் கூறுதல்

உரை அமைப்பு

நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை கண்டிருப்பதால் இவரும் இளம்பூரணரைப் போன்று தமது உரையினைப் பாயிரவுரையில் தொடங்குகிறார். எனவே, இவர்தம் எழுத்ததிகார உரை அமைப்பு பாயிர உரை, அதிகார உரை, இயல் உரை, நூற்பா உரை என நான்கு பகுதிகளை உடையது. ஏனைய சொல், பொருளதிகார உரை அமைப்பு அதிகார உரை. இயல் உரை, நூற்பா உரை என மூன்று பகுதிகளை உடையது.

பாயிர உரை

பனம்பாரனாரின் சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு எழுதும் உரையினைப் பொதுப்பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம் என இரு பிரிவாகப் பிரித்துக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் பாயிர உரை எழுதுகின்றார். இப்பாயிர உரையில், வினா விடை, உவமை, பிறர் உரை ஏற்பும் மறுப்பும், வகைமுறை வைப்பு, கூறுதும் என்றுரைத்துப் பொருள் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டுதல், மேற்கோள் காட்டல், மாட்டு, இலக்கணம், பதப்பொருள் கூறல் முதலான உரைநெறிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார். 'எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது இலக்கணம், என்னை?

ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே

என்றாராகலின், பாயிரம் என்பது புறவுரையை' என்று இளம்பூரணர் உரையினை ஏற்று எழுதுகின்றார். இளம்பூரணரும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையைத் தழுவி எழுதினார் என்பதை அறிதல் வேண்டும். இங்ஙனம் பாயிர உரையில் இளம்பூரணர் மேற்கொண்ட 34 மேற்கோள்களுள் 28 மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டிருக்கிறார். ஆறு நூற்பாக்களை விடுத்திருப்பினும், இளம்பூரணர் மேற்கொள்ளாத பதினேழு நூற்பாக்களை மேற்கொண்டிருக்கிறார். இவற்றுள் பதினான்கு நூற்பாக்களை முழுமையாகவும், ஏனைய மூன்றற்கு நூற்பாவின் சொற்றொடரை மட்டும் குறிப்பிட்டும் தந்திருக்கிறார். நச்சினார்க்கினியர் பொதுப்பாயிரத்தில் 26-உம், சிறப்புப் பாயிரத்தில் 19-உம் ஆக 45 மேற்கோள்களைக் கையாண்டிருக்கிறார். சிறப்புப் பாயிரத்தில் கூறப்படும் 19 மேற்கோள்களுள் 8 தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் ஆகும். அவையாவன: மரபு: 92; நூன்: 17,14,16,23; செய்: 78,106,215 ஆகும். இவற்றுள், "உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே' (நூன் 14) என்னும் நூற்பாவினை இருமுறை பயன்படுத்துகிறார். ஆயின், இளம்பூரணர். 'நேரின மணியை' எனத் தொடங்கும் ஓத்துப் பற்றியதான செய்யுளியல் (நூ: 171) நூற்பா ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக் கூறுவர்.

மாணாக்கன் பாடங் கொள்ளும் முறை பற்றிக் கொள்வோன் முறைமை கூறுங்காலை' என இளம்பூரணர் தொடங்கும் நூற்பாவை நச்சினார்க்கினியர், 'கோடன் மரபு கொள்ளங் காலை' எனத் தொடங்கியும், 'அகலா னாகி அன்பொடு புணர்ந் தாங்கு' என்னும் அடியினை, 'அகலா னாகி அன்பொடு கெழீஇ' எனவும், 'சொல்லெனச் சொல்லிப் போவெனப் போகி' என்னும் அடியினை, 'சொல்லெனச் சொல்லிச் சொல்லெனச் சென்று' எனவும் மாற்றியுரைத்தும்,

குணத்தொடுபழகிக் குறிப்பின் வழிநின்
பருகுவ னன்ன ஆர்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கி

என்னும் இம் மூன்று அடிகளைச் சேர்த்தும், 'நெஞ்சுகள னான செவிவா யாக' என்பதைச் 'செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாக' என மொழி மாற்றியும் இந்நூற்பாவை அமைத்திருக்கிறார்.

இம்மேற்கோள்கள் யாவும் பாயிரம், பொதுப்பாயிரம், கற்கப்படுவோர், கற்கப்படாதோர், கற்பிக்கப்படுவோர், கற்பிக்கப்படாதோர், கோடல் மரபு, மாணாக்கன் முற்ற உணர்தல், சிறப்புப்பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரத்து இலக்கணம், சிறப்புப் பாயிரத்திற்குக் கூறப்படும் பதப்பொருள், சிறப்புப் பாயிரத்திற்கான விளக்கம், உத்தி, சூத்திரம், பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், எச்சம், படைத்தற்குரிய திறம் எனும் கருத்துகளை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. பாயிரத்தின் இன்றியமை யாமையினை இருவரும் தத்தம் உவமை நலத்தால் எடுத்துக் கூறுகின்ற விதம் கற்பார்க்கு இன்பம் தரக்கூடியது.

கற்றுவல்ல கணவற்குக் கற்புடையாள் போல

திருவமைந்த மாநகரத்திற்கு உருவமைந்த வாயின்மடம் போல

எனவும், பாயிரம் கேளாது நூல் கேட்போர்,

குறிச்சி புக்க மான் போல

இடர்ப்படுவர் எனவும் பாயிரத்தின் சிறப்பினை இளம்பூரணர் எடுத்து இயம்புகிறார். நச்சினார்க்கினியர் பாயிரத்தின் சிறப்பினை,

கொழுச் சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறு போல
 தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன் போல
 அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போல
 எனவும், பாயிரம் கேளாற்கு,
 குன்று முட்டிய குரீஇப் போல
 குறிச்சி புக்க மான் போல

மாணாக்கன் இடர்ப்படும் என்க என்று இளம்பூரணரையும் விஞ்சுமளவிற்கு உவமை கூறிப் படிப்போரை இன்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றார். இருவர்தம் உவமைச்சிறப்பிற்குப் பாயிரவுரை உவமைகளே போதுமானவை. இருவரது பாயிரவுரையால் பல அரிய வரலாற்று உண்மைகள் அறியமுடிகின்றன, பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார் தொல்காப்பியரொடு ஒருங்கு கற்ற ஒரு சாலை மாணாக்கர் எனவும், வடக்கும் கிழக்கும் மங்கலத் திசையாகலின் வடக்கு முற் கூறப்பட்டது எனவும், கடல்கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையினாலும், (49நாடுகள்) தெற்கும் மேற்கும் நோக்கிக் காரியங்கள் செய்வதனாலும் தெற்குப் பிற கூறினார் எனவும், கிழக்கும் மேற்கும் பிறநாடு இன்மையான் எல்லை கூறப்படாவாயின எனவுமாகப் பல கருத்துகளை இவ்வுரையால் அறியலாம்.

முந்துநூல் என்பது அகத்தியமும் மாபுராணமும் பூதபுராணமும் இசை நுணுக்கமும் ஆகும் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். ஆயின், இளம்பூரணர் செந்தமிழ் நிலத்து முதல் நூல் என்று பொதுப்படக் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியத்திற்கு முந்து நூல் அகத்தியம் என்று ஒன்றனைக் கூறுவதும், நச்சினார்க்கினியர் மேற்கூறியது போன்று பல என்று கூறுவதுமாக இருவேறு பட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. தொல்காப்பியத்திற்கு முந்து நூல் அகத்தியம் எனின், அதனைப் பனம்பாரனார் சிறப்புப் பாயிரத்தில் குறிப்பிடாது முந்துநூல் எனப் பொதுப்படக் கூறியது ஏன் எனும் வினா எழுகிறது. 'தொல்காப்பியத்துள், 'என்ப', 'என்மனார் புலவர்', 'மொழிப' என்றெல்லாம் வருதலின் அதற்கு முந்திய நூல் பல என்று கோடலே பொருத்தம் உடையது எனின், தாம் கொண்ட

கருத்துக்கள் தம்மொடு ஒத்த காலத்தவர்க்கும் கருத்தாதல் பற்றியே அங்ஙனம் உரைத்தல்லது பிறிதில்லை என்க' என்று சிவஞான முனிவர் வினாவி விளக்கம் தருவர். அகத்தியமே முதல் நூலாகும் என்பதை,

அகத்தியமே முற்காலத்து முதனால் என்பதூஉம் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூல் என்பதூஉம் பெற்றாம் (மரபு: 94)

என்று பேராசிரியர் பல்காப்பியம், பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகிய நூல்களைக் கொண்டு வலியுறுத்துவர். இக்கருத்தே இன்றுகாறும் மரபாக விளங்குகிறது. இப்பாயிர உரையில் நச்சினார்க்கினியர், எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்றனுக்கும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றார். 'அறம்பொரு ளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே' என்பதனால் வீடுபேற்றினைப் பற்றியும் ஆராய்கிறார். 'அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் வள்ளுவனாரும் வீடுபேற்றிற்கான நிமித்தம் கூறுதலன்றி, அதற்கான இலக்கணத்தைக் கூறார் என்று உணர்க' என்று தெளிவுபடுத்துவர், இத்துணையும் சிறப்புப் பாயிரத்தில் கூறப்படுகின்றன.

18ஆம் நூற்றாண்டில் சிவஞான முனிவர் 'பாயிர விருத்தி' என்னும் பெயரில் ஆராய்ச்சிப் பேருரை வழங்கியுள்ளார். இந்நூல் கா. ர. கோவிந்தராச முதலியார் (1874 - 1949) எழுதிய விளக்கத்துடன் கழகத்தின் வாயிலாக 1946 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பின்னர்த் திருவாவடுதுறை ஆதீனம், ஆதீன வித்துவான் தண்டபாணி தேசிகர் எழுதிய விளக்கக் குறிப்பு களுடன் வெளியிட்டது. அடுத்துச் சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் பாயிர விருத்தியுரை எழுதினார். இதனைச் "சண்முக விருத்தி" எனவும் வழங்குவர். இந்நூல் 1905ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது (வித்தியா விநோதினி முத்திரசாலை, தஞ்சாவூர்), கா. நமச்சிவாய முதலியார் 'தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள்' என்னும் ஓர் உரைத்தொகுப்பு நூலை 1921ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். ஆ. சிவலிங்கனாரின் சிறப்புப்பாயிரம் உரைவளம் 1980ஆம் ஆண்டு உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவன வெளியீடாக வந்தது.

எழுத்ததிகார உரை அமைப்பு

நச்சினார்க்கினியர், பாயிரவுரையை அடுத்து அதிகார உரையினை எழுதுகிறார். இளம்பூரணரும் (எழுத்து, பொருள் மட்டும்), பழையவுரைகாரரும் (சொல்) மட்டுமே அதிகார உரையினைத் தனியாகக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆயின், பிற உரையாசிரியர் எவரும் தனியாக அதிகார உரையினைத் தரவில்லை என்பது அறிதற்குரியது. இதனை நச்சினார்க்கினியரும் பிறரும் முதல் நூற்பாவை அடுத்துத் தந்திருக்கின்றனர். அதிகார உரையினை அடுத்து இயல் உரையும், அதனையடுத்து, நூற்பா உரையும் அமைந்திருக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியர் அதிகார உரையினை, இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின் என்று வினா எழுப்பி, அதிகாரத்தினுள் கூறப்படும் கருத்துகளைத் தொகுத்துரைக்கின்றார். பொருளதிகாரத்தில் வினா எழுப்பாமல் விளக்கம் தருகின்றார்.

எழுத்ததிகார நூற்பா உரை அமைப்பு கருத்துரை, பொருளுரை, எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம் என்று அமைந்திருக்கிறது. இவ்வரை அமைப்பு எல்லா நூற்பாக்களிலும் பின்பற்றப் படவில்லை. சில இடங்களில் கருத்துரை அல்லது விளக்கவுரை இன்றிக் குறைந்தும் இடம் பெறுவது உண்டு. சில நூற்பாக்களில் கருத்துரை. இதன்பொருள், விளக்கம், எடுத்துக்காட்டு (மொழி: 3) என விளக்கவுரை முன்னும் எடுத்துக்காட்டு பின்னுமாக இடம் மாறி உரையமைப்பு அமைவது உண்டு நூன் மரபு 33ஆம் நூற்பா உரையமைப்பு கருத்துரை, இதன்பொருள், விளக்கம், எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம் என்று உள்ளது. இதில் விளக்கவுரை இடம் மாறியதோடு இருமுறை விளக்கவுரை வருவதைக் காணமுடிகின்றது. விளக்கவுரை இடம் மாறியதைப் போன்று கருத்துரையும் இடம் மாறியிருக்கின்றது. மொழி மரபு 31ஆம் நூற்பாவில் இதன் பொருள். இதுவும் அது, எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம் என்று உரையமைப்பு உள்ளது. இதில், இதன் பொருள் என்று பொருளுரைத் தொடக்கமாகவும், இதுவும் அது எனக் கருத்துரை அதனையடுத்துமாக அமைந்திருக்கின்றன. பொதுவாகக் கருத்துரையே தொடக்கமாக அமைவது உண்டு. இருப்பினும், சேனாவரையர் உரையில் இதன் பொருள் என்று பொருளுரையே தொடக்கமாக அமைந்திருப்பது ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கது. காரணம், அவர் (சில இடங்களைத் தவிர)

கருத்துரையே கூறுவதில்லை. பழையவுரைகாரரும் 'என்பது' எனக் குறிப்பிட்டுப் பொருளுரையினையே தொடக்கமாகக் கூறுவர். நச்சினார்க்கினியர் உரையிலும் சில இடங்களில் கருத்துரையின்றி இதன் பொருள், எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம் (நூன்: 4,6) என்று உள்ளது. விளக்கவுரையின்றி இதுவும் அது, இதன் பொருள், எடுத்துக்காட்டு (நூன்: 25,26; கு.பு: 34-39;60-63) என்ற அளவிலும் உரை அமைவது உண்டு.

'இது' அல்லது 'இஃது' எனத் தொடங்கி உணர்த்துதல் நுதலிற்று (நூன்:1-3), உணர்த்துகின்றது (நூன்: 23), கூறுகின்றது (நூன்: 7-12; தொகை: 16,17: பு. ம: 48; கு: பு: 64,65), கொள்கின்றது (நூன்: 33), என்கின்றது (மொழி: 2), விலக்குகின்றது (மொழி: 38,39), ஐயம் அகற்றியது (நூன்:5) என்று முடித்துக் கருத்துரையினைக் கூறுகின்றார். எழுத்ததிகாரத்தில் பெரும்பான்மையான இடங்களில் 'கூறுகின்றது' என்னும் சொல்லைக் கொண்டு கருத்துரையினை முடிக்கின்றார். இதில், அளபு கூறுகின்றது, வேறோர் குறியீடு கூறுகின்றது, ஓர் குறியீடு கூறுகின்றது (நூன்: 7-9) முடிபு கூறுகின்றது, முடிபு வேறு கூறுகின்றது, புணருமாறு கூறுகின்றது என்று நூற்பாவின் நுட்பத்தைக் குறியீடு கொண்டு உணர்த்துகின்றார். சில நூற்பாக்களில் எய்தாதது எய்துவித்தது, எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது என்பது போன்ற உரைக்குறியீடுகளும் கருத்துரையாக வந்து அமைவது உண்டு. தொடர்புடைய நூற்பாவாக இருப்பின், 'இதுவும் அது' என்னும் குறியீடும், சில இடங்களில் உத்தியும் (எதிரது போற்றல் - மொழி: 24) கருத்துரையாக அமைகிறது.

எடுத்து, 'இதன் பொருள்' என்று பதப்பொருள் தரப்படுகிறது. பொருளுரையின் இறுதி 'என்றவாறு' என்று முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டு (வழக்கு, செய்யுள்), வினா விடை, உவமை, உத்தி ஆகியவற்றால் விளக்கவுரை அமைகிறது. சில இடங்களில் கருத்துரையிலும் வினா விடை விளக்கம் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது (நூன்:15; மொழி: 17).

இளம்பூரணர் எழுத்ததிகார நூற்பா உரை அமைப்புப் போன்றே நச்சினார்க்கினியர் உரை அமைப்பு அமைந்திருக்கின்றது. கருத்துரை, விளக்கவுரை. எடுத்துக்காட்டு இன்றி இளம்பூரணர் உரை அமைப்பு அமைவது உண்டு... -

சொல்லதிகார உரை அமைப்பு

இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகியோரது சொல்லதிகார உரை போன்று இவரது அதிகார உரை கிளவியாக்கத்தின் முதல் நூற்பாவில் அதுவும் நூற்பாவை அடுத்து இடம் பெறுகின்றது. அதிகார முன்னுரை என்று தனியாகக் கூறப்படவில்லை. 'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின்' என வினவி விளக்கம் தரப்படுகிறது. அதிகார உரையில் அதிகாரத்தினுள் கூறப்படும் ஒன்பது இயல்களின் கருத்துகள் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இயல் உரை அதனதன் முதல் நூற்பாவில், அதுவும் நூற்பாவை அடுத்து அமைகின்றது. முதல் இயல் உரை மட்டும் அதிகார உரையினை அடுத்து உள்ளது,

சொல்லதிகார உரை அமைப்பும் எழுத்ததிகார உரை அமைப்பைப் போன்று கருத்துரை, பொருளுரை, எடுத்துக் காட்டு, விளக்கம் என்று இருக்கிறது. இவ்வரை அமைப்பே எல்லா இடங்களிலும் உள்ளதா எனில், இல்லை. கருத்துரை, இதன் பொருள், எடுத்துக்காட்டு என்ற நிலையிலும் (கிளவி: 39; விளி: 13-19; 21,24; இடை: 17-20; உரி: 10-19; 29-31; எச்: 39), கருத்துரை. இதன் பொருள் மட்டும் என்ற நிலையிலும் (கிளவி: 4; விளி: 20; வினை: 2; உரி: 2) சொல்லதிகார உரை அமைப்பு குறைந்தும் காணப்படுகின்றது. 'இதுவும் அது' என்னும் உரைக்குறியீடு எல்லா இயல்களிலும் காணப்பட்டனும், உரியியலில் அதிக அளவில் உள்ளது என்பது, அறிதற்குரியது. விளக்கவுரையின்றி, 'இதுவும் அது' என்னும் கருத்துரை, 'இதன் பொருள் என்னும் பொருளுரை, எடுத்துக்காட்டு என்ற நிலையில் அமைந்த உரை அமைப்பு உரியியலில் பெரும்பான்மையான அளவில் உள்ளது (உரி: 7-9; 24,25; 33,39; 43,45; 46-49; 55-59; 65-74; 78,79; 81-84; 88-90),

எழுத்ததிகாரத்தில் கண்டதைப் போன்று சொல்லதிகாரம் இடையியல் 21ஆம் நூற்பா உரை அமைப்பு இதன் பொருள், இதுவும் அது. எடுத்துக்காட்டு என்று அமைந்திருக்கிறது. இதில் 'இதுவும் அது' என்னும் கருத்துரை முதலாவதாக அமையாது இடம் மாறி இரண்டாவதாகவும், இதன் பொருள் என்னும் பொருளுரை முதலாவதாகவும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இஃது ஏடெழுதினோரால் ஏற்பட்ட பிழையாக இருக்கலாம்.

கருத்துரை, 'இது' அல்லது 'இஃது' எனத் தொடங்கிப் பகுக்கின்றது (கிளவி: 2.3), காக்கின்றது (கிளவி: 11,32,38), அமைக்கின்றது (கிளவி: 27; இடை. 40), ஆராய்கின்றது (வேம: 6) முடிக்கின்றது (விளி: 7,12), கூறுகின்றது (பெய: 12-18; வினை : 4-7;12-15:33-38; இடை 47,48; உரி:1,98; எச்:1-5;15-23;33-45;62), என்கின்றது (பெய: 19.41; வினை : 2,11,39; உரி: 97; இடை : 44-46; எச்: 59-61;66), உணர்த்துகின்றது (பெய: 4,10.30; வினை : 1,8,9,16,32), விரிக்கின்றது (பெய: 21) என்று முடிகிறது. இவற்றுள் 'காக்கின்றது', 'கூறுகின்றது' என்னும் சொற்கள் அதிக அளவில் உள்ளன. முன் நூற்பாவிற்குத் தொடர்புடையதாய் இருப்பின், 'இதுவும் அது' எனவும், சில இடங்களில் 'இதுவும்' - எனவும் கூறப்படுகிறது. சொல்லதிகாரத்திலும் உரைக்குறியீடுகள் கருத்துரையாக அமைகின்றன. இளம்பூரணரது கருத்துரை, "இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின்" உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்று பெரும்பான்மையான இடங்களில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஆயின், நச்சினார்க்கினியர் அங்ஙனம் சொல்லதிகாரத்தில் கூறுவது இல்லை.

பொருளுரை, இதன் பொருள் என்று பதவுரையாக அமைந்திருக்கிறது. ஆயின், இளம்பூரணர் சொல்லதிகாரப் பொருளுரை உரை என்று குறிப்பிட்டுப் பொழிப்புரையாக அமைந்திருக்கிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பொருளுரையினை 'இதன் பொருள்' என்று குறிப்பிட்டு உரை எழுதும் நிலையில், இளம்பூரணர் மட்டும் பொருளுரையினை "உரை" என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவரே, எழுத்து, பொருள் அதிகாரங்களில் பொருளுரையினை இதன் பொருள்' என்றே குறிப்பிட்டு எழுதுகிறார் என்பதும் நினைவுகூரத்தக்கது. இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டினை 'வரலாறு' என்றும், 'வருமாறு' என்றும் குறிப்பிட்டு உரை எழுதுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இளம்பூரணரை அடுத்துப் பேராசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் (பொருளதிகார உரை, வருமாறு மட்டும்) தத்தம் உரைகளில் இங்ஙனம் குறிப்பிட்டு உரை எழுதுகின்றனர், பொருளுரை அடுத்து விளக்கவுரை அமைகிறது. வழக்கு, செய்யுள், தொல்காப்பிய நூற்பா, உவமை, உத்தி ஆகியவற்றுடன் இவ்வுரை அமைகிறது. நச்சினார்க்கினியர் குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே (கிளவி: 57) எனவரும்

நூற்பாவிற்கு 34 மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டிருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருளதிகார உரை அமைப்பு

பொருளதிகாரத்தின் முதல் நூற்பாவுரை நூற்பா, அதிகார உரை, இயல் உரை, நூற்பா உரை என அமைந்திருக்கிறது. இளம்பூரணரைப் போன்று 'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின்' என்று கூறவில்லை எனினும், எழுத்து, சொல் அதிகாரங்களில் இங்ஙனம் கூறுவது உண்டு. கருத்துரை, பொருளுரை, விளக்கம், உதாரணம், பொருத்திக்காட்டுதல் எனும் முறையில் பொருளதிகார உரை அமைப்புச் செல்லுகிறது. ஏனைய அதிகாரங்களில் உரை அமைப்பு மாறுபடுவதைப் போன்று பொருளதிகார உரை அமைப்பும் மாறுபடுகின்றது. கருத்துரை, இதன் பொருள், விளக்கம் (அகத்: 1,38; புறத்: 14,19; களவு: 25,28;33-35; 37,38) என்னும் நிலையிலும், சில இடங்களில் கருத்துரை, இதன் பொருள் என்னும் நிலையிலும் (புறத்: 11) உரை அமைப்பு அமைவது உண்டு.

கருத்துரை, இது, 'இஃது', 'இதுவும்' எனத் தொடங்கிக் கூறுகின்றது, என்கின்றது, அமைக்கின்றது, உணர்த்துதல் நுதலிற்று என முடிகின்றது. நூற்பா நுவலும் பொருளைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்பது கருத்துரையின் பயன் ஆகும். சில நூற்பாக்களில் நுவன்றதையும் நுவலுவதையும் தொகுத்துரைப்பது உண்டு. உரைக்குறியீடுகளும் கருத்துரையாக அமைவது உண்டு.

பொருளதிகார உரை அமைப்பு ஏனைய அதிகார உரை அமைப்பினின்றும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது. நூற்பா, அளவில் சிறியதாய் இருப்பின், கருத்துரை அடுத்து ஒரே இடத்தில் பொருளுரை அமைகின்றது; அளவில் பெரிதாய் இருப்பின் அல்லது அந்நூற்பா வகைப்பாடு உடையதாய் இருப்பின், வகைப்பாடு ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக எடுத்துரைத்துப் பொருளும் அதற்கு உதாரணமும் தந்து அதனைப் பொருத்தியும் காட்டி, உரை செல்கிறது. 'இயங்குபடை அரவம்' - , 'எரிபரந்து எடுத்தல்' - என வரும் (புறம்: 8) வஞ்சித்திணைக்குரிய துறை பதின்மூன்று வகைப்பாட்டினையும் தனித்தனியாக எடுத்துரைத்துப் பொருளுரைப்பதைக் காணலாம். இஃது இளம்பூரணர்,

பேராசிரியர் உரைமுறை ஆகும். நச்சினார்க்கினியர் அங்ஙனம் பொருளுரைக்கும் போது, நாற்றமாவது, தோற்றமாவது, ஒழுக்கமாவது, உண்டியாவது (களவு: 22) என்று ஆவது என்னும் இணைப்புச் சொல்லைக் கொண்டு பொருள் உரைக்கிறார்,

கருத்துரை, பொருளுரை, எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம் எனும் பொதுவானதொரு உரையமைப்பினின்று ஒன்றிரண்டு குறைந்து காணப்படுவதற்கு, நூற்பா நுவலும் பொருள், நூற்பா அளவு ஆகியவற்றைக் காரணமாகக் கூறலாம். நச்சினார்க்கினியர் மேற்கொண்ட முப்பத்தோர் உரைநெறிகளுள் முதலிடம் பெறுவனவற்றைப் பொதுநெறி, சிறப்பு நெறியினுள்ளும் ஏனையவை ஏனைய பகுதிகளிலும் கூறப்படுகின்றன. இளம்பூரணர் எழுத்ததிகாரப் பொருளுரை பதவுரையாகவும், சொல், பொழிப்புரையாகவும், பொருள். பதவுரை, பொழிப்புரையாகவும் என மூன்று நிலைகளில் அமைந்துள்ளது. சேனாவரையர் உரை பொழிப்புரையாகவும், பேராசிரியர் உரை பதவுரை, பொழிப்புரையாகவும்; தெய்வச். கல், பழையவுரைகாரர் ஆகியோரது உரை பொழிப்புரையாகவும் உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று அதிகாரங்களின் உரை பதவுரையாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதிகார விளக்கம் - எழுத்து

'எழுத்தென்றது யாதனை யெனின், கட்புலனாகா உருவும் (ஒலி வடிவம்), கட்புலனாகிய வடிவும் (வரிவடிவம்) உடைத்தாக வேறு வேறு வகுத்துக் கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியும் சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையையாம்' என்று நச்சினார்க்கினியர் தமது சிறப்புப் பாயிரவுரையில் எழுத்திற்குப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றார். இஃது ஒலி வடிவம். வரி வடிவம் எனும் இருவகை வடிவங்களை உடையது எனவும், தன்னையும் உணர்த்திக் கொண்டு சொல்லுக்கும் துணையாய் நிற்பது எனவும் கூறியிருப்பது அழகானதொரு விளக்கமாகும். இளம்பூரணரும் தராததொரு விளக்கம் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின் எழுத்திலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தான் எழுத்ததிகாரம்

என்னும் பெயர்த்து' எனவும், "எழுத்து உணர்த்துமிடத்து எனைத்து வகையான் உணர்த்தினாரோ வெனின் எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பல்வகையானும் உணர்த்தினார் என்க' எனவும், 'இக் கூறிய இலக்கணங்கள் கருவியும் செய்கையும் என இருவகைய' எனவும் எழுத்ததிகாரத்தினுள் கூறப்படும் கருத்துகள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன,

எட்டு வகை

எழுத்து இனைத்து என்றலும், இன்ன பெயரின என்றலும், இன்ன முறையின என்றலும், இன்ன அளவின என்றலும், இன்ன பிறப்பின என்றலும், இன்ன புணர்ச்சியின என்றலும், இன்ன வடிவின என்றலும், இன்ன தன்னமையின என்றலுமாம். இவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் நமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ஈண்டு உரைத்திலர். ஏனைய இதனுள் பெறுதும் என்றரைத்து இவையாறும் எங்ஙனம் பெறப்படுகின்றன என்பதை அவற்றிற்குரிய நூற்பாவைக் காட்டி விளக்கியிருப்பது சிறப்பிற்குரியது ஆகும்..

எட்டிறந்த பல்வகை

எழுத்துக்களது குறைவும், கூட்டமும், பிரிவும், மயக்கமும், மொழியாக்கமும், நிலையும், இனமும், ஒன்று பலவாதலும், திரிந்ததன்திரிபு அது என்றலும், பிறிதென்றலும், அதுவும் பிறிதும் என்றலும், நிலையிற்று என்றலும், நிலையாது என்றலும், நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றலும் இன்னோரன்ன பலவுமாம் என்று கூறி ஒவ்வொன்றற்கும் எழுத்ததிகார நூற்பாக்களை எடுத்துரைத்துப் பெற்றாம்' என்று குறிப்பிட்டு விளக்கியுள்ள திறம் போற்றுதற்கு உரியதாகும்,

மேற்கூறிய இலக்கணங்களைக் கருவி, செய்கை என இருவகைப்படுத்தி அவற்றுள் கருவி என்பது, புறப்புறக்கருவி, புறக்கருவி, அகப்புறக்கருவி, அகக்கருவி என நால்வகைப்படும் எனவும், செய்கை என்பது புறப்புறச்செய்கை, புறச்செய்கை, அகப்புறச்செய்கை, அகச்செய்கை என நால்வகைப்படும் எனவும் கூறியதோடு அவற்றை இலக்கணத்தோடு பொருத்தியும் காட்டுகிறார்.

சொல்லதிகார விளக்கம்

'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின்' என்று வினவி, 'சொல் உணர்த்துகின்றார் ஆதலின், சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. அது, 'சொல்லை உணர்த்திய முறைமை என விரியும் எனச் சொல்லதிகாரத்தின் பெயர்க் காரணத்தைக் கூறுகின்றார்.

சொல் என்றது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையும் ஒருவன் உணர்தற்குக் கருவியாம் ஓசையை எனவும்,

'கருவியாவது, அப்பொருட்டன்மையை ஒருவன் உணர்தற்கு அவ்வோசை கருவியாய் நின்றல். இதனை ஐம்பொறிகள் ஒருவன் பொருளை உணர்தற்குக் கருவியாய் நின்றாற் போலக் கருவியாய் நிற்குமென்றுணர்க' எனவும்,

'இனி, ஓசையைச் சொல் என்றீரேல், கடலொலி சங்கொலி விண்ணொலி முதலியனவும் சொல்லாகாவோ? எனின், சொல்லு, இது முன்பு யான் உணர்ந்த எழுத்து, என்றே பின்பு கூறியக்காலும் உணர நின்றலின் கேடின்றி நிலைபேறுடைய தாயிற்று. இவை அங்ஙனம் உணர்தல் ஆற்றாமையானும், எழுத்தினான் ஆக்கப்படாமையானும் நிலைபேறிலவாயின; ஆதலின் சொல்' எனப்புடா' (கிளவி: 1) எனவும் சொல்லுக்கு விளக்கம் தருகின்றார். மாணாக்கர்க்கு எழும் ஐயப்பாட்டினை இவரே எழுப்பி விளக்கம் தந்திருப்பது சிறப்புடைத்து.

மேலும், இசைதிரிந் திசைப்பினும் (பொருளியல்: 1) என்பதில் 'இசை' என்பதற்கு சொல்லாவது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசையாதலின் அதனை இசையென்றார் என்று மேற் சொல்லதிகாரத்துள் கூறப்பட்ட கருத்தினை மீண்டும் ஈண்டுக் கூறி வலியுறுத்துகின்றார். 'சொல்' என்பதற்கு 'இசை' என்று வேறொரு பெயரினை நூலாசிரியர் தந்துள்ளமையை நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பொருளதிகார விளக்கம்

'நிறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின் இது பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இது நாண்மீனின் பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாற் போல்வதோர் ஆகுபெயர்' என்று உவமை நலத்தோடு பெயர்க் காரணத்தைக் கூறுகின்றார்.

'பொருளாவன :- அறம் பொருள் இன்பமும், அவற்றது நிலையின்மையும். அவற்றின் நீங்கிய வீடுபேறுமாம். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே. அவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப் பொருளும், கருத்துப்பொருளும், அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் நிலைத்திணையும், பிறவும் பொருளாம்' எனவும்,

'அகத்திணைக்கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளும் உணர்த்தும். இது வழக்கு நூலாதலிற் பெரும்பான்மையும் நால்வகை வருணத்தார்க்கும் உரிய இல்லறம் உணர்த்திப் பின் துறவறமும் சிறுபான்மை கூறுப, அப்பொருள்கள் இவ்வதிகாரத்துட் காண்க' எனவும்,

“இப்பொருளை எட்டு வகையான் ஆராய்ந்தார் என்ப; அவை அகத்திணை, “புறத்திணை என இரண்டு திணை வகுத்து, அதன்கண் கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை ஏழும் வெட்சி முதல் பாடாண் திணை இறுவாய் ஏழுமாகப் பதினான்கு பால் வகுத்து, ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி, பரிபாடல், மருட்பா என அறுவகைச் செய்யுள் வகுத்து. முல்லை , குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலென நால்வகை நிலன் இயற்றிச், சிறுபொழுதாறும் பெரும்பொழுதாறுமாகப் பன்னிரண்டு காலம் வகுத்து, அகத்திணை வழுவேழும், புறத்திணை வழுவேழுமெனப் பதினான்கு வழுவமைத்து, நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குமென இருவகை வழக்கு வகுத்து, வழக்கிடமும் செய்யுளிடமுமென இரண்டு இடத்தான் ஆராய்ந்தாராதலின். எட்டிறந்த பல்வகையான் ஆராய்ந்தார் என்பார் முதல் கரு உரியும், திணைதொறுமரீஇய பெயரும், திணைநிலைப் பெயரும், இருவகைக் கைகோளும், பன்னிருவகைக் கூற்றும், பத்துவகைக் கேட்போரும், எட்டு வகை மெய்ப்பாடும், நால்வகை உவமமும், ஐவகை மரபும் என்பர்' எனவும் அதிகாரத்தினுள் கூறப்படும் கருத்து இன்ன என்பதை ஒரு முன்னுரை கூறுவது. போலக் கூறுகின்றார்.

இயல் விளக்கம்

இவரும் ஏனைய உரையாசிரியர்களைப் போன்று இயலை ஓத்து என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஒவ்வோர் இயலுக்கும் இயல் விளக்கம் தந்திருக்கிறார். பெயர்க்காரணம், சொல் விளக்கம், இயைபு, வைப்பு, நுவலும் கருத்து ஆகியன இயல் விளக்கமாக அமைகின்றன. அதிகாரத்தின் முதல் இயல் விளக்கமாவது நூற்பா, அதிகார விளக்கம் அடுத்து இடம் பெறுகின்றது. ஏனைய இயல்களின் விளக்கம் அவ்வவ் இயலின் முதல் நூற்பாவுரையில் நூற்பாவை அடுத்து உள்ளது. அதிகாரத்தின் முதல் இயலை முதற்கண் ஓத்து என்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுவர். முதற்கண்ணது கிளவியாக்கம் என்று தெய்வச்சிலையாரும், இம்முதலோத்து என்று கல்லாடனாரும் கூறுவர். ஆயின், நச்சினார்க்கினியர் அங்ஙனம் குறிப்பிடார், முதற்கண் ஒவ்வோர் இயலுக்கும் பெயர்க்காரணம் கூறுவதைக் காணலாம். எழுத்ததிகாரம் நூன் மரபில் மட்டும், 'இவ்வோத்து என் நுதலிற்றோ எனின்', "இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின்" என இருமுறை வினா எழுப்பிப் பெயர்க்காரணத்தைக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்ஙனம் மற்ற இயல்களிலும் குறிப்பிடுகிறாரா எனில், இல்லை; வினாத் தொடுக்காமல் காரணம் மட்டும் தெரிவிக்கின்றார்.

மொழியது மரபு உணர்த்துகின்றமையின், இவ்வோத்து மொழி மரபு எனக் காரணப்பெயராயிற்று (எழுத்து. இயல்: 2)

இவ்வோத்து, செயப்படுபொருள் முதலியனவாகப் பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்தி உணர்த்தலின், வேற்றுமை ஓத்து என்று காரணப்பெயராயிற்று (சொல். இயல்: 2)

இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தினமையில் பொருளியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஏனை ஓத்துக்களும் பொருளது இலக்கணமன்றே உணர்த்தின, இதற்கிது பெயராயிற்று என்னை எனின் (பொருள். இயல்:5)

என்பன இயல் பெயருக்குக் கூறும் விளக்கம் ஆகும். ஆதலின், இயல் பெயர்கள் அனைத்தும் காரணப்பெயர்கள் என்பதனை அவர் கூற்றால் அறிகின்றோம். பொருளதிகாரப் பொருளியலில், எல்லா இயல்களுக்கும் சொல்வது போன்று

பெயர்க்காரணத்தைக் கூறியதோடு, இதற்கிது பெயராயிற்று என்னை எனின்' என வினா எழுப்பி விளக்கம் தருகின்றார்.

இதற்கடுத்து இயல் இயையும், சில இடங்களில் இயல் வைப்பும், சில இடங்களில் இரண்டும் கூறி இயல்விளக்கம் கூறுகின்றார். ஒவ்வோர் அதிகாரத்தின் முதல் இயலில் விரிவாகவும், அடுத்து வருகின்ற இயல்களில் சுருக்கமாகவும் இயல் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. எழுத்ததிகாரத்தில் நூன் மரபிற்கும், பொருளதிகாரத்தில் களவியலுக்கும் தந்துள்ள இயல் விளக்கம் படித்து இன்புறத்தக்கதாகும், பாலொடு கலந்த தேன்போல உவமை நயத்தோடு கூடிய விளக்கம் சுவைக்கத்தக்கதாகும். நூன் மரபியலில்,

“இவ்வோத்து என் நுதலிற்றோ எனின், அதுவும் அதன் பெயர் உரைப்பவே அடங்கும். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், இத் தொல்காப்பியம் என்னும் நூற்கு மரபாம் துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின்; 'நூன் மரபு' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

நூல் என்றது நூல் போறலின் ஒப்பினாயதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பாயவாறு என்னை எனின், குற்றம் களைந்து எஃகிய பன்னுனைப் பஞ்சிகளை எல்லாம் கைவன் மகடுஉத் தூய்மையும் நுண்மையும் உடையவாக ஓரிழைப் படுத்தினாற் போல, 'வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவு' னாலே (மரபு: 94) வழக்களைந்து எஃகிய இலக்கணங்களை எல்லாம் முதலும் முடிவும் மாறுகோளின்றாகவும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டியும், உரையும் காண்டிகையும் உள்நின்று அகலவும், ஈரைங் குற்றமும் இன்றி ஈரைந்தழகு பெற முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்தியொடு புணரவும், 'ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்' (செய். 166) ஒரு நெறிப்படப் புணர்க்கப்பட்டு உந் தன்மை உடைமையான் என்க",

என்று விரிவானதொரு விளக்கம் தரப்படுகிறது. இதனொடு நில்லாது, 'நூலென்றது மூன்று அதிகாரத்தினையும் அன்றே? இவ்வோத்து மூன்ற திகாரத்திற்கும் இலக்கணமாயவாறு என்னை? எனின் என வினா எழுப்பி விளக்கம் தந்திருக்கும் பகுதி சிறப்பிற்குரியதாகும். அதாவது. 'எழுத்துக்களது பெயரும்

முறையும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக் கூறியது எனவும், அம்மூவாறும் (நூன்: 22) என்னும் சூத்திரம் முதலியனவற்றான் எழுத்துக்கள் கூட்டிச் செல்லுமாறு கூறுகின்றமையின் சொல்லதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறினாராயிற்று எனவும் உரைத்து இங்ஙனம் மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் கூறுதலின் இவ்வோத்து நூலினது இலக்கணம் கூறியதாயிற்று என நச்சினார்க்கினியர் விடை கூறுகின்றார். களவியலில்,

'இவ்வோத்துக் களவு கற்பென்னும் கைகோள் இரண்டனுள் களவு உணர்த்தினமையிற் களவியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று; பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது குரவரால் கொடையெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவரும் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளும் களவன்றாயிற்று. இது வேதத்தை மறைநூல் என்றாற் போலக் கொள்க'

என்கிறார். மேலும், "இஃது உலகியல் எனப்படும்: உலகத்து மன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமும் தம்முள் இயைவதேயென வேதமும் கூறிற்றாதலின்' (களவு:1) எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். இளம்பூரணர் களவினை அறம் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் வேதம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். சொல் 'களவு' என்றிருப்பினும், இவர்கள் இருவரும் தம் விளக்கத்தால் இச்சொல்லிற்கு இருந்த இழிவினைத் துடைத்து உயர்வு தந்துள்ளனர்.

நச்சினார்க்கினியரின் உரிச்சொல் விளக்கம், பெயர், இடை, உரிச்சொற்களுக்கிடையே உள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவுபடுத்துவதாக உள்ளது,

இது, தமக்கு இயல்பில்லா இடைச்சொற் போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்கு உரியவாய் வருதலின், உரிச்சொல் ஒத்து என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஈறுபற்றிப் பலபொருள் விளக்கலும், உருபேற்றலும் இன்றிப் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து பொருட்குணத்தை விளக்கலின், உரிச்சொல் பெயரின் வேறென்று உணர்க' (உரி:1)

என்பது இயல் விளக்கம். 'இடைச்சொற் போலாது' என்பதனால் இடைச்சொல்லினின்று வேறுபடுத்தியும், 'உரிச்சொல் பெயரின் வேறென்று உணர்க' என்பதனால் பெயர்ச்சொல்லினின்று வேறுபடுத்தியும் காட்டியிருப்பதை நன்கு அறியலாம். இவ்வியல் விளக்கத்தின் முற்பகுதி சேனாவரையர்தம் கருத்தினைத் தழுவியதாகும்; பிற்பகுதி நச்சினார்க்கினியரின் கருத்து: சேனாவரையர் கூறாத கருத்து. இளம்பூரணர் இவ்விரு பகுதி விளக்கத்தில் எதனையும் கூறவில்லை ,

நூற்பா விளக்கம்

இளம்பூரணர், பேராசிரியரைப் போன்று நச்சினார்க்கினியரும் இயலின் முதல் நூற்பாவைத் தலைச் சூத்திரம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை எழுத்ததிகாரத்தில் நூன்மரபு, தொகைமரபு, குற்றியலுகரப் புணரியல் ஆகிய இயல்களிலும், சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கத்திலும், பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியலிலும் காணலாம், ஏனைய இயல்களில் வரும் முதல் நூற்பாவை இங்ஙனம் குறிப்பிடுவது இல்லை. இளம்பூரணர், தலைச்சூத்திரத்தை அடுத்துவரும் பெரும்பான்மையான நூற்பாக்களில் இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின்' என்று வினவி நூற்பா உணர்த்தும் கருத்தினைக் கருத்துரையாக எடுத்துரைக்கின்றார். ஆனால், நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகாரம் புணரியல் முதல் நூற்பாவிலும், பொருளதிகார அகத்திணையியல் முதல் நூற்பாவிலுமென இரண்டு நூற்பாக்களில் மட்டும் 'இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின்' என்று வினவிப் பொருளினை உணர்த்துகின்றார். ஏனைய நூற்பாக்களில், இது, இஃது, இதுவும் அது என்று கூறியும் சில இடங்களில் இவை போன்று எதுவும் கூறாமலும் கருத்துரை வழங்குவது உண்டு. நூற்பா நுவலும் மையக்கருத்து இக்கருத்துரையில் இடம்பெறும். இதில் நூற்பா இயையும் வைப்பும் கூறப்படுகின்றன.

கருத்துரையை அடுத்துப் பதவுரையாகப் பொருளுரை அமைகிறது. இவர் எழுத்து, சொல், பொருள் (அகத், புறத், களவு, கற்பு, பொருளியல், செய்யுளியல்) ஆகிய மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் 'பதவுரை' அடிப்படையில் உரையெழுதிச் செல்லுகிறார். இவரும் ஏனைய உரையாசிரியரைப் போன்று பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த பேராசிரியராக விளங்கினமையால்,

மாணாக்கர் இயல்பினை நன்கு அறிந்தவர் ஆவார். மாணாக்கர்க்குச் சொல்லுக்குச் சொல் பொருள் கூறினாலன்றி அவர்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளமாட்டார் என்பதைக் கண்டவர். ஆகையினால் 'பொருளுரை' முழுவதையும் பதவுரையாகவே அமைத்திருக்கிறார். சொல்லதிகாரத்து வினையியலில் குறிப்பினும் வினையினும் (நூ: 4) எனத் தொடங்கும் நூற்பா உரையில், "பின்னாளோர் கூறினார் என்பது பற்றியும், மாணாக்கர்க்கு உய்த்துணரும் உணர்வன்று என்பது பற்றியும் யாமும் அவ்வெழுத்துக்களைப் பிரித்துக் காட்டுதும்' என நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். இவ்வரை, மாணாக்கரது நிலையினை எந்த அளவிற்கு நன்கு புரிந்திருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது. இவர்தம் பதவுரை தொல்காப்பியச் சொற்றொடர்களின் பொருளை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது. ஆயின். இளம்பூரணர் மாணாக்கருக்கு உய்த்துணர்வு பெருகல் வேண்டி, சிலவிடங்களில் குறிப்பாகத் தெரிவித்தல் அவரது இயல்பாகும். நச்சினார்க்கினியர் 'பதவுரை' என்னும் நிலையில் உரை எழுதினும். சிலவிடங்களில் (செய்: 153,155,162,200,204) பொழிப்புரையாகவும் கூறிச் செல்வது உண்டு.

பொருளுரைக்குப் பின் பொருத்தமான மேற்கோள் தந்து பொருத்திக்காட்டி விளக்கியிருப்பது விளக்கவுரையாகும். நூற்பாவில் கூறப்படுவது வகைப்பாடுகளாயின், அவற்றை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துரைத்து அதற்குப் பொருளும் எடுத்துக்காட்டும் தந்து விளக்குவது உண்டு. அங்ஙனம் எடுத்துரைக்கும் போது, என்பது, என்றது, ஆவது, என்னும் இணைப்புச்சொல்லைக் கொண்டு கூறுவது உண்டு. இம் முறையினை இளம்பூரணரும் பிறரும் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்விளக்கவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் மூலபாடத்தை நிலைப்படுத்துதல், நூற்பா வைப்பினை உறுதிப்படுத்துதல். வகைப்பாடுகள் முறையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவா என ஆராய்ந்து கூறல், பிறரது உரையை ஏற்றும் மறுத்தும் கூறல், நூற்பாவில் கூறப்படும் சில சொற்றொடர்களை எடுத்துரைத்து 'என்றதனால்,' என்பதனால்,' இன்னும் அதனானே' என்றுரைத்துச் சிறப்பு விளக்கம் தருதல் ஆகியனவும் இடம்பெறுகின்றன. ஏனைய உரையாசிரியரைப் போன்று இவரும் வழக்கு,

செய்யுளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டு மேற்கொள்கிறார். எழுத்து, சொல் அதிகாரங்களில் பெரும்பாலும் வழக்கு எடுத்துக் காட்டுகளைக் காணலாம். பொருளதிகாரம் முழுமையும் இலக்கிய இலக்கண எடுத்துக்காட்டுகளையே காணலாம், நூற்பா நுவலும் பொருளினை நன்கு விளக்குவதற்காகத் தொடர்புடைய தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை எடுத்தாளுவது உண்டு. முன்பின் அதிகாரங்களிலிருந்தும், முன்பின் இயல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களாக எடுத்தாண்டு விளக்கம் தரும்போது கற்போர் தொல்காப்பியம் முழுமையும் அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக அமைகின்றது. பிற இலக்கணங்களிலிருந்தும், நிகண்டுகளிலிருந்தும் எடுத்துரைப்பதும் உண்டு. சிலவிடங்களில் விளக்கவுரையினை 'என்றது' (செய்: 26,29,44) என்றும், 'எனவே' (செய்: 50) என்றும் தொடங்குகிறார்.

எழுத்ததிகாரத்து நூன்மரபு 33 ஆவது நூற்பாவிற் குப் பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியல் 2,3; மரபியல் 103 ஆகிய நூற்பாக்களை மேற்கோள்களாகத் தந்து விளக்குகிறார், சொல்லதிகாரம் எச்சவியலில், அவைதாம், தத்தம் கிளவி அடுக்குந வரினும் (எச்: 33) என்னும் நூற்பாவிற் கு முன் அதிகாரத்திலிருந்தும் (நூன்: 1), முன் இயல்களிலிருந்தும் (வே: 7; வினை: 38) நூற்பாக்களை எடுத்தாண்டு விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். கிளவியாக்கத்து முதல் நூற்பாவில் பொருளதிகாரத்து மரபியல் 91 ஆவது நூற்பாவையும்; இடையியல் 8 ஆவது நூற்பா உரையில், எழுத்ததிகாரத்து உயிர் மயங்கியல் 88 ஆவது நூற்பாவையும்; உரியியல் 96 ஆவது நூற்பா உரையில், மரபியல் 89 ஆவது நூற்பாவையும்; அகத்திணையியல் 42 ஆவது நூற்பா உரையில், செய்யுளியல் 190,191 ஆகிய நூற்பாக்களையும்; அகத்திணையியல் 46 ஆவது நூற்பா உரையில், பொருளியல் 48, உவம்: 28,27 ஆகிய நூற்பாக்களையும் எடுத்தாண்டு நூற்பா விளக்கம் தருகிறார். செய்யுளியல் 2,3,4,5 ஆகிய நூற்பாக்களில் எழுத்ததிகாரத்து நூற்பாக்களை எடுத்தாளுகிறார். சில இடங்களில் ஒன்றற்கு மேற்பட்ட நூற்பாக்களை (புறத்: 35 = செய்: 112,110; அகத்: 50,52), (புறத்: 22 = களவு: 14; அகத்: 51) எடுத்துரைத்து விளக்கம் தருவதும் உண்டு, விணையியல் 29 ஆவது நூற்பா உரையில், பொருளியல்: 2; செய்:

201; உம்: 8; கிளவி: 13,19,20; எச்: 47 என ஏழு நூற்பாக்களை மேற்கோள் காட்டி விளக்கம் தருகிறார்.

பொருத்திக் காட்டுதல்

எழுத்து, சொல் அகிய இரண்டு அதிகாரங்களில் எடுத்துக்காட்டினைப் பொருத்திக் காட்டுதல் என்பதற்கு இடமின்று. ஏனெனில் அவ்விரு அதிகாரங்களில் பெரும்பாலும் வழக்கும், தனிச்சொல்லும் சொற்றொடருமே எடுத்துக்காட்டாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. செய்யுள் இடம்பெறுவது சிறுபான்மை. ஆதலின், பொருத்திக் காட்டாமலே எளிதில் அறிந்து கொள்ள இயலும். ஆயின், பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெறுவது செய்யுள் ஒன்றேயாகும். ஆகையினால், உரையாசிரியர்கள் உதாரணச் செய்யுளைத் தருதலோடு, ஒவ்வொன்றும் எதற்குரியது என்று கூறியும், பொருத்திக் காட்டியும், உதாரணச் செய்யுளுக்குப் பொருள் விளக்கம் தந்து பொருத்திக் காட்டியும் செல்லுகின்றனர்.

இம்மணிமிடை பவளத்து முல்லையுள் முன்பனி வந்தது. நிலமும் கருவும் மயங்கிற்று. இக்குறந்தொகையுள் குறிஞ்சியுள் வேனில் வந்தது.

இவ் ஐங்குறுநூறு நெய்தற்கண் மாலை வந்தது. - அகத்: 12.

என இலக்கியத்துள் இலக்கணத்தைப் புகுத்திக் காண்பிக்கிறார்.

நடுவண் ஐந்திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் கூறும் நூற்பாவிற்கு (அகத்: 3), 'முல்லை வைந்நுனை' (அகம்: 4) எனத் தொடங்கும் பாடலை எடுத்துரைத்து. 'இது குறித்த காலம் வந்ததும், அவரும் வந்தாரென ஆற்றுவித்தது. இக் களிற்றியானைநிரையுள், முல்லைக்கு முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருளால் சிறப்பெய்தி முடிந்தது' எனப் பொருத்திக் காட்டுதலைக் காணலாம். வஞ்சித்திணைக்குரிய பதின்மூன்று துறைகளுள் பொருளினின்று உய்த்த பேராண் பக்கமும் என்பதும் ஒன்றாகும். இதற்கு உதாரணம் தந்து, 'இஃது. அதிகமானால் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்களை மதியாது சேரமான் முனைப்படை நின்றானைக் கண்டு அரிசில்கிழார் கூறியது' (தகடூர் யாத்திரை; புறத்: 8) என்று கூறுவர். உழிஞைத்திணையின் துறைகளுள் ஒன்று, கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றமும்

என்பது ஆகும். இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன் வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது என்று பாடல் தராது நிகழ்வினை மட்டும் கூறி விளக்குகிறார் (புறத்: 12). உழிஞைத்திணையின் துறைகளுள் ஒன்றான முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் என்பதற்குக் 'கலையெனப் பாய்ந்த' எனத் தொடங்கும் தகடூர் யாத்திரையின் பாடலை எடுத்துரைத்து, இது சேரமான், பொன்முடியாரையும் அரிசில்கிழாரையும் நோக்கித் தன் படைபட்ட தன்மை கூறக் கேட்டோற்கு அவர் கூறியது' (புறத்:12) என்று கூறுகிறார். பாடாண் திணை எட்டு எனக் கூறுவர் நூலாசிரியர் (புறத்: 25). அவை, பொருட்பகுதி பலவும் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சி, பொதுவியல், வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சியுமாகிய பொருள்கள் ஏழுமாகிய எட்டுமாம் என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருகிறார். அவற்றுள் வஞ்சிப்பொருள் வந்த பாடாண் திணைக்கு, 'அவலெறிந்த வுலக்கை' (பதிற்: 23) எனத் தொடங்கும் பாடலை எடுத்துக்காட்டி, 'இதில் இமையவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக்கெளதமனார் துறக்கம் வேண்டினார் என்பது குறிப்பு வகையால் கொள்ள வைத்தலின் இது வஞ்சிப்பொருள் வந்த பாடாணாயிற்று' என்று பொருத்திக் காட்டுகிறார்.

காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் (புறத் 28) என்னும் நூற்பா உரையில், 'அடிபுனை தொடுகழல் மையணற் காளைக்கென்' எனவரும் புறப்பாட்டை (83) எடுத்துக்காட்டி,

இது பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் ஒருத்தி ஒத்த அன்பினாற் காமமுறாத வழியும் குணச்சிறப்பின்றித் தானே காமமுற்றுக் கூறியது. இதனான் அடக்குக என்று பொருத்திக் காட்டுகின்றார்,

செய்யுளியலுள் அங்கதச் செய்யுளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவர் ஆசிரியர். அது செம்பொருள் அங்கதம், பழிகரப்பு அங்கதம், செம்பொருள் செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறையங்கதம் என நால்வகைப்படும். 'வள்ளியோர்ப் படர்ந்து' (புறம்: 47) எனத் தொடங்கும் பாடலை எடுத்துரைத்து, 'இது சோழன் நலங்கிள்ளியுழை நின்று உறையூர் புக்க இளந்தத்தன் என்னும்

புலவனைக் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி ஒற்று வந்தான் என்று கொல்வுழி அவ்வரசற்கு வருகின்ற துகளினைக் கோவூர்கிழார் புலப்படாமல் செய்யுள் செய்து தமது சொல்லை அரசன் கேட்டு - அஞ்சினான் என்னும் பொருளை நிறுத்தலில் பழிகரப்புச் செவியுறை அங்கதமாயிற்று' என்றுரைத்துப் பொருத்திக் காட்டுகிறார் (செய்: 128). (துகள் - படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என்னும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல்) இவற்றால் பாடப்படுவோன், பாடுவோன் பெயர்களும் வரலாற்றுச் செய்திகளும் அறியப்படுகின்றன,

பொருத்திக் காட்டுதலில் ஆய்வு

இலக்கியத்தைக் கொண்டு இலக்கணத்தையும் இலக்கணத்தைக் கொண்டு இலக்கியத்தையும் ஆராய்கிறார். கொண்டுதலைக் கழியினும் பிரிந்தவண் இரங்கினும், உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான் என்பது அகத்திணையியல் 15ஆவது நூற்பாவாகும், இதில் பாலைக்கண் குறிஞ்சியும் நெய்தலும் மயங்குமாறு கூறப்படுகின்றது. அதாவது பாலைக்குரிய பிரிதல் என்னும் உரிப்பொருளில் புணர்தலும் இரங்கலுமான உரிப்பொருள்கள் மயங்கி வரும் என்பதாகும். இதற்கு 'வான மூர்ந்த' (அகம்: 11) எனத் தொடங்கும் பாடலை எடுத்துக்காட்டி ஆய்வு நடத்துகிறார்.

'வான மூர்ந்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள், 'மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்க - மவரும் பெறுகுவர் மன்னே ' எனக் கூறி, அழுதன் மேவாய்க் கண்ணும் துயிலுமென இரக்கமீக் கூறியவாறும் உணர்க, குன்றியன்ன' (அகம்: 133) என்னும் அகப்பாட்டும் அது. இவை பாலைக்கண் இரங்கல் நிகழ்ந்தன. இங்ஙனம் சூத்திர விதி உண்மையிற் சான்றோர் அகத்தினும் கலியினும் ஐங்குறு நூற்றினும் பாலைக்கண்ணே உடன்போக்கு நிகழ்ந்த செய்யுட்களைக் கோத்தார் என்று உணர்க' (அகத்: 15) என்னும் உரையால் அவர்தம் ஆராய்ச்சி நன்கு புலனாகும்.

உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே (அகத்: 13) என்னும் நூற்பா உரையில், 'ஊர்க்கா னிவந்த' என்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள், 'ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடை

யெனத் ---- பேதுறா உமென்பதை யறிதியோ வறியாயோ' (கலி: 56) என அப்பாடல் பகுதியை எடுத்துரைத்து, இது நிலம் வரையாது வந்த கைக்கிளை. இதனைக் குறிஞ்சியுள் கோத்தார்; புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடாகலின்' என்றுரைக்கிறார். உரிப்பொருள் என்று ஓதப்படும் ஐந்திணையும் அல்லாத கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் நால்வகை நிலத்தும் மயங்கவும் பெறும் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும்.

மேற்கூறிய நூற்பா உரையில், "புரிவுண்ட புணர்ச்சி' (கலி: 142 -147) என்றது முதலிய ஆறுபாட்டும் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருந்திணை. இவற்றை நெய்தலுள் கோத்தார்; சாக்காடு குறித்த இரங்கல் பொருட்டாகலின். கூனும் குறளும் ஊழும் செவிடும் உறழ்ந்து கூறும் பெருந்திணையும் ஊடற்பகுதியவாகலின் மருதத்துள் கோத்தார் என்று கூறிச் சான்றோர் பாடல்களை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

மேற்கூறிய நூற்பா உரையில், 'நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின் (கலி:112) எனவரும் பாடலை எடுத்துரைத்து, இது பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்திணையாகலின் முல்லையுட் கோத்தார்', 'நறவினை வரைந்தார்' (கலி: 99), 'ஈண்டு நீர்மிசை' (கலி: 100) என்னும் கலிகளும் காமத்து மிகுதிறத்தான் அரசனை நோக்கிச் சென்றோர் கூறியவாகலின் மருதத்துக் கோத்தார் (அகத்: 13) என்கிறார்.

வெறியறி சிறப்பின் வெவ் வாய் வேலன் (புறத்: 5) எனவரும் நூற்பா புறத்திணைக்குரிய வழுவேழும் உணர்த்துகிறது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதில் இருபத்தொரு துறைகள் கூறப்படுகின்றன. இவ்விருபத்தொரு துறைகளையும் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய பொதுப்பகுதி எட்டெனவும், கரந்தைப்பகுதி ஏழெனவும், கற்பகுதி ஆறெனவும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுத்துரைக்கிறார். அவற்றுள் ஈற்றில் கூறப்படும் கற்பகுதியைக் காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல், பெரும்படை, வாழ்த்தல் என ஆறாக முறைப்படுத்திக் கூறுவர் நூலாசிரியர். ஈண்டுக் கூறப்படும் வகைப்பாடுகளின் முறைவைப்பினை இலக்கியத்தில் பொருத்திப் பார்க்கிறார்.

'பரலுடை மருங்கை பதுக்கை' (264) என்னும் புறப்பாட்டினுள், 'அணிமயிற் பீலிசூட்டிப் பெயர் பொறித் தினிநட்டனரே கல்லும்', எனக் கல் நாட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னாகக் கூறிற்றால் எனின், நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கற்படுத்துப் பெயர் பொறித்து நாட்டுதல் காட்டு நாட்டோர் முறைமை என்பது சீர்த்தகு சிறப்பின் என்பதனால் கொள்க.

என்கிறார். இப்பாடலில் கல்நாட்டுதல் என்பது பெரும்படைக்குப் பின்னர்க் கூறப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் நடுதலுக்குப் பின்னர்ப் பெரும்படையை வைத்துள்ளார். செய்யுள் செய்த நல்லிசைப் புலவர் பெரும்படைக்குப் பின் கல்நாட்டுதலை வைத்து முறைமாறிப் பாடியிருக்கிறார். இதனைக் கண்ட நச்சினார்க்கினியர், இங்ஙனம் புரிவது காட்டு நாட்டோர் முறைமை எனக் காரணம் கூறிப் பாடலை நிலைப்படுத்துகிறார்.

இப்பதிற்றுப்பத்து நூறும் இவ்வாறே வருதலிற் பாடாண் திணையேயாயிற்று (புறத்: 25).

இவ்வகையான ஆய்வு பிறர் எவரும் மேற்கொள்ளாதது. நச்சினார்க்கினியர் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வு சிறப்பிற்குரியது ஆகும்.

நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல்

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை எடுத்தாண்டு நூற்பா நுவலும் பொருளினை விளக்குதல் உண்டு என்று முன்னர்க் கூறினோம். இது நூற்பாவையோ, நூற்பாவின் சொற்றொடரையோ எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல் ஆகும், உரையாசிரியர்கள் நூலாசிரியர்தம் கூற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டி உரை விளக்கம் செய்திருப்பது சிறந்த முறையாகும். இம்முறையால் அந்நூற்பாக்களையும் அறிந்து கொள்ள ஏதுவாகிறது. ஆசிரியர் ஓதிய காரம், கரம், காண் ஆகிய எழுத்துச் சாரியைகளுக்கு, "ஐகாரம் ஓளகாரம்' (புணர்: 35; உம்: 78,93 எனச் சூத்திரங்களுள் வருமாறு காண்க (புணர்: 33) எனவும், 'வகார மிசையும்', 'அகர இகரம்', 'வஃகான் மெய்கெட' (பு,ம: 35; மொழி: 21; புணர்: 20) எனவும் பிறவும் சூத்திரங்களுள் காண்க' (புணர்:34) எனவும் அவர்தம் கூற்றினையே நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே (உம: 6) என்னும் நூற்பாவிற்கு, 'ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன் சொல்லே', 'ஆயிருபாற் சொல்' (கிளவி: 1,3) என முறையே அடியையும் சொற்றொடரையும் தருகிறார். அசைநிலைக் கிளவி ஆகுவழி அறிதல் (இடை: 23) என்னும் நூற்பாவிற்கு, 'பெயரி னாகிய தொகையுமார் உளவே' (வே: 6), 'எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே' (மொழி: 28) எனச் சொல்லதிகாரத்திலிருந்தும் எழுத்ததிகாரத்திலிருந்தும் எடுத்துக்காட்டினைக் கூறுகிறார். இடையியல் 39 ஆவது நூற்பாவிற்கும் (பெய: 6; உரி: 1), 40 ஆவது நூற்பாவிற்கும் (செய்: 1; வே: 12), 41 ஆவது நூற்பாவிற்கும் (பொருளியல்: 53) வேறு வேறு இயல்களிலிருந்தும் அதிகாரங்களிலிருந்தும் தருகிறார், எச்சவியலுள் கூறப்படும் சொல்லெச்ச இலக்கணத்திற்கு (நூ: 45) 'எழுத்தெனப் படுப' (நூன்: 1), 'பெயரெனப் படுப' (பெய: 6), 'இடையெனப் படுப' (இடை: 1), 'இலமென் கிளவி' (பு.ம: 21), 'முழுதென் கிளவி' (உரி: 28), 'கடியென் கிளவி' (உரி: 85), 'மீனென் கிளவி' (பு.ம: 44), 'தேனென் கிளவி' (பு.ம: 45) எனவும் வருவனவெல்லாம் இக்கூறியவாறே வந்த சொல்லெச்சம் என்று பல எடுத்துக்காட்டுகள் தந்திருப்பதன் மூலம் நன்கு அறியலாம். எண்ணே காரம் (இடை: 40) எனவரும் இடையியல் நூற்பாவிற்கு மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ' (செய்: 1), 'வண்ணம் வடிவே அளவே சுவையே' (வே: 17), "யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ (செய்: 3) என்னும் மூன்று நூற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்த நச்சினார்க்கினியர்,

ஒழிந்த எண்களும் இவ்வாறு வருமாறு சூத்திரங்களுள்ளும் செய்யுட்களுள்ளும் காண்க

என்று கூறியிருப்பதன் மூலம் இயன்றவரை தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையே எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல் வேண்டும் எனும் அவரது எண்ணத்தை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

தெவ்வினை, தெவ்வினொடு

இவை உருபியலில், ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவனும் (12) என்னும் நூற்பாவிற்குத் தந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சுட்டெழுத்தினை முதலாகக் கொண்ட வகர ஈற்றுச்சொல் அவ்.

இவ், உவ் எனும் மூன்றும் ஐகாரமும் அதனால் பற்றப்பட்ட மெய்யும் கெட்டு வற்றுச் சாரியை பெற்று முடியும் என்பர் ஆசிரியர் (உருபு: 11). எ-டு: அவற்றை, அவற்றொடு; இவற்றை, இவற்றொடு; உவற்றை, உவற்றொடு எனவரும். முன் நூற்பாவில் இடம்பெறாத வகர ஈற்றுச் சொல்லுக்கு 12ஆவது நூற்பாவில் இலக்கணம் கூறுகிறார். ஒழிந்த உரிச்சொல் வகரம் இன் சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் என்பது பொருளாகும். எ-டு: தெவ்வினை, தெவ்வினொடு என ஒட்டுக. இவ்வுரையும் எடுத்துக்காட்டும் இளம்பூரணரது உரையை அடியொற்றி எழுதப்பட்டதாகும்,

இவ் எடுத்துக்காட்டு. நூலாசிரியர் உரியியலில் கூறும் கூற்றாகும். தெவ்வுப்பகை ஆகும் (நச்.நா: 47,48) என்பது அக் கூற்று. எடுத்துக்காட்டுத் தந்த பிறகு இளம்பூரணருக்கு ஓர் ஐயம் எழுகிறது. இச் சொல் உரிச்சொல்லாயிற்றே; இதனை ஈண்டுக் காட்டுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? பெயர்ச்சொற்கள் உருபுகளோடு புணரும் இலக்கணத்தைக் கூறுவது உருபியல் ஆகும். பெயர் புணரும் இலக்கணத்திற்கு உரிச்சொல்லினை எடுத்துக்காட்டுவது முறையாகுமா? வேறு எடுத்துக்காட்டுக் கிடைக்காமையால், இதனையே தரவேண்டியதாகிறது.

மற்று இது, உரிச்சொல்லன்றோ எனின், உரிச்சொல்லே எனினும் படுத்தல் ஓசையால் பெயராயிற்று எனக் கொள்க

என்னும் உரையால் இளம்பூரணர் படும் இடர்ப்பாடும் எடுத்துக்காட்டுத் தந்து உரையெழுதுவதில் உரையாசிரியர் காட்டிய முனைப்பும் இன்றியமையாமையும் நன்கு புலனாகின்றன. உரிச்சொல் என்று அறிந்தே அக் காட்டினை அவர் தந்திருக்கிறார், அதற்கு அமைதியும் கூறுகிறார். நச்சினார்க்கினியர், இஃது உரிச்சொல்லாயினும் படுத்தல் ஓசையால் பெயராயிற்று என்று இளம்பூரணரது உரையை ஏற்றுரைத்துச் செல்லுகிறார்.

'ஈறு பற்றிப் பலபொருள் விளக்கலும் உருபேற்றலும் இன்றிப் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து பொருட்குணத்தை விளக்கலின், உரிச்சொல் பெயரின் வேறென்று உணர்க' என்று உரியியல் இயல் விளக்கம் தந்த நச்சினார்க்கினியர், ஈண்டுப்

பெயர்க்கேயன்றி உரிச்சொல் வகரத்திற்கு முடிபு கூறுகிறார் எனக் கருத்துரையும், ஏனை வகரம் என்பதற்கு ஒழிந்த உரிச்சொல் வகரம் எனப் பொருளுரையும் உரைத்துப் படுத்தல் ஓசையால் பெயராயிற்று என்று அமைதி காணுதலை உற்றுநோக்கத்தக்கது. ஆசிரியர் 'ஏனை வகரம்' என்று பொதுப்படையாகக் கூறினாரேயொழிய எதனை முதலெழுத்தாகக் கொண்டு வரும் வகரம் என்று கூறவில்லை. முன் நூற்பாவில் "சுட்டு முதல்" என்றவர் இந்நூற்பாவில் ஏதும் கூறாமையால் எவ்வகரம் என்று அறிதலில் உரையாசிரியர்கள் இருவரும் இடர்ப்பட்டு இறுதியில் பெயர்ச்சொல் தரவியலாது உரிச்சொல்லினைத் தந்து அதற்கு அமைதி காணுகின்றனர்.

உரியியலில் ஆசிரியர் 'எய்யா மையே அறியா மையே' (உரி: 44) என ஓரிடத்து எதிர்மறைச்சொல் ஒதிப் பொருள் கூறுகிறார். இதற்கு 'உடம்பாட்டை ஒதாது மறையை ஒதினார்; மறைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லாய் வரும் என்றற்கு' என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய விளக்கத்தை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

இவர் இலக்கியத்திற்கும் உரை எழுதினமையால் இலக்கிய உரையினை இலக்கண உரையிலும், இலக்கண உரையை இலக்கிய உரையிலும் மேற்கொள்வது உண்டு. மாட்டிலக்கணத்திற்குச் செய்யுள், சிந்தாமணியுள் யாம் கூறிய உரைகள் பலவற்றானும் உணர்க (செய்: 210,211) என்று சிந்தாமணி உரையைக் காட்டுகிறார். இளம்பூரணர். சேனாவரையர் ஆகியோர் ஒரு நூற்பாவிற்கு ஈருரை எழுதுவது உண்டு. இவரும் கற்பு: 9,33 ஆகிய இடங்களில் இருபொருள் உரைத்து, இவை இரண்டும் பொருள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். சிறப்பு விளக்கம்

காரும் மாலையும் முல்லை (அகத்: 6) என்பதற்கு இவர் தந்துள்ள விளக்கம் படித்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

'முல்லைக்குக் காரும் மாலையும் உரியவாதற்குக் காரணம் என்னை? - யெனின், பிரிந்து மீளும் தலைவன் திறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே முல்லைப் பொருளாயும், பிரிந்து போகின்றான் திறம் கூறுவன எல்லாம் பாலையாகவும் வருதலின், அம்முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்கும் தலைவி இருத்தற்கும்

உபகாரப்படுவது கார்காலமாம்; என்னை? வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன், விரைபரித் தேரூர்ந்து பாசறையினின்று மாலைக் காலத்து ஊர்வயின் வருஉம் காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆதலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது இடை நிகர்த்தவாகி ஏவல் செய்துவரும் இளையோர்க்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலிற் களிசிறந்து மாவும் புள்ளும் துணையோடு இன்புற்று விளையாடுவன் கண்டு தலைவற்கும் தலைவிக்கும் காமக்குறிப்பு மிகுதலானும் என்பது. புல்லை மேய்ந்து கொல்லேற்றோடே புனிற்றாக் கன்றை நினைந்து மன்றில் புகுதரவும் தீங்குழல் இசைப்பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மணங் கருற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின், அக்காலத்து மாலைப்பொழுதும் உரித்தாயிற்று' (அகத்: 6) என்று விரிவானதொரு விளக்கத்தினைத் தருகின்றார்,

நூலாசிரியர் மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகுறு, விடியல் எனவும், நெய்தலுக்கு ஏற்பாடு எனவும் கூறுவர். இதற்குத் தந்துள்ள விளக்கமும் படித்து இன்புறத்தக்கது ஆகும்.

'வைகுறுதலும் விடியலும் என்னும் உம்மை தொக்கு நின்றது, செவியறிவுறுத்தலைச் செவியறிவுறாஉ என்றாற் போல வைகுறுதலை வைகுறு என்றார். அது மாலையாமமும் இடையாமமும் கழியுந்துணை அக்கங்குல் வைகுறுதல்; அது கங்குல் வைகிய அறுதியாதல் நோக்கி வைகறை எனவும் கூறுப. அதுவும் பாடம். நாள் வெயிற் காலையை விடியல் என்றார். 'விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேயம் லகலறை' (கலி: 45) என்ப. 'விடியல் வைகறை இடுஉம் ஊரன்' (அகம்: 196) என்றது, விடியற்கு முன்னர்த்தாகிய வைகறை என உருபு தொக்கு முன்மொழி நிலையலாயிற்று. பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் பொழுது கழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மீளும் காலம் அதுவாதலானும், தலைவிக்குக் கங்குல் யாமம் கழியாது நெஞ்சுழிந்து ஆற்றாமை மிகுதலான் ஊடல் உணர்த்தற்கு எளிதாவதோர் உபகாரம் உடைத்தாத லானும் வைகறை கூறினார். இனித் தலைவி விடியற்காலம் சிறுவரைத்தாதலின் இதனால் ஜ்பெறும் பயன் இன்றென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடல் நீட்டிப்பவே அவ் வைகறை

வழித்தோன்றிய விடியற்கண்ணும் அவன் மெய் வேறுபாடு விளங்கக் கண்டு வாயில் புகுத்தல் பயத்தலின் விடியல் கூறினார்.

இனி வெஞ்சுடர் வெப்பந் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீழற் செய்யவும், தண்பதம்பட்டது எண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவின் நாற்றம் முன்னின்று கருற்றவும், நெடுந்திரை அழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடல்கானும் கானல்கானும் நிறைகடந்து வேட்கைபுலப்பட உரைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கல் பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது' (அகத்: 8)

என்னும் உரை சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் உவமை நயமும் கலந்ததொரு செய்யுளாக உள்ளது. இதுபோன்ற சுவையான உரை விளக்கங்களைப் பொருளதிகாரத்தில் காணலாம்.

சொற்பொருள் விளக்கம்

அகம் என்றால் என்ன என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கம், எத்தனை முறை படித்தாலும் இன்னொரு முறை படித்துத் துய்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் எழும். கற்போர்க்கு இன்பம் தர வல்லதாகும். இளம்பூரணர், 'அகப்பொருளாவது, போகநுகர்ச்சியாகலான் அதனான் ஆய பயன்தானே அறிதலின், அகம் என்றார்' என்று ஒரு வரியில் சுருக்கமாக அதிகாரவுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயின், நச்சினார்க்கினியர்,

'ஓத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்தது எனக் கூறப்பட முடியாததாய், யாண்டும் உள்ளத்து உணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் உறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்''

என்று இனம் புரியாத - சொல்ல இயலாத - உள்ளம் உணர்ந்த உணர்வினை எல்லார்க்கும் சொல்லால் உணர வைத்திருக்கும் நயம் போற்றுதற்குரியதாகும்,

சொல்லதிகாரம் உரியியலில், உருவுட் காகும் புரை உயர் வாகும் (உரி: 4) என்னும் நூற்பா அடி இடம் பெறுகின்றது. இதில் வரும் புரை என்னும் சொல்லுக்கு உரையாசிரியர் அனைவரும் புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை' (நற்:1) என்னும் நற்றிணைப் பாடலை எடுத்துக்காட்டி உயர்வு என்னும் பொருளைக் காட்டுகின்றனர். கூறிய கிளவிப் பொருள்நிலை அல்லது" (உரி: இளம்: 93; நச்சி: 92) என்னும் நூற்பாவில், 'புரைப்பட்ட' என்னும் சொல்லைக் காட்டிப் பிளவு என்னும் பொருளை இளம்பூரணரும், 'புரைதீர் கேள்விப் புலவ ரான' என்னும் மேற்கோள் காட்டி, புரை குற்றத்தையும் உணர்த்துதல் (நூ: 4) எனவும், 'மரம் புரைப்பட்டது' என்பது, உயர்வு பொருள் குறித்தது என்று கொள்ளற்க; பொந்துப்பட்டது என்னும் பொருட்டு ஆயிற்று' (நூ:92) எனவும் நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றனர். ! ஆதலின், புரை என்பதற்கு உயர்வு என்பதோடு குற்றம் என்னும் பொருளும் உண்டு என்பதனை இருவரும் உணர்த்துகின்றனர். ஆயின், புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையானும் (புறத்: 26) என்பதற்குப் புரை, உயர்ச்சியாதலின் உயர்ச்சியில்லாத காமம் என்று பொருள் தருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். இதற்கு இளம்பூரணர், குற்றம் தீர்ந்த காமம் (புறத்: 21) என்று பொருள் கூறுகின்றார். இருவரும் இவ்விடத்துப் பொருள் மாறுபடுகின்றனர்.

களவியல் 16ஆவது நூற்பாவில், புரைதீர் கிளவி, புரைபட வந்த என்னும் சொற்றொடர்கள் இடம்பெறுகின்றன. இதற்கு முறையே இளம்பூரணர், குற்றம் தீர்ந்த கிளவி, குற்றம்பட வந்த எனும் பொருளைக் காணுகிறார். நச்சினார்க்கினியர் முறையே, தலைவன் உயர்பிற்கு ஏலாது இயற்பழித்து உரைக்கும் கிளவி, தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றியது என் உயர்வுப் பொருளில் காணுகிறார்.

களவியல் 23 ஆவது நூற்பாவில், புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும் என்னும் அடி உள்ளது. இதற்குக் குற்றம் தீர்ந்த கிளவி என இளம்பூரணரும், குற்றம் தீர்ந்த எதிர்ப்பாடு என நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் காணுகின்றனர். இவ்விடத்து இருவரும் ஒரே பொருளைக் காணுகின்றனர்.

பொருளியல் 16 ஆவது நூற்பாவில், புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும் என்னும் அடி உள்ளது. இதற்கு இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர் இருவரும்) 'குற்றம்' என்னும் பொருள் தருகின்றனர். "செவியுறை தானே, பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்' (செய்: 114) என்னும் இவ்விடத்து இளம், பேரா., நச்சி. ஆகியோர் மூவரும் பெரியோர் என்று உயர்ந்தோர் பொருளில் கூறுகின்றனர். 'புரைதீர் இறுதி நிலைஉரைத் தன்றே' (செய் 137) என்பதில் இடம்பெறும் 'புரைதீர்' என்பதற்குக் குற்றம் தீர்ந்த எனப் பொருள் தருவர் இளம்பூரணர்.

எனவே உரையாசிரியர் மூவரும் புரை என்பதற்குக் குற்றம் என்னும் பொருள் தந்ததைக் கண்டோம். 'குற்றம்' எனும் பொருள் ஒன்றிருக்க நூலாசிரியர் உயர்வு எனும் ஒரு பொருளை மட்டும் தந்தது ஏன்? யாவரும் அறிந்த பொருளை விடுத்து அறியாத பொருளை மட்டும் கூறிச் சென்றார் என்பதுதான் அதற்கு விடையாகும். தொல்காப்பியர் முக்காலத்தையும் அறிந்து நூலைச் செய்திருக்கிறார் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. எதிர்காலத்தையும் மனத்துள் , (கொண்டு, 'கூறிய கிளவி பொருணிலை யல்லது, வேறு பிற தோன்றினும் அவற்றொடுங் கொளலே' (உரி: 92) என்னும் நூற்பாவைச் செய்திருக்கிறார். இவ்விடத்துப், புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கு மெனின் (குறள்: 292) என்பதற்குக் 'குற்றம் தீர்ந்த நன்மையைப் பயக்குமாயின்' என்னும் பரிமேலழகர் உரையை . ஒப்புநோக்குவது நலம்,

வெளிப்படு சொல் மட்டுமன்றி வெளிப்படு பொருளையும் கிளத்தல் வேண்டா என்பது ஆசிரியர் கருத்தாகும். 'கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்', "நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப' (உரி: 74,75) என ஆசிரியர் ஓதியிருக் கிறாரே; இவை வெளிப்படு சொற்கள் ஆயிற்றே; முன்னர் ஓதிய முடிவினின்று விலகிச் செல்லுகிறாரே, எங்ஙனம்? என வினவலாம். கறுப்பு, சிவப்பு ஆகியன வெளிப்படு சொற்களாகும்; நிறத்தை உணர்த்தும் என்பது வெளிப்படு பொருளாகும். எனினும் இவ்விரு சொற்களும் தொழிலாயவழி வெகுளிப் பொருளை உணர்த்தும் என்பது வெளிப்படு பொருளன்று. ஆதலின் வெளிப்படு சொல்லாயினும் கூறினார். அடுத்துத் தொழிலாயவழி வெகுளிப் பொருளை உணர்த்துவதோடு பண்பு பொருளையும் உணர்த்தும் என்பதை அறிவித்தல் பொருட்டு இரண்டாவது நூற்பாவை

ஓதினார். எ.டு: கறுத்த காயா, சிவந்த காந்தள் (பதிற்.15) எனவரும். அதாவது, கறுப்பு, சிவப்பு என்னும் சொற்கள் கரும், செம் (கருங்கண், செவ்வாய்) எனப் பண்புநிலையில் இருந்தால் நிறத்தை உணர்த்தும்; கறுத்த, சிவந்த எனத் தொழில் நிலையில் இருந்தால் நிறத்தை உணர்த்தாது; வெகுளி என்னும் பொருள் உணர்த்தும் எனக் கொள்ள நேரிடுமோ எனும் ஐயம் எழுகிறது. கறுத்த கண், சிவந்த வாய் எனத் தொழில் நிலையில் இருந்தாலும் நிறத்தை உணர்த்தும் என அவ்வையத்தை அகற்றுவதன் பொருட்டுக் கூறினார் என்பது விளக்கமாகும்.

'இவை தொழிற்பட்டுழியும் பண்பு உணர்த்தும் என வெளிப்படு சொல்லையும் கூறினார், ஐயம் அகற்றுதற்கு என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. இது சேனாவரையர் உரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும்.

ஞமலி (பெரும்பாண்.132) - திசைச் சொல் (மொழி : 31)

உதி - இஃது இக்காலத்து ஓதி என மருவிற்று (உம் : 41)

ஈம் - சுடுகாடு (பு. ம : 33); கம் - தொழில் (பு, ம: 33)

ஓ - மதகுநீர் தாங்கும் பலகை (உருபு: 8)

குயின் - மேகம் (பு.ம: 40)

அழக் குடம் - பிணக்குடம் (பு.ம: 59)

பெண்மை - ஒரு பொருள் தோன்றும் காலத்து உடன் தோன்றி அது கெடும் துணையும் நிற்பது (வினை: 17)

பெண்மை - கட்புலனாயதோர், அமைதித் தன்மை (கிளவி: 57).

செய் தி - தொழில் (அகத்: 18)

கூத்தர் - 1. எண்வகை சுவையும் மனத்தின்கண் பட்ட குறிப்புகளும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார் (புறத்: 90), 2. நாடக சாலையர். தொன்றுபட்ட நன்றும் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கண், எல்லாம் அறியக் காட்டுதற்கு உரியர் (கற்பு : 27)

கூற்று - வாழ்நாள் இடையறாது செல்லும் காலத்தினைப் பொருள், வகையான் கூறுபடுத்தும் கடவுள் (புறத்: 24)

கற்பு - தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள் (பொருளியல்: 53)

தொகைச்சொல் விளக்கம்

நூலாசிரியர் சிலவிடங்களில் தொகைச் சொற்களைக் கூறுவது உண்டு. அத்தொகைச் சொற்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் பொருள் கூறுவர்.

ஆறுவகைப் பார்ப்பியல் - ஓதல் ஓதுவித்தல்; வேட்டல் வேட்பித்தல்; கொடுத்தல் கோடல்

ஐவகை மரபு (அரசர்) - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டம் செய்தல்,

இருமுன்று மரபு (ஏனோர் - வாணிகர்) - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம்.

(வேளாளர்) - ஓதல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம், வழிபாடு

நாலிரு வழக்கு (தவம் புரிவோர்) - ஊணசையின்மை, நீர்நசையின்மை, வெப்பம் பொறுத்தல், தட்பம் பொறுத்தல், இடம் வரையறுத்தல், ஆசனம் வரையறுத்தல், இடையிட்டு மொழிதல், வாய்வாளாமை ஆகியனவாகும். உணவினும் நீரினும் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தல், ஐந்தீநாப்பண், நீர்நிலையில் நின்றல், கடலும் காடும் மலையும் முதலியவற்றில் நின்றல், தாமரை ஆம்பல் ஆமை முதலிய ஆசனத்திருத்தல், உண்டற்காலை உரையாடாமை, துறந்தகால் தொட்டும் வாய்வாளாமை என்பன முறையே அவ்வெட்டன் பொருளாகும்.

யோகம் செய்வோர் - இயமம், நியமம், ஆசனம், வளி நில்?, தொகை நிலை, பொறைநிலை, நினைதல், சமாதி. இயமம் - பொய் கொலை களவு காமம் பொருணசை ஐந்தும் அடக்குதல்; நியமம் பெற்றதற்கு உவத்தல், பிழம்புநனி. வெறுத்தல், கற்பன கற்றல், கழிகடும் தூய்மை, பூசனைப் பெரும்பயம் ஆசாற்கு அளித்தல்; ஆசனம் - நின்றல் இருத்தல் நடத்தல் ஒத்தல் எனும் இந்நான்கி

னொடு இன்பம் பயக்கும் சமய முதலியன; வளிநிலை - உந்தி யொடு புணர்ந்த இருவகை வளியும் தந்தம் இயக்கம் தடுப்பது; தொகைநிலை - பொறியுணர்வை ஒருவழிப்படுத்துவது; பொறை நிலை - மனத்தினை ஒருவழிப்படுத்துவது; நினைதல்) - நிறுத்த அம் மனநிலை திரியாமல் குறித்த பொருளொடு கொளுத்தல்; சமாதி', ஆங்கனம் குறித்த வாய்முதற் பொருளொடு தான் பிறனாகத்தகையது. (புறத்: 20). அவையத்தாரது எண்வகைக்குணம் - குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறின்மை, அவாவின்மை. (புறத்: 21)

எடுத்துக்காட்டிற்குப் பொருள் விளக்கம் கூறல்

சிலவிடங்களில் உரையாசிரியர்கள் தாம் தரும் எடுத்துக்காட்டிற்கும் விளக்கம் தருதல் உண்டு,

உச - உளுவின் பெயர்: முச - இது குரங்கினுள் ஒரு சாதி - மொழி: 42.

தபு - இது படுத்துக் கூற நீ சாவெனத் தன்வினையாம். எடுத்துக் கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண்ணெனப் பிறவினையாம் - மொழி: 43.

சோ - அரண் - தொகை: 2

எட்டி, காவிதி - தேயவழக்காகிய சிறப்புப் பெயர். எட்டி மரம் அன்று. அஃது 'எட்டி குமரனிருந்தோன் தன்னை' (மணி. 4: 58) என்பதனான் உணர்க - தொகை: 12.

பாகு - பாக்கு (தொகை; 24)

இரு விளக் கொற்றன் - 'இருவிள' என்பது ஓலை; வேணாட்டகத்து ஓரூர்; கருவூரினகத்து ஒரு சேரியும் என்ப. இருவிளவிற் கொற்றன் என விரிக்க - உ.ம: 14.

இலம்படு புலவர் - இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவர். இல்லத்தால் பற்றப்பட்ட புலவர் என வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாகக் கோடல் பொருந்தாது. இஃது அல்வழி அதிகாரம்

ஆகலானும், படு என்ற சொல்லேயன்றிப் பற்று என்ற சொல் புணராமையானும் என்க - பு.ம: 21.

இப்பகுதியில் உரைநெறி வகைப்பாடு, மூன்று அதிகார உரையமைப்பு, மூன்று அதிகார விளக்கம், இயல் விளக்கம், நூற்பா விளக்கம், சொற்பொருள் விளக்கம் ஆகியன கூறினோம்.

ச. குருசாமி

நூற்பா நிரல்

(நூற்பா எண்)

அஆ உஊ	173	அல்லது கிளப்பின் எல்லா	425
அஆ என்னும்	181	அல்லது... மெனும்	322
அஇ உஅம்	31	அல்வழி... இயல்பென	361
அஃறிணை விரவுப்பெயர்	155	அல்வழி... உறழென	368, 398
அக்கென் சாரியை	270	அல்வழி... மெல்லெழுத்	314
அகமென் கிளவிக்கு	315	அல்வழிப் பன்னீருயிரும்	84
அகர ஆகாரம்	311	அல்வா நெழுத்தும்	92
அகர இகரம்	54	அல்வியல் நிலையும்	12
அகர இறுதி	203	அவற்றுழி மருங்கிற்	118
அகர உகரம்	55	அவற்றுள், அஆ ஆயிரன்	85
அகரத் திம்பர்	56	அவற்றுள் அஇ உஎ	3
அடையொடு தோன்றினும்	318	அவற்றுள், இகர இறுபெயர்	154
அண்ணம் சேர்ந்த	99	அவற்றுள், இன்னின் இகரம்	120
அண்ணம் நண்ணிய	93	அவற்றுள், ஈரொற்றுத் தொடர்	407
அணரி நுனிநா	94	அவற்றுள், கரமுங் கானும்	135
அத்தவண் வரினும்	219	அவற்றுள், ணன்ஃகான்	26
அத்திடை வருஉங்	168	அவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின்	108
அத்தின் அகரம்	125	அவற்றுள், மஃகான்	28
அத்தே வற்றே	133	அவற்றுள், மெய்யீ றெல்லாம்	104
அத்தொடு சிவனும்	317	அவற்றுள், மெல்லெழுத்	145
அதனிலை உயிர்க்கும்	479	அவற்றுள், ரகார ழகாரங்	49
அந்நான் மொழியுந்	429	அவற்றுள், லன்ஃகான்முன்னர்	24
அப்பெயர் மெய்யொழித்	350	அவைதாம், இயற்கைய வாகும்	197
அம்மின் இறுதி	129	அவைதாம், இன்னே வற்றே	119
அம்மு வாரும்	22	அவைதாம், குற்றிய லிகரம்	2
அரையளவு குறுகல்	13	அவைதாம், முன்னப் பொருள்	142
அரையென வருஉம்	165	அவைதாம், மெய்ப்பிறி தாதல்	109
அல்லதன் மருங்கிற்	326	அவையூர் பத்தினும்	473
அல்லது... இறுதியும்	408	அழனென் இறுதிகெட	354
அல்லது கிளப்பின் இயற்கை	321	அழனே புழனே	193

அளந்தறி கிளவியும்	446	இடையெழுத் தென்ப	21
அளபிறந் துயிர்த்தலும்	33	இடையொற்றுத் தொடரும்	413
அளவாகும் மொழி	121	இதழியைந்து பிறக்கும்	97
அளவிற்கும் நிறையிற்கும்	170	இயற்பெயர் முன்னர்த்	347
அளவும்... ஆயியல் திரியா	477	இரண்டுமுத லொன்பான்	480
அளவும்... ஆயியல் திரியாது	474	இராவென் கிளவி	227
அளவும்... எண்ணும்	389	இருதிசை புணரின்	431
அளவும்... வேற்றுமை	319	இருளென் கிளவி	402
அன்றுவரு காலை	258	இல்ல மரப்பெயர்	313
அன்ன வென்னும்	210	இல்லென் கிளவி	372
அன்னென் சாரியை	194	இல்லொடு கிளப்பின்	293
ஆஈ ஊஏஐ	4	இலமென் கிளவிக்கு	316
ஆஎ ஒஎனும்	64	இறாஅல் தோற்றம்	343
ஆஏ ஒஅம்	32	இன்றி என்னும்	237
ஆகார இறுதி	221	இன்னிடை வருஉம்	186
ஆடு மகடு	271	இன்னென வருஉம்	131
ஆண்மரக் கிளவி	304	இனிஅணி என்னும்	236
ஆணும் பெண்ணும்	303	ஈகார இறுதி	249
ஆதனும் பூதனும்	348	ஈமுங் கம்மும்	328
ஆய்தம் நிலையலும்	399	ஈரெழுத்து... உயிர்த்தொடர்	411
ஆயிரக் கிளவி	464	ஈரெழுத்து... வல்லொற்று	417
ஆயிரம் வரினும்	435	ஈரெழுத் தொருமொழி	406
ஆயிரம் வரினே	476	ஈறியல் மருங்கின்	171
ஆயிரம் வருவழி	391	ஈறியல் மருங்கினும்	39
ஆரும் வெதிரும்	363	உஊ... என்னும்	63
ஆவயின் வல்லெழுத்து	301	உஊ... ஓளஎன	87
ஆவும் மாவும்	224	உஊ காரம்	74
ஆவோ டல்லது	65	உகர இறுதி	254
ஆறன் உருபின்	115	உகரமொடு புணரும்	163
ஆறன் உருபினும்	161	உச்ச காரம்	75
ஆறன் மருங்கிற்	469	உச்ச காரமொடு	79
ஆறென் கிளவி	458	உட்பெறு புள்ளி	14
ஆன்முன் வருஉம்	233	உண்டென் கிளவி	430
ஆனின் எனகரமும்	124	உணரக் கூறிய	405
ஆனொற் றகரமொடு	232	உதிமரக் கிளவி	243
இஈ எஏ	86	உந்தி முதலா	83
இக்கின் இகரம்	126	உட்ப காரம்	76
இகர இறுதிப்	235	உட்ப காரமொடு	80
இகர யகரம்	58	உம்மை எஞ்சிய	223
இடம்வரை கிளவிமுன்	251	உயர்திணைப் பெயரே	117
இடைநிலை ரகரம்	439	உயர்திணை யாயின் உருபியல்	324
இடைப்படிற் குறுகும்	37	உயர்திணை யாயின் நம்மிடை	190

உயிர்ஒள எஞ்சிய	69	ஏனை வகரம்	184
உயிர்முன் வரினும்	207,394	ஐஅம் பல்லென	393
உயிர்மெய் அல்லன	60	ஐஒடு குஇன்	113
உயிர்மெய் ஈறும்	106	ஐஒள என்னும்	42
உயிரிறு சொல்முன்	107	ஐகார இறுதி	280
உயிரீ ராகிய உயர்திணை	153	ஐகார ஒளகாரம்	137
உயிரீ ராகிய முன்னிலை	151	ஐந்த... மகாரமாகும்	443
உயிரும்... அளவும்	164	ஐந்த... முந்தையது	454
உயிரும்... குறிப்பினும்	482	ஐந்த... மெல்லெழுத்	448
உரிவரு காலை	240	ஐந்த... யகாரமாகும்	468
உருபியல் நிலையும்	294	ஐந்தும் மூன்றும்	451
உருவினும் இசையினும்	40	ஐயின் முன்னரும்	127
உரைப்பொருட் கிளவி	212	ஒடுமரக் கிளவி	262
ஊஎன் ஒருபெயர்	269	ஒவ்வும் அற்றே	72
ஊகார இறுதி	264	ஒழிந்ததன் நிலையும்	291
எஎன வருமுயிர்	71	ஒற்றிடை இனமிகா	412
எகர ஓகரத்	16	ஒற்றுநிலை திரியா	418
எகர ஓகரம்	272	ஒற்றுமிகு தகரமொடு	344
எகின்மர மாயின்	336	ஒன்பான் ஓகரமிசை	445
எஞ்சிய வெல்லாம்	77	ஒன்பான் முதனிலை	463
எட்ட னொற்றே	444	ஒன்பா னிறுதி... மரபே	470
எண்ணின் இறுதி	198	ஒன்பா னிறுதி... மொழியே	459
எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி	419	ஒன்றுமுத லாக எட்டன்	433
எப்பெயர் முன்னரும்	128	ஒன்றுமுத லாகப்	199
எருவும் செருவும்	260	ஒன்றுமுத லாகிய	475
எல்லா எழுத்தும்	102	ஒன்றுமுத லொன்பான்	437
எல்லா மென்னும்	189	ஓகார இறுதி	289
எல்லா மொழிக்கும்	140	ஓகார இறுதிக்கு	180
எல்லாரு மென்னும்	191	ஓரள பாகும்	57
எழுத்தெனப் படுப	1	ஓரெழுத் தொருமொழி	45
எழுத்தோ ரன்ன	141	ஓளகார இறுதி	295
ஏஓ எனும்	73	ஓளகார இறுவாய்	8
ஏகார இறுதி	274	ஓளவென வருஉம்	152
ஏயென் இறுதிக்கு	277	ககார ஙகாரம்	89
ஏழ நூருபிற்கு	201	கசதப முதலிய	143
ஏழென் கிளவி	388	கசதப முதன்மொழி	449
ஏனவை புணரின்	381	கண்ணிமை நொடியென	7
ஏனவை வரினே	256	கதந பமஎனும்	61
ஏனை எகினே	337	கவவோ டியையின்	70
ஏனைப் புளிப்பெயர்	245	காரமுங் கரமும்	134
ஏனைமுன் வரினே	424	கிளந்த அல்ல	483
ஏனை வகரந்	382	கிளைப்பெய... கிளைப்	338

கிளைப்பெய... கொளத்	307	ஞகாரை ஒற்றிய	296
கீழென் கிளவி	395	ஞணநம என்னும்	78
குமிழென் கிளவி	386	ஞநஎன் புள்ளிக்	182
குயினென் கிளவி	335	ஞநம யவவெனும்	144
குற்றிய லிகரம்	34	ஞநமவ இயையினும்	297
குற்றிய லுகரத் திறுதி	195	ஞநமவ என்னும்	27
குற்றிய லுகரத் தின்னே	167	டகார ணகாரம்	91
குற்றிய லுகரம்	67	டறலள என்னும்	23
குற்றிய லுகரமும்	105	ணகார இறுதி	302
குற்றெழுத் திம்பரும்	267	ணளவென் புள்ளி	150
குற்றெழுத் தைந்தும்	44	ணளவென் புள்ளி	146
குறியதன் இறுதி	234	தகரம் வருவழி	369
குறியதன் முன்னர்	38	தத்தம் திரிபே	88
குறியதன் முன்னரும்	226	தம்மியல் கிளப்பின்	47
குறுமையும் நெடுமையும்	50	தமிழென் கிளவி	385
குறையென் கிளவி	166	தாம்நாம் என்னும்	188
குன்றிசை மொழிவயின்	41	தாயென் கிளவி	358
கொடிமுன் வரினே	285	தாமென் கிளவி	384
ங்ருண நமன	25	தான்யான் என்னும்	192
சகரக் கிளவியும்	62	தான்யா னெனும்பெயர்	352
சகார ஞகாரம்	90	தானும் பேனும்	351
சார்ந்துவரி எல்லது	101	திங்கள் முன்வரின்	248
சாரென் கிளவி	364	திங்களும் நாளும்	286
சாவ என்னும்	209	திரிபுவேறு கிளப்பின்	432
சிறப்பொடு வருவழி	349	தேற்ற எகரமும்	273
சுட்டின் முன்னர்	205	தேனென் கிளவி	340
சுட்டின் முன்னரும்	255	தொடரல் இறுதி	214
சுட்டி னியற்கை	238	தொழிற் பெயரெல்லாம்	306, 327, 376, 401
சுட்டுச்சினை நீடிய	427	நகர இறுதியும்	298
சுட்டுமுதல்... இயல்பா	257	நமவ என்னும்	450
சுட்டுமுதல்... ஒற்றிடை	263	நாட்பெயர்க் கிளவி	331
சுட்டுமுதல்... நிலையும்	281	நாயும் பலகையும்	374
சுட்டுமுதல் வகரம்	183	நாவிளிம்பு வீங்கி	96
சுட்டுமுதல் வயினும்	334	நாள்முன் தோன்றும்	247
சுட்டுமுதல் லாகிய இகர	159	நான்கு னொற்றே லகார	453, 467
சுட்டுமுதல் லாகிய ஐயென்	177	நான்கு னொற்றே றகார	442
சுட்டுமுதல் லாகிய வகர	378	நான்கும் ஐந்தும்	462
சுட்டுமுதல் லுகரம்	176	நிலாவென் கிளவி	228
செய்யா என்னும்	222	நிறுத்த சொல்லுங்	110
செய்யுள் இறுதிப்	51	நிறையு மளவும்	436
செய்யுள் மருங்கின்	288	நீஎன் ஒருபெயர் உருபியல்	253
சேஎன் மரப்பெயர்	278		

நீள்ன் பெயரும்	250	பூள்ன் ஒருபெயர்	268
நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல்	179	பூல்வே லென்றா	375
நீட்டம் வேண்டின்	6	பெண்டென் கிளவி	421
நீட வருதல்	208	பெயருந் தொழிலும்	132
நும்மென் இறுதி	187	பெற்றம் ஆயின்	279
நும்மென் இறுதியும்	162	பொன்னென் கிளவி	356
நும்மென் ஒருபெயர்	325	மஃகான்... அத்தே	185
நுனிநா அணரி	95	மக்க ளென்னும்	404
நூறா யிரமுன்	471	மகப்பெயர்க் கிளவி	218
நூறுமுன் வரினும்	460	மகர இறுதி	310
நூறுர்ந்து வருஉம்	392	மகரத் தொடர்மொழி	82
நூறென் கிளவி	472	மகன்வினை கிளப்பின்	359
நெட்டெழுத் திம்பர்	196	மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே	415
நெட்டெழுத் திம்பரும்	36	மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்	217
நெட்டெழுத் தேழே	43	மருவின் தொகுதி	111
நெடியதன் இறுதி இயல்புமா	370	மழையென் கிளவி	287
நெடியதன் முன்னர்	160	மன்னுஞ் சின்னும்	333
நெடியத னிறுதி இயல்பா	400	மாமரக் கிளவியும்	231
நெல்லுஞ் செல்லுங்	371	மாறுகொள் எச்சமும்	290
படர்க்கைப் பெயரும்	320	மாறுகொள் எச்சமும்	275
பத்தனொற் றுக்கெட	434	மின்னும் பின்னும்	345
பத்தென் கிளவி	390	மீனென் கிளவி	339
பதக்குமுன் வரினே	239	முதலா ஏன	66
பல்லவை நுதலிய	174	முதலீ ரெண்ணின்முன்	455
பல்லிதழ் இயைய	98	முதலீ ரெண்ணினொற்று	438
பலரறி சொல்முன்	172	முதனிலை எண்ணின்	478
பலவற் றிறுதி உருபியல்	220	முதனிலை நீடினும்	465
பலவற் றிறுதி நீடுமொழி	213	முரணென் தொழிற்பெயர்	309
பன்னீ ருயிரும்	59	முற்றிய லுகரமொடு	68
பனியென வருஉங்	241	முன்உயிர் வருமிடத்	423
பனையின் முன்னர்	284	முன்னென் கிளவி	355
பனையும் அரையும்	283	மூவள பிசைத்தல்	5
பனையென் அளவும்	169	மூன்றன் முதனிலை	457
பாழென் கிளவி	387	மூன்ற னொற்றே நகார	461
பீரென் கிளவி	365	மூன்ற னொற்றே பகார	441
புணரியல் நிலையிடை	35	மூன்ற னொற்றே வகரம்	452
புள்ளி ஈற்றுமுன்	138	மூன்ற னொற்றே வகார	466
புள்ளி யில்லா	17	மூன்ற னொற்றே வந்த	447
புள்ளி யிறுதியும்... சொல்லிய	202	மூன்று தலையிட்ட	103
புள்ளி யிறுதியும்... வல்லெழுத்	156	மூன்றும் நான்கும்	456
புள்ளும் வள்ளும்	403	மூன்று மாறும்	440
புளிமரக் கிளவிக்கு	244	மெய்உயிர் நீங்கின்	139

மெய்ந்நிலை சுட்டி	30	வரன்முறை மூன்றும்	136
மெய்யின் அளபே	11	வல்லெழுத் தியற்கை	215
மெய்யின் இயக்கம்	46	வல்லெழுத்து... மில்லை	230
மெய்யின் இயற்கை	15	வல்லெழுத்து... மில்லை ஒல்வழி	246
மெய்யின் வழிய	18	வல்லெழுத்து முதலிய	114
மெய்யோ டியையினும்	10	வல்லெழுத் தென்ப	19
மெல்லெழுத் தாறும்	100	வல்லென் கிளவி	373
மெல்லெழுத் தியையின் அவ்	380	வல்லொற்றுத்... மிகுமே	426
மெல்லெழுத் தியையின் இறுதி	342	வல்லொற்றுத்... வருவழி	409
மெல்லெழுத் தியையின் ணகார	397	வளியென வருஉம்	242
மெல்லெழுத் தியையின் ணகார	367	வன்றொடர் மொழியும்	414
மெல்லெழுத்து மிகினும்	323, 341	வாழிய என்னும்	211
மெல்லெழுத்து மிகுவழி	157	விசைமரக் கிளவியும்	282
மெல்லெழுத் துறமும்... உளவே	360	விண்ணென வருஉம்	305
மெல்லெழுத் துறமும்... செல்வழி	312	வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்	265
மெல்லெழுத் தென்ப	20	வினையெஞ்சு கிளவியும்	204
மெல்லொற்று வலியா	416	வெயிலென் கிளவி	377
மென்மையும்	130	வெரிந்என் இறுதி	300
மொழிப்படுத்தி திசைப்பினும்	53	வேற்றுமைக்கண்... ஓகரம்	292
மொழிமுத லாகும்	147	வேற்றுமைக் கண்ணும்	216, 225, 252, 259, 266, 276,
யகர இறுதி	357	வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்	148
யகரம் வருவழி	410	வேற்றுமைக்கு உக்கெட	299
யரழ என்னும் புள்ளி	29	வேற்றுமை குறித்த	112
யரழ என்னும் மூன்றும்	48	வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த	379
யவமுன் வரினே	206	வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ	158
யாதென்... அன்னொடு	200	வேற்றுமை யல்வழி எண்ணென்	308
யாதென்... உருபியல்	422	வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலு	353
யாமரக் கிளவியும்	229	வேற்றுமை யாயின்... தோற்றம்	329
யாவினா மொழியே	428	வேற்றுமை யாயின்...	
யாவென் வினாவின்	178	யெகினொடு	346
யாவென் வினாவும்	175	வேற்றுமை வழிய	116
ரகார இறுதி	362	முகர உகரம்	261
லகார இறுதி	366	முகார இறுதி	383
லனவென... முன்னர்	149	ளகார இறுதி	396
லனவென... யிறுதி	481	ன்ஃகான் றஃகான்	123
வஃகான் மெய்கெட	122	னகார இறுதி	332
வகரக் கிளவி	81	னகார இறுவாய்ப்	9
வகார மிசையும்	330	னகாரை முன்னர்	52
வடவேங்கடந் தென்குமரி	சிறப்புப் பாயிரம்		
வண்டும் பெண்டும்	420		

ஆந்தை	348	இடையன்	57
ஆப்பி	233	இதன்று	258
ஆம்பல்	22	இதனை	176, 200
ஆமணக்கு	406	இது	117
ஆய்க	29	இரவு	176
ஆய்ஞர்	29	இருநூற்றொருபஃது	473
ஆய்தல்	29	இருநூற்றொன்று	472
ஆய்நர்	29	இருநூறாயிரம்	471
ஆய்பவை	29	இருநூறு	460
ஆயிற்று	114	இருபஃது	199
ஆர்க்கு	407	இருபத்திரண்டு	475
ஆர்க	29	இருபத்தொன்று	475
ஆர்தல்	29	இருபதினாயிரத்தொன்று	318
ஆர்நர்	29	இருபதினாயிரம்	476
ஆர்ப்பு	48	இல்	53
ஆர்பவை	29	இல்லவற்றை	174
ஆல்	53, 103	இல்லை	144
ஆவிற்கு	120	இலை	59, 103
ஆவின்கண்	120	இவ்	81
ஆவினது	120	இவற்றை	183
ஆவினின்	120	இவன்	117
ஆவினை	120	இவையற்றை	122, 177
ஆவினொடு	120	இளமை	144
ஆழ்க	29		
ஆழ்ஞர்	29	ஈ	
ஆழ்தல்	29	ஈஇ	6
ஆழ்பவை	29	ஈங்கண்	114
ஆறாயிரம்	469	ஈங்கே	77
ஆன்கண்	120	ஈட்டம்	144
ஆனது	120	ஈண்டிற்று	144
ஆனின்	120	ஈயம்	59
ஆனெய்	232	ஈயினை	202
ஆனை	120	ஈர்	53
ஆனொடு	120	ஈர்க்கு	407
		ஈராயிரம்	465
		உ	
இஃகடிய	379	உஃது	38
இஃது	38	உகிர்	414
இகலா	163	உங்கை	325
இங்கு	36	உசா	75
இடா	170		

உசு	75	உளை	59
உடையான்	53	உறி	77
உண்	53	உறீ	77
உண்கா	32	உறூ	77
உண்கு	153		
உண்டேக	32	உள	
உண்டேகா	32	உளக்கத்தது	144
உண்டீர்	153	உளங்கண்	114
உண்டு	144, 153	உளர்க்கண்	114
உண்டேன்	153	உளர்க்கு	114
உண்ணும்	33	உளர்தி	59
உண்பல்	153	உளர	210
உண்புழி	140	உளரா	163
உண்பேன்	153	உளராகேள்	224
உணவு	176	உளவின்குறை	270
உணீ	77	உளற்றம்	144
உதன்று	258	உளற்றறு	144
உதனொடு	176, 200		
உப்பு	76	எ	
உயர்வு	144	எஃகு	406
உரிஞ்	78, 80	எகின்	82
உரிஞு	73	எகினத்தை	193
உரிஞா	73	எங்கண்	114, 188
உரிஞி	73	எங்கை	310, 320
உரிஞினை	182	எங்கோ	37
உரிஞீ	73	எங்ஙனம்	30
உரிஞு	73	எஞ்சா	75
உரிஞோ	73	எஞ்சி	75
உருமினை	186	எண்	53
உவ்	81	எண்கு	26
உவ	74	எண்ணா	77
உவற்றை	183	எண்ணாயிரம்	471
உவன்	117	எண்ணூறு	460
உவா	74	எண்பஃது	444
உவையற்றை	122, 177	எம்மை	161, 188
உழக்கு	170	எயினா	163
உழுந்தா	163	எல்லார்க்கும்	191
உள்ளவற்றை	174	எல்லாவற்றையும்	189
உள்ளா	77	எல்லி	30
உள	77	எவ்வி	30
உளு	77	எவற்றை	122
		எவற்றொடு	122

எழு	59	ஒழிவு	144
எழுச்சி	144	ஒழுக்கா	163
எழுந்தது	144	ஒளி	59
எழுநூறாயிரம்	392	ஒன்றனை	198
எழுபஃது	390	ஒன்று	144
எள்ளு	77		
எற்றோ	77	ஒ	
என்னே	77		
என்னை	161, 192	ஒஒ	6
எனது	115	ஒக்கம்	144
		ஒங்கிற்று	144
ஏ		ஒடம்	59, 82
ஏள	6	ஒதா	163
ஏணி	59	ஒய்வு	29
ஏது	36	ஒய்வோர்	29
ஏய்ந்தது	144	ஒர்	53
ஏர்	53	ஒள	
ஏழாயிரம்	391, 392		
ஏறா	63	ஒளஉ	6
		ஒளவித்தான்	155
ஐ		ஒளவியம்	59, 144, 155
ஐஇ	6	ஒளவியா	163
ஐது	144	ஒளவை	55, 57, 74
ஐந்நூறு	462		
ஐநூறாயிரம்	471	க	
ஐப்பசி	57	கஃசு	38
ஐம்பஃது	443	கஃடு	38
ஐயம்	144	கஃது	38
ஐயா	163	கஃபு	38
ஐயை	77	கஃறு	38
ஐயோ	77	கங்கள்	25
		கச்சு	75
ஒ		கச்சை	75
ஒருபஃதனை	199	கஞ்சன்	25
ஒருபஃது	438	கட்க	23
ஒருபது	437	கட்சி	23
ஒருவர்	74	கட்ட	77
ஒருவா	74	கட்ப	23
ஒருவி	74	கடம்	53, 82
ஒருவீ	74	கடா	77
ஒருவேன்	153	கடாஅ	41
ஒல்	53	கடாம்	53

கடான்	82	காது	68
கடிகா	158	காய்ந்தனம்	48
கடு	144	காயா	77
கடுக்காய்	259	கார்	49,61
கண்டன்	25	கிழக்கின்	201
கண்ணி	77	கிழக்கின்கண்	201
கணு	77	கிளி	69
கத்து	68	கீரி	61
கதவு	74, 176	கீழ்மை	29
கந்தன்	25	குச்சு	75
கப்பி	14	குட்டம்	82
கம்பன்	25	குடி	161
கம்பி	14	குயின்	82
கம்பு	25	குரங்கு	406
கம	77	குரவு	45
கரியதனை	195	குரீஇ	77, 144
கரியவற்றை	178	குலம்	82
கரு	22, 27	குவவு	74
கருது	22	குவளை	57
கல்	53	குளம்	82
கல்லை	202	குறியரும்	323
கலம்	82; 120	குறியவற்றை	178
கலரை	171	கூடு	61
கலை	61, 77	கூழ்	210
கவ்வு	74	கெண்டை	61
கழஞ்சு	170	கேண்மியா	12, 34
கழையினை	202	கேழல்	61
கள்வன்	74	கேள்	210
கள்ளி	30	கை	57, 69, 144
களை	77	கைதை	61
கற்க	23	கைப்பை	57
கற்ப	23	கொக்கு	406
கற்றா	77	கொண்டல்	61
கற்றை	77	கொண்மூ	77
கன்று	25	கொய்யூ	77
கன்னி	30	கொல்லூ	77
கனவு	176	கொள்க	23
கனா	77	கொற்றன்	45, 17
கா	43, 69	கொற்றி	30, 117, 155
காக்கை	22	கொற்றிக்கு	114
காசு	196	கொற்றிகண்	114
காட்டின்கண்	210	கோ	43, 69
		கோஒனை	180

தெற்குண்	201		
தெற்கின்கண்	201		
தெற்றி	61		
தென்கிழக்கு	432		
தென்குமரி	432		
தென்சுரம்	432		
தென்புடை	201		
தென்மேற்கு	432		
தென்னிலங்கை	432		
தேக்குடம்	340		
தேங்குடம்	341		
தேஞ்ஞெரி	342		
தேஞெரி	342		
தேத்தடை	344		
தேத்திறால்	344		
தேத்தீ	344		
தேநுனி	342		
தேமொழி	342		
தேயஞ்சது	48		
தேர்க்கால்	156		
தேவன்	255		
தேவா	151		
தேற்குடம்	340		
தேன்	53, 61		
தேன்குடம்	340		
தேன்ஞெரி	342		
தேனடை	344		
தேனிறால்	343		
தேனீ	344		
தை	43		
தையல்	61		
தொடி	170		
தொண்டை	61		
தொண்ணூறு	445		
தொழ	77		
தொள்ளாயிரம்	463		
தோட்டம்	338, 395		
தோடு	61		
தோரை	239, 240, 314		
தோல்	143		
தோற்றம்	266, 335		
தொளவை	61		
		ந	
		நங்கண்	158
		நங்கை	320
		நண்ணூறு	77
		நந்து	61
		நப்புணர்வு	157
		நம்பி	76
		நம்மை	161, 188
		நமது	115
		நலம்	82
		நன	77
		நா	45, 74
		நாகணை	171
		நாகா	151
		நாகிணை	195
		நாகு	12
		நாய்	58
		நாரிணை	202
		நாரை	61, 77, 202
		நாலாயிரம்	467
		நாழி	77, 170
		நாற்பஃது	472
		நானூறாயிரம்	471
		நானூறு	451
		நிணம்	411
		நிலம்	61
		நிலாத்தை	174
		நிறுத்தினான்	287, 331
		நிறை	170
		நின்கை	253
		நின்னை	161, 179
		நீட்சி	144
		நீட்சியும்	324
		நீட்டிப்பு	144
		நீடிற்று	144
		நீண்டது	344
		நீண்டாம்	321
		நீண்டார்	321, 326
		நீண்டாள்	155
		நீண்டான்	153
		நீண்டார்	321, 326

நீலம்	61	படை	61, 77
நுகத்தை	185	பண்பு	26
நுகம்	61	பதி	77
நுங்கண்	114, 187,	பதிற்றொன்று	436
நுங்கை	320, 325	பதின்முன்று	443
நுந்தை	67	பதினாயிரத்திருபஃது	110
நுந்தையது	144	பதினாயிரத்தொன்று	110
நும்மை	187	பதினாயிரம்	485
நுமக்கு	162	பதினாறு	433
நுமது	115, 162	பதினான்கு	433
நுனி	130, 145	பதினெட்டு	433
நூல்	61	பதினேழ்	433
நூலும்	322	பதினைந்து	433
நூற்றுத்தொண்ணூறு	472	பதினொன்று	433
நூற்றுப்பத்து	472	பந்து	25
நூற்றொருபஃது	473	பப்பத்து	482
நூற்றொருபதினாயிரம்	476	பயற்றங்காய்	415
நூற்றொன்று	472	பயறு	314
நூறாயிரத்தொருபத்தீராயிரம்	476	பயின்	82
நெடியவற்றை	178	பரசு	36
நெய்தல்	61	பரி	77
நெய்யகல்	160	பருத்தி	158
நெருப்பு	329	பல்பல	215
நெற்கதிர்	366	பல்லவற்றிற்கு	177
நே	74	பல்லவற்றின்கண்	177
நேர்மை	29	பல்லவற்றை	174
நைவளம்	61	பலப்பல	215
நொ	44	பலபல	215
நொச்சி	61	பலம்	170
நொவ்வு	74	பலவற்றோடு	132
நோ	74	பலா	77, 144
நோக்கம்	61	பலாவினை	173
நௌவி	61	பற்பல	215
		பறை	260, 309, 478, 214
		பறைவு	335
		பன்றி	210
		பனங்காய்	283
		பனாஅட்டு	284
		பாடம்	82
		பாடி	338
		பாய்த்தல்	48
பகைத்தல்	359		
பச்சை	30		
பசு	75		
பட்டை	30		
படாஅகை	41		
படு	77		
படுஉம்	260		

மணிக்கண்	114	முள்ளினை	202
மணிக்கு	114	முன்றில்	111, 355
மணியகாரர்	323	முன்னு	77
மணியகாரரும்	323	மூசி	75
மணியும்	322	மூகு	75
மரத்தை	185	மூப்பு	61
மரம்	103, 144	மூழக்கு	457
மழகளிறு	312	மூழாக்கு	457
மன்றன்	25	மெலிவு	61
மா	170	மேனி	61
மாட்சி	297, 299, 328, 329 337, 345, 346, 373 376, 382, 401, 403	மையல்	61
மாட்டினான்	287	மொய்ப்பு	407
மாடா	151	மோத்தை	61
மாண்டது	144	மௌவல்	61
மாண்டான்	155		
மாண்டர்	326	ய	
மாண்டேன்	353	யவனர்	65
மாந்தர்	338	யாட்டை	196
மாய்ந்தான்	331	யாடு	65
மாலை	61	யாத்தார்	321
மாவிற்கு	120	யாத்தான்	209
மாவின்கோடு	120	யாத்தீர்	326
மாவினை	120	யாதன்கோடு	422
மாவினொடு	120	யாதனை	200
மாற்கு	120	யாது	144
மான்கோடு	231	யாப்பு	144, 155
மானை	120	யாமம்	65
மிடறு	61	யாமை	77
மீ	77	யாவது	172
மீளி	61	யாவற்றோடு	230
முகம்	61	யாவன்	155
முகு	75	யாழ்	130
முந்நூறாயிரம்	471	யாழனை	194
முந்நூறு	461	யாழின்கோடு	405
முப்பஃது	441	யாற்றை	196
முயிற்றை	197	யானை	65
முரி	130, 145	யுத்தி	65
முருக்கு	68	யூபம்	65
முவ்வாயிரம்	466		
முள்	53	வ	
		வட்டம்	82
		வட்டி	170

வட்டில்	319	வாழ்வது	29
வட்டு	130	வாழ்வோர்	29
வடக்கண்	201	வாளி	63
வடக்கின்கண்	201	வானம்	372
வடசார்	201	விரற்றீது	160
வடுகா	151	விராஅயது	41
வண்டு	25	வில்	22, 53
வதீ	77	விழன்	82
வந்தான்	287, 331	விழன்காடு	405
வயான்	82	விழா	77
வர	77	விள	103, 144
வரகினை	195	விளரி	63
வரகு	45	வீ	74
வரவு	176	வீடு	63
வருக	77	வீழ்	49, 78
வருது	153	வீழ்ங்ஙனம்	29
வருஉம்	260	வீழ்ந்தான்	209
வரை	170	வெஃகாமை	38
வல்சி	23	வெஃகி	38
வல்லே	77	வெண்மை	26
வலம்	82	வெந்நெய்	30
வலி	77	வெய்யர்	30
வலிது	144	வெரிந்	79, 144
வலிமை	328, 337, 345, 346	வெரு	77
வலியன்	353	வெள்ளி	63, 77
வலியேன்	353	வெற்றடி	482
வலீ	77	வெற்றிலை	482
வலு	77	வே	74
வழீ	77	வேட்கை	63
வழுதுணை	285	வேய்	78, 144
வளம்	82	வேய்க்கு	114
வளை	63	வேயை	202
வன்மை	26	வேர்	78, 144
வன்னி	77	வேல்	78, 144
வாட்கு	114	வேளாண்	338
வாடினீர்	326	வேற்கு	114
வாய்ச்சி	48	வை	74
வாய்ப்பு	48	வையம்	63
வாய்மை	29	வெளவின்	131
வார்த்தல்	48	வெளவினை	173
வாழ்க்கை	48	வெளவுதல்	63
வாழ்ந்தனம்	48		

சொற்றொடர் நிரல்

மேற்கோள் (நூற்பா எண்)

அ			
		அரட்கடுமை	309
		அரண்கடுமை	309
		அரவுயர்கொடி	234
		அராஅப்பாம்பு	223
		அராக்குட்டி	223
		அரையங்கோடு	283
		அலிக்கொற்றன்	158
		அவ்யாழ்	206, 381
		அவ்வடை	160, 207
		அவ்வயிற்கொண்டான்	334
		அவ்வழகிது	207
		அவ்வழிக்கொண்டான்	159
		அவ்வழிகொண்டான்	159
		அவ்வளை	206
		அவ்வளைந்தது	206
		அவ்வாடை	160, 207
		அவ்வாய்க் கொண்டான்	361
		அவ்விலை	207
		அவ்வீயம்	207
		அவ்வரல்	207
		அவ்வூர்தி	207
		அவ்வெழு	207
		அவ்வேணி	207
		அவ்வையம்	207
		அவ்வொழுக்கம்	207
		அவ்வோடை	207
		அவ்வெளவியம்	207
		அவட்கொண்டான்	307
		அவர்செல்க	210
		அவர்யார்	172
அஃகடிய	379		
அஃதடைவு	423		
அஃதொட்டம்	423		
அக்காற் கொண்டான்	368		
அக் குறிது	203		
அக்கொற்றன்	31		
அங்கட் கொண்டான்	307		
அங்காக் கொண்டான்	231		
அங்குக் கொண்டான்	429		
அண்ணணிக்கொண்டான்	246		
அண்ணாஅத்தேரி	133		
அணிக்கொண்டான்	236		
அத்தாற்கொண்டான்	368		
அதக் குறிது	203		
அதங்கோடு	217		
அதன்கோடு	263, 422		
அதுகடிது	424		
அதுகுறிது	257		
அதுசெல்க	210		
அதோட்கொண்டான்	398		
அதோளிக்கொண்டான்	159		
அந்நூல்	205		
அம்பர்க்கொண்டான்	405		
அம்மகொற்றா	210		
அம்மணி	205		
அமைங்கோடு	286		
அயிர்ங்கோடு	363		
அரசக்கன்னி	153		

அவர்யாவர்	172	ஆங்கவைகொண்டான்	159
அவருள் இவனேகொண்டான்	275	ஆங்குக்கொண்டான்	427
அவள்செல்க	210	ஆசீவகப்பள்ளி	153
அவற்றின்கோடு	378	ஆடரங்கு	482
அவற்றுக்கோடு	112, 133, 378	ஆடிக்குக்கொண்டான்	126
அவன் அழகியன்	153	ஆடுபோர்	314
அவன் ஆடினான்	153	ஆடுஉக்கை	267
அவன் உண்மன	210	ஆடுஉவின்கை	118
அவன் ஓளவியத்தான்	153	ஆடைவெள்ளவிளர்த்தது	482
அவன் சிறியன்	153	ஆண்கடிது	303
அவன் செல்க	210	ஆண்கை	303
அவன் ஞான்றான்	153	ஆண்டுசென்றான்	427
அவன் நீண்டான்	153	ஆண்டைக்கொண்டான்	159
அவன் பெரியன்	153	ஆணங்கோடு	231, 304
அவன் மாண்டான்	153	ஆணநார்	304
அவன் யாவன்	153	ஆதந்தை	348
அவன் வலியன்	153	ஆய்தப்புள்ளி	314
அவனில்லை	372	ஆய்தவுலக்கை	314
அவனோஓகொடியன்	273	ஆயிடைக்கொண்டான்	159
அவைசெல்க	210	ஆயிடைக்கொண்டான்	159
அவையத்துக்கொண்டான்	286	ஆயிரங்கலம்	319
அவையற்றுக்கோடு	281	ஆயிரத்துக்குறை	317
அவையிற்கொண்டான்	286	ஆயிரத்தொருபஃது	110
அழகிது	144	ஆயிரத்தொன்று	317
அழலத்துக்கொண்டான்	405	ஆயிரப்பத்து	317
அளவின்றிறிரியாது	131	ஆயிருதிணை	140, 208
அற்றைக்கூத்தர்	425	ஆயிருபால்	208
அறாயிரம்	469	ஆரங்கண்ணி	363
அறுகல்	478	ஆல்வீழ்ந்தது	107
அறுகலம்	449	ஆலங்கோடு	375
அறுகழஞ்சு	449	ஆலஞ்சுரி	375
அறுநூறாயிரம்	471	ஆலிலை	107, 138
அறுநூறு	460	ஆவலிது	107
அறுமா	480	ஆவிரங்கோடு	283
அன்றுகொண்டான்	429	ஆவிரையின்கோடு	285
அன்றைக்கூத்தர்	159	ஆவின்கோடு	120
		ஆழாக்கின்குறை	167
		ஆறகல்	458
		ஆறாகுவதே	469
		ஆறுகல்	478
		ஆறு நூறாயிரம்	471
ஆகுறிது	224		
ஆங்குக்கொண்டான்	307		
ஆங்கவைக்கொண்டான்	159		

ஆ

ஈ		உண்ணாதகுதிரை	210
ஈக்கடிது	249	உண்ணியகொண்டான்	210
ஈக்கால்	252	உண்ணுஞ்சாத்தன்	314
ஈங்கட்கொண்டான்	307	உண்ணுக்கொண்டான்	265
ஈங்குக்கொண்டான்	427	உண்மனகுதிரை	210
ஈச்சங்குலை	416	உணச்சென்றான்	204
ஈண்டைக்கொண்டான்	159	உதட்கோடு	400
ஈமக்குடம்	128	உதணன்று	400
ஈமடைந்தது	328	உதள்கடிது	400
ஈமடைவு	328	உதன்கோடு	263
ஈர்க்கொற்றா	151	உதுக்காண்	263
ஈர்கொற்றா	151	உதுகடிது	424
ஈர்ங்கோதை	363	உதுகுறிது	257
ஈரகல்	455	உதைமற்றம்ம	258
		உதோட்கொண்டான்	398
உ		உதோளிக்கொண்டான்	159
உஃகடிய	379	உந்நூல்	256
உஃதடை	423	உம்பர்க்கொண்டான்	405
உக்கொற்றன்	31	உம்மணி	256
உங்கட்கொண்டான்	307	உமண்குடி	307
உங்காக்கொண்டான்	231	உய்த்துக்கொண்டான்	427
உங்குக்கொண்டான்	429	உரிக்காயம்	240
உசிலங்கோடு	405	உரிக்குறை	166
உஞ்ஞான்	256, 380	உரிக்கூறு	166
உடுஉக்குறை	267	உரிஞ் அடைவு	144
உடுஉவின்றலை	270	உரிஞ் அழகிது	144
உடைங்கோடு	286	உரிஞ் ஆக்கம்	144
உண்காகொற்றா	224	உரிஞ் ஆயிற்று	144
உண்டகுதிரை	210	உரிஞ்ஞெகிழ்ச்சி	144
உண்ட சாத்தன் வந்தான்	110	உரிஞ்ஞெகிழ்ந்தது	144
உண்டனகுதிரை	210	உரிஞ் நீட்டிப்பு	144
உண்டனெஞ்சான்றேம்	153	உரிஞ் நீடிற்று	144
உண்டுசாக்காடு	430	உரிஞ் யாது	163
உண்டுஞானம்	430	உரினுக்கடிது	296
உண்டுதாமரை	430	உரினுக்கடுமை	296
உண்டுபொருள்	430	உரினுக்கொற்றா	152
உண்டு வந்தான் சாத்தன்	110	உரினுஞ்ஞான்றது	296
உண்டேநாம்	153	உரினுஞ்ஞெள்ளா	171
உண்ணாக்கொண்டான்	222	உருமுக்கடிது	328
உண்ணாக்கொற்றன்	222	உருமுக்கடுமை	328
உண்ணாகுதிரைகள்	224		

உவ்யாழ்	256, 381	எங்கட்கொண்டான்	307
உவ்வட்டு	256	எங்காக்கொண்டான்	231
உவ்வடை	256	எங்குக்கொண்டான்	429
உவ்வயிற்கொண்டான்	334	எஞ்ஞான்	320
உவ்வாடை	256	எட்கடிது	308
உவ்வாய்க்கொண்டான்	361	எட்குக்குட்டி	414
உவட்கொண்டான்	307	எட்டிப்பூ	154
உவற்றின்கோடு	378	எட்டுக்கல்	478
உவற்றுக்கோடு	378	எட்டுஞான்	478
உவாஅத்துஞான்று கொண்டான்	226	எட்டுநூறாயிரம்	471
உவாஅப்பட்டினி	223	எட்டுமா	480
உவாஅப்பதினான்கு	223	எண்கலம்	450
உவாஅதாற்கொண்டான்	226	எண்கழஞ்சு	450
உவையற்றுக்கோடு	281	எண்ஞான்	478
உழக்கரை	165	எண்ணகல்	450
உழக்கிற்குறை	167	எண்ணநோலை	307
உழக்கின்குறை	167	எண்ணாழி	450
உழக்கேயாழாக்கு	164	எண்ணில்குணம்	372
உழைங்கோடு	286	எண்ணுப்பாறு	306
உழையின்கோடு	285	எண்ணுழக்கு	450
உள்பொருள்	430	எண்மா	480
உள்ளகுதிரை	210	எத்தாற்கொண்டான்	368
உள்ளுக்கொற்றா	171	எதோட்கொண்டான்	398
உள்ளுகொற்றா	171	எதோளிக்கொண்டான்	159
ஊங்கட்கொண்டான்	307	எப்பொருள்	31
ஊங்குக்கொண்டான்	427	எம்பர்க்கொண்டான்	405
ஊண்டைக்கொண்டான்	159	எயின்குடி	338
ஊர்க்குச்சென்றான்	202	எயின்வந்தது	338
ஊன்குறை	269	எயினக்கன்னி	338
ஊனக்குறை	270	எயினவாழ்வு	338
எ		எருக்குழி	260
எஃகியாது	35	எருங்குழி	260
எஃகுக்கடிது	425	எருவங்குழி	260
எஃகுக்குடுமை	413	எருவஞாற்சி	260
எகின்சேவல்	337	எருவின்குறுமை	260
எகினக்கால்	337	எல்லா அடையும்	322
எகினங்கால்	337	எல்லாக்குறியவும்	322
எகினங்கோடு	336	எல்லாக்கொல்லாரும்	323
எகினச்சேவல்	337	எல்லாங்குறியம்	323
எகினஞாற்சி	337	எல்லாங்குறியர்	323

எல்லாங்குறியரும்	323	எழுநாள்	392
எல்லாங்குறியவும்	323	எழுநான்கு	389
எல்லாங்குறியீர்	323	எழுமூன்று	389
எல்லாஞானும்	322	எழுவகை	392
எல்லாஞான்றாரும்	323	எழுவின்புறம்	263
எல்லாநங்கனும்	190	எள்ளுகிது	160
எல்லாநஞ்ஞாற்சியும்	324	எற்பாடி	353
எல்லாம்வந்தேம்	323	எற்புக்காடு	414
எல்லாம்வாடின	322	எற்புகழ்	353
எல்லாயாமும்	322	எற்புத்தலை	414
எல்லார்கையும்	320		
எல்லார்தங்கையும்	320	ஏ	
எல்லார்தஞ்ஞானும்	320	ஏஎக்கொட்டில்	277
எல்லார்தம்மணியும்	320	ஏஎக்கொற்றா	272
எல்லார்தம்மையும்	191	ஏஎஞ்செய்ச்சி	277
எல்லார்தமக்கும்	161	ஏக்கட்டினான்	157
எல்லார்தமதும்	161	ஏக்கடிது	274
எல்லார்தமக்கும்	161	ஏக்கடுமை	276
எல்லாருங்குறியர்	321	ஏவாடல்	140
எல்லாருஞ்ஞான்றார்	321	ஏழகல்	394
எல்லாரும்வந்தார்	321	ஏழன்காயம்	388
எல்லாவற்றுக்கோடும்	322	ஏழாம்பல்	393
எல்லாவற்றுஞானும்	322	ஏழிரண்டு	394
எல்லாவற்றுயாப்புமும்	322	ஏழுமா	480
எல்லீர்கையும்	320	ஏழுமூக்கு	394
எல்லீர்நுங்கையும்	320	ஏழொன்று	394
எல்லீர்நுஞ்ஞானும்	320		
எல்லீர்நும்மணியும்	320	ஐ	
எல்லீர்நும்மையும்	191	ஐங்கலம்	448
எல்லீர்நுமக்கும்	161	ஐங்கழஞ்சு	448
எல்லீர்நுங்குறியீர்	321	ஐந்துகல்	478
எல்லீர்நுஞ்ஞான்றீர்	321	ஐந்துஞாண்	478
எல்லீர்நும்வந்தீர்	321	ஐந்துநாறாயிரம்	471
எலியாலங்காய்	405	ஐந்துமா	480
எவ்வயிற்கொண்டான்	334	ஐந்துயாழ்	478
எவ்வாய்க்கொண்டான்	361	ஐந்துவட்டு	478
எவட்கொண்டான்	307	ஐந்நாழி	451
எழுகடல்	389	ஐந்நாழியழக்கு	164
எழுகலம்	389	ஐம்மண்டை	451
எழுகழஞ்சு	389	ஐம்மா	480
எழுஞாயிறு	392	ஐயகல்	456
		ஐயாட்டை எருது	425

காஅக்குறை	226	குருட்டெருது	425
காக்குறை	169	குருந்தங்கோடு	416
காக்கையிற்கரிது	202	குவளைக்கண்	158
காணிக்காணி	239	குழக்கன்று	203
காணிக்குறை	166	குழுத்தோற்றம்	261
காணிக்கூறு	166	குழுஉக்களிற்று	261
காணியேழுந்திரிகை	164	குளக்கரை	312
காயம்புறம்	48	குளங்கரை	312
காயாங்கனி	48	குளத்தின்புறம்	405
காயாங்கோடு	231	குளத்துக்கொண்டான்	312
காலேகாணி	164	குளவாம்பல்	311
காவிதிப்பூ	154	குளாஅம்பல்	311
காவின்சுறை	169	குறணியிர்ந்தது	160
காற்குறை	166	குறுணிநானாழி	164
கான்கோழி	335	குறும்பரம்பு	141
கானங்கோழி	405	குறும்பிற்கொற்றன்	124
கானாங்கோழி	405	குறும்பிற்சான்றார்	414
கிளிக்கால்	156	குன்றக்கூகை	128
கிளிக்ருறிது	158	குன்றேறாமா	141
கிளிக்குறுமை	235	கூட்டுக்கொற்றா	152
கிளியரிது	140	கூட்டுகொற்றா	152
கிளியழகிது	140	கூதளறும்பூ	246
கிளியின்கால்	246	கூதாளங்கோடு	246
கீழ்க்குளம்	395	கூர்ங்கதிர்வேல்	363
கீழ்க்கரை	432	கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்	132
கீழ்க்குளம்	395	கேட்டையாற்கொண்டான்	286
கீழ்கூரை	432	கேட்டையினாட்டினான்	286
கீழ்சார்	201	கேண்மியாகொற்றா	224
கீழ்புடை	201	கைதூக்கொற்றா	265
கீழைக்குளம்	201	கொக்கியாது	410
குடத்துவாய்	312	கொக்கின்கால்	414
குதிர்ங்கோடு	363	கொக்குக்கடுமை	409
குமரகோட்டம்	153	கொக்குக்கால்	414, 417
குமிழ்ங்கோடு	386	கொங்கத்துழவு	418
குரக்குக்கால்	414	கொட்குறை	166
குரங்கியாது	35	கொடாப்பொருள்	109
குரங்குகடிது	409	கொண்மூக்கடிது	264
குரங்குஞாற்சி	414	கொண்மூக்குழாம்	266
குரிசிரீயன்	160	கொண்மூவின்குழாம்	270
குரீஇயோப்புவாள்	140	கொணாகொற்றா	151
குருட்டுக்கோழி	425	கொல்யானை	24

கொல்லுகொற்றா	171		
கொல்லுங்கொற்றன்	314		
கொல்லும்யானை	314	சதுரப்பலகை	314
கொழுவின்கூர்மை	263	சாரூன்றான்	209
கொள்ளரை	165	சாட்கோல்	147
கொள்ளுக்குக்கொண்டான்	405	சாத்தங்குடி	350
கொள்ளெனக்கொண்டான்	204	சாத்தங்கொற்றன்	350
கொள்ளேயையவி	164	சாத்தங்கொற்றன்றதை	349
கொளலோகொண்டான்	291	சாத்தந்தை	347
கொற்கடிது	371	சாத்தமங்கலம்	350
கொற்றங்குடி	350	சாத்தன்உண்டான்	108
கொற்றங்கொற்றன்	350	சார்க்காழ்	364
கொற்றங்கொற்றன்றதை	349	சார்ங்கோடு	363
கொற்றந்தை	347	சாரப்பட்டான்	156
கொற்றமங்கலம்	350	சாவப்போயினான்	204
கொற்றன்குளம்பு	117	சித்திரைக்குக்கொண்டான்	127
கொற்றன்குறியன்	117	சித்திரைத்திங்கள்	158
கொற்றன்செவி	117	சில்காடு	214
கொற்றன்வந்தான்	109	சில்கேள்வி	214
கொற்றனைக்கொணர்ந்தான்	202	சில்யானை	214
கொற்றிகுறிது	117	சிலலகுதிரை	210
கொற்றிக்குறியன்	117	சிலகுதிரை	210
கொற்றிசெவி	117	சிலிரங்கோடு	363
கோஓக்கடுமை	292	சின்னூல்	215
கோஓன்கை	294	சீரகரை	171
கோட்கடிது	401	சீழ்க்கம்புல்	415
கோட்கடுமை	398, 401	சுக்குக்கொடு	37
கோணியிர்ந்தது	160	சுறவுக்கோடு	234
கோவந்தது	293	சுறவுயர்கொடி	234
கோவழகிது	140	சூதம்போர்	417
கோள்கடிது	401	செக்குக்கணை	37
கோள்கடுமை	401	செட்டிக்கூத்தன்	154
கோறீது	160	செத்துக்கிடந்தான்	427
கோன்குணம்	335	செந்நாய்	210
கோன்கொற்றன்	351	செம்பருத்தி	141
கோன்றந்தை	351	செம்பூ	76
கொளவடைந்தது	140	செம்பொன்பதின்றொடி	141
கொளவுக்கடிது	295	செம்முக்கடிது	327
கொளவுகொற்றா	152	செம்முக்கடுமை	327
கொளவுகொளமிர்ந்தது	295	செய்குன்று	482
		செய்யாறு	29

தீக்கடிது	249	நடக்கொற்றா	151
தீக்கடுமை	252	நடகொற்றா	151
தீக்கண்	114	நடனெள்ளா	171
துக்கொற்றா	151	நம்பிகுறியன்	153
துவர்ங்கோடு	363	நம்பிச்சான்றார்	154
துவரங்கோடு	363	நம்பித்துணை	154
துள்ளுக்கடிது	401	நம்பிப்பிள்ளை	154
துள்ளுக்கடுமை	401	நம்பிப்பேறு	154
துளியத்துக்கொண்டான்	246	நம்பியைக்கொணர்ந்தான்	157, 202
துணிக் குத்தூணி	239	நமகாணம்	320
துணிக்கொள்	239	நமைங்கோடு	282
துணித்தூணி	239	நமையின்கோடு	285
துணிப்பதக்கு	239	நல்லகுதிரை	210
துதுணையின்காய்	285	நன்றோ தீதோ கண்டது	290
துய்ப்பெய்தான்	361	நாகரிது	138
தெய்வவரை	111	நாகன்றேவன்போத்து	141
தெய்வலன்	160	நாகியாது	35
தெய்வக்கொற்றா	152	நாகின்கால்	412
தெய்வுகொற்றா	152	நாகுகடிது	408, 425
தெய்வினை	184	நாகுகடுமை	408
தெய்வக்கடிது	382	நாகுகால்	412, 417
தெய்வக்கடுமை	382	நாகுஞாற்சி	412
தெள்கியாது	35	நாங்குறியம்	321
தெள்குகடிது	425	நாங்குறியேயம்	314
தெள்குகால்	413	நாஞ்ஞான்றாம்	321
தெற்கேவடக்கு	431	நாட்டக்கடுமை	327
தேக்கங்கோடு	415	நாட்டங்கடிது	327
தேன்றீது	160	நாடுரி	240
தொடிக்குறை	166	நாண்டது	160
தொடிக் கூறு	166	நானோடிற்று	138
தொடித்தொடி	239	நாம்வருதும்	321
தொடியரை	165	நாய்க்கால்	156
தொடியேகஃசு	164	நாய்கடிது	361
தோணன்று	160	நாய்கோட்பட்டான்	156
தோற்றண்டை	171	நாலகல்	456
		நால்வட்டி	453
		நாலாறு	446
		நாலிரண்டு	446
		நாலுழக்கு	456
		நாலெட்டு	446
		நாலேழு	446
நங்கைச்சாணி	154		
நங்கைதீயள்	153		
நங்கைப்பெண்	154		
நட்டுப்போனான்	427		

ந

நாலைந்து	446	நும்மணி	325
நாலொன்பது	446	நூற்றிதழ்த்தாமரை	472
நாலொன்று	446	நூற்றுக்கலம்	474
நாழிக்காயம்	240	நூற்றுக்காணம்	472
நாழியேயாழாக்கு	164	நூற்றுக்குறை	472
நாளன்றுபோகி	237	நூற்றுக்கோடி	472
நாற்கல்	478	நெடியதன்கோடு	417
நாற்கலம்	447	நெடியவற்றுக்கோடு	286
நாற்கழஞ்சு	447	நெல்லுக்குவிற்றான்	405
நான்குகல்	478	நெற்காய்த்தது	371
நான்குஞாண்	478	நேர்ங்கல்	48
நான்குநூறாயிரம்	471	நேர்ஞ்சிலை	48
நான்குமா	480	நேர்ஞெகிழி	29
நான்மண்டை	451	நேர்ந்திலை	48
நான்மா	480	நேர்ம்புறம்	48
நானாழி	451	நொக்கொற்றா	151
நிக்கந்தக்கோட்டம்	453		
நில்கொற்றா	151	ப	
நிலநீர்	314	பஃறாலி	215
நிலம்வலிது	330	பஃறாழிசை	215
நிலாஅக்கதிர்	228	பட்டுக்கடிது	426
நிலாஅத்துக்கொண்டான்	228	பண்டுகொண்டான்	429
நிலாஅமுற்றம்	228	பண்ணுக்கடிது	306
நிலாத்துக்கொண்டவன்	132	பண்ணுப்பெயர்த்து	306
நிலாத்துக்கொண்டான்	132	பண்டைச்சான்றோர்	159
நிலாஅத்து ஞான்றான்	228	பணைத்தோள்	158
நிலாவிற்கொண்டான்	230	பதக்கநானாழி	171
நிற்கொற்றா	151	பதிற்கல்	121, 436
நீகுறியை	250	பதிற்றுழக்கு	121, 436
நீசெல்க	210	பதிற்றுத்தொடி	436
நீயிர் குறியீர்	326	பதிற்றுவேலி	436
நீயிர் ஞான்றீர்	326	பதின்கலம்	436
நீயேகொண்டாய்	275	பதின்கழஞ்சு	436
நீயோல்கொடியை	273	பதின்திங்கள்	436
நீயோகொண்டாய்	290	பதினாயிரத்துக்குறை	318
நீலக்கண்	314	பத்தின்குறை	167
நீள்சினை	23	பத்தோ பதினொன்றோ	290
நுஞ்ஞாண்	320, 325	பரண்கால்	307
நுணக்குறிது	203	பரணியாற்கொண்டான்	124
நுணாங்கோடு	231	பரணியிற்கொண்டான்	124
நும்மடை	325	பருத்திக்குச்சென்றான்	246

பல்கடல்	214	பார்ப்பனவாழ்க்கை	338
பல்சங்கத்தார்	153	பால் கடிது	370
பல்சான்றோர்	153	பாலரிது	138
பல்யானை	214	பாழ்க்கிணறு	387
பல்லகுதிரை	210	பாழங்கிணறு	387
பல்லரசர்	153	பிடாஅக்கோடு	230
பல்லவற்றுக்கோடு	220	பிடாஅங்கோடு	229
பல்வேள்வி	214	பிடாஅத்துக்கோடு	230
பலகுதிரை	210	பிடாவின்கோடு	230
பலவற்றுக்கோடு	118, 220	பிலத்துவாய்	312
பலாஅக்கோடு	226	பிற்கொண்டான்	333
பலாஅநார்	226	பின்கொண்டான்	333
பலாஅவிலை	226	பின்னல்கடிது	376
பலாக்குறைத்தான்	109, 157	பின்னற்கடுமை	376
பலாவின் நீங்கினான்	131	பின்னுக்கடுமை	345
பவளவாய்	314	பீகுறிது	250
பற்பலகொண்டார்	214	பீர்ங்கோடு	363
பறக்குநாரை	314	புகர்ப்போத்து	405
பறம்பிற்பாரி	124	புட்கடிது	403
பன்மலர்	215	புட்கடுமை	403
பன்மீன்வேட்டத்து	215	புண்ஞாற்சி	403
பன்னுக்கடிது	345	புண்ஞான்றது	403
பனந்திரள்	285	புணர்பொழுது	482
பனியத்துக்கொண்டான்	241	புல்லுக்கடிது	376
பனியிற்கொண்டான்	241	புலிபோலக்கொன்றான்	204
பனைக்குறை	169	புள்வலிது	403
பனைக்கொடி	285	புள்வன்மை	403
பனைத்தடிந்தான்	157	புள்ளுக்கடிது	403
பனைத்திரள்	285	புள்ளுக்கடுமை	403
பனையின்குறை	112, 169	புள்ளுவலிது	403
பனையின்மாண்பு	286	புள்ளுவன்மை	403
பாக்குக்கடிது	426	புளிக்கறைத்தான்	157
பாடப்போயினான்	109	புளிக்கூழ்	246
பாடும்பாணன்	314	புளியங்கோடு	129
பாம்பினிற்கடிதுதேள்	131	புளியஞெரி	130
பாம்புகோடப்பட்டான்	156	புளியின்கோடு	246
பாய்ஞெகிழி	29	புற்றம்பழஞ்சோறு	417
பார்ப்பனக்கன்னி	338	புற்றோ புதலோ	290
பார்ப்பனக்குழவி	418	புறவுப்புறம்	234
பார்ப்பனமகன்	418	புன்கங்கோடு	416
பார்ப்பன வனிதை	418	பூஞாற்றினார்	145

மலைத்தலை	109	முயிற்றுஞாற்சி	411
மலையொடு பொருதது	202	முரசக்கடிப்பு	417
மழையத்துக்கொண்டான்	287	முரசவாழ்க்கை	417
மழையத்துஞான்றான்	287	முரட்கடுமை	309
மழையிற்கொண்டான்	287	முவ்வகல்	456
மழையின்ஞான்றான்	287	முவ்வட்டி	452
மன்றப்பெண்ணை	128, 418	முவ்வுழக்கு	456
மன்றைத்தூதை	425	முள்கடிது	398
மன்றைப்பானை	425	முள்குறுமை	398
மன்னுக்கொற்றா	171	முற்கொண்டான்	333
மன்னுகொற்றா	171	முன்கொண்டான்	333
மாஅங்கோடு	231	முன்னானைப்பரிசு	405
மாகுறிது	224	முன்னானைவாழ்வு	405
மாசித்திங்கள்	158	மூங்கா இல்லை	140
மீக்கோள்	251	மூங்காக்கால்	225
மீகண்	111	மூங்காவின்கால்	226
மீகரை	432	மூயானை	479
மீகூரை	432	மூவகல்	457
மீப்பல்	251	மூவசை	479
மீற்கண்	339	மூவட்டி	452
மீற்சினை	339	மூவாறு	446
மீற்புறம்	339	மூவிரண்டு	446
மீற்றலை	339	மூவுழக்கரை	165
மீன்கண்	339	மூவுழக்கு	457
மீன்சினை	339	மூவெட்டு	446
மீன்தலை	339	மூவேழு	446
மீன்புறம்	339	மூவைந்து	446
மூட்டைது	38, 150	மூவொன்பது	446
மூக்கலம்	447	மூவொன்று	446
மூட்குறை	396	மூன்றுகல்	478
மூட்டைது	399	மூன்று நூறாயிரம்	471
மூண்டொரி	397	மூன்றுமா	480
மூண்டொரிந்தது	397	மெய்ச்சொல்	361
மூண்ணன்று	150	மென்ஞாண்	26
மூந்துகொண்டான்	429	மேல்சார்	201
மூந்நாடுரி	240	மேல்சார்க்கூரை	405
மூந்நாழி	451	மேல்பால்	201
மூம்மண்டை	451	மேலைச்சேரி	201
மூம்மா	480	மேற்கண்	201
முயிற்றின்கால்	412	மேற்கின்கண்	201
முயிற்றுக்கால்	411	மேன்மாடு	432

வானத்தின்வழுக்கல்	132	வெரிங்குறை	300
வானத்தின்வழுக்கி	132	வெரிஞ்செய்கை	300
வானத்துவழுக்கல்	132	வெரிநக்கடுமை	299
வானத்துவழுக்கி	132	வெரிநிங்குறை	299
வானுலகு	138	வெரிநுக்கடிது	392
வானூடு	138	வெள்யாறு	24
விண்ணத்துக்கொட்கும்	305	வெள்விளர்த்தது	482
விண்ணுக்குமேல்	405	வெளிற்றுப்பனை	425
விண்வத்துக்கொட்கும்	140	வெற்றுப்பிலி	482
விண்விணைத்தது	482	வேக்குடம்	276
விரனன்று	160	வேட்டங்குடி	350
விளக்கத்துக்கொண்டான்	417	வேட்டமங்கலம்	350
விளக்குறிது	203	வேப்பங்கோடு	416
விளக்குறுமை	143	வேய்ங்ஙனம்	29
விளக்குறைத்தான்	143	வேயின்றலை	405
விளவத்துக்கண்	133	வேர்க்குறிது	405
விளவழகிது	140	வேர்க்குறை	362
விளவின்கோடு	132	வேர்கடிது	29
விளவினவீழ்பழம்	131	வேர்குறிது	405
விளவினதுகோடு	132	வேர்ங்குறை	362
விளவினைக்குறைத்தான்	107, 132	வேர்ங்ஙனம்	29
வீழ்குறிது	405	வேலங்கோடு	375
வீழ்யானை	29	வேலஞ்செரி	375
வெண்சாந்து	26	வேற்றீது	369
வெண்ஞாண்	26	வேறீது	369
வெண்ணின்கரை	306	வேனன்று	160
வெண்ணுக்கரை	306	வெளவு கொற்றா	152
வெயிலத்துச்சென்றான்	133	வெளவு வலிது	295

செய்யுள் நிரல்

(மேற்கோள்)

(நூற்பா எண்)

அகடு சேர்பு... (மலைபடு. 33)	131	செங்கேழ் மென்கொடி... (அகம். 80)	481
அஞ்செவி... (முல்லைப். 89)	483	செறா அ அய்... (குறள். 1200)	7
அண்ணல் கோயில்...		தடிவுநிலை... (புறம். 140)	483
(சிந்தா-நாமகள் 126)	483	திண்வார் விசித்த... (மலைபடு. 3)	483
அந்நூலை, முந்நூலாக்... (கலித். 103)	51	தீயினன்ன வொன்செங்...	
ஆயிடையிருபேராண்மை... (குறுந். 43)	483	(மலைபடு. 145)	483
ஆரங் கண்ணி... (அகம். 93)	363	தும்முச் செறுப்ப... (குறள். 1318)	327
இலம்படு புலவ... (மலைபடு. 576)	316	துறைகெழு... (நற். 35)	481
இலம்பாடு நாணுத்... (சிலப். 9-71)	316	துறை கேழுரன்... (ஐங்குறு. 11)	481
இலாஅஅர்க்... (நாலடி. 283)	6	நல்லொழுக்கங் காக்குந்... (நாலடி. 457)	483
இறவுப்புறத் தன்ன... (நற். 19)	234	நாவலந்தன் பொழில்	
எழுஉத்தாங்கிய... (புறம். 97)	261	(பெரும்பாண். 465)	483
ஏப்பெற்ற மான்பிணை (சிந்தா. 2965)	483	பயங்கெழு... (புறம். 266)	481
ஓன்றாது நின்ற... (சிந்தா. 316)	180	பல்லுக்குத் தோற்ற...	405
கணவிரமாலை... (அகம். 31)	246	பழுஉப்பல்... (குறுந். 59, 180)	261
கல்கெழு கானவர்... (குறுந். 71)	481	பாடறியாதானையிரவு... கண்ணாரக்	
கலம்பெறு கண்ணுள... (மலைபடு. 50)	312	காணக்கதவு... (முத்தொள். 42)	176
களளியங் காட்ட (அகம். 97)	483	புண்கண்... (குறள். 1152)	176
கற்பினின் வழாஅ... (அகம் 86)	131	புலம்புக் கனனே... (புறம். 258)	157, 312
காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்...		புறவுப் புறத்தன்ன... (குறுந். 264)	234
(சிந்தா. 31)	483	புன்னையங்கானல்... (அகம். 80)	483
காரெதிர் கானம்... (புறம். 145)	483	பூக்கேழ் தொடலை... (அகம். 28)	481
கானலம் பெருந்துறை (ஐயங்குறு. 158)	483	பொலங்கலஞ் சுமந்த... (அகம். 16)	356
குன்றுறழ்ந்த களிறென்கோ...		பொலஞ்சுட ராழி... பொலந்தார்க்	
(புறம். 387)	290	குட்டுவன்... (புறம். 343)	356
கைத்தில்லார் நல்லர்... (நான்மணிக். 69)	483	பொலநறுந்தெரியல் (புறம். 29)	356
கைத்துண்டாம்... (நாலடி. 19)	483	பொலம்படைப் பொலிந்த...	
கௌவைநீர் வேலி... (பு.வெ.மா. - 23)	57	(மலைபடு. 574)	356
சிதையுங் கலத்தைப்... (பரி. 10-55)	51	பொலமல ராவிரை... (கலி. 138)	356
சுறவெறிமீன்... இறவுழங்கு...		பொன்பேரற் பீரமொடு... (நெடுநல். 14)	365
(அகம். 318)	483	பொன்னகர் வரைப்பிற்... (ஐங்குறு. 247)	346

பொன்னந் திகிரி... (புறம். 368)	483	முதிர்கோங்கின் (குறிஞ்சிக்கலி. 20)	483
பொன்னோடைப்... (புறம். 3)	111	யாவது நன்றெனவுணரார்... (குறுந். 78)	172
மண்ணுக்கு நாப்பண்... (திருக்கோவை. 162)	405	யானோ தேறே... (குறுந். 21)	290
மன்னிய பெரும நீ... (புறம். 91)	210	வரைபாய் வருடை... (மலைபடு. 503)	157
மாநிதிக்கிழவனும் போன்ம்... (அகம். 66)	481	வளங்கெழு திருநகர்... (அகம். 17)	481
மாரிப் பீரத்... (குறுந். 98)	363	விண்குத்து நீள்வரை... (நாலடி. 226)	305
மின்னுச் செய்... (கலி. 41)	345	விளங்காய் திரட்டினா... (நாலடி. 103)	10
மின்னுநிமிர்ந் தன்ன... (புறம். 57)	345	வெண் கூதாளத்து... (பட்டி. 85)	246
		வெடிகொண் டெழுந்த... (திருநாட்டுப்படல்)	213
		வேர்பிணியெவதிரத்துக்... (நற். 62)	483

வீடிய (பொருள்) அகராத்

(நூற்பா எண்)

அ		அகரவீற்று வினைச்சொல் இடைச் சொற்களின் முன் வல்லினம் வரின் மிகுதல்	
அக்குச்சாரியையின் முதலொழிய ஏனைய கெடுதல்	128	அகலவுரையின்ன தென்பது பெ.பா.	204
அகக்கருவி	1	அடையடுத்த ஆயிரம் புணருதல்	318
அகச்செய்கை	1	அத்துச்சாரியை முதல் கெடு	125
அகப்புறக்கருவி	1	அதிகாரத்தின் பொருள்	125
அகப்புறச்செய்கை	1	அம்சாரியையி னீறு மென்கணத் தின் முன்னும் இடைக்கணத்தின் முன்னும் கெடுதல்	130
அகம் என்னுஞ் சொல் கையென் பதனோடு புணருதல்	315	அம்சாரியையி னீறு வன்கணத்தின் முன் திரிதல்	129
அகர ஆகார உகர ஊகார ஏகார ஒளகாரவீற்று மொழிகள் வேற்றுமை யுருபுகளோடு புணருதல்	173	அம்மவென்னு முரையசை யிடைச் சொல்லிற்று நீளுமென்பது	212
அகரச்சுட்டின் முன் இடையெழுத்து முதன் மொழிவரின் வகரந் தோன்றல்	206	அரையென்னுஞ் சொல் ஏயென் சாரியை பெறாமை	165
அகரச்சுட்டின் முன் உயிர் புணர்தல்	207	அழன் என்னுஞ் சொல் வல்லினத் தோடு புணருமாறு	354
அகரச்சுட்டின் முன் வரும் மெல்லினம் மிகுதல்	205	அழன் புழன் என்பன உருபு வருங்காலடையும் முடிபு	193
அகரச்சுட்டுச் செய்யுளிடத்து நீளல்	208	அளத்தலின் வகை	7
அகரத்தின் பின் யகரமெய்நின்று ஐகாரம்போல ஒலிக்குமென்பது	56	அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்	33
அகர ஆகாரம் பிறக்குமியல்பு	85	அளபெடை	6
அகரமும் இகரமும் ஐகாரம் போன்றொலித்தல்	54	அளபெடையில் நெட்டெழுத்தின் பின் அவ்வவற்றிற் கினமான குற்றெழுத்து இசை நிறைத்தல்	41
அகரமும் உகரமும் ஒளகாரம் போல ஒலித்தல்	55	அளவுக்கும் நிறைக்கு மொழிக்கு முதலா மெழுத்துக்களிலை யெனல்	190
அகரவீற்று வல்லினம் வரின் வேற்றுமையில் மிகுமென்பது	215	அளவுப்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணரு மாறு	164
அகரவீற்றுப் பெயர்ச்சொற்களின் முன் வல்லினம் மிகுதல்	203	அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வருங்கால் ஐந்தும் மூன்றும்	451
அகரவீற்று மரப்பெயர் முன் வேற்றுமையில் மெல்லினம் மிகுதல்	217	அடை யுந்திரிபு	

அறுவகைத் தொடர்க் குற்றுகரமும் அல்வழியில் வல்லினம் வரினி யல்பாதல்	459	ஆறனுருபி னகரங் கெடுதல்	115
அன்ன வென்னு முவமக் கிளவி முத லிய அகரவீற்றுச் சொற்களியல் பாதல்	210	ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் முன்னிற்கும் குற்றொற்றிரட் டாமை	161
ஆ		ஆறனுருபும் நான்கனுருபும் வரு மிடத்து நும்மெனிறுதி புணரு மாறு	162
ஆகாரவீறு அல்வழியில் முடியுமாறு	221	ஆறன் முதனிலை அகலும் உழக்கும் வருங்காலடையுந் திரிபு	458
ஆகாரவீறு வேற்றுமைக்கண் முடியு மாறு	225	ஆனீறு பொருட்புணர்ச்சிக் கட்டி ரிதல்	124
ஆகாரவீற்று உம்மைத் தொகை முடியுமாறு	215	ஆனொற்று அகரம் பெறுமென் பது	232
ஆடுஉ மகடுஉ முதலியன வேற் றுமைக்கண் இன் சாரியை பெறுதல்	271	ஆனொற்றின் முன் ஈகார பகரம் குறுகுதல்	233
ஆண் என்னும் மரப்பெயர்முன் வல்லினம் புணர்தல்	304	இ	
ஆண் பெண் என்பனவற்றிற்கு முன் வல்லினம் புணர்தல்	303	இ ஈ எ ஐ என்பவற்றின் பிறப்பு	86
ஆதனும் பூதனும் தந்தையொடு புணர்தல்	348	இகரவிறுதிப் பெயர்கள் வேற் றுமைக்கண் மிகுதல்	235
ஆ-மா விளிப்பெயர் முதலிய ஆகார வீறுகள் அல்வழியில் முடியு மாறு	224	இகரவீற்றின் முன் இக்குச்சாரியை முதல் கெடல்	126
ஆய்தம் உருவினும் இசையினும் அளபெடுத்து வருமென்பது	40	இகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் முடியு மாறு	238
ஆய்தம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென்பது	39	இகரவீற்றுயர் திணைப்பெயர் திரி தல்	154
ஆய்தம் வருமாறு	39	இகரவைகாரவீறுகள் வல்லினம் வர முடியுமாறு	158
ஆயிரமும் - அடையடுத்த ஆயிரமும் அளவுப்பெயர் நிறைப் பெயர் களோடு புணருதல்	318	இடைத்தொடராகாமை	407
ஆயிரம் அத்துச்சாரியை பெறுதல்	317	இடைத்தொடராய்தத் தொடர்க் குற்றுகரங்கள் முன் வல்லினம் வந்து புணர்தல்	413
ஆயிரம் வருங்கால் ஆறடையுந் திரிபு	469	இடைநிலை மயக்கம்	21
ஆயிரம் வருங்கால் ஐந்தனொற்று அடையுந்திரிபு	468	இடையின மெய்கள்	21
ஆயிரம் வருங்கால் நான்கனொற்று அடையுந்திரிபு	467	இயற்பெயர் அம்சாரியை பெறுதல்	350
ஆயிரம் வருங்கால் முதலீரெண் னின் உகரங்கெடுதல்	464	இயற்பெயர் பண்படுத்து வருங் காலியல்பாதல்	340
ஆயிரம் வருங்கால் முதலீரெண்கள் முதனிலை நீடல்	465	இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு புணர்ச்சி	157
ஆயிரம் வருங்கால் மூன்றனொற்ற டையுந்திரிபு	466	இரண்டு முதல் ஒன்பான் முன் 'மா' வென்னும் அளவுப்பெயர் புணர்தல்	480
ஆர் முதலியவற்றின் முன் மெல் லெழுத்து மிகுதல்	363	இராவென் கிளவி வேற்றுமைக் கண் முடியுமாறு	227
		இருமொழிகளில் மாத்திரம் சகர உகரம் ஈறாகுமென்பது	75
		இருள் என்பது அத்துப் பெறுமாறு	402

எகின் என்னும் பறவைப்பெயர் புணருமாறு	337
எச்சுவரை	பொ.பா
எட்டுவகை	1
எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல்	88
எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதனவற்றை முடித்ததற்கு விதி	483
எண்என்னும் உணவுப்பெயர் அல் வழியிற் புணர்தல்	308
எண்ணுப்பெயர்க் குற்றுகரங்கள் பெறுஞ்சாரியை	194
எருவுஞ் செருவும் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு	260
எல்லாம் என்னும் பெயர்பெறுஞ் சாரியை	191
எல்லாரும் எல்லீரும் என்பன வேற் றுமைக்கட் புணர்தல்	322
எல்லாரும் எல்லீரும் என்பன உருபு வருங்கால் முடியும் முடிபு	191
எல்லாமென்பது அல்வழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிகப்பெறுமாறு	323
எல்லாமென்பது இருவழியிலும் புணருமாறு	322
எல்லாம் என்னுந் தன்மைப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு.	324
எழுத்துக்களின் பிறப்பிற்குப் பற னடை	102
எழுத்துக்களின் பிறப்பு	83
எழுத்துக்களுருவுடைய வென்பது	1
எழுத்துக்கள் பெறுஞ்சாரியை	134
ஏகாரவீறு வேற்றுமையில் முடியு மாறு	275
ஏகாரவீற்றுப் பெயர் அல்வழியில் முடியுமாறு	274
ஏயென் னிறுதி எகரம்பெறு	277
ஏழ். அன்சாரியை பெறுதல்	194
ஏழ். ஆயிரத்தொடு புணர்தல்	388
ஏழ். உயிர் முதன்மொழியொடு புணர்தல்	391
ஏழ். தாமரை முதலியவற்றொடு புணருமாறு	389
ஏழ். பத்தொடு புணருமாறு	390
ஏழனுருபுஅத்துச்சாரியை பெறும்	178
ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொரு ளுணரநின்ற இகர. ஐகார வீற் றிடைச் சொற்களின் முன் வல் லினம் புணர்தல்	159

ஏழென்னுஞ் சொல் வேற்றுமைக் கட் புணருமாறு	388
ஏழென்னுஞ் சொல்லின் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரு புணரு மாறு	389
ஏறிய உயிர் நீங்கிய வழி மெய்கள் புள்ளி. பெறுமென்பது	138

ஐ

ஐகாரத்திற்கு இகரமும் ஓளகாரத் திற்கு உகரமும் இசைநிறைக் கும் எழுத்துக்களாய் நிறறல்	42
ஐகாரம் ஒரு மாத்திரை ஒலிக்கு மிடம்	57
ஐகார ஓளகாரங்கள் கான்சாரியை பெறுதல்	137
ஐகாரவீற்றின் முன் இக்குச் சாரியை முதல் கெடுதல்	126
ஐகாரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் முடியு மாறு	281
ஐகாரவீற்று நாட்பெயருந் திங்கட் பெயரும் முடியுமாறு	286
ஐகாரவீற்றுப் பெயர் முடியுமாறு	280
ஐந்திரம் இதுவென்பது	சி.பா.
ஐ விலங்கலுடையது	87

ஓ

ஓகரம் நகரத்தோடு ஈறாதல்	72
ஓடுமரக்கிளவி முடியுமாறு	262
ஓருபஃது இருபஃது முதலியன பெறுஞ் சாரியை	199
ஓரு மொழியில் மாத்திரம் பகரம் உகரத்தோடு கூடி ஈறாதல்	76
ஓழியிசை ஓகாரம் முடியுமாறு	291
ஓற்றிடை மிகப் பெறாத நெடிற் றொடர் உயிர்த்தொடர்களின் முன் வல்லினம் மிகாமை	413
ஓற்றிடை மிகப் பெறும் நெடிற் றொடர்உயிர்த்தொடர்களின் முன் வல்லினம் வந்து புணர்தல்	412
ஓன்பதன்முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்தல்	459
ஓன்பதன் முன் ஆயிரம் புணர்தல்	470
ஓன்பதன் முன் நூறு புணர்தல்	463
ஓன்பதன்முன் பஃதுப்புணர்தல்	445
ஓன்றின் முன் பெயர்களுள் உயிர் முதன்மொழியும் யா முதன்	

மொழியும் புணர்தல்	479	கழற் பெய்குடம்	சி.பா
ஒன்று பலவாதலின் விளக்கம்	479	களங்கடியப்பட்டோர்	சி.பா
ஒன்று முதலாகிய பத்தூர் கிளவி		கற்கப் படாதோரின் வகை	சி.பா
யொடு அளவும் நிறையும் புணர்தல்	477	கற்கப்படுவோரின் வகை	சி.பா
ஒன்று முதலாகிய பத்தூர் கிளவி		கற்பிக்கப் படாதோரினியல்பு	சி.பா
யொடு ஆயிரம் புணர்தல்	477	கற்பிக்கப் படாதோரின் வகை	சி.பா
ஒன்று முதலிய ஒன்பதெண்களோடு		கற்பிக்கப்படுவோரினியல்பு	சி.பா
பொருட்பெயர் புணர்தல்	478	கற்பிக்கப்படுவோரின் வகை	சி.பா
ஒன்று முதலிய பத்தூர் கிளவியொடு		கன் அகரச்சாரியை பெறுதல்	346
ஒன்று முதலிய எண்கள் புணருமாறு	475	கீ	
ஒன்று முதலியவற்றின் முன் நூறாயிரம் புணர்தல்	471	கீழ், வல்லினத்தோடு புணருதல்	395
ஒன்று முதலியவற்றோடு பத்துப் புணர்தல்	438	கு	
ஒன்றுமுதல் லொன்பான்களோடு நூறு புணர்தல்	460	குண்டிகைப் பருத்தி	சி.பா
ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளிலும் ஐயப்பொருளிலும் வினா பொருளிலும் வந்து முடிதல்	290	குமிழென்னும் மரப்பெயர் புணருமாறு	386
ஓகாரவிறுதி அல்வழிக்கண் முடியுமாறு	289	குயின் என்பது புணருமா	335
ஓகாரவிறுதி ஒன்சாரியை பெறுதல்	180	குற்றியலிகர மிதுவென்பது	34
ஓகாரவிறுதி வேற்றுமையில் முடியுமாறு	292	குற்றிய லிகரம் புணர்மொழி யிடத்தும் வருதல்	35
ஓரெழுத்து மூன்று மாத்திரை இசையா தென்பது	5	குற்றியலுகர மிதுவென்பது	36
ஔ		குற்றியலுகர வீற்றளவுப் பெயர் இன்சாரியை பெறுதல்	164
ஔகாரம் ககரவகரங்களோடு மாத்திரம் கூடி ஈறாகு மென்பது	70	குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரையிற் குறுகல்	37
ஔகாரவீறு இருவழியும் முடியுமாறு	295	குற்றியலுகரம் இகரமாதல்	410
க		குற்றியலுகரம் இன்சாரியை பெறல்	195
கபார ஙகாரம் பிறக்குமியல்பு	89	குற்றியலுகரம் மொழி முதலாக குற்றுகர எண்ணுப்பெயர்முன் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்தல்	446
க ச த பக்களின் முன் தோன்றும் ஒற்றுக்கள்	143	குற்றெழுத்தின் பின்வந்த ஊகாரமும் ஓரெழுத் தொருமொழி ஊகாரமும் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு	267
க ச த பக்களை முதலாகவுடைய அளவு பெயர் வருங்கால் மூன்றொன்றடையுந்திரிபு	447	குற்றெழுத்துக்கள்	3
க த ந ப ம என்னும் ஐந்து மெய்களும் மொழிக்கு முதலாதல்	61	குற்றெழுத்துக்கள் தனித்து மொழியாகாமை	44
கதம்பமுள்ள நியாயம்	பொ.பா	குற்றெழுத்துக்கள் பெறுஞ்சாரியை	136
கலமென்னு மளவுப்பெயர் பெறுஞ்சாரியை	166	குறியதன் முன்னின்ற ஆகார வீறும் ஓரெழுத்து மொழியாய ஆகார வீறும் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு	226

குறையென்பது அல்வழிக்கண் அளவுப்பெயர் முதலியவற்றின் முன் புணருமாறு	166	விய மென்றொடர்க் குற்றியலு கரமும், வல்லெழுத்து மிகப் பெறுதல்	427
கொ		சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர்க் குற்றுகரமும் யாவினா முதன் மொழிக் குற்றுகரமும் வன் றொடராகாமை	427
கொள்வோரின் வகை கொழுதுன்னூசி விளக்கம்	சி.பா சி.பா	சுட்டு முதல் வகரம் அல்வழிக்கண் ஆய்தமாதல்	379
கோ		சுட்டுமுதல்வகரத்தின் முன் இடை யினமும் உயிரும் வந்து புணர் தல்	378
கோடன் மரபு கோவென் பெயர்முன் இல்வந்து புணர்தல்	சி.பா 293	சுட்டுமுதல் வயினும் எகர முதல் வயினும் புணருமாறு	334
ங		சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத் தொடர் மொழிக்குற்றுகரம் உயிர் வரு வழிக் கெடாமை	423
ங, ஞ, ண, ந, ம, ன முன் மயங்கு வன.	25	சுட்டுமுதலாகிய வையெனிறுதி வற்றுச்சாரியை பெறுதல்	176
ச		சுட்டெழுத்துக்கள்	31
சகரம் அ, ஐ, ஔ என்னும் மூன்று ம ல் லா த உ யி ர் க ளோடு மொழிக்கு முதலாதல்	62	சுவைப்புளி உணரநின்ற பெயர் வேற்றுமையில் முடியுமாறு	241
சகார ஞகாரம் பிறக்குமியல்பு	90	சூ	
சா		சூத்திர உரைவகை	சி.பா
சார், காழோடு புணருமாறு	364	செ	
சார்த்தியளத்தல்	7	செய்யாவெனும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் முடியுமாறு	222
சார்பெழுத்தின் வகை	2	செய்யுளாவது இதுவென்பது	சி.பா
சார்பெழுத்துக்களின் பிறப்பு சார்பெழுத்துக்கள் பெறும் மாத் திரை	100 13	சே	
சாரியைகள்	167	சேவென் மரப்பெயர் வேற்றுமை யில் முடியுமாறு	278
சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வருவன சாவவென்னும் செயவெனெச்சத் திறுதி கெடுதல்	241 209	சொ	
சி		சொற்சீரடியின்னதென்பது	பொ.பா
சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணம் சிறப்புப்பாயிரத்தின் வகை சிறப்புப்பாயிரம் செப்புமாறு	சி.பா சி.பா சி.பா	சூ	
சு		சூகர நகர வீற்று மொழிகள் இன் - சாரியை பெறுதல்	111
சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர்க் குற்றியலுகரமும் யாவினா முத		சூகரமெய் ஒருமொழிக்கே யிறாதல் சூகரவீற்றுத் தொழிற் பெயர் வல் வினம்வரின் முடியுமாறு	78 296

ஞகாரம் ஆ-எ-ஓ என்னும் மூன்று யிரொடு மொழிக்கு முதலாதல்	64	தான் என்னும் விரவுபெயர் புணரு மாறு	352
ஞகாரம் ஏகார ஓகாரங்களோ ஊராகாமை	73	தான் முதலிய இயற்பெயர் புணரு மாறு	351
ஞகாரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் மெல் லினம்வரின் முடியுமாறு	297	தான் யான் என்பன முடியும் முடிபு	192
ஞ. ந. ம. வ முன் யகர மயங்கு மென்பது	27		
ட		தி	
டகாரணகாரம் பிறக்குமியல்பு	91	திங்களை யுணர நின்ற பெயர்கள் முன் தொழிற் பெயர் வந்து புணர்தல்	248
டற ல ள வென்னும் புள்ளிமுன் மயங்குவன	23	திசைப்பெயர்கள் ஏழனுருபோடு புணர்தல்	201
ண		து	
ணகர வீற்றுக் கிளைப்பெயர்கள் புணருமாறு	307	துரிந்ததன் திரிபு அது	201
ணகர வீற்றுத் தொழிற்பெயர்கள் புணருமாறு	306	துரிந்தன்றிரிபு அதுவும் பிறிதுமென் றல்	201
ணகரம் வேற்றுமையில் டகரமாதல்	302	துரிந்ததன்றிரிபு பிறிது	201
ண ள முன் வருந் தகர நகரத் திரிபு	151	துரிபு புணர்ச்சி மூன்று	109
ண ன முன் மயங்குவன	25		
ணனக்களின்முன், மொழிக்கு முத லாமெழுத்து மொழிகள் வந்து புணர்தல்	147	து	
ணனக்களின் முன் வல்லினமொழிந் தன வந்து புணர்தல்	147	துலாக்கோலின்றன்மை	சி.பா
த		து	
தகார நகாரம் பிறக்குமியல்பு தம்பெயர் கூறுமிடத்து மெய்கள் முதலில் நின்று மயங்குமாறு	93	துலாக்கோலின்முன்	சி.பா
தமிழ் அக்குப் பெறுதல்	47		
தனித்துக் கூறினும் மொழியாகச் சேர்த்துக் கூறினும் எழுத்தின் றன்மை திரியாதென்பது	385	துலாக்கோலின்முன் முடியு மாறு	239
தனிமெய்க ளகரத்தோடு கூடி இயங் குதல்	46		
தா		தெ	
தாய் என்னுஞ் சொல் மகன் வினை யோடு புணர்தல்	358	தெவ் இன் சாரியை பெறுதல்	184
தாய் என்னுஞ் சொல் வேற்றுமைக் கண் புணருமாறு	359	தெவ்வென்னும் வகரவீற்றுச் சொற் புணர்ச்சி	382
தாழ் கோலோடு புணருமாறு	384	தெறித்தளத்தல்	7
		தே	
		தேங்கமுகந்தளத்தல்	7
		தேன், இறால் என்னும் வருமொழி யொடு புணருமாறு	343
		தேன், இறாலோடு புணருங்கால் தேத்திறால் எனவரும்	344
		தேன் என்பதன் ஈறுகெடுதல்	340
		தேன் என்பதன்முன் மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து	342
		தேன் என்னுஞ் சொல்லோடு வல்லினம் புணர்தல்	340

தொ		நீ. வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு	252
தொல்காப்பியப் பாயிரஞ் செய்தவர்	சி.பா	நு	
தொல்காப்பிய மரங்கேற்றிய அரசசபை	சி.பா	நுட்பவுரையின்தென்பது	சி.பா.
தொல்காப்பிய மரங்கேற்றிய போது கேட்டவர்	சி.பா	நும்மென்பது அல்வழிக்கண் புணருமாறு	326
தொல்காப்பியர் நூல் செய்த காலத்துவழங்கிய வேதங்களின் பெயர்	சி.பா	நும்மென்பது வேற்றுமையிற் புணருமாறு	325
		நும்மென்னும் மகரவீறு சாரியை பெறாமை	187
ந		நூ	
நகர வகரங்கள் உகர ஊகாரங்களோ டூகாமை	74	நூல்செய்தான் பாயிரஞ் செய்த லாகாதென்பது	சி.பா
நகரமெய் ஈறாமாறு	78	நூல்செய்வோனிலக்கணம்	சி.பா
நகரவீற்று அல்வழிப்புணர்ச்சி	249	நூறன்முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்தல்	474
நகரவீற்று வேற்றுமைப்புணர்ச்சிந	299	நூறன்முன் ஒருபஃது முதலியன புணர்தல்	474
		நூறன்முன் ஒன்றுமுதலிய எண்ணுப் பெயர்கள் புணர்தல்	472
நா		நூறு வருங்கால் நான்கும் ஐந்தும் ஒற்று மெய் திரியாமை	460
நாட்பெயர்கள் தொழிற் பெயர்களொடு புணர்தல்	247	நூறு வருங்கால் மூன்றனொற்றடையுந்திரிபு	460
நாயும் பலகையும் வருங்கால் வல்லென்கிளவி புணருமாறு	374	நெ	
நி		நெட்டெழுத்தின் பின்னிற்றலகரம் இயல்பாதல்	370
நிலத்தின்றன்மை	சி.பா	நெட்டெழுத்தின் பின்னிற்ற ளகர விறுதி புணருமாறு	400
நிலாவென்கிளவி வேற்றுமையில் முடியுமாறு	228	நெட்டெழுத்துக்கள்	4
நிலைமொழி யீற்றுமுன் மென்கணம்புணர்தல்	145	நெட்டெழுத்துக்களின் முன்னர் மெய்கள் புணருமாறு	160
நிலைமொழி யீற்றுமெய் அத்தின் முன்னும் வற்றின் முன்னும் கெடுதல்	133	நெட்டெழுத்துப்பெறாத சாரியைகள்	134
நிலைமொழி யீற்றுமுன் வன்கணம் ஒழிந்தன புணருதல்	144	நெடிற்றொடரும் வன்றொடரும் வல்லினத்தோடு புணருங்கால் அம்சாரியை பெறுதல்	417
நிலைமொழி வருமொழிகள் அடையொடு நின்றுபுணர்தல்	110	நெல்-செல்-கொல் என்பன அல்வழியிற் புணருமாறு	371
நிலையாதென்றல்	110	ப	
நிலையிற்றும் நிலையாது மென்றல்	110	பகார மகாரம் பிறக்குமியல்பு	97
நிலையிற்றென்றல்	110	பத்தின்முன் ஆயிரம் புணர்தல்	435
நிறுத்தளத்தல்	7		
நீ			
நீ-பீ-ந என்பன முடியுமாறு	250		

பத்தின் முன் இரண்டு புணர்தல்	434	புணர்மொழி யகத்துச் சாரியை	
பத்தின்முன் எண்ணுப் பெயர் புணர்	433	வருமென்பதூஉம் வாராத	
தல்		மொழிகளும் உளவென்பதூ	132
பத்தின் முன் நிறைப்பெயரும்		உம்	
அளவுப்பெயரும் புணர்தல்	436	புள் - வள் என்பன உகரச்சாரியை	
பத்துவரின் எட்டனொற்று ணகர		பெறுதல்	403
மாதல்	444	புள்ளியங்கியலுள் முடிக்கப்	
பத்துவரின் ஐந்தனொற்று மகரா		படாத செய்யுள் முடிபு	481
மாதல்	444	புள்ளியீற்றின் புறனடை	405
பத்துவரின் ஒன்று மிரண்டுமடை		புள்ளியீற்று முன்னும் குற்றுகர	
யுந் திரிபு	438	வீற்றுமுன்னும் உயிர்புணர்தல்	138
பத்துவரின் நான்கனொற்றடையுந்		புளிமரக்கிளவி வேற்றுமையில்	
திரிபு	442	முடியுமாறு	246
பல்ல பல முதலியன வற்றுச்		புறக்கருவி	246
சாரியை பெறுதல்	174	புறச்செய்கை	246
பலசிலவென்பன இறுதிநீளும்	213	புறப்புறக்கருவி	246
பலசில வென்பன தம்முன்றாம்		புறப்புறச்செய்கை	246
வந்து புணருதல்	214		
பலபொருட்குப் பொதுவாகிய		பூ	
புணர்மொழிகள் புணர்க்கப்		பூல்வேல் ஆல் என்பன புணரு	
படுமாறு	142	மாறு	375
பல, வேற்றுமையில் வற்றுப் பெறுதல்	220	பூவின்றன்மை	சி.பா
பன்னிருயிரும் மொழிமுதலாகும்	59		
பனியென்னுங் காலப்பெயர் வேற்		பெ	
றுமையில் முடியுமாறு	241	பெண்டு என்னுஞ்சொல் அன்	
பனை அவரை ஆவிரை முதலியன		சாரியை பெறுதல்	421
முடியுமாறு	283	பெய்தளத்தல்	7
பனைமுன் அட்டுமுடியுமாறு	284	பெயர்களின் பின் சாரியை வரு	
பனைமுன் கொடிபுணருமாறு	285	மென்பது	118
பனையென் னளவுப்பெயரும்,		பெயர்ச்சொல் இத்துணைய	
காவெ ன் நிறைப்பெயரும்		வென்பது	117
பெறுஞ் சாரியை	169	பெருந்திசை இரண்டு புணர்தல்	431
		பெருந்திசையோடு கோணத்திசை	
பா		புணர்தல்	432
பாயிரத்தின் வகை	சி.பா	பெற்றத்தை உணர்த்தும் சேவென்	
பாயிரம் இன்னதென்பது	சி.பா	னும் பெயர் முடியுமாறு	278
பாயிரம் செய்வார்	சி.பா		
பாழ்வல்லினத்தொடு புணருதல்	387	பொ	
		பொதுப்பாயிரத்தின் வகை	சி.பா
பீ		பொழிப்புரை யின்னதென்பது	சி.பா
பீர் அம்சாரியை பெறுதல்	365	பொன் என்பது செய்யுளிற் புணரு	
		மாறு	356
பு		ம	
புணர்க்கப்படாத சொற்கள்	482	மக்கள் என்பது வேற்றுமையிற்	
புணர்ச்சி நான்குவகைப்படு மென்		புணருமாறு	404
பது	107		

மகப்பெயர் அத்துச்சாரியை	
பெறல்	219
மகப்பெயர் இன்சாரியைபெற	218
மகரக்குறுக்கத்தின் மாத்திரை	13
மகரமுன் வகரம் மயங்குதல்	28
மகரவிறுதி வேற்றுமையிற் புணரு	
மாறு	310
மகரவீறு அல்வழிக்கண் புணரு	
மாறு	314
மகரவீறு இன்சாரியை பெறுதல்	186
மகரவீறுகெட்டு மெல்லெழுத்	
துறமுமிடம்	312
மகரவீறு பெறுஞ்சாரியைகள்	185
மகரவீறு வகரம் வரும் வழிக்குறு	
குதல்	330
மகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் புண	
ருமாறு	327
மகரவீற்றுநாட்பெயர் புணரு	
மாறு	331
மகரவீற்றோடு மயங்காத னகர	
வீறுகள்	82
மடற்பனை	சி.பா.
மகரப்பெயர்க் குற்றியலுகரங்கள்	
அம்சாரியை பெறுதல்	415
மரப்பெயருள் மென்றொடராகா	
தன	416
மருஉ மொழிகளும் பொருளியை	
பில்லனவும் புணர்ச்சி பெறு	
மென்றல்	111
மலையின்றன்மை	சி.பா
மழையென்கிளவிமுடியுமாறு	287
மா	
மாத்திரையினளவு	7
மாணாக்கனுக்குரிய இலக்கண	
மில்லாத வன்பயன்பெறா	
னென்பது	சி.பா.
மாமரக்கிளவி வேற்றுமைக்கண்	
முடியுமாறு	231
மி	
மிக்கபுணர்ச்சியினிருவகை	112
மின் பின் பன் கன் என்பன உகரம்	
பெறுதல்	345

மீ

மீயென்னுஞ் சொல்லின் முன் வல்	
லெழுத்து மிகல்	250
மீன் என்னுபெயர் வல்லெழுத்து	
மு த ன் மொழி யொடு	
புணர்தல்	339

மு

முடத்தெங்கு	சி.பா.
முதலாகாதன தம் பெயர் கூறு	
மிடத்து முதலாதல்	66
முதலீரெண்ணின் முன் உயிர் முதன்	
மொழியாய அளவுப்பெயர்	
வந்து புணர்தல்	455
முந்து நூலிவையென்பது	சி.பா.
முந்து, பண்டு, அன்று, இன்று என்	
பன இயல்பாதல்	430
முரண் என்னுந் தொழிற்பெயர்	
அல்வழியிற் புணருமாறு	309
முற்றவுணர்தல்	சி.பா.
முன் என்னுஞ் சொல்முன் இல்	
புணர்தல்	355
முன்னிலை வினைச்சொல் வன்	
க ண ம் வ ரு மி ட த் து முடியு	
மாறு	151

மூ

மூன்றன் முதனிலை உழக்குவருங்	
கால் நீளுமென்பது	456
மூன்றனொற்றுப் பகரமாதல்	441
மூன்றாம் வேற்றுமைத்திரிபு	
புணர்ச்சி	156
மூன்றும் ஆறும் முதல் குறுகு	440
மூன்றும் நான்கும் ஐந்தும் உழக்கு	
வருங்காலடையுந்திரிபு	456

மெ

மெய்கள் இயல்பாகவே புள்ளி	
பெறுதல்	15
மெய்களுக்குரிய மாத்திரை	11
மெய்களுள் மகரம் புள்ளிபெற்று	
வழங்கியதென்பது	14
மெய்யெழுத்துக்கள்	9
மெல்லெழுத்துக்கள்	18

மெல்லெழுத்துக்களின் பிறப் பிடம்	100	ரகார மூகாரம் குறிற்கீழொற்றாய் மயங்காமை	49
மென்றொடர் மொழியுள் அக்குப் பெறுவன	418	ரகார மூகாரம் பிறக்குமியல்பு ரழவல்லன தம்முன் தாம் மயங்கு மாறு	95 29
மொ		ல	
மொழிக்கீறாக வருந் தனி மெய் கள்	82	லகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் புணரு மாறு	377
மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வருமெழுத்துக்கள்	103	லகாரவிறுதி அல்வழிக்கட் புணரு மாறு	368
மொழிகள் மூன்று வகையவென்	45	லகாரவிறுதி ஆய்தமாகத்திரிதல்	369
மொழிபுணரியல்புநான்கு என்பது	108	லகாரவிறுதி மெல்லெழுத்தோடு புணர்தல்	367
மொழிவிறுதி மெய்கள் புள்ளி பெறல்	104	லகாரவிறுதிவேற்றுமைக்கண் புணர்தல்	366
மொழியீற்றுக் குற்றுகரம் புள்ளி பெற்று நிற்குமென்பது	105	லகார ளகாரம் பிறக்குமியல்பு லனமுன் வருந் தகர நகரத் திரிபு	96 149
ய		வ	
யகரம் ஆகாரத்தோடு மாத்திரம் மொழிக்கு முதலாகும் என்பது	65	வகரம் உ-ஊ-ஓ-ஔ என்னும் நான் கல்லாத உயிர்களோடு மொழிக்கு முதலாமென்பது	63
யகரமும் இகரமும் மொழியிறுதி யில் ஒத்துஒலிக்கும் என்பது	58	வகரமெய் நான்மொழிக்கண் மாத் திரம் ஈறாதல்	81
யகரவீறு அல்வழிக்கட் புணரு மாறு	362	வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் அற்றுச் சாரியை பெறுமென்பது	378
யகரவீறு மெல்லெழுத்தோ டுறழ் தல்	360	வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்கள் பெறுஞ் சாரியை	188
யகரவீறு வேற்றுமைக்கண் புணர் தல்	357	வகாரம் பிறக்குமியல்பு வட்டியென்னும் அளவுப் பெயர் வருங்கால் ஐந்தனொற்றடை யுந் திரிபு	98 454
யகாரம் பிறக்குமியல்பு	99	வண்டும் பெண்டும் இன்சாரியை பெறல்	420
யா		வல்	
யாதென்பது பெறுஞ்சாரியை	200	வல்லெழுத்துக்கள்	19
யாதெனிறுதியும், ஈட்டுமுதலாய்த விறுதிக்குற்றுகரமும் அன் பெறு மென்பது	422	வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய உருபுகள் புணருமாறு	114
யாமரக்கிளவி முதலியன வேற்று மையில் மிகுதல்	229	வல்லென் கிளவி உகரம் பெறுதல்	373
யாமரக்கிளவியும், பிடாவுந் தடா வும் மெல்லெழுத்து மிகப் பெ றுதல்	229	வழக்கு இதுவென்பது	சி.பா.
யாவை என்பது வற்றுச்சாரியை பெறல்	177	வளியெனவருஉம் பூதக்கிளவி முடியுமாறு	242
ர		வற்றுச்சாரியை	
ரகரவிறுதி வேற்றுமைக்கண் புணரு மாறு	362	வற்றுச்சாரியை முதல்கெடு வன்றொடர் அல்வழியில் இயல் பாகுமென்பது	122 425

வா		ள	
வாழியவென்னும் வியங்கோள் முற்று ஈறுகெட்டுவருதல்	211	ளகரவிறுதி அல்வழிக்கட் புணர் தல்	398
வி		ளகரவிறுதி ஆய்தமாதல்	399
விசைமரக்கிளவி முடியுமாறு	282	ளகரவிறுதி மெல்லெழுத்தொடு புணர்தல்	397
விண்அத்துச்சாரியை பெறு	305	ளகரவிறுதி வேற்றுமைக்கட் புணர்தல்	396
விதியீறாவந்த ளகர ஓகரம் முடியு மாறு	278	ளகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் புணரு மாறு	401
விரவுப்பெயருட் சில இயல்பாய் முடியுமாறு	155	ற	
வினாவெழுத்துக்கள்	32	றகார ளகாரம் பிறக்குமியல்பு	94
வீ		ன	
வீசிதரங்கநியாயம்	பொ.பா.	ளகரத்தின் முன் மகரம் குறுகுதல்	52
வெ		ளகரமுற்று இடைச் சொற்களும் வினையெச்சச் சொற்களும் புணருமாறு	333
வெயில் அத்துப் பெறும் என்பது வெரிந்" என்னும் நகர ஈற்று மொழி வல்லினம் வருங்கால் முடியு மாறு	377 300	ளகரமுற்று இயற்பெயர்களின் முன் தந்தையென்பது புணரு மாறு	347
வே		ளகரமுற்றுக் கிளைப் பெயர்கள் புணருமாறு	337
வேட்கை என்னுஞ்சொல் அவா வரின் முடியுமாறு	288	ளகாரமுற்றுச் சாரியை திரியு மாறு	122
வேற்றுமையுருபுகள்	113	ளகாரமும் மகாரமும் ஈரொற்றாய் மயங்குமிடம்	51
வேற்றுமையுருபுகள் பெயரொடு புணருமாறு	116	ளகாரவீறு வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு	332
ழ			
ழகரவிறுதி வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு	383		

அரும்பத (அருஞ்சொல்) விளக்கம் முதலியன

நூற்பா எண்

அ		அங்கதம் - வசைச்சொல்	பாயிரம்
அஃகுதல் - சுருங்குதல்	40	அங்காத்தல் - வாயைத்திறத்தல்	85
அஃறிணை விரவுப்பெயர் - உயர்		அசைத்தல் - எதிர்முகமாக்கல்	34
திணைப்பெயரோடு அஃறிணை		அசைநிலையாந்தன்மை - அசை	
சென்று விரவிய பெயர்	155	நிலையாமியல்பு	40
அகக்கருவி - அஃதாவது; செய்கைப்		அஞ்சை - தாய்	73
படுத்தற்குரிய நிலைமொழி யீறு		அடை - அடுத்துவருஞ் சொல்	110
பற்றியேனும் வருமொழி முதல்		அண்ணம் - மேல்வாய்	1
பற்றியேனும் வரும் எழுத்து விதி		அண்பல் - மேல்வாய்ப்பல்	86
களைக் கூறுவது.	1	அணரி - மேனோக்கி	94,95
அகச்செய்கை - அஃதாவது; நிலை		அணருதல் - மேனோக்கல்	96
மொழியீறு இன்ன இன்ன வாறு		அணல் - தாடி	157
முடியுமெனக் கூறுவது	1	அணி - அணியவிடம்	236
அகத்தோத்து - அகச் செய்கைக்		அத - ஒருமரம்	203
குரிய இயல்.	143	அதங்கோடு - ஒருர்	பாயிரம்
அகப்பட - அடங்கும்படி	பாயிரம்	அதிகாரம் - தலைமை, முறைமை	10
அகப்பாடு - உள்ளடங்கியது	8	அதோளி - அவ்விடம்	159
அகப்புறக்கருவி - அஃதாவது;		அதோள் - அவ்விடம்	398
புணர்ச்சி யிலக்கணமும் புணர்ச்		அப்பான்மொழி - அப்பகுதியான	
சிக்குரிய திரிபுகளிலவென்பதும்,		மொழி; என்றது, ஒற்று மிகத்	
இயல்பும், புணர்ச்சிவகையும்,		தோன்றாதமொழிகளை	
நிலை மொழிகள் செய்கை விதியிற்		அல்வழி என்றதனால், ஒற்று	
பெறுஞ் சாரியைகள் வருமொழி		மிகத்தோன்றாதமொழி என்பது	
யோடு புணருங் காலடையுந் திரி		பெறப்படும்.	196
புகளுமாகிய இருமொழி களுஞ்		அரா - பாம்பு	233
செய்கை படுத்தேற்றவாய்		அரில் - குற்றம்	102
வரும் விதிகளைக் கூறுவது.	1	அருகல் - அரிதாய்வரல்	
அகப்புறச்செய்கை - அஃதாவது;		(சிறு பான்மை)	13
நிலை மொழியீறு பெறும் முடி		அருத்தாபத்தி - பொருட்பேறு	214
பன்றி நிலைமொழியீறு பெற்று		அருவாளர் - அருவாள தேயத்	
வரும் எழுத்து முதலியவற்றின்		தார்	பாயிரம்
முடிபு கூறுவது.	1	அலகு - எண்	6
அகல - விரிய	1	அலகுபெறல் - அசைக்குரிய எழுத்	
		தாக எண்ணப்பெறல்.	6

உறழ்தல் - மாறுதல்	102	ஒழுக்கல் - செல்லுதல்	112
உள		ஒற்றியதகரம் - ஒற்றாய் நின்ற தகரம்	445
உளற்றம் - பற்றுக்கோடு	144	ஒற்றமை - வேற்றுமையின்மை (சமவாயம்)	67
உளறு - பரிசம்	பாயிரம்	ஒற்றுமை நயம் - வேறுபாடின்றி நிற்குநயம்	67
எ		ஒன்றியற்கிழமை - தற்கிழமை	36
எஃகு - கூர்மை	38	ஒன்று பலவாதல் - ஓரெழுத்தாக நின்றது பிரிந்து பலவாதல்	1
எஃகுதல் - தூய்மையாக்குதல், நொய்தாக்கல்	1	ஒன்றென முடித்தல் - ஒருத்தி	177
எக்கண்டு - எம்மைக்கண்டு. (எங் கண்டு எக்கண்டு என்றாயிற்று) பாயிரம்		ஓ	
எகின் - அன்னம், புளியமரம்	82	ஓ - மதகுநீர்தாங்கும் பலகை	43
எச்சம் - ஒழிதல்	174	ஓக்கம் - உயர்ச்சி	144
எடுத்தல் - உயர்த்திக்கூறல்	88	ஓத்து - சூத்திரம்	111
எடுத்தோத்து - சூத்திரம்	144	ஓரன்ன - ஒரு தன்மைய	2
எண் - எள்	308	ஔ	
எண்கு - கராடி	26	ஔகாரவிறுவாய் - ஔகாரமாகிய இறுதி எழுத்து (பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை)	8
எல்லி - இரா	30	க	
எவ்வி - ஒருவள்ளல்	30	கஃறு - ஒருவகை நிறம்	40
எழுஉதல் - எழுப்புக	6	கடப்பாடு - முறைமை	37
எறியப்படல் - வீசப்படல்	பாயிரம்	கடா - வினா	பாயிரம்
ஏ		கடான் - வழக்கிறந்தசொல்	82
ஏ- அம்பு	274	கண்கூடு - பிரத்தியட்சம் (காட்சி)	108
ஏற்புழிக்கோடல் - ஏற்றவிடத்துக் கொள்ளுதல் - ஏற்றல் - இயைதல்	53	கண்ணழித்தல் - பதம்பிரித்துப் பொருள்கூறல்	பாயிரம்
ஐ		கண்ணுதல் - கருதுதல்	210
ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகு மொழி - பண்புத்தொகை	178	கண்விரி - அலரி	248
ஓ		கப்பி - அக்காலத் தேயவழக்குப் பெயர்	248
ஓட்டல் - பொருந்தல்	130	கபிலபரணர் - கபிலனும் பரணனும், இது னகரவீறு. ஈழவக்கத்தி முதலியன னகர வீற்றுக்கும் ரகர வீற்றுக்கும் பொது. ஈழவன்கத்தி ஈழவர் கத்தி என்று விரிக்கலாம் என்றபடி	153
ஓட்டுதற் கொழுகியவழக்கு - சாரியை பொருந்துற்கேற்ப நடந்த வழக்கு	165	கம - நிறவு	203
ஓட்டுப்பட்டு நின்றல் - சேர்ந்து நின்றல்	160	கருவித்திரிபுகள் - கருவித்திரிப்புப் புணர்ச்சிகள்	144
ஓட்டுப்பெயர் - வினையாலனை யும் பெயர்	108	கலம் - ஓரளவுப் பெயர்	133
ஓப்பினாயதொராகு பெயர்- உவமஆகு பெயர்	1		
ஒருநெறி - ஒருவழி	1		
ஒருமருங்கு - ஒருபகுதி	49		

கலி - கலிப்பா	6
கலை - ஆன்மான்	286
கழற்பெய்குடம் - கழற்காய் இட்ட குடம்	பாயிரம்
களங்கனி - களம்பழம்	10

கா

காட்சி - அறிவு	83
காணம் - பொற்காசு	பாயிரம்
காந்தருவம் - இசைநூல்	பாயிரம்
காயம் - ஆகாயம்	305
கார் - கருநிறம்	10
காரணக்குறி - காரணப்பெயர்	4

கி

கிடக்கைமுறை - ஒன்றன் பின் ஒன்று கிடக்குமுறை	1
--	---

கு

குண்டிகைப்பருத்தி - பருத்திக் குண்டிகை - குண்டிகை - குடுக்கை	பாயிரம்
குணம் - பண்பு	329
குயின் - மேகம்	82
குரங்கெறி விளாங்காய் - குரங்குக் குக் கல்லா வெறிந்து கொள்ளும் விளாங்காயை யுடையவன்	பாயிரம்
குரீஇ - குருவி	144
குழ - இளமை	203
குழுவுபடல் - தன்னினத்தை யடை தல்	பாயிரம்
குறி - பெயர்	8
குறித்துவரு கிளவி - வருமொழி	108
குறியிட்டாளுதல் - பெயரிட் டாளுதல்	117
ஆளுதல் - வழங்கல்	
குறியீடு - பெயரிடல்	8
குன்றிய புணர்ச்சி - குன்றல் என் னும் திரிபுணர்ச்சி	114
குன்றுதல் - குறைதல்	6

கூ

கூதாளி செடி - தூதுணை என் பாருமுளர்	246
கூறை - சீலை	பாயிரம்

கெ

கெடுதல் - (ஈண்டு) மாத்திரை குறைதல்	234
கெரீஇ - பொருந்தி	பாயிரம்

கே

கேழல் - பன்றி	61
---------------	----

கொ

கொண்டல் - மேகம்	61
கொழு - கலப்பைக்கொழு; துன் னூசி செல்வதற்குக் குத்தி வழி யாக்குங்கருவி	பாயிரம்
கொற்றி - தூர்க்கை	30

கோ

கோட்டு நூறு - கண்ணாம்பு	6
கோட்பட்டான் - இதில், கொள் ளுதல் - தந்தொழில்; படல், தம்மினாகியதொழில்	156
கோடு - கொம்பு	17
கோடை - மேல்காற்று	61
கோன் - அக்காலத்து வழங்கிய இயற்பெயர்	351

கௌ

கௌ - கௌவுதல்	144
கௌவை - காரியம், பழிமொழி	61

ச

சகடம் - பண்டி	62
சந்தம் - ஓசை	1
சமழ்ப்பு - ஒளிகெடல்	62

சா

சார்ந்துவரல் - ஒன்றனைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டுவரல்	1
சார்பிற்றோற்றத்தெழுத்து குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம்	83

சி

சிங்கநோக்கு - சிங்கம்போல	
--------------------------	--

முன்னும் பின்னும் நோக்குதல்	88	ஞா	
சிதைதல் - அழிதல்; குறைதல்	6	ஞாண் - நாண் (-கயிறு)	26
சிவனுதல் - பொருந்தல்	46	ஞாபகம் - ஒருத்தி (முன் விளக்கப் பட்டது)	124
சிறப்புப்பெயர் - மன்னர் முதலி யோரால் அளிக்கப்படும் வரி சைப் பெயர்	154	ஞாற்சி - தூங்குதல்	144
சீ		ஞெ	
சீர்நிலையெய்தல் - சீராதல்	40	ஞெரி - நெரிவு	145
சீற்றம் - கோபம்	62	ஞெமை - ஒரு மரம்	282
சு		த	
சுஃறு - ஒருவகையொலி	40	தகர் - ஆட்டுக்கடா	210
சூ		தட்டல் - தளைத்தல்	6
சூரல் - பிரம்பு	62	தட - வளைவு	203
செ		தடா - மிடா	202
செகின் - தோண்மேல்	82	தத்தை - கிளி	30
செப்பலோசை - வெண்பாவுக்குரிய செப்பிக் கூறு மோசை	6	தந்திரவுத்தி - நூலோடு பொருந்து மாறு	1
செய்கை - புணர்ச்சி	173	தப - நீங்க	பாயிரம்
செய்கையொப்புமை - புணர்ச்சி யியைப்பு	119	தலை - முடி	103
செய்பாங்கு - செய்யவேண்டிய பகுதிகள்	பாயிரம்	தலைச்சூத்திரம் - முதற்கூத்திரம்	1
செவ்வண்ணம் - செந்நிறம்	6	தலைப்பெய்ய - சேர்க்க	155
செவ்வன் - செவ்விது	பாயிரம்	தவ - மிக	204
செவிடு - ஓரளவு	165	தளா - ஒரு மரம்	229
செரு - போர்	260	தா	
செறித்தல் - புகுத்தல்	பாயிரம்	தாழ் - தாழ்ப்பாளர்	384
சென்னி - அக்காலத்து வழங்கிய தேயவழக்குப் பெயர்	246	தான் - அக்காலத்து வழங்கியதோ ரியற்பெயர்	351
சே		தி	
சே - மாமரம்; எருது	274	திங்கள் - மாதம்	248
சோ		தித்தி - தேமல்	61
சோ - மதில்	289	திரிந்ததன்றிரிபு அது வென்றல் - அஃதாவது; நிலைமொழி வரு மொழிகளுள் யாங்காயினும் ஓரெழுத்திற்குத் திரிபுகூறி அம் மொழிக்கு மீளத் திரிவு கூறுங் கால், அத்திரிபு மொழியை எடுத்துக் கூறாமல் அத்திரிந்த எழுத்து மொழியையே எடுத்துக் கூறல்	1
சூ		திரிந்ததன்றிரிபு பிறிதாவது:- ஓர்ந் றெழுத்து பிறிதோரெழுத் தீறா கத் திரிந்து அவ்வாறே நின்று	
சூமலி - நாய்	64		
சூழீயிற்று - நழுவிற்று	64		

புணருதல். ஈற்றிலன்றிப் பிறவிடங்களில் வருமேனாங் கொள்க	1	தோ	
திரிந்ததன்றிரிபு அதுவும் பிறிது மாவது:- ஓரீறு வேறொரெழுத் துப் பெற்றுப் பிறிதீறாகநின்று புணருமெனக் கூறி, அத்திரிபீற் றிற்காயினும், அத்திரிபீற்றோடு புணரும் வருமொழிக்காயினும், மீளவும் ஒன்று விதிக்க வேண்டி அத்திரிபீற்றையே எடுத்துப் புணர்த்துதல் அஃது இயல்பீறும் பிறிதீறும் தோன்றநின்றலின் அது வும் பிறிது மென்றலாயிற்று. இத் திரிபு பிறவிடங்களில் வருமேனாங் கொள்க.	1	தோற்றரவு - தோற்றுதல்	83
திரிபுபுணர்ச்சி மூன்று - அவை; மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல்	109	தெள	
திரும் - மாறுபாடு	186	தெளவை - முன்பிறந்தாள்	61
தீ		ந	
தீர்தல் - தவிர்தல்	36	நடுவுவாங்கிவிட்டெழுதல் - உள் வளைத்தெழுதல்	2
து		நந்து - சங்கு	61
துன்னாசி - கலப்பைக் கொழுவின் கீழிருக்குங் கூரான மரம்; செருப்பு முதலிய தைக்கும் ஊசி என்பாரு முளர்	பாயிரம்	நப்புணர்வு - நம்புணர்வு (-நம்மைப் புணர்தல்)	157
தூ		நமை - ஒருமரம்	282
தூணி - அம்புக்கூடு	61	நரம்பின்மறை - யாழ்நூல்	33
தெ		நரம்பு - யாழ்: ஆகுபெயர்	33
தெவ் - பகைமையை யுணர்த்தி வரும்போது உரிச்சொல்லாம் படுத்தலோசையால் பகைவனை யுணர்த்தும் போது பெயராம்	184	நலிதல் - உயர்த்தியும் தாழ்த்தியுங் கூறல்	88
தெற்றெனல் - தெளிதல்	133	நன்னிறம் - நல்லநிறம் (வெண்ணிறம்)	பாயிரம்
தென்புலத்தார் - பிதிரர்	பாயிரம்	நா	
தொ		நாள் - நாண்மீன் (நட்சத்திரம்)	331
தொழிற்படுத்துவன - ஏவல்	151	நி	
		நிலம் - இடம்	பாயிரம்
		நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணல் - மாயோன்	பாயிரம்
		நிலை - நிற்பது: அது முதனிலையும், இறுதிநிலையும் என இரு வகைத்து	1
		நிலைக்களம் - இடம்	83
		நிலைத்திணை - அசரப்பொருள்; (-இயங்காத பொருள்)	46
		நீ	
		நீட்டம் - மிக்கொலித்தல்	6
		நீட்டியளத்தல் - கோல் முதலிய வற்றைநீளவைத்தளத்தல்	7
		நீட்டும்வழிநீட்டல் - செய்புள் விகாரங்களுளொன்று	208
		நு	
		நுண் - ஒரு மரம்	203

நுண்பொருள் - நுணுகியறியும் பொருள்	பாயிரம்	பி	
நெ		பிசி - நொடியான சொற்றொடர்	பாயிரம்
நெய்யரி - பன்னாடை	பாயிரம்	பிடா - ஒரு மரம்	229
நே		பிளந்து - பிரிந்து	110
நேமி - சக்கரம்	61	பிளவுபடா - பிரியாத	6
நை		பிறன்கோட்கூறல் - பிற ஆசிரியன்	
நைவளம் - ஒரு பண்	61	கொள்கையை எடுத்துக்கூறல்	13
நொ		பிறாண்டு - வேறிடம்	47
நொ - துன்பப்படு	72	பீ	
நெள		பீர் - ஒரு கொடி, ஒருமரமென்	
நெளவி - ஒருசாதி மான்	61	பாருமுள்	363
ப		பு	
பட்டாங்கு - உண்மை	156	புடைபெயர்தல் - இடம் பெயர்	
பட்டர்ச்சி - ஒழுகுதல்	பாயிரம்	தல், அசைதல்	11
படிமை - தவவேடம்	பாயிரம்	புலப்படல் - தோன்றல்	83
படிறு - பொய்	பாயிரம்	புலம் - இலக்கணம்	பாயிரம்
படுத்தல் - தாழ்த்திக்கூறல்	53	புழன் -	82
படுத்து - சேர்த்து	53	புறக்கருவி - செய்கைக்குரிய நிலை	
பண்புகொள்பெயர் - பண்பி	178	மொழிவருமொழிகளாய் நிற்கும்	
பண் - பண்ணுதல் (செய்தல்)	306	மொழிகளின் மரபு கூறுவது	1
பயின் - அரக்கு	82	புறச்செய்கை - வருமொழிச்	
பருப்பொருள் - வெளிப்படைப் பொருள்	பாயிரம்	செய்கை கூறுவது	1
பழுக்காய் - பாக்கு	202	புறப்புறக்கருவி - மொழிகளாதற்	
பள்ளி - இடம்	100	குரிய எழுத்துக்களது இலக்கண	
பற்றுக்கோடு - சார்பு	34	மும் பிறப்புங் கூறுவது	1
பா		புறப்புறச் செய்கை - நிலைமொழி	
பா - பரந்துபட்டுச் செல்லு மோசை	33	யும் வருமொழியுஞ் செய்கை	
பாகம் - சரிபாதி	7	பெறாது நிற்ப அவ்விரண்டை	
பாகு - பாக்கு	166	யும் பொருத்த இடையில் ஓரெ	
பாடு - தகுதி	176	முத்து வருவது போல்வது	1
பால் - கூறு, பங்கு	165	புறனடை - புறனடுத்து வருவது	349
பால்வரைகிளவி - பொருட் கூற்றை யுணரநின்ற சொல்	165	புன்கு - ஒரு மரம்	26
பாளிதம் - பாற்சோறு	246	பூ	
		பூல் - புல்லாந்தி	375
		பூழ் - காடை	383
		பெ	
		பெய்து - சார்த்தி	11
		பெயர்த்து - பெயரினை யுடையது	1
		பெயரெச்சமறை - எதிர்மறைப்	
		பெயரெச்சம்	223

பே		மாட்டேறு - வேறு சூத்திரத்தோடு	
பேன் - அக்காலத்து வழங்கியதோ		மாட்டி விடுதல்	231
ரியற்பெயர்		மாறுகோள் - மாறுபாடு	1
பை		மானம் - குற்றம் ; இதனை ஆன	
		மென்றுபிரிப்பாருமுள்	44
பைதல் - துன்பம்	61	மானி - அபிமானமுடையவன்	பாயிரம்
பொ		மி	
பொச்சாப்பு - சோர்வு	பாயிரம்	மிடறு - கண்டம்	83
பொதுப்பிறவி - பொதுப் பிறப்பு	83	மின் - மின்னுதல் (இது தொழில்)	345
பொருட்பெற்றி பொருட்		மின் - மின்னாகிய பொருளை	
டன்மை	10	யுணர்த்தும்போது பெயர்	345
பொருந் - பொருநுதல்; ஒத்தல்	298	மு	
பொருள் என்றது ஈண்டு வரு		முடிந்ததுகாட்டல் - தொல்லா	
மொழியை	298	சிரியர் கூறினார் என்று சொல்	
போ		லுதல்	7
		முந்தை - முந்தை (-முன்)	164
போக்கு - குற்றம்	பாயிரம்	முதலா - மொழிமுதலில் வாரா	
போத்தந்து - போகத்தந்து		தன	65
(-பின்கொண்டுவந்து)	34	முதலின் - அடியாகக் கொள்	
போய்ச்சார்ந்தோர் - உழவர்	பாயிரம்	ளுகையினாலே	பாயிரம்
போற்றல் - கொள்ளற்க	156	முதல் - அடி	பாயிரம்
பெள		முதலிலை எண் - ஒன்று	478
		முதுசொல் - பழமொழி	பாயிரம்
பெளவம் - கடல்	61	முயலுக்கருத்தா - உயிர்	83
ம		முரண் - மாறுபாடு	309
மகப்பால்யாடு - மகவுக்குரிய		முற்கு - கர்ச்சனை; (முக்குதல்	
பாலாடு	219	என்பாரு முள்)	பாயிரம்
மஞ்சை - மயில்	30	முறையன்றிக்கூற்று - முன் சொன்ன	
மடற்பனை - அடிதொங்கிமடல்,		முறைப்படி கூறாது மாறிக்	
விரிந்தபனை	பாயிரம்	கூறல்	286
மடி - சோம்பு	பாயிரம்	முன்னம் - குறிப்பு	5
மண் - மண்ணுதல் (-கழுவல்)	306	முன்னின்றான் தொழிலுணர்த்	
மண்ணை - அறிவிலான்; பேய்	30	துவது - முன்னிலைவினை	151
மத்திகை - சவுக்கு	202	மூ	
மறை - எதிர்மறை	210	மூங்கா - கீரி	221
மனவு - அக்குமணி	64	மூவகைப்பொருள் - மூவகைப்	
மா		பெயர். பொருள் - பெயர்	202
மாட்டுறுப்பு - பொருளியைபு		மூவகையோசை - வல்லோசை,	
நோக்கிச் சொற்களைப்		மெல்லோசை, இடையோசை	18
பிரித்துக் கூட்டல்	பாயிரம்	மெ	
		மெய்பெற்றன்று - பொருள்பெற்றது	27
மா		மே	
		மேலைச்சூத்திரம் - வருஞ்சூத்தி	
		ரம்.	358

மை		வி	
மையல் - மயக்கம்	61	விகாரப்பட்டமொழி - விதியீறு	140
மோ		விசை - ஒருமரம்	282
மோத்தை - ஆடு	61	விடுத்தல் - விடைகூறல்	பாயிரம்
மௌ		விரவுப்பெயர் - இருதிணைப் பொதுப்பெயர்	117
மௌவல் - முல்லை	61	விலங்கல் - நாவைக் குறுக்கிட்டுக் கூறல்	88
யா		விலங்கு - வளைந்த கீறு	17
யா - ஒருமரம்	229	விழன் -	82
யாப்பு - வலி	100	விளமி - ஒருபண்	63
யூ		வினையினுழப்பு - தொழில் வருத்தம்	பாயிரம்
யூபம் - வேள்வித்தறி	65	வினையெஞ்சுகிளவி - வினை யெச்சச் சொல்	333
யௌ		வினையோரையை - ஒருவினை யனைய ஒரு வினைவந்த தன் மைய	146
யௌவனம் - இளமை	65	வீ	
வ		வீளை - சீழ்க்கை	பாயிரம்
வடிவு - கட்டிலனாய்த் தோன்று வது	பாயிரம்	வெ	
(வரிவடிவு)	1	வெதிர் - மூங்கில்	363
வடிவு - ஒலிவடிவு	1	வெதிர்ங்கோல் - மூங்கிற்றண்டு	பாயிரம்
வய - வலி	203	வெரிந் - முதுகு	298
வயான் - வழா	82	வே	
வருடல் - தடவல்	95	வேட்கை - விருப்பம் - பொருட் பற்று	63,288
வருடை - ஆடு	157	வேண்டுதல் - விரும்புதல்	6
வல் - சூதாடுகருவி	373	வேல் - ஒருமரம்	375
வழி - பின்	18	வேற்றுமை நயம் - வேறுபாட்டு நயம்	60
வழிநிலை எண் - இரண்டு முதலிய எண்கள்	478	வேற்றுமையோத்து - வேற் றுமையியல்	116
வளி - காற்று	20	வை	
வளை - சங்கு	63	வையம் - பூமி	63
வா		வௌ	
வாய்மொழி - மந்திரம்	பாயிரம்	வௌவுதல் - கவர்தல்	63
வாரம் - கூறு	102		